

Al III-lea roman din istoria **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON**

Jeffrey
ARCHER
UN SECRET
BINE PĂSTRAT

EDITURA VIVALDI

- UN SECRET BINE PĂSTRAT -

JEFFREY ARCHER

**CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL III**

UN SECRET BINE PĂSTRAT

Titlul original: *BEST KEPT SECRET*, 2013

În românește de: TANIA MOCHI

Cuprins

PROLOG

HARRY CLIFTON ŞI EMMA BARRINGTON 1945 – 1951

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

GILES BARRINGTON 1951 – 1954

- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16

ALEX FISHER 1954 – 1955

- 17
- 18
- 19
- 20
- 21

GILES BARRINGTON 1955

- 22
- 23
- 24
- 25

SEBASTIAN CLIFTON 1955 – 1957

- 26
- 27
- 28

29

30

31

32

HARRY CLIFTON 1957

33

34

35

36

37

38

SEBASTIAN CLIFTON 1957

39

40

41

42

43

44

45

46

- JEFFREY ARCHER -

Pentru:

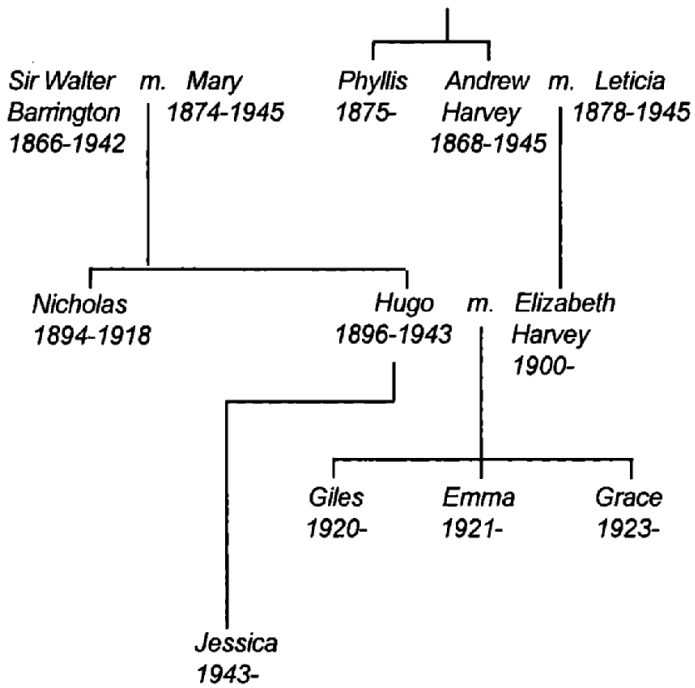
SHABNAM și ALEXANDER

MULȚUMIRI

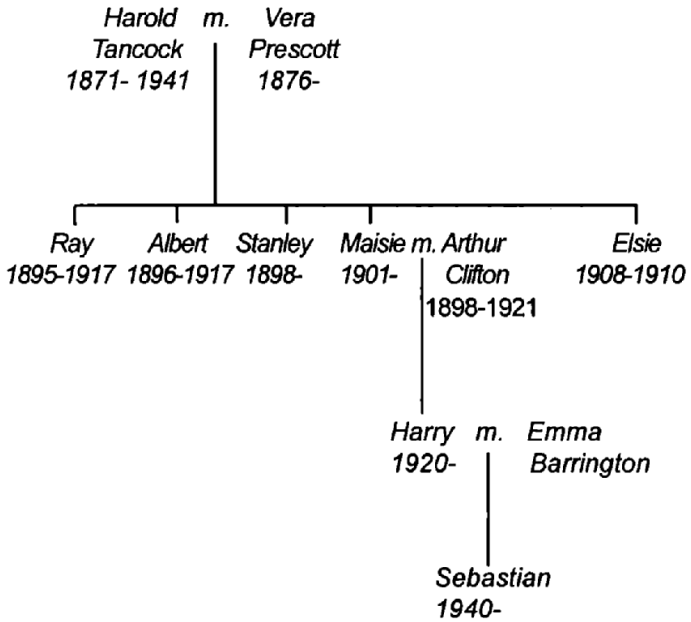
Le mulțumesc următoarelor persoane pentru neprețuitele lor sfaturi și cercetări:

Simon Bainbridge, Robert Bowman, Eleanor Dryden, Alison Prince, Mari Roberts și Susan Watt

THE BARRINGTONS

THE CLIFTONS

PROLOG

Big Ben a bătut de patru ori.

Deși lordul cancelar era extenuat de întâmplările din acea noapte, organismul îi era invadat de atâta adrenalină încât era incapabil să adoarmă. I-a asigurat pe lorzi că va da verdictul în cazul Barrington contra Clifton și va decide astfel care dintre tinerii domni va moșteni titlul și vastele domenii ale familiei.

A mai analizat o dată faptele, pentru că bănuia că faptele și doar faptele îl vor conduce la concluzia finală.

Când își începuse studiile, cu vreo patruzeci de ani înainte, maestrul său îl sfătuisese să-și lase părerile, sentimentele sau înclinațiile personale deoparte când va judeca clientul sau cazul adus în fața lui. Legea nu este pentru cei slabi și romantici, îi mai explicase el. Totuși, după ce respectase această mantră timp de patru decenii, lordul cancelar era obligat acum să recunoască faptul că nu mai întâlnise un astfel de caz atât de echilibrat. Și-ar fi dorit doar ca F. E. Smith să mai trăiască pentru a-i putea cere sfatul.

Pe de o parte... cât de mult ura acest clișeu. Pe de o parte, Harry Clifton era născut cu trei săptămâni înaintea celui mai bun prieten al lui, Giles Barrington: fapt. Pe de altă parte, Giles Barrington era fără îndoială fiul legitim al lui sir Hugo Barrington și al soției sale legitime, Elisabeth: fapt. Dar asta nu-l făcea primul născut al lui sir Hugo: fapt, și exact acesta era punctul relevant al testamentului.

Pe de o parte, Maisie Tancock îl născuse pe Harry în cea de-a 28-a zi din luna a noua după ce recunoscuse că avusese o aventură cu sir Hugo Barrington în Weston-super-Mare. Fapt. Pe de altă parte,

Maisie Tancock era măritată cu Arthur Clifton când îl născuse pe Harry și certificatul de naștere declara limpede că Arthur era tatăl de drept al copilului. Fapt.

Pe de o parte... gândurile lordului cancelar au revenit la întâmplările din Cameră după ce membrii parlamentului se despărțiseră și votaseră în cele din urmă dacă Giles Barrington sau Harry Clifton ar trebui să moștenească titlul și *tot ceea ce înseamnă acesta*. Și-a amintit cu exactitate cuvintele aprodului Whip când anunțase rezultatul după ce Camerele se reuniseră.

– Pentru, la dreapta, două sute și șaptezeci și trei de voturi, contra, la stânga, două sute și șaptezeci și trei de voturi.

Pe băncile roșii se dezlănțuise iadul. El acceptase că votul egal îi lăsase lui sarcina neplăcută de a decide cine va moșteni titlul familiei Barrington, renumita companie maritimă, precum și proprietățile, terenurile și bunurile. Dacă n-ar fi depins atât de mult viitorul acestor doi tineri de decizia lui. Ar fi trebuit să fie influențat de faptul că Giles Barrington dorea să moștenească titlul, și Harry Clifton nu? Nu, nu ar trebui. După cum declarase lordul Preston în discursul lui convingător rostit de pe băncile opoziției, aceasta ar fi creat un precedent, chiar dacă ar fi fost convenabil.

Pe de altă parte, dacă ar fi decis în favoarea lui Harry... a ațipit în cele din urmă doar ca să fie trezit de o bătaie ușoară în ușă la ora neobișnuit de târzie, șapte. A mormăit și și-a ținut ochii închiși în timp ce număra bătăile Big Ben-ului. Mai avea doar trei ore până la verdict, iar el încă nu se hotărâse.

Lordul cancelar a mormăit a doua oară dându-și picioarele jos, punându-și papucii și îndreptându-se spre baie. Chiar în timp ce era în baie, a continuat să se gândească.

Fapt. Harry Clifton și Giles Barrington erau daltoniști amândoi ca sir Hugo. Fapt. Daltonismul poate fi moștenit doar pe linie maternă, deci aceasta nu era decât o coincidență și trebuia înlăturată ca atare.

A ieșit din baie, s-a șters și și-a pus halatul. Apoi a ieșit din dormitor și a mers pe covorul gros până în birou.

Lordul cancelar a luat un stilou și a scris numele „Barrington” și „Clifton” în partea de sus a unei pagini, sub care a continuat cu dovezile pro și contra pentru fiecare dintre ei. După ce a umplut trei

pagini cu scrisul lui elegant, Big Ben a bătut de opt ori. Dar tot nu se lămurise.

A lăsat stiloul jos și a plecat nemulțumit să caute ceva de mâncare.

Lordul cancelar a mâncat singur micul dejun în tăcere. A refuzat să se uite la ziarele de dimineață care fuseseră așezate elegant de cealaltă parte a mesei și nici n-a dat drumul la radio, pentru că nu dorea ca un redactor prost informat să-l influențeze. Ziarele serioase protestau din cauza încălcării principiului ereditar, dacă lordul cancelar va decide în favoarea lui Harry, în timp ce tabloidele păreau interesate doar dacă Emma se va putea mărita cu bărbatul iubit.

Când s-a întors în baie să se spele pe dinți, balanța Justiției tot nu se înclinase în nicio parte.

După ce Big Ben a sunat ora nouă, el a intrat în birou și s-a mai uitat peste notițe sperând că balanța se va înclina în cele din urmă într-o parte sau în alta, dar aceasta refuza să se miște. S-a mai uitat o dată la ce scrisese când o bătaie în ușă i-a reamintit că, oricât de puternic își închipuia că este, tot nu putea opri timpul. A oftat, a rupt cele trei foi din agendă, s-a ridicat și a continuat să citească în timp ce ieșea din birou și mergea pe coridor. Când a intrat în dormitor l-a găsit pe East, valetul său, stând la capul patului, așteptând să îndeplinească ritualul de dimineață.

East i-a scos cu îndemânare halatul din mătase după care și-a ajutat stăpânul să-și pună o cămașă albă, proaspăt călcată. Apoi, gulerul apretat și batista brodată. Când lordul cancelar își punea pantalonii negri, și-a dat seama că se mai îngrășase câteva kilograme de când primise această funcție. East l-a ajutat după aceea să-și pună mantia lungă, neagră cu auriu. l-a pus o perucă pe cap, apoi i-a încheiat catarama de la pantofi. Abia după ce lanțul de aur al funcției care mai fusese purtat de treizeci și nouă de lorzi cancelari înaintea lui i-a fost aranjat pe umeri, a devenit imaginea celei mai mari autorități din țară. S-a privit în oglindă și s-a simțit gata să iasă pe scenă și să-și joace rolul în drama în desfășurare. Păcat doar că nu cunoștea încă replicile.

Cronometrarea intrării lordului cancelar și a ieșirii din turnul de nord al palatului Westminster ar fi impresionat și un sergent-major.

La 9:47 s-a auzit o bătaie și secretarul său, David Bartholomew, a intrat în cameră.

– Bună dimineața, sir, a rostit acesta.

– Bună dimineața, domnule Bartholomew, a răspuns lordul cancelar.

– Îmi pare rău că trebuie să vă anunț, a spus Bartholomew, că lordul Harvey a murit noaptea trecută în ambulanță, în drum spre spital.

Amândoi știau că era o minciună. Lordul Harvey – bunicul lui Giles și al Emmei – se prăbușise în camera sa, doar la câteva minute după ce sunase clopotul care anunța începerea votării. Totuși ambii acceptaseră vechea convenție: dacă un membru al Camerei Comunelor sau Lorzilor murea în timp ce Parlamentul era în sesiune, ancheta referitoare la cauza morții trebuia amânată. Pentru a evita această șaradă neplăcută și inutilă, „mort în drum spre spital” era frazeologia acceptată care acoperea aceste cazuri. Obiceiul data din timpul lui Oliver Cromwell, când membrii Parlamentului aveau voie să poarte săbii în Cameră și, de câte ori murea cineva, era posibil să fi fost un complot.

Lordul cancelar s-a întristat când a auzit de moartea lordului Harvey, un coleg pe care-l plăcuse și admirase. Și-ar fi dorit doar ca secretarul său să nu-i fi amintit de una dintre faptele pe care o scrisese sub numele lui Giles Barrington; și anume că lordul Harvey fusese incapabil să voteze după ce leșinase și care, dacă ar fi votat, ar fi făcut-o în favoarea lui Giles Barrington, rezolvând astfel problema, iar el ar fi putut să doarmă liniștit în acea noapte. Iar acum se așteptau ca el să rezolve problema *definitiv*.

Sub numele lui Harry Clifton, scrisese alt fapt. Când se depusese primul recurs în fața Tribunalului Lorzilor, cu șase luni înainte, votul fusese 4-3 pentru Clifton și, pentru a cita din testament... *titlul și tot ce cuprinde acesta*.

O a doua bătaie în ușă și a apărut purtătorul de trenă, având alt costum gen Gilbert și Sullivan, un semnal că străvechea ceremonie era gata să înceapă.

– Bună dimineața, sir.

– Bună dimineața, domnule Duncan.

Când purtătorul de trenă a ridicat poala lungii mantii negre a lordului cancelar, David Bartholomew a înaintat și a deschis ușa dublă a camerei de ceremonii astfel încât șeful său să poată să-și înceapă călătoria de șapte minute către Camera Lorzilor.

Membrii, mesagerii și oficialii parlamentului care-și vedeau de treburile lor matinale s-au dat repede deoparte când l-au văzut pe lordul cancelar apropiindu-se, asigurându-se că înaintarea acestuia către Camera Lorzilor nu era stânjenită. Când trecea pe lângă ei, se aplecau adânc, nu pentru el, ci pentru suveranul pe care-l reprezenta. El a avansat pe covorul roșu cu același pas ca în fiecare zi în ultimii șase ani ca să intre în Cameră atunci când Big Ben bătea ora zece dimineața.

Într-o zi obișnuită, iar aceasta nu era o zi obișnuită, ori de câte ori intra în Cameră, ar fi întâlnit câțiva membri care s-ar fi ridicat politicos de pe băncile roșii, i-ar fi făcut o plecăciune și ar fi rămas în picioare în timp ce episcopul de serviciu ar fi ținut predica de dimineața, după care ar fi început procedurile obișnuite.

Dar nu și astăzi, pentru că multă vreme înainte să ajungă în Cameră, putea auzi murmurul vocilor. Chiar și lordul cancelar a fost surprins de imaginea care l-a întâmpinat când a intrat în Camera Lorzilor. Băncile roșii erau atât de pline, încât unii membri se așezaseră pe treptele din fața tronului, în timp ce alții stăteau la bara Camerei, incapabili să-și găsească un loc liber. Singura ocazie în care-și amintea să se fi întâmplat ceva similar fusese atunci când Maiestatea Sa rostise Discursul Regelui, în care informase membrii ambelor Camere de legislația propusă de guvernarea sa pentru a fi aplicată în următoarea sesiune a Parlamentului.

Când lordul cancelar a intrat în Cameră, lorzii s-au oprit imediat din vorbă, s-au ridicat ca unul și s-au aplecat când acesta s-a așezat în fața Sacului de Lână.

Ofițerul-senior însărcinat cu aplicarea legii în țară s-a uitat încetișor prin Cameră și a fost întâmpinat de privirile mai multor mii de oameni curioși. Privirea i s-a ațintit în cele din urmă asupra celor trei tineri așezați în capătul îndepărtat al Camerei, chiar sub Galeria Oaspeților. Giles Barrington, sora lui, Emma și Harry Clifton purtau negru în semn de doliu pentru iubitul lor bunic și, în cazul lui Harry, pentru mentorul și prietenul său cel mai drag. Se simțea responsabil

pentru toți trei, dându-și seama că judecata sa le va schimba viețile. S-a rugat ca această schimbare să fie în bine.

Când înalt-reverendul Peter Watts, Episcop de Bristol – cât de potrivit, s-a gândit lordul cancelar – și-a deschis cartea de rugăciuni, lorzii și-au aplecat capetele și nu le-au mai ridicat până ce acesta nu a spus:

– În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Cei din adunare și-au reluat locurile, iar lordul cancelar a rămas singura persoană în picioare. De îndată ce s-au așezat, lorzii au așteptat cu nerăbdare să-i audă verdictul.

– Lorzii mei, a început el, nu pot pretinde că judecata pe care mi-ați încredințat-o s-a dovedit a fi ușoară. Dimpotrivă, mărturisesc că a fost una dintre cele mai grele decizii pe care a trebuit să o iau în lunga mea carieră la bară. Dar Thomas More a fost cel care ne-a amintit că, atunci când îmbraci roba justiției, trebuie să fii gata să iei decizii care cu greu îți vor mulțumi pe toți. Și într-adevăr, domnii mei, în trei astfel de ocazii din trecut, după ce lordul cancelar și-a dat verdictul, a fost decapitat a doua zi.

Râsetele care au urmat au mai slăbit tensiunea, însă doar pentru un moment.

– Totuși, este datoria mea să vă reamintesc, a continuat el, după ce râsetele s-au oprit, că eu răspund doar în fața Atotputernicului. Ținând seama de aceasta, domnilor, în cazul Barrington versus Clifton cu privire la cine este moștenitorul de drept și să primească titlul, terenurile și tot ce înseamnă acestea este...

Lordul cancelar s-a mai uitat o dată înspre galerie și a ezitat. Ochii lui s-au oprit asupra celor trei persoane inocente care continuau să-l privească fix. S-a rugat să fie luminat de înțelegerea lui Solomon, apoi a adăugat:

– Ținând seama de toate faptele, am decis în favoarea lui... Giles Barrington.

Un murmur continuu a erupt imediat din partea de jos a Camerei. Ziariștii au părăsit repede galeria presei pentru a comunica editorilor care-i așteptau că lordul cancelar hotărâse ca principiul ereditar să rămână intact, iar Harry Clifton putea acum să-i ceară Emmei Barrington să-i fie soție, în timp ce spectatorii din galerie s-au aplecat peste balustrade pentru a vedea cum reacționează lorzii

la această judecată. Dar acesta nu era un meci de fotbal, iar el nu era arbitru. Nu era nevoie să se fluiere pentru că fiecare dintre membrii Camerei Lorzilor va accepta și asculta de hotărârea lordului cancelar fără murmure sau proteste. În timp ce lordul cancelar aștepta să se facă liniște, s-a uitat iar la cei trei tineri din galerie, care urmau să fie afectați cel mai mult de decizia lui, pentru a vedea cum reacționează. Harry, Emma și Giles îl priveau cu aceleași figuri inexpressive, de parcă nu înțeleseseră încă semnificația completă a judecății lui.

După luni de incertitudine, Giles a simțit o imensă ușurare, cu toate că moartea bunicului său îl lipsise de orice sentiment de victorie.

Harry se gândea la un singur lucru pe când o ținea pe Emma strâns de mână. Acum se putea însura cu femeia iubită.

Emma era nesigură. La urma-urmei, lordul cancelar crease alte probleme pentru ei trei și pe care nu va trebui să le rezolve el.

Lordul cancelar și-a deschis dosarul plakat cu aur și a studiat problemele aflate pe ordinea de zi. O dezbatere referitoare la serviciul național de sănătate era al doilea punct de pe agendă. Mai mulți lorzi plecaseră din Cameră, pentru că situația revenise la normal.

Lordul cancelar nu avea de gând să admită în fața nimănui, nici măcar a celui mai de încredere prieten, că-și schimbase decizia în ultimul moment.

- JEFFREY ARCHER -

**HARRY CLIFTON
ȘI
EMMA BARRINGTON**

1945 – 1951

1

„De aceea, dacă cineva poate arăta un motiv pentru care acești doi tineri nu se pot căsători în sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna.”

Harry Clifton nu va uita niciodată prima oară când auzise aceste cuvinte și cum, după aceea, întreaga sa viață fusese distrusă. Moș Jack care, ca George Washington, nu putea minți, dezvăluise în întrunirea ținută în grabă în vestibul că era posibil ca Emma Barrington, femeia pe care Harry o adora și care era pe punctul de a-i deveni soție, ar fi putut să-i fie soră vitregă.

Când mama lui Harry recunoscuse că o dată, o singură dată, avusese relații sexuale cu tatăl lui Harry, se dezlănțuise un adevărat iad. Prin urmare, era posibil ca el și Emma să fie copiii aceluiasi tată.

Când se încurcase cu Hugo Barrington, mama lui Harry ieșea cu Arthur Clifton, un docher care muncea la Șantierul Naval Barrington. În ciuda faptului că Maisie se căsătorise cu Arthur foarte curând după aceea, preotul refuzase să officieze căsătoria lui Harry cu Emma, deoarece exista posibilitatea ca aceasta să contravină străvechilor legi de consangvinitate ale bisericii.

După câteva momente, tatăl Emmei, Hugo, se strecurase afară din biserică, ca un laș care părăsește câmpul de luptă. Emma și mama ei plecaseră în Scoția în timp ce Harry, disperat, rămăsese la colegiul său de la Oxford, nemaștiind ce să facă. Adolf Hitler luase această decizie în locul lui.

Harry a părăsit universitatea după câteva zile și și-a schimbat roba de student cu o uniformă obișnuită de marinar. Dar abia servise pe vas câteva zile când o torpilă germană le lovise vasul și numele lui apăruse pe lista celor dați dispăruți pe mare.

– Vrei să o iei pe această femeie să-ți fie soție, la bine și la rău, la sănătate și la boală atât timp cât veți trăi amândoi?

– Da.

Abia la sfârșitul ostilităților, când Harry revenise de pe câmpul de bătălie încărcat de glorie, descoperise că Emma îl născuse pe fiul lor, Sebastian Arthur Clifton. Dar Harry nu aflase până ce nu-și

revenise complet că Hugo Barrington fusese ucis în împrejurări cumplite și că pusese pe umerii familiei sale o altă problemă, la fel de teribilă pentru Harry ca interdicția de a se însura cu femeia iubită.

Lui Harry nu i se păruse niciodată semnificativ faptul că era cu câteva săptămâni mai mare decât Giles Barrington, fratele Emmei și cel mai bun prieten al lui, până ce nu aflase că ar putea să fie moștenitorul titlului familiei, a domeniilor sale vaste, a numeroaselor posesiuni și, pentru a cita din testament *tot ceea ce înseamnă aceasta*. A demonstrat repede că nu este interesat de moștenirea Barrington și că dorea doar să renunțe la orice drept de naștere care ar putea fi considerat că-i aparține, în favoarea lui Giles. Șeful heraldicilor, Garter, părea dornic să accepte acest aranjament și totul ar fi mers bine dacă lordul Preston, un laburist din Camera Superioară a Parlamentului nu ar fi considerat că este necesar să îi apere dreptul lui Harry la titlu, fără să-l consulte însă și pe el.

— Este o problemă de principiu, le explicase lordul Preston corespondenților săi care-l întrebaseră.

— *Îl iei pe acest bărbat de soț, ca să trăiți împreună după legile Domnului, în sfânta taină a căsătoriei?*

— *Da.*

Harry și Giles au rămas prieteni inseparabili tot timpul, în ciuda faptului că se judecau în fața celui mai înalt tribunal al țării și că apăreau tot timpul pe prima pagină a ziarelor.

Harry și Giles s-ar fi bucurat amândoi de hotărârea lordului cancelar dacă lordul Harvey, bunicul lui Giles și al Emmei ar fi stat la locul său în primul rând, dar el nu va afla vreodată de triumful său. Națiunea a rămas divizată în urma verdictului, iar cele două familii au fost lăsate să culeagă roadele.

Cealaltă consecință a deciziei lordului cancelar a fost, după cum și-a informat presa cu rapiditate cititorii avizi, că cel mai înalt tribunal al țării hotărâse că Harry și Emma nu erau rude și, prin urmare, el putea s-o ceară de nevastă.

— *Cu acest inel te iau de nevastă, cu trupul meu te voi onora și cu bunurile mele lumești te voi înzestra.*

Totuși, atât Emma cât și Harry știa amândoi că verdictul dat nu dovedea dincolo de orice îndoială că Hugo Barrington nu era tatăl lui Harry și, cum erau creștini evlavioși, erau îngrijorați că ar putea încălca legile Domnului.

Dragostea lor însă nu scăzuse din acest motiv. Dimpotrivă, devenise mai puternică și, cu încurajarea mamei sale, Elisabeth, și cu binecuvântarea mamei lui Harry, Maisie, Emma acceptase cererea în căsătorie a lui Harry. O întristase doar faptul că niciuna dintre bunicile sale nu mai trăia ca să poată asista la ceremonie.

Ceremonia nupțială nu s-a desfășurat la Oxford, după cum se planificase inițial, cu pompa și strălucirea unei nunți universitare și sub luminile publicității care ar fi însoțit-o, ci fusese o ceremonie simplă, înregistrată la un birou din Bristol, la care participaseră doar câțiva prieteni apropiați.

Însă cea mai tristă hotărâre pe care o luaseră atât Harry, cât și Emma de comun acord, fusese ca Sebastian Arthur Clifton să rămână singurul lor copil.

2

Harry și Emma au plecat în Scoția să-și petreacă luna de miere la Mulgerie Castle, căminul ancestral al răposaților bunici ai Emmei, lordul și lady Harvey, dar nu înainte de a-l lăsa pe Sebastian în grija Elisabetei.

Castelul le amintea multe clipe fericite din vremea în care-și petrecuseră vacanța acolo, chiar înainte ca Harry să plece la Oxford. Au rătăcit împreună pe dealuri în timpul zilei, rareori întorcându-se la castel înainte ca soarele să se ascundă în spatele celui mai înalt munte. După cină, la care bucătarul își amintea că stăpânului Clifton îi plăceau trei porții de supă, stăteau în fața focului aprins, citind Evelyn Waugh, Graham Greene și din favoritul lui Harry, P.C. Woodhouse.

După două săptămâni, în care timp au întâlnit mai multe vite din Highland decât oameni, au pornit cu neplăcere înapoi, spre Bristol. Au ajuns la Manor House, așteptându-se la o viață casnică liniștită, dar nu avea să fie așa.

Elisabeth le-a mărturisit, în timp ce pisica lor siameză, Cleopatra i-a sărit în brațe și a adormit imediat, că de abia aștepta să scape de Sebastian care plângea prea des înainte de culcare.

— Zău, de abia vă așteptam, a mai spus ea. De două săptămâni n-am mai reușit să termin cuvintele încrucișate din *Times*.

Harry i-a mulțumit soacrei sale pentru înțelegere, iar el și Emma și-au luat copilul de cinci ani, mult prea activ, înapoi la Barrington Hall.

Înainte ca Harry și Emma să se căsătorească, Giles insistase să-și petreacă majoritatea timpului în Londra, îndeplinindu-și îndatoririle de membru laburist al Parlamentului, iar ei să folosească Barrington Hall ca pe un cămin al lor. Cu biblioteca sa de zece mii de cărți, parcul scump și grajdurile uriașe, acesta era ideal pentru ei. Harry își putea scrie romanele sale polițiste cu William Warwick, în timp ce Emma călărea în fiecare zi, iar Sebastian se juca în parc,

aducând tot timpul acasă animale ciudate în compania cărora își bea ceaiul.

Giles venea adesea la Bristol vineri-seara, la timp pentru a li se alătura la cină. Sâmbătă-dimineața își conducea serviciul ca membru al Parlamentului înainte de a se duce la clubul docherilor ca să bea împreună cu agentul lui, Griff Haskins. După-masa, el și Griff se alăturau celor 100.000 de participanți pe Eastville Stadium ca să urmărească Bristol Rovers pierzând de mai multe ori decât câștigau. Giles nu recunoștea niciodată, nici măcar în fața agentului său, că ar fi preferat să își petreacă sâmbetele urmărindu-i pe cei de la Bristol jucând rugby, dar dacă ar fi procedat așa, Griff i-ar fi amintit că mulțimea adunată la Memorial Ground depășea rareori două mii și majoritatea acestora erau conservatori.

În diminețile de duminică, Giles putea fi găsit îngenunchat la St Mary Redcliffe, cu Harry și Emma alături. Harry presupunea că pentru Giles era tot o datorie de membru al Parlamentului pentru că acesta întotdeauna evitase să meargă la capelă pe când erau la școală. Dar nimeni nu putea nega că Giles își câștigase repede o reputație de membru conștiincios și muncitor al Parlamentului.

Apoi, deodată, fără nicio explicație, vizitele lui Giles în weekend s-au rărit. Ori de câte ori Emma își întreba fratele, acesta bombănea ceva referitor la îndatoririle parlamentare. Harry nu era convins și spera că lungile absențe ale cumnatului său nu-i vor afecta slaba majoritate la următoarea alegere.

Într-o vineri-seara au descoperit motivul real pentru care Giles lipsise atât de des în ultimele luni.

O sunase pe Emma mai devreme, în cursul săptămânii, ca s-o avertizeze că vine la Bristol în weekend, la timp pentru cina de vineri. Ceea ce nu-i spusese era că va fi însoțit de un oaspete.

Emmei îi plăceau în general iubitele lui Giles, care erau întotdeauna atrăgătoare, uneori puțin zăpăcite și, fără nicio excepție, îl adorau, cu toate că majoritatea erau cu Giles prea puțin timp ca să ajungă să le cunoască. Dar, de data aceasta, situația a fost diferită.

Când Giles i-a prezentat-o pe Virginia vineri-seara, Emma s-a gândit mirată ce o fi văzut fratele ei la ea. A recunoscut că era frumoasă și cu legături înalte. De fapt, Virginia le-a amintit de mai

multe ori că fusese debutanta Anului (în 1934) și de trei ori că era fiica contelui de Fenwick, chiar înainte de a se așeza la masă.

Emma s-ar fi putut gândi că era vorba doar de emoție, dacă Virginia nu și-ar fi ciugulit mâncarea și nu i-ar fi șoptit lui Giles tot timpul cinei, pe un ton care știa că va fi totuși auzit și de ceilalți, cât de greu era să găsești servitori decenti în Gloucestershire. Spre surpriza Emmei, Giles s-a mulțumit doar să zâmbescă la aceste observații, fără să o contrazică deloc. Emma era gata să spună ceva ce știa că va regreta, când Virginia a anunțat că era extenuată după o zi atât de lungă și că dorea să se retragă.

De îndată ce s-a ridicat și a plecat, cu Giles după ea, Emma s-a dus în salon, și-a turnat un whisky mare și s-a afundat în scaunul cel mai apropiat.

– Dumnezeu știe ce o să zică mama de lady Virginia.

Harry a zâmbit.

– Nu prea contează ce crede Elisabeth pentru că am impresia că Virginia nu va dura mai mult decât restul iubitelor lui Giles.

– Nu sunt așa de sigură, a spus Emma. Dar ce mă miră este de ce o interesează Giles, pentru că e limpede că nu-l iubește.

Când Giles și Virginia s-au întors la Londra după prânzul de duminică, Emma a uitat-o repede pe fata contelui de Fenwick pentru că avea o problemă mai urgentă. Altă bonă își dăduse demisia declarând că nu mai suporta serviciul de când găsise un arici în patul ei. Harry a simțit o oarecare simpatie pentru biata femeie.

– Nu ajută că este singurul copil, a spus Emma după ce a reușit cu greu să-și culce fiul în acea seară. Nu poate să fie amuzant să nu aibă cu cine să se joace.

– Pe mine nu m-a deranjat, a spus Harry, fără să-și ridice ochii de pe carte.

– Mama ta mi-a zis că erați mai mulți copii în cartier înainte să te duci la St Bede's și, oricum, când erai de vârsta lui, stăteai mai mult la docuri decât acasă.

– Ei, nu mai e mult până ce va merge și el la St Bede's.

– Și ce-ai vrea să fac între timp? Să-l las la docuri în fiecare dimineață?

– N-ar fi o idee rea.

– Fii serios, dragă. Dacă n-ar fi fost Moș Jack, ai fi și acum tot acolo.

– Așa e, i-a răspuns Harry, ridicând paharul în amintirea marelui om. Dar ce putem face?

Emmei i-a luat atât de mult timp să răspundă, încât Harry s-a gândit că adormise.

– Poate a venit momentul să mai facem un copil.

Harry a fost atât de surprins încât a închis cartea și s-a uitat atent la soția lui, nesigur că auzise bine.

– Dar credeam că am fost de acord...

– Am fost. Și nu m-am răzgândit, dar am putea să ne gândim să adoptăm alt copil.

– De unde ți-a venit ideea asta, dragă?

– Nu pot să nu mă gândesc la fetița găsită în biroul tatălui meu în noaptea în care a murit – Emma nu reușea să spună cuvântul „ucis” – și la posibilitatea ca ea să fie copilul lui.

– Dar nu există nicio dovadă. Și, oricum, nu sunt sigur că mai poți afla unde este după atâta vreme.

– Mă gândeam să consultăm un scriitor detectiv foarte bun și să-i cerem sfatul.

Harry s-a gândit bine înainte de a vorbi.

– William Warwick ar recomanda probabil să încerci să-l găsești pe Derek Mitchell.

– Sunt sigură că nu ai uitat că Mitchell lucra pentru tata și că noi nu prea îl interesăm.

– Așa este, a spus Harry, și tocmai de aceea i-aș cere sfatul. La urma-urmei, este singurul care știe *unde sunt ascunse toate cadavrele*.

Au fost de acord să se întâlnească la Grand Hotel. Emma a sosit cu câteva minute mai devreme și și-a ales un loc într-un colț al sălii

de unde n-ar fi putut să fie auziți. În timp ce aștepta, a repetat întrebările pe care dorea să i le pună.

Domnul Mitchell a intrat în sală la ora patru. Deși se mai îngrășase de când nu se mai întâlnise cu el, iar părul îi încărunțise, șchiopătatul de neconfundat era cartea lui de vizită. Primul ei gând a fost că omul semăna mai mult cu un administrator de bancă decât cu un detectiv particular. El a recunoscut-o evident pe Emma, pentru că s-a îndreptat direct spre ea.

– Mă bucur să vă revăd, doamnă Clifton, a zis el.

– Luați loc, vă rog, l-a invitat Emma, întrebându-se dacă era la fel de nervos ca ea. S-a decis să intre direct în subiect. Doream să vă văd, domnule Mitchell, pentru că am nevoie de ajutorul unui detectiv particular.

Mitchell s-a fâțâit, deranjat, pe scaun.

– Când ne-am întâlnit ultima oară, v-am promis că voi plăti restul datoriei tatălui meu către dumneavoastră.

Aceasta fusese ideea lui Harry, care-i spusese că așa Mitchell își va da seama că dorește în mod serios să-l angajeze. Și-a deschis geanta, a scos un plic și i l-a dat lui Mitchell.

– Mulțumesc, a spus acesta, evident impresionat.

Emma a continuat:

– Vă amintiți cred că atunci când v-am văzut ultima oară am vorbit despre copilul găsit în coșulețul de răchită, în biroul tatălui meu. Detectivul inspector Blakemore, care se ocupa de caz, după cum cred că vă amintiți, i-a spus soțului meu că fetița fusese dată în grija autorităților locale.

– Așa se obișnuiește în cazul în care nu cere nimeni copilul.

– Da, asta am descoperit și eu și chiar ieri am discutat cu persoana care se ocupă de departamentul acela de la Primărie, dar a refuzat să-mi spună unde s-ar putea afla acum copilul.

– Aceasta a fost cererea procurorului în urma anchetei, pentru a proteja fetița de ziariști. Dar nu înseamnă că nu există vreun mod de a afla unde se găsește.

– Mă bucur să aud asta. Emma a ezitat. Înainte de a continua, aș dori să mă conving că acea fetiță este copilul tatălui meu.

– Pot să vă asigur, doamnă Clifton, că nu există nicio îndoială.

– Dar cum puteți să fiți atât de sigur?

– V-aș putea oferi toate detaliile, însă acestea v-ar putea deranja.
– Domnule Mitchell. Orice mi-ați spune despre tata nu cred că m-ar putea surprinde.

Mitchell a tăcut câteva clipe. Până la urmă a spus:

– În perioada în care am lucrat pentru sir Hugo, cred că știți că acesta s-a mutat la Londra.

– S-ar putea spune că a fugit în ziua nunții mele.

Mitchell nu a comentat.

– Cam după un an, a început să trăiască împreună cu domnișoara Olga Piotrovska în Lowndes Square.

– Cum a reușit, când bunicul meu l-a lăsat fără niciun ban?

– Nu a reușit. Ca să mă exprim pe șleau, nu numai că trăia cu domnișoara Piotrovska, ci trăia *pe seama* ei.

– Îmi puteți spune ceva despre această doamnă?

– Destul de multe. Era poloneză din naștere și a fugit din Varșovia în 1941, imediat după ce părinții ei au fost arestați.

– Dar ce crimă au comis?

– Erau evrei, a spus Mitchell, indiferent. Ea a reușit să treacă granița cu o parte din averea părinților, a venit în Londra și a închiriat un apartament în Lowndes Square. Nu mult după aceea, l-a întâlnit pe tatăl dumneavoastră la un cocktail dat de un prieten comun. El i-a făcut curte câteva săptămâni și apoi s-a mutat în apartamentul ei, dându-și cuvântul că se vor căsători imediat după pronunțarea divorțului.

– Am spus că nu mă va mira nimic. Am greșit.

– Și apoi a devenit din ce în ce mai rău, a zis Mitchell. După moartea bunicului dumneavoastră, sir Hugo a abandonat-o imediat pe domnișoara Piotrovska și s-a întors în Bristol să-și revendice moștenirea și să preia președinția liniei maritime Barrington. Dar nu înainte de a fura toate bijuteriile domnișoarei Piotrovska și mai multe tablouri de valoare.

– Dacă este așa, de ce nu a fost arestat?

– A fost, a spus Mitchell, și era gata să fie acuzat când asociatul lui, Toby Dunstable, martorul acuzării, s-a sinucis în celulă în noaptea de dinaintea procesului.

Emma și-a aplecat capul.

– Preferați să nu mai continui, doamnă Clifton?

– Ba da, a spus Emma, uitându-se direct la el. Trebuie să știu totul.

– Tatăl dumneavoastră nu știa că atunci când a revenit la Bristol, domnișoara Piotrovska era însărcinată. A născut o fetiță, declarată pe certificatul de naștere ca fiind Jessica Piotrovska.

– De unde știți?

– Pentru că domnișoara Piotrovska m-a angajat când tatăl dumneavoastră n-a mai putut să-mi plătească facturile. În mod ironic, ea a rămas fără bani exact când tatăl dumneavoastră a moștenit o avere. De aceea a venit la Bristol cu Jessica. Dorea ca sir Hugo să știe că mai avea o fiică pentru că ea credea că este responsabilitatea lui să o crească.

– Și acum este responsabilitatea mea, a zis Emma, liniștită. A făcut o pauză. Dar n-am idee cum s-o găsesc și speram că mă puteți ajuta.

– Voi face tot ce pot, doamnă Clifton. Dar, după atâta vreme, nu va fi ușor. Dacă aflu ceva, veți fi prima căreia îi voi spune, a adăugat detectivul, ridicându-se din scaun.

În timp ce Mitchell se îndepărta, șchiopătând, Emma s-a simțit puțin vinovată. Nu-i oferise nici măcar o cană de ceai.

Emma era nerăbdătoare să ajungă acasă și să-i povestească lui Harry întâlnirea ei cu Mitchell. Când a dat buzna în biblioteca de la Barrington Hall, el tocmai lăsa jos receptorul. Avea un zâmbet uriaș pe față, așa că ea a zis:

– Mai întâi, tu.

– Editorii mei americani vor să fac un turneu prin State când îmi vor lansa cartea, săptămâna viitoare.

– Ce veste minunată, dragă. Cel puțin îi vei întâlni pe mătușa Phyllis și pe vărul Alistair.

– De abia aștept.

– Nu face haz, copile!

– Nu fac, pentru că editorii mi-au sugerat să vii cu mine în turneu, ca să-i poți vedea și tu.

– Mi-ar plăcea să vin, dragă, dar nu se potrivește ca timp. Bona Ryan și-a împachetat bagajele și îmi pare rău să-ți spun, dar agenția ne-a scos din agenda lor.

– Poate i-aș putea convinge pe editori să mă lase să-l aduc și pe Seb.

– Ceea ce ar duce, probabil, la deportarea noastră, a spus Emma. Nu, eu voi rămâne acasă cu Seb, iar tu poți să te duci să cucerești coloniile.

Harry și-a luat nevasta în brațe.

– Păcat. De abia așteptam o a doua lună de miere. Apropo, cum a mers întâlnirea cu Mitchell?

Harry era în Edinburgh și se adresa unei întruniri literare când Derek Mitchell a sunat-o pe Emma.

– S-ar putea să am un fir, a zis el, fără să-și spună numele. Când ne putem întâlni?

– Mâine la zece dimineața, în același loc?

De îndată ce a lăsat receptorul jos, telefonul a sunat iar. A ridicat receptorul și i-a răspuns sora ei.

– Ce surpriză plăcută, Grace, dar, cunoscându-te, cred că ai un motiv pentru care m-ai sunat.

– Unii dintre noi au servicii cu normă întreagă, i-a amintit Grace. Dar ai dreptate. Am sunat pentru că aseară am asistat la o conferință ținută de profesorul Cyrus Fieldman.

– Cel care a câștigat de două ori premiul Pulitzer? a întrebat Emma, sperând să-și impresioneze sora. De la Universitatea Stanford, dacă îmi amintesc bine.

– Sunt impresionată, a zis Grace. Ca să intru în subiect, ai fi fost fascinată de discursul pe care l-a ținut.

– Din câte îmi amintesc, este economist, a spus Emma, încercând să se mențină la nivelul surorii ei. Nu prea este în domeniul meu.

– Nici în al meu, dar când a vorbit despre transport...

– Sună palpitant.

– Chiar a fost, a zis Grace ignorând sarcasmul, mai ales când a vorbit despre viitorul liniilor maritime, acum, când Corporația Aviatică Britanică planifică să efectueze un serviciu aerian regulat de la Londra la New York.

Emma și-a dat seama de ce o sunase sora ei.

– E vreo șansă să obțin discursul în scris?

– Chiar mai mult. Va veni la Bristol, așa că îl vei putea auzi în persoană.

– Poate aș reuși să discut cu el după conferință. Am atâtea lucruri să-l întreb, a zis Emma.

– Bună idee, dar, dacă reușești, fii atentă. Cu toate că este unul din acei bărbați rari al căror creier este mai mare decât biluțele, e deja la a patra soție și noaptea trecută n-am văzut-o pe acolo.

Emma a râs.

– Ce crudă ești, surioară, dar mulțumesc pentru sfat.

Harry a luat trenul din Edinburgh către Manchester în dimineața următoare și, după ce s-a adresat unei mici adunări din biblioteca municipală a orașului, a acceptat să răspundă la întrebări.

Prima întrebare a fost adresată, inevitabil de ziariști. Aceștia apăreau foarte rar și păreau să nu fie aproape deloc interesați de ultima lui carte. Astăzi, a fost rândul celor de la Manchester Guardian.

– Ce face doamna Clifton?

– Foarte bine, mulțumesc, a răspuns Harry, precaut.

– Este adevărat că amândoi locuiți în aceeași casă cu sir Giles Barrington?

– Este o casă destul de mare.

– Simțiți vreun resentiment din cauză că sir Giles a primit tot ce se afla în testamentul tatălui dumneavoastră, iar dumneavoastră n-ați primit nimic?

– Sigur că nu. O am pe Emma și asta este tot ce mi-am dorit vreodată.

Asta a părut să reducă ziaristul la tăcere câteva minute, permițând unui membru din public să intervină.

– Când va lua William Warwick funcția inspectorului-șef Davenport?

– Nu în cartea următoare, a răspuns Harry, zâmbind. Asta e sigur.

– Este adevărat, domnule Clifton, că ați pierdut șapte bone în mai puțin de trei ani?

Era clar că în Manchester existau mai multe ziare.

În mașină, în drum spre gară, Harry a început să bombăne ziaristii, cu toate că reporterul din Manchester subliniase că toată această publicitate nu părea să dăuneze vânzărilor. Dar Harry știa că Emma era îngrijorată de atenția nesfârșită a ziarelor și de efectul pe care-l va putea avea asupra lui Sebastian de îndată ce acesta va merge la școală.

– Băieții mici pot să fie foarte brutali, i-a amintit ea.

– Ei, cel puțin nu va fi bătut pentru că-și linge farfuria cu porridge, a spus Harry.

Deși Emma a ajuns puțin mai devreme, Mitchell era deja așezat într-un separeu în sala hotelului. S-a ridicat când ea a venit la masa lui. Primul lucru pe care Emma i l-a spus, chiar înainte de a lua loc, a fost:

– Ați dori o ceașcă de ceai, domnule Mitchell?

– Nu, mulțumesc, doamnă Clifton. Mitchell, care nu era genul de om care să nu intre direct în subiect, s-a așezat la loc și și-a deschis agenda. Se pare că autoritățile locale au plasat-o pe Jessica Smith...

– Smith? a întrebat Emma. De ce nu Piotrovska, sau chiar Barrington?

– Ar fi fost prea ușor să i se ia urma, aș zice eu și presupun că procurorul a insistat asupra anonimității în urma anchetei. Autoritatea locală, a continuat el, a trimis o domnișoară Smith la căminul dr. Barnardo's din Bridgewater.

– De ce în Bridgewater?

– Era, probabil, căminul cel mai apropiat care avea un loc liber atunci.

– Mai este acolo?

– Din câte am aflat, da. Dar am descoperit de curând că acest cămin urmează să trimită mai multe fete la cămine din Australia.

– De ce?

– Face parte din politica de imigrare a Australiei să plătească zece lire pentru a ajuta sosirea tinerilor în țara lor și doresc, în special, fete.

– Aș fi zis că ar fi mai interesați de băieți.

– Se pare că sunt deja prea mulți, a zis Mitchell, zâmbind, ceea ce i se întâmpla rar.

– Atunci ar fi bine să mergem la Bridgewater cât mai repede posibil.

– Puțină răbdare, doamnă Clifton. Dacă păreți prea entuziasmată, s-ar putea să adune doi și cu doi și să-și dea seama de ce sunteți așa de interesată de domnișoara J. Smith și să decidă că dumneavoastră și domnul Clifton nu sunteți potriviți ca părinți adoptivi.

– Dar ce motiv ar avea să ne respingă?

– Mai întâi, numele dumneavoastră. Fără să mai spunem că dumneavoastră și domnul Clifton nu erați căsătoriți când vi s-a născut fiul.

– Deci, ce îmi recomandați? a întrebat Emma, calmă.

– Să faceți o cerere pe canalele obișnuite. Nu trebuie să păreți grăbită și lăsați-i să-și închipuie că decizia le aparține.

– Dar cum știți că nu ne vor respinge oricum?

– Trebuie să-i îndreptați în direcția corectă, doamnă Clifton.

– Ce sugerați?

– Când completați cererea, vi se cere să vă prezentați preferințele. Așa nu pierde nimeni timp și nu apar necazuri. Deci, dacă le explicați clar că doriți o fetiță de cinci sau șase ani, pentru că aveți deja un fiu care este puțin mai mare, ar trebui să micșoreze aria de căutare.

– Alte sugestii?

– Da, a răspuns Mitchell. La religie, bifați caseta marcată „nicio preferință”.

– Și asta de ce m-ar ajuta?

– Pentru că în formularul de înregistrare al domnișoarei Jessica Smith scrie că mama este evreică, iar tatăl necunoscut.

3

– Cum de a obținut un marinar britanic Crucea de Argint? a întrebat ofițerul de imigrare din Idlewild în timp ce studia viza de intrare a lui Harry.

– E o poveste lungă, a zis Harry, gândindu-se că nu ar fi fost bine să-i spună că prima oară când venise la New York, fusese arestat pentru crimă.

– Distracție plăcută în Statele Unite.

Ofițerul i-a strâns mâna lui Harry.

– Mulțumesc, a spus Harry, încercând să nu pară surprins pe când trecea prin Biroul de Imigrare și se îndrepta către zona în care erau aduse bagajele.

În timp ce aștepta să-i apară valiza, și-a mai verificat o dată instrucțiunile. Urma să fie întâmpinat de editorul-șef de la Viking, care-l va conduce la hotel și-i va prezenta orarul. Ori de câte ori vizita un oraș din Anglia, era însoțit de reprezentantul cu vânzările, așa că nu prea era sigur ce fel de editor va fi acesta.

După ce și-a recuperat vechiul geamantan de școală, Harry și-a croit drum către vamă. Un ofițer i-a cerut să-și deschidă bagajul, s-a uitat la suprafață, apoi l-a bifat cu o cruce mare într-o parte, înainte de a-i da drumul. Harry a ajuns sub un semn semicircular care declara *Bun venit în New York*, aflat sub fotografia primarului, William O'Dwyer.

De îndată ce a ajuns în holul de sosiri, a fost întâmpinat de un șir de șoferi în uniformă, care țineau în mână cartoane pe care erau scrise numele celor așteptați. A căutat „Clifton” și, când l-a găsit, i-a zâmbit șoferului și i-a spus:

– Eu sunt.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Clifton. Eu sunt Charlie. A înșfăcat valiza grea a lui Harry de parcă ar fi fost o servietă. Iar aceasta este editoarea dumneavoastră, Natalie.

Harry s-a întors și a văzut o tânără care fusese numită pe scurt în instrucțiunile lui ca „N. Redwood”. Era aproape la fel de înaltă ca el, cu părul blond, tuns modern, ochi albaștri și dinții cei mai albi și drepți pe care-i văzuse vreodată, cu excepția unei reclame pentru o

pastă de dinți. Și parcă asta nu era destul, capul ei se odihnea pe spătarul unui fotoliu în formă de clepsidră. Harry nu mai văzuse niciodată ceva ca Natalie în Anglia de după război, bazată pe raționalizare.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnișoară Redwood, a zis el, strângându-i mâna.

– Și eu mă bucur, Harry, a răspuns ea. Spune-mi Natalie, a mai adăugat pe când îl urmăreau pe Charlie afară din aeroport. Te admir foarte mult. Îmi place William Warwick și nu mă îndoiesc că și următoarea carte va avea un mare succes.

Când au ieșit pe trotuar, Charlie a deschis portiera din spate a celei mai lungi limuzine pe care o văzuse vreodată Harry. El s-a dat la o parte și a lăsat-o pe Natalie să urce prima.

– Oh, îmi plac mult englezii, a spus ea, în timp ce el se urca lângă ea, iar limuzina a intrat în traficul lent din New York. Mai întâi, vom merge la hotelul tău. Ți-am făcut o rezervare la *Pierre*, unde ai un apartament la etajul unsprezece. Ți-am lăsat suficient timp ca să te aranjezi înainte de a te întâlni cu domnul Guinzburg pentru dineul de la Harvard Club. Apropo, de abia așteaptă să te întâlnească.

– Și eu, a spus Harry. El a publicat jurnalele mele din închisoare și primul roman cu William Warwick, așa că am pentru ce să-i mulțumesc.

– Și a mai investit și mult timp și bani pentru a fi sigur că *Niciun risc* va ajunge pe lista de bestselleruri și m-a rugat să te pun la curent cum plănuim s-o facem.

– Te rog, a zis Harry, uitându-se pe geam ca să admire imaginile pe care le văzuse ultima oară din spatele unui autobuz galben al închisorii care-l ducea din celula pușcăriei și nu dintr-un apartament de la *Pierre Hotel*.

O mână i-a atins piciorul.

– Avem multe de discutat înainte de a ne întâlni cu domnul Guinzburg. Natalie i-a dat un dosar albastru, gros. Să-ți explic mai întâi cum dorim să îți aducem cartea pe lista de bestselleruri, pentru că diferă mult de modul în care procedați voi, în Anglia.

Harry a deschis dosarul și a încercat să se concentreze. Nu mai stătuse niciodată lângă o femeie care arăta de parcă ar fi fost turnată în rochie.

– În America, a continuat Natalie, avem doar trei săptămâni ca să ne asigurăm că romanul tău ajunge pe lista de bestselleruri din *New York Times*. Dacă nu ajungi printre primii cincisprezece în acest timp, librăriile vor ambala stocul de *Niciun risc* și îl vor înapoia editurii.

– E o aiureală, a zis Harry. În Anglia, atunci când o librărie a făcut o comandă, în ceea ce privește editura, cartea este vândută.

– Nu le oferiți librăriilor posibilitatea de a vinde cu reducere sau de a returna cartea?

– Sigur că nu, a spus Harry, șocat de această idee.

– Și este adevărat că încă mai vindeți cărți fără a oferi o reducere?

– Da, sigur.

– Ei bine, vei afla că și aceasta se petrece altfel aici, pentru că, dacă ajungi printre primii cincisprezece, prețul de bază este automat redus la jumătate, iar cartea este dusă în spatele magazinului.

– De ce? Sunt sigur că un bestseller trebuie prezentat în față, chiar în vitrină și desigur că prețul nu trebuie redus.

– Nu de când băieții care se ocupă de publicitate n-au descoperit că atunci când un client vine să caute un anumit bestseller și-l găsește în spatele magazinului, unul din cinci clienți cumpără două cărți până ce ajunge la casă, iar unul din trei mai cumpără încă o carte.

– Deșteaptă treabă, dar nu cred că ar merge în Anglia.

– Presupun că este doar o problemă de timp, dar acum poți aprecia de ce este important ca romanul tău să ajungă pe listă cât mai repede posibil pentru că, odată ce prețul este scăzut, este foarte probabil că vei rămâne printre primii cincisprezece mai multe săptămâni. De fapt, este mai greu să ieși de pe listă decât să intri. Dar, dacă eșuezi, *Niciun risc* va dispărea de pe rafturi într-o lună și vom pierde mulți bani.

– Am înțeles ideea, a spus Harry, în timp ce limuzina trecea încet peste Brooklyn Bridge, plin de taxiuri și de șoferii lor care fumau chiștoace de trabucuri.

– Ceea ce e mai greu este că noi va trebui să vizităm șaptesprezece orașe diferite în douăzeci și una de zile.

– Noi?

– Da, te voi ține de mână în cursul excursiei, a spus ea, pe un ton normal. Eu stau de obicei în New York și las editorul local din fiecare oraș să aibă grijă de autorii aflați în vizită, dar nu și de data aceasta, pentru că domnul Guinzburg a insistat să nu te scap din ochi.

I-a atins iar ușor piciorul, înainte de a mai întoarce o pagină din dosarul aflat la ea în brațe.

Harry s-a uitat la ea iar femeia i-a zâmbit cochet. Oare flirta cu el? Nu, nu era posibil. La urma-urmei, de abia se întâlniseră.

– Ți-am făcut rezervări deja la stațiile de radio importante, inclusiv la emisiunea *Matt Jacobs Show*, care are unsprezece milioane de ascultători în fiecare dimineață. Nimeni nu este mai eficient ca Matt când e vorba de cumpărarea cărților.

Harry avea mai multe întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, dar Natalie era ca o pușcă Winchester; ori de câte ori ridicai capul, trăgea câte un glonț.

– Fii atent, a continuat ea, fără să-și tragă respirația, majoritatea emisiunilor importante nu-ți vor acorda mai mult de câteva minute – nu ca la voi, la BBC. Ei nu înțeleg cuvintele „în profunzime”. În acest timp, adu-ți aminte să repeți titlul cărții de cât mai multe ori.

Harry a început să răsfoiască orarul turneului. Fiecare zi părea să înceapă într-un alt oraș, unde urma să apară într-o emisiune matinală de la radio, după care urmau emisiuni și interviuri nesfârșite până ce ajungea pe aeroport.

– Toți autorii se bucură de un astfel de tratament?

– Sigur că nu, a zis Natalie, punându-i iar mâna pe picior. Ceea ce mă aduce la cea mai mare problemă pe care o avem cu tine.

– Aveți o problemă cu mine?

– Desigur. Majoritatea reporterilor vor dori să te întrebe despre perioada în care ai stat în închisoare și cum a reușit un englez să câștige *Steaua de Argint*, dar tu trebuie să revii la carte.

– În Anglia, asta ar fi considerat ceva vulgar.

– În America, vulgar este ceea ce capeți când ești pe lista de bestselleruri.

– Dar oamenii nu vor dori să discute despre carte?

– Harry, trebuie să presupui că niciunul dintre ei n-a citit-o. În fiecare zi le aterizează pe birou o duzină de cărți noi, așa că vei avea noroc dacă vor citi mai mult decât titlul. Ar fi de mirare chiar și să-și amintească numele tău. Au fost de acord să te primească la emisiunile lor pentru că ești un fost pușcăriaș care a câștigat *Steaua de Argint*, așa că să revenim la avantajul nostru și să împingem cartea înainte, ca niște posedăți, tocmai spunea ea când limuzina a tras în fața hotelului.

Harry își dorea să fi fost înapoi, în Anglia.

Șoferul a sărit din mașină și a deschis portbagajul, iar un hamal al hotelului a venit spre ei. Natalie l-a condus pe Harry în hotel, prin hol, până la biroul de recepție, unde a trebuit doar să-și arate pașaportul și să semneze formularul de înregistrare. Era evident că Natalie îi netezise drumul.

– Bine ați venit la *Pierre*, domnule Clifton, a spus funcționarul de la recepție, dându-i o cheie uriașă.

– Ne vedem în hol – Natalie s-a uitat la ceas – peste o oră. După aceea, limuzina te va conduce la Harvard Club pentru a deajuna cu domnul Guinzburg.

– Mulțumesc, i-a zis Harry și a urmărit-o mergând prin hol și dispărând prin ușile batante, afară în stradă.

N-a putut să nu observe că nu era singurul bărbat ai cărui ochi nu se dezlipeau de ea.

Un băiat care ducea bagajele l-a însoțit la etajul unsprezece, i-a arătat apartamentul și i-a explicat cum funcționau toate. Harry nu mai stătuse niciodată într-un hotel care avea și baie și duș. S-a decis să își noteze totul ca să-i poată povesti mamei lui când se va întoarce în Bristol. l-a mulțumit băiatului și i-a dat ca bacșiș singurul dolar pe care-l avea.

Primul lucru pe care l-a făcut înainte să despacheteze, a fost să ia telefonul și să o sune, cu taxă inversă, pe Emma.

– Voi reveni în cincisprezece minute, domnule, i-a spus operatorul transoceanic.

Următoarea voce pe care a auzit-o a fost a Emmei.

– Tu ești, dragă? Mă auzi?

– Sigur, dulceață, a spus Harry, zâmbind.

– Deja vorbești ca un american. Îmi închipui cum o să fii peste trei săptămâni.

– Gata să vin la Bristol, presupun, mai ales dacă romanul nu ajunge pe lista de bestselleruri.

– Și dacă nu ajunge?

– Poate vin mai devreme acasă.

– Sună bine. De unde mă suni?

– De la *Pierre*, unde m-au pus în cea mai mare cameră de hotel pe care am văzut-o vreodată. În patul ăsta ar putea să doarmă patru oameni.

– Ai grijă să doarmă doar unul.

– Are aer condiționat și un radio în baie. Și, fii atentă, încă nu știu cum să pornesc toate astea. Sau să le opresc.

– Ar fi trebuit să-l iei pe Seb cu tine. El s-ar fi descurcat până acum.

– Sau le-ar fi distrus pe toate și m-ar fi lăsat pe mine să le montez la loc. Ce face băiatul?

– E bine. De fapt, pare mai liniștit fără o bonă.

– Asta-i o ușurare. Și cum merge căutarea domnișoarei Smith?

– Înceț, dar mi s-a cerut să merg la un interviu la căminul dr. Barnardo's mâine după-masă.

– Sună bine.

– Mă întâlnesc cu domnul Mitchell dimineată, ca să știu ce să le spun și, mai important, ce să nu le spun.

– O să fie bine, Emma. Amintește-ți doar că este responsabilitatea lor să plaseze copii în case bune. Singura mea grijă este cum va reacționa Seb când va afla ce ai de gând.

– Știe deja. Am vorbit cu el ieri-seară, chiar înainte să se culce și, spre surprinderea mea, părea să-i placă ideea. Dar, când este implicat Seb în ceva, întotdeauna apare o problemă nouă.

– Acum ce mai e?

– Se așteaptă să aibă și el un cuvânt de spus în privința alegerii noastre. Știrea bună este că vrea o surioară.

– Asta ar putea fi o problemă dacă nu-i place domnișoara J. Smith și își pune ochii pe altcineva.

– Chiar nu știu ce vom face dacă se va întâmpla așa ceva.

– Va trebui să-l convingem cumva că Jessica este alegerea lui.

- Și cum ai vrea s-o facem?
- O să mă mai gândesc.
- Să nu-l subestimezi. Dacă o facem, ideea s-ar putea întoarce împotriva noastră.
- Vorbim când mă întorc, a spus Harry. Trebuie să mă grăbesc, dragă, iau masa cu Harold Guinzburg.
- Transmite-i dragostea mea și amintește-ți, el este alt om pe care nu-l poți subestima. Și dacă tot îl vezi, nu uita să-l întrebi ce s-a întâmplat cu...
- Nu am uitat.
- Noroc, dragul meu, a spus Emma, și ai grijă să ajungi pe lista de bestselleruri!
- Ești mai rea decât Natalie.
- Cine e Natalie?
- O blondă fermecătoare care nu se poate opri să nu-și pună mâinile pe mine.
- Ești așa un mincinos, Harry Clifton.

În acea seară, Emma a ajuns printre primii în aula universității pentru a asculta conferința profesorului Cyrus Feldman cu subiectul: *După ce a câștigat războiul, oare Anglia a pierdut pacea?*

S-a strecurat pe un scaun de la marginea rândului de scaune tapițate, cam la jumătatea sălii. Mult înainte de ora anunțată, sala era atât de plină încât ultimii sosiți au fost obligați să stea pe treptele amfiteatrului, iar unul sau doi, chiar pe pervazul ferestrelor.

Audiența a izbucnit în aplauze când dublul câștigător al premiului Pulitzer a intrat în aula, însoțit de vicecancelarul universității. Când toți spectatorii au luat loc, sir Philip Morris și-a prezentat invitatul, amintind pe scurt distinsa carieră a lui Feldman, de la zilele studenției sale la Princeton până la numirea sa ca cel mai tânăr profesor de la Stanford, ajungând la cel de-al doilea Premiu Pulitzer pe care-l primise cu un an înainte. După aceea, toți au aplaudat iar. Profesorul Feldman s-a ridicat de la locul lui și s-a dus pe podium.

Primul lucru care a izbit-o pe Emma la Cyrus Feldman, chiar înainte ca acesta să-și înceapă discursul, a fost cât de atrăgător era

omul, ceea ce Grace uitase să-i spună la telefon. Avea puțin peste un metru optzeci, părul grizonant, iar figura lui arsă de soare le amintea tuturor la care universitate predă. Alura sa athletică nu-i arăta vârsta și sugera că-și petrecea la fel de multe ore la bibliotecă pe cât și în sala de gimnastică.

În momentul în care a început să vorbească, Emma a fost captivată de energia nemaipomenită a lui Feldman și, după câteva clipe, toată lumea din aula stătea pe marginea scaunelor. Studenții au început să scrie rapid orice cuvânt rostit, iar Emma a regretat că nu-și adusese un caiet și un stilou cu ea.

Vorbind liber, profesorul trecea cu dexteritate de la un subiect la altul: rolul Wall Street-ului după război, dolarul ca noua valută a lumii, benzina care devenea materialul care va domina a doua jumătate a secolului și, poate și mai mult, viitorul rol al Fondului Monetar Internațional și dacă America va rămâne pe standardul de aur.

După terminarea conferinței, singurul regret al Emmei fusese că el de abia abordase subiectul transporturilor, spunând doar cum aeroplanul va schimba noua ordine mondială atât pentru afaceri, cât și pentru turism. Dar, ca orice profesionist experimentat, el a reamintit audienței că scrisese o carte cu acest subiect. Emma nu avea de gând să aștepte Crăciunul ca să obțină un exemplar. A făcut-o să se gândească la Harry și să spera că turneul lui din America mergea la fel de bine.

După ce a cumpărat un exemplar din *Noua ordine mondială*, s-a alăturat lungii cozi a celor care așteptau să li se dea un autograf. Aproape terminase primul capitol înainte de a ajunge în fața cozii și se întreba dacă el ar putea să-și piardă câteva momente pentru a-i explica imaginea referitoare la viitorul industriei navale britanice.

A pus cartea în fața lui, iar el i-a zâmbit prietenos.

– Cui s-o dedic?

Ea s-a hotărât să-și încerce norocul.

– Emmei Barrington.

El a privit-o cu atenție.

– Nu cumva sunteți rudă cu răposatul sir Walter Barrington?

– Era bunicul meu, a spus ea, mândră.

– I-am auzit conferința pe care a ținut-o mai de mult asupra rolului industriei navale în cazul în care America ar intra în Primul Război Mondial. Pe atunci eram student și el m-a învățat mai mult într-o oră decât reușeau profesorii mei într-un semestru întreg.

– Și pe mine m-a învățat multe, i-a replicat Emma, zâmbind și ea.

– Aș fi dorit să-l întreb multe, a adăugat Feldman, dar trebuia să prindă trenul spre Washington în acea noapte, așa că nu l-am mai văzut de atunci.

– Și sunt multe lucruri despre care aș vrea să vă întreb și eu, a spus Emma. De fapt „aș avea nevoie” ar fi mai exact.

Feldman s-a uitat la coada de așteptare.

– Cred că nu-mi va lua mai mult de o jumătate de oră și, cum nu plec în seara asta cu trenul la Washington, poate am putea discuta în particular înainte să plec, domnișoară Barrington?

4

– Și ce mai face iubita mea Emma? a întrebat Harold Guinzburg după ce l-a întâmpinat pe Harry la Harvard Club.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon, i-a spus Harry. Vă transmite toate cele bune și că a fost dezamăgită pentru că nu a reușit să ni se alăture.

– Și eu la fel. Te rog să-i spui că data viitoare nu mai accept nicio scuză. Guinzburg și-a condus invitatul și s-au așezat la o masă care era evident masa lui obișnuită. Sper că îți place *Pierre*, a comentat el în timp ce ospătarul le dădea meniurile.

– Ar fi perfect, doar dacă aș ști cum să opresc dușul.

Guinzburg a râs.

– Poate ar trebui s-o rogi pe domnișoara Redwood să te ajute.

– Dacă ar accepta, cred că n-aș mai reuși s-o opresc pe ea.

– Ah, deci te-a supus deja discursului ei despre importanța aducerii romanului *Niciun risc* pe lista de bestselleruri cât mai curând posibil.

– E o femeie formidabilă.

– De aceea am numit-o director, a spus Guinzburg, în ciuda protestelor mai multor alți directori care nu voiau o femeie în Consiliul de administrație.

– Emma ar fi mândră de dumneavoastră, a spus Harry, și pot să vă asigur că domnișoara Redwood m-a avertizat de consecințele pe care le voi suporta dacă voi eșua.

– Da, așa e Natalie. Și, amintește-ți că ea decide dacă te vei întoarce acasă cu avionul sau cu o bărcuță cu vâsle.

Harry ar fi râs, dar nu era sigur că editorul lui glumise.

– Aș fi invitat-o la dineu cu noi, a spus Guinzburg, dar, după cum ai observat, Harvard Club nu permite accesul femeilor – nu-i spune Emmei.

– Presimt că vei vedea femeile cinând la Harvard Club înainte de a vedea vreuna într-un club al gentlemanilor din Pall Mall sau la St James's.

– Înainte de a discuta despre turneu, a spus Guinzburg, aș vrea să aflu tot ce ați făcut tu și Emma de când ea a plecat din New York.

Cum ai câștigat *Steaua de Argint*? Și-a luat Emma un serviciu? Ce a făcut Sebastian când și-a văzut tatăl pentru prima oară? Și...

– Și Emma a insistat să nu mă întorc în Anglia fără să aflu ce s-a întâmplat cu Sefton Jelks.

– Dăm mai întâi comanda? Nu am chef să mă gândesc la Sefton Jelks pe stomacul gol.

– S-ar putea să nu trebuiască să prind trenul de Washington, dar mi-e teamă că trebuie să mă întorc în Londra diseară, domnișoară Barrington, a spus profesorul Feldman, după ce a semnat ultima carte. Mâine-dimineață, la ora zece, am o conferință la Școala de economie din Londra așa că nu pot să vă acord decât câteva minute.

Emma a încercat să nu pară dezamăgită.

– Doar dacă... a spus Feldman.

– Doar dacă ce?

– Doar dacă ați dori să mă însoțiți pe drumul spre Londra, în care caz vă voi acorda întreaga mea atenție pentru cel puțin două ore.

Emma a ezitat.

– Trebuie să dau un telefon.

După douăzeci de minute, stătea într-un vagon de clasa întâi, în fața profesorului Feldman. El a pus prima întrebare.

– Deci, domnișoară Barrington, familia dumneavoastră are încă linia maritimă care poartă acest nume ilustru?

– Da, mama are douăzeci și doi la sută din acțiuni.

– Adică familia dumneavoastră are suficient control și asta e tot ceea ce contează într-o organizație – atâta timp cât nimeni altcineva nu obține mai multe acțiuni.

– Fratele meu, Giles, nu e prea interesat de afacerile companiei. Este membru în Parlament și nici măcar nu asistă la întrunirile Consiliului de administrație. Dar eu o fac, domnule profesor și de aceea doream să discut cu dumneavoastră.

– Spuneți-mi Cyrus, vă rog. Am ajuns la o vârstă la care nu vreau ca o tânără doamnă să-mi amintească cât de bătrân sunt.

Grace avusese dreptate în privința unui singur lucru, s-a gândit Emma și s-a hotărât să profite. I-a întors zâmbetul înainte de a-l întreba:

– Cu ce probleme credeți că se va confrunta industria de construcții navale în decada următoare? Noul nostru președinte, sir William Travers...

– Un om de prima-mână. Cunard a fost cam neinspirat lăsând să plece un astfel de om capabil, a întrerupt-o Feldman.

– Sir William ar vrea să adauge o nouă linie de pasageri flotei noastre.

– O nebunie! a izbucnit Feldman, lovind scaunul de lângă el cu pumnul strâns, făcând ca un nor de praf să se ridice în aer. Înainte ca Emma să-l poată întreba de ce, el a continuat: Doar dacă nu aveți vreun surplus de bani pe care vreți să-i folosiți, sau se oferă avantaje pentru impozitele pe industria navală în UK de care nu mi-a spus nimeni.

– Nici una, nici alta, din câte știu eu, a zis Emma.

– Atunci e timpul să priviți faptele în față. Aeroplanele vor transforma navele de pasageri în dinozauri plutitori. De ce ar pierde cineva cinci zile traversând Atlanticul când pot face același drum în optsprezece ore cu avionul?

– E mai relaxant? Frica de zbor? Ajungi într-o formă mai bună? a sugerat Emma, amintindu-și cuvintele lui sir William de la întrunirea Consiliului.

– N-are sens și nu mai este modern, scumpă doamnă, a spus Feldman. Ar trebui să aduceți argumente mai bune dacă vreți să mă convingeți. Nu, adevărul este că afaceriștii moderni și chiar turiștii mai aventuroși, doresc să scadă timpul până la destinație, ceea ce în câțiva ani va distruge, chiar va distruge, afacerea navelor de pasageri.

– Și pe termen lung?

– Nu aveți un termen atât de lung.

– Deci, ce ne recomandați?

– Investiți toți banii disponibili în construcția cargourilor. Avioanele nu vor putea niciodată să transporte obiecte mari sau grele, cum ar fi mașinile, utilajele industriale sau chiar alimentele.

– Și cum aş putea să-l conving pe sir William?

– Exprimați-vă poziția clar la următoarea întrunire a consiliului, a zis Feldman, lovind iar scaunul.

– Dar eu nu fac parte din consiliu.

– Nu faceți parte din consiliu?

– Nu, și nu-i văd pe cei de la Barrington numind vreo femeie ca director.

– Nu au de ales, a spus Feldman, ridicând vocea. Mama dumneavoastră are douăzeci și doi la sută din acțiunile companiei. Puteți cere un loc în Consiliul de administrație.

– Dar n-am nicio calificare și o călătorie de două ore cu trenul, chiar dacă am făcut-o în compania unui câștigător al premiului Pulitzer, nu va rezolva problema.

– Atunci este momentul să vă calificați.

– La ce vă gândiți? a întrebat Emma. Pentru că nu există nicio universitate în Anglia de care să știu eu că oferă un titlu de comerciant în curriculum.

– Atunci va trebui să sacrificați trei ani și să veniți cu mine la Stanford.

– Nu cred că soțul sau băiețelul meu ar fi prea încântați de idee, a replicat Emma, dezvăluindu-și acoperirea.

Acest lucru l-a redus la tăcere pe profesor și a durat o vreme până ce i-a spus:

– Vă puteți permite un timbru de zece cenți?

– Da, a spus Emma, uimită, neștiind în ce intra.

– Atunci voi fi fericit să vă înregistrez ca studentă la Stanford la toamnă.

– Dar, după cum v-am explicat...

– Ați declarat, fără nicio rezervă, că vă puteți permite un timbru de zece cenți.

Emma a încuviințat.

– Foarte bine. Congresul tocmai a dat o lege care permite militarilor americani care își fac serviciul peste mări să semneze pentru un grad universitar fără să participe în persoană la cursuri.

– Dar eu nu sunt americană și, în mod sigur, nu-mi desfășor serviciul militar peste mări.

– Este adevărat, a zis Feldman, dar în lege veți descoperi, scris cu litere mici, în anumite condiții speciale, cuvântul „Aliați”, de care

sunt sigur că putem profita. Asta dacă doriți cu adevărat să vă ocupați de viitorul pe termen lung al companiei familiei dumneavoastră.

– Da, doresc, a spus Emma. Dar ce se va aștepta de la mine?

– De îndată ce vă înregistrez ca studentă la Stanford vă voi trimite o listă de lecturi pentru primul an, precum și înregistrări pe bandă ale cursurilor pe care le voi ține. Mai mult, vă voi trimite în fiecare săptămână un eseu pe care va trebui să-l scrieți și pe care vi-l voi înapoia după ce îi voi da o notă. Și, dacă vă puteți permite mai mult de zece cenți, am putea chiar să vorbim la telefon din când în când.

– Când încep?

– În toamna aceasta, dar fiți atentă, se dau teste de evaluare în fiecare trimestru pentru a se decide dacă vi se va permite să continuați cursul, a spus el, tocmai când trenul ajungea în gara Paddington. Dacă nu reușiți, veți pica.

– Doriți să faceți toate astea doar datorită unei întâlniri cu bunicul meu?

– Ei, mărturisesc că speram că veți putea cina cu mine la Savoy diseară, ca să discutăm despre viitorul industriei navale în detaliu.

– Ce idee bună, a spus Emma, sărutându-l pe obraz. Dar mi-e teamă că am cumpărat și biletul de întoarcere așa că astă-seară trebuie să ajung acasă, la soțul meu.

Chiar dacă Harry nu și-a dat seama cum să pornească radioul, cel puțin a reușit să manevreze robinetele de apă caldă și rece ale dușului.

După ce s-a șters, și-a ales o cămașă proaspăt călcată, o cravată de mătase pe care i-o dăduse Emma de ziua lui și un costum pe care mama lui l-ar fi numit „de duminică”. S-a uitat în oglindă și a fost nevoit să recunoască faptul că nu ar fi putut să fie considerat la modă de nicio parte a Atlanticului.

Harry a ieșit de la *Pierre* pe 5th Avenue chiar înainte de ora opt și s-a îndreptat spre 64th și Park. I-a luat doar câteva minute înainte să ajungă în fața unei minunate case din piatră. Și-a verificat ceasul,

întrebându-se dacă sosise convenabil de târziu pentru New York. Și a amintit că Emma îi spusese că fusese atât de nervoasă înainte de a o întâlni pe mătușa Phyllis încât se învârtise în jurul blocului înainte de a avea curajul să urce pe scările de la intrare și chiar și atunci abia a reușit să apese pe butonul marcat „Comercianți”.

Harry a urcat scările și a lovit cu forță mânerul greu din alamă. În timp ce aștepta să i se răspundă, și-o putea aminti pe Emma certându-l – *Nu-ți bate joc, copile.*

Ușa s-a deschis și un valet cu redingotă, care se vedea clar că-l aștepta, i-a spus:

– Bună seara, domnule Clifton. Doamna Stuart vă așteaptă în salon. Sunteți amabil să mă urmați?

– Bună seara, Parker, a replicat Harry, cu toate că nu-l mai văzuse pe om până atunci.

I s-a părut că vede umbra unui zâmbet în timp ce valetul îl conducea pe coridor, către lift. De îndată ce a intrat, Parker a tras grilajul, a apăsat pe un buton și nu a mai vorbit până ce au ajuns la al treilea etaj. A deschis ușa și l-a condus pe Harry în salon, anunțând:

– Domnul Harry Clifton, doamnă.

O femeie înaltă și elegantă stătea în mijlocul camerei, discutând cu un bărbat care, a presupus Harry, era fiul ei.

Mătușa Phyllis s-a îndepărtat imediat, a venit spre Harry și, fără să zică nimic, l-a îmbrățișat atât de puternic încât ar fi impresionat un luptător american. Când i-a dat drumul, i l-a prezentat pe fiul ei, Alistair, care i-a strâns călduros mâna lui Harry.

– Este o onoare să-l întâlnesc pe acela care a pus capăt carierei lui Sefton Jelks, a spus Harry.

Alistair s-a înclinat.

– Și eu am avut partea mea în distrugerea lui, a bombănit Phyllis, în timp ce Parker îi oferea invitatului un pahar cu cherry. Dar nu începeți cu Jelks, a adăugat ea, împingându-l pe Harry către un fotoliu confortabil de lângă foc, pentru că mă interesează mai mult Emma și ce a mai făcut.

Lui Harry i-a luat ceva timp s-o aducă pe mătușa Phyllis la zi cu tot ce făcuse Emma de când plecase din New York, mai ales pentru

că ea și Alistair îl tot întrerupeau cu întrebări. Abia când valetul s-a întors să anunțe că masa era servită, au trecut la alt subiect.

– Deci cum îți place vizita aici? a întrebat Alistair, în timp ce se așezau la masă.

– Cred că mi-a plăcut mai mult când am fost arestat pentru crimă, a zis Harry. A fost mai ușor.

– E chiar atât de rău?

– Uneori e și mai rău. Știți, eu nu sunt prea bun ca să-mi fac singur reclamă, a recunoscut Harry când o fată în casă i-a pus o farfurie cu supă scoțiană în față. Îmi închipuiam că romanul va vorbi pentru el.

– Gândește-te mai bine, a comentat mătușa Phyllis. Amintește-ți, New York nu are un Bloomsbury. Uită de rafinament, înțelegere și ironie. Oricât de mult ar fi împotriva firii tale, va trebui să înveți să-ți vinzi marfa ca un negustor din East End.

– Sunt mândru că ai ajuns cel mai de succes autor din Anglia, a declarat Alistair, ridicând vocea.

– Dar nu sunt, a spus Harry, nici pe departe.

– Am fost copleșit de reacția poporului american la *Niciun risc*, a spus Phyllis, continuând șarada.

– Asta pentru că nimeni n-a citit-o încă, a protestat Harry, printre înghițituri.

– La fel ca Dickens, Conan Doyle și Wilde, sunt sigur că Statele Unite vor fi cea mai bună piață a mea, a adăugat Alistair.

– Aș vinde mai multe cărți în Piața Harborough decât în New York, a spus Harry, în timp ce i se lua farfuria de supă din față. Este clar pentru mine că mătușa Phyllis ar trebui să-mi ia locul în turneu, iar eu să mă întorc în Anglia.

– Aș fi foarte încântată, a spus Phyllis. Dar e păcat că n-am talentul tău, a mai adăugat ea, oftând.

Harry s-a servit cu o felie de friptură de vacă și prea mulți cartofi și, nu după mult timp a început să se relaxeze în timp ce Phyllis și Alistair îl amuzau cu povești despre aventurile Emmei când aceasta apăruse în New York, căutându-l. I-a plăcut versiunea lor și i-a ajutat să-și amintească cât noroc a avut pentru că fusese pus în patul de lângă Giles Barrington când se dusese la St Bede's. Și, dacă n-ar fi

fost invitat la Manor House la aniversarea lui Giles, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Emma. Nu că i-ar fi dat prea mare atenție prima oară.

– Ești conștient că nu vei fi niciodată suficient de bun pentru ea, a spus Phyllis, aprinzând o țigară.

Harry a aprobat, dându-și seama pentru prima oară de ce această femeie neîmblânzită fusese ca Moș Jack al lui pentru Emma. Dacă ar fi trimis-o pe ea la război, s-a gândit el, mătușa Phyllis ar fi fost sigur decorată și ea cu *Crucea de Argint*.

Când s-a făcut ora unsprezece, Harry, care, probabil, băuse cam mult coniac s-a ridicat nesigur din scaun. Nu trebuia să i se aducă aminte că a doua zi, la șase dimineața, Natalie se va afla în holul hotelului, așteptând să-l ducă la primul interviu la radio din acea zi. I-a mulțumit gazdei pentru acea seară memorabilă și, pentru aceasta, a mai primit o îmbrățișare de urs.

– Acum ai grijă să nu uiți, a spus ea, ori de câte ori dai un interviu, gândește britanic, nu idiș. Și dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, sau de o masă decentă, noi, ca și Windmill Theatre, nu închidem niciodată.

– Mulțumesc, i-a zis Harry.

– Și, când vei mai vorbi cu Emma, a spus Alistair, adu-ți aminte să-i transmiți dragostea noastră și ai grijă s-o pedepsești pentru că nu te-a însoțit în acest turneu.

Harry s-a decis că nu era momentul să le spună despre ceea ce doctorul numise problema „hiperactivității” lui Sebastian.

Toți trei s-au îngrămădit cumva în lift, iar Harry a fost îmbrățișat iar de Phyllis înainte ca Parker să deschidă ușa din față și să ajungă din nou pe străzile din Manhattan.

– Of, la naiba, a zis el după ce s-a îndepărtat puțin de Park Avenue.

S-a întors și a fugit înapoi la casa mătușii Phyllis, a urcat scările și a bătut la ușă. De data aceasta, valetul n-a apărut la fel de repede.

– Trebuie s-o văd de urgență pe doamna Stuart, a spus Harry. Sper că nu s-a culcat.

– Din câte știu eu, nu, i-a zis Parker. Vă rog să mă urmați.

L-a condus înapoi pe Harry pe coridor, la lift, unde a apăsat iar butonul pentru etajul al treilea.

Phyllis stătea lângă cămin, fumând, când Harry a apărut pentru a doua oară. Era rândul ei să pară surprinsă.

– Îmi pare rău, a spus el, dar Emma nu m-ar ierta niciodată dacă mă voi întoarce în Anglia fără să fi descoperit ce a pățit avocatul care a subestimat-o prostește.

– Sefton Jelks, a zis Alistair, uitându-se de la locul lui de lângă foc. Afurisitul a demisionat până la urmă din funcția de partener senior la Jelks, Myers și Abernathy, cu toate că nu cu prea multă plăcere.

– Puțin după aceea, a plecat în Minnesota, a adăugat Phyllis.

– Și nu se va întoarce în viitorul apropiat, i-a spus și Alistair, pentru că a murit acum câteva luni.

– Fiul meu este un avocat tipic, a comentat Phyllis, strivindu-și chiștocul. Nu îți va spune niciodată decât jumătate din poveste. Primul atac de inimă al lui Jelks a fost menționat pe scurt în *New York Times* și abia după al treilea i s-a scris un paragraf scurt și nu prea flatant la pagina de necrologuri.

– Ceea ce a fost, oricum, mai mult decât merita, a zis Alistair.

– Sunt de acord, a spus Phyllis. Deși m-am simțit foarte mulțumită că doar patru persoane au participat la funeraliile lui.

– De unde știi? a întrebat-o Alistair.

– Pentru că eu am fost una dintre ele, i-a răspuns Phyllis.

– V-ați dus până în Minnesota doar ca să asistați la funeraliile lui Sefton Jelks? a întrebat Harry, neîncrezător.

– Sigur că da.

– De ce? a întrebat Alistair.

– Pentru că nu puteai să ai încredere niciodată în Sefton Jelks, le-a explicat ea. Nu aș fi fost convinsă că era mort până ce nu i-am văzut sicriul coborât în pământ și chiar și după aceea am așteptat ca groparii să umple gaura.

– Luați loc, vă rog, doamnă Clifton.

– Mulțumesc, a zis Emma, așezându-se pe un scaun din lemn, față în față cu cei trei guvernatori, tolăniți pe niște fotolii confortabile, în spatele unei mese lungi, ridicate pe o estradă.

– Mă numesc David Slater, a spus bărbatul din centru, și voi conduce întrunirea din această după-amiază. Permiteți-mi să-mi prezint colegii, domnișoara Braithwaite și domnul Needham.

Emma a încercat să-i evalueze rapid pe cei trei investigatori din fața ei. Președintele purta un costum din trei piese, o cravată de colegiu pe care a recunoscut-o și arăta de parcă acesta n-ar fi fost singurul consiliu pe care-l conducea. Domnișoara Braithwaite, care stătea în dreapta lui, era îmbrăcată într-un costum din tweed de dinaintea războiului și ciorapi groși din lână. Părul îi era ridicat într-un coc și Emma a fost convinsă că aceasta era fata-bătrână a parohiei, iar felul în care își strângea buzele dădea de înțeles că nu prea avea obiceiul să zâmbească. Domnul aflat în stânga președintelui era mai tânăr decât colegii lui și i-a amintit Emmei că nu de mult Anglia fusese în război. Mustața lui stufoasă sugera RAF.

– Consiliul a studiat cererea dumneavoastră cu interes, doamnă Clifton, a început președintele, și, dacă ne permiteți, am dori să vă punem câteva întrebări.

– Da, desigur, a spus Emma, încercând să se relaxeze.

– De când vă gândiți să adoptați un copil, doamnă Clifton?

– De când am aflat că nu mai pot avea alt copil, a replicat Emma, fără să mai adauge și alte detalii.

Cei doi bărbați i-au zâmbit cu înțelegere, dar domnișoara Braithwaite a rămas serioasă.

– Ați declarat în formular, a continuat președintele, uitându-se la hârtii, că ați prefera să adoptați o fetiță de cinci sau șase ani. Aveți vreun motiv anume?

– Da, a zis Emma. Fiul meu, Sebastian, este singurul copil și soțul meu și cu mine credem că i-ar face bine să fie crescut împreună cu cineva care nu a avut toate avantajele și privilegiile pe care le consideră a fi un drept al lui încă de la naștere.

A sperat că răspunsul ei nu suna ca ceva ce fusese repetat dinainte și ar fi putut jura că președintele a bifat o căsuță.

– Putem presupune din răspunsul dumneavoastră, a zis președintele, că nu există restricții financiare care v-ar împiedica să creșteți un al doilea copil?

– Niciuna, domnule președinte. Soțul meu și cu mine trăim confortabil.

Emma a observat că a mai fost bifată o căsuță.

– Mai am o întrebare, a spus președintele. Ați declarat în cerere că doriți să luați un copil, indiferent ce religie ar avea. Pot să vă întreb dacă țineți de o biserică anume?

– Ca și dr. Barnardo, a spus Emma, sunt creștină. Soțul meu a fost băiat de cor la St Mary Redcliffe. Uitându-se direct la președinte, a adăugat: Înainte de a pleca la BGS, unde a ajuns solist în cor. Eu am fost educată la școala Red Maids', înainte de a câștiga o bursă la Oxford.

Președintele și-a atins cravata și Emma s-a gândit că lucrurile n-ar fi putut să meargă mai bine până ce domnișoara Braithwaite nu a bătut cu creionul în masă. Președintele i-a făcut semn că poate vorbi.

– Ați vorbit de soțul dumneavoastră, doamnă Clifton. Aș putea să știu de ce nu este astăzi și el aici?

– Este în Statele Unite într-un turneu de prezentare a unei cărți. Se va întoarce peste două săptămâni.

– Pleacă des?

– Nu. De fapt, pleacă foarte rar. Soțul meu este scriitor, așa că stă mai mult acasă.

– Dar trebuie să viziteze câte o bibliotecă din când în când, a sugerat domnișoara Braithwaite, cu ceea ce semăna foarte mult cu un zâmbet.

– Nu, avem biblioteca noastră proprie, a spus Emma, regretându-și cuvintele de îndată ce le-a rostit.

– Și dumneavoastră munciți? a întrebat domnișoara Braithwaite, făcând să pară că aceasta ar fi fost o crimă.

– Nu, cu toate că-mi ajut soțul oricum pot. Totuși, mă consider nevastă și mamă cu normă întreagă.

Cu toate că Harry îi recomandase această propoziție, el știa foarte bine că Emma nu o credea, iar acum o credea chiar și mai puțin după ce-l întâlnește pe Cyrus Feldman.

– De cât timp sunteți căsătorită, doamnă Clifton? a insistat domnișoara Braithwaite.

– De ceva mai mult de trei ani.

– Dar văd din cerere că fiul dumneavoastră, Sebastian, are opt ani.

– Da, așa este. Harry și cu mine ne-am logodit în 1939, dar el a simțit că este de datoria lui să se înroleze chiar înainte de izbucnirea războiului.

Domnișoara Braithwaite era gata să mai pună o întrebare, când bărbatul din stânga președintelui s-a aplecat în față și a spus:

– Deci v-ați căsătorit puțin timp după terminarea războiului, doamnă Clifton?

– Din păcate, nu, a spus Emma, uitându-se la omul care avea un singur braț. Soțul meu a fost grav rănit de o mină germană cu câteva zile înainte de sfârșitul războiului și a durat o vreme până ce s-a simțit suficient de bine ca să fie eliberat din spital.

Domnișoara Braithwaite părea la fel de acră. Emma s-a întrebat dacă nu ar fi fost posibil ca... s-a decis să riște cu toate că știa că Harry nu ar fost de acord.

– Dar, domnule Needham, a spus ea, fără să-și ia ochii de pe bărbatul cu un singur braț, să știți că eu mă consider printre femeile norocoase. Mă gândesc întruna la femeile ai căror soți, logodnici sau iubiți nu s-au mai întors la familiile lor, pentru că și-au dat viața pentru țara lor.

Domnișoara Braithwaite și-a aplecat capul, iar președintele a spus:

– Mulțumesc, doamnă Clifton. Curând, vom lua legătura cu dumneavoastră.

5

La șase dimineața, Natalie stătea în hol, așteptându-l. Arăta la fel de proaspătă și îndrăzneată ca atunci când îl părăsise, cu o zi în urmă. De îndată ce s-au așezat în spatele limuzinei, ea a deschis inevitabilul dosar.

– Îți vei începe ziua cu interviul lui Matt Jacobs, de la NBC, cea mai vizionată emisiune de dimineață din țară. Știrea bună este că veți apărea la început, adică între șapte și jumătate și opt dimineața. Știrea nu chiar atât de bună e că veți împărți acest calup cu Clark Gable și Mel Blanc, vocea lui Bugs Bunny și Tweetie Pie. Gabie își prezintă ultimul film, *Întoarcerea acasă*, în care joacă împreună cu Lana Turner.

– Și Mel Blanc? a întrebat Harry, încercând să nu râdă.

– El aniversează o decadă la Warner Brothers. Acum, ținând seama de pauzele publicitare ale sponsorilor, presupun că vei fi în direct patru sau cinci minute, la care trebuie să te gândești ca la 240 până la 300 de secunde, a continuat Natalie, și cât de importantă este această emisiune pentru lansarea întregii campanii. Nu vei mai face altceva mai important ca asta în următoarele trei săptămâni. Emisiunea nu numai că te poate aduce pe lista de bestselleruri ci, dacă merge bine, fiecare emisiune importantă din țară va dori să te aibă ca invitat.

Harry începuse să simtă cum îi bate inima mai repede.

– Tot ce va trebui să faci este să găsești un pretext să aduci vorba de *Niciun risc*, a mai zis ea când limuzina s-a oprit în fața studiourilor NBC de la Rockefeller Center.

Lui Harry nu i-a venit să creadă ce imagine l-a întâmpinat când a coborât pe trotuar. Intrarea strâmtă care ducea spre fațada clădirii fusese îngrădită și era plină, de o parte și de cealaltă cu fani înfocați. În timp ce își croia drum prin mulțimea care aștepta, n-a avut nevoie să i se spună că 90 la sută dintre aceștia veniseră să-l vadă pe Clark Gable, 9 la sută pe Mel Blanc și, probabil, 1 la sută...

– Cine este? a țipat cineva când Harry a trecut pe lângă el în grabă.

Poate nici unu la sută.

După ce s-a văzut în siguranță în interiorul clădirii, un ghid l-a escortat în camera verde și i-a explicat orarul.

– Domnul Gable va intra la șapte și patruzeci. Mel Blanc îl va urma la șapte și cincizeci și sperăm să vă introducem la șapte cincizeci și cinci, înainte de știri.

– Mulțumesc, i-a zis Harry, așezându-se și încercând să se calmeze.

Mel Blanc a dat buzna în camera verde la 7:30 și s-a uitat la Harry de parcă aștepta să i se ceară un autograf. Domnul Gable, însoțit de suita sa, i-a urmat, după câteva minute. Harry a fost surprins să vadă că idolul ecranelor era îmbrăcat într-o haină de dineu și ținea în mână un pahar cu whisky. Gable i-a explicat lui Blanc că nu bea de dimineață, pentru că nici nu se culcase. După ce a fost luat de acolo, a fost urmat de râsete, iar Harry a rămas singur cu Mel.

– Fii atent la Gable, a spus Mel, așezându-se lângă Harry. În momentul în care se aprinde lumina roșie, nimeni, nici măcar cei din studio, nu-și va da seama că a băut altceva decât suc de portocale și, până ce va ieși, toți vor dori să vadă noul său film.

S-a dovedit că Mel avusese dreptate. Gable era un adevărat profesionist și titlul filmului său a fost menționat cel puțin la fiecare jumătate de minut. Și, cu toate că Harry citise undeva că el și domnișoara Turner nu se puteau suferi unul pe altul, Gable a vorbit atât de frumos de ea, încât până și cel mai cinic ascultător ar fi fost sigur că erau prieteni la cataramă. Doar Natalie nu a părut mulțumită pentru că Gable își depășise timpul alocat cu patruzeci și două de secunde.

În timpul pauzei publicitare, Mel a fost escortat în studio. Harry învățase multe din performanța lui Mel, în timpul căreia au apărut Sylvester, Tweety Pie și Bugs Bunny. Dar lucrul care l-a impresionat cel mai mult a fost că atunci când Matt Jacobs i-a pus ultima întrebare, Mel a continuat să vorbească și a mai furat treizeci și șapte de secunde din timpul său prețios.

La următoarea pauză publicitară, a fost rândul lui Harry să fie condus la ghilotină, unde știa sigur că-i va fi tăiat capul. S-a așezat vizavi de gazdă și i-a zâmbit nervos. Jacobs studia contracoperta cărții *Niciun risc*, care arăta de parcă nu mai fusese deschisă până atunci. Omul a ridicat privirea și i-a întors zâmbetul lui Harry.

– Când se aprinde lumina roșie, ești în direct, a fost tot ceea ce i-a spus înainte de a trece la prima pagină a cărții.

Harry s-a uitat la ceasul din studio: opt fără patru minute. A ascultat o reclamă la Nescafé, în timp ce Jacobs mângălea câteva notițe pe o agendă din fața lui. Reclama s-a terminat cu sunetul familiar al clopoțelilor și s-a aprins lumina roșie. Minteia lui Harry s-a golit și și-a dorit să fie acasă, unde să mănânce cu Emma, sau chiar să înfrunte o mie de germani pe creasta Clemenceau, decât 11 milioane de americani care se bucurau de micul dejun.

– Bună dimineața, a spus Jacobs în microfon, și ce mai dimineață a fost. Mai întâi Gable, apoi Mel și acum terminăm acest spectacol cu un invitat special din Marea Britanie – s-a uitat repede la coperta cărții – Clifton. Acum, înainte de a discuta despre noul tău roman, Harry, pot să confirm faptul că prima oară când ai ajuns în America ai fost arestat pentru crimă?

– Da, dar a fost o neînțelegere, a mormăit Harry.

– Așa spun toți, a zis Jacobs, râzând. Dar ceea ce vor să știe cei unsprezece milioane de ascultători ai mei este dacă, în timpul în care mai stai aici, te vei mai întâlni cu unii dintre foștii colegi de închisoare?

– Nu, nu acesta este motivul pentru care am venit în America, a început Harry. Am scris un...

– Deci, Harry, spune-mi care a fost a doua ta impresie despre America.

– Este o țară măreață, a spus Harry. Newyorkezii m-au făcut să mă simt bine-venit și...

– Chiar și șoferii de taxi?

– Chiar și șoferii de taxi, a repetat Harry, iar în această dimineață am reușit să-l întâlnesc pe Clark Gable.

– Clark Gable este considerat un actor mare în Anglia? I-a întrebat Matt.

– Ah, da, este foarte popular, ca și domnișoara Turner. De fapt, de abia aștept să le văd noua peliculă.

– Aici le spunem filme, Harry, dar ce naiba. Jacobs s-a oprit, s-a uitat la ceas și a spus: Harry, m-am bucurat că ai putut veni la show și îți urez noroc cu noul roman. După câteva cuvinte de la sponsorii

noștri, revenim cu știrile de ora opt. La revedere și îți urez o zi frumoasă.

Lumina roșie s-a stins.

Jacobs s-a ridicat, a dat mâna cu Harry și i-a mai spus:

– Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să discutăm despre romanul tău. Mi-a plăcut coperta.

Emma a luat o înghițitură de cafea înainte de a deschide scrisoarea.

Dragă doamnă Clifton,

Vă mulțumim pentru că ați participat la ședința de săptămâna trecută.

Mă bucur să vă anunț că am dori să trecem cererea dumneavoastră în etapa următoare.

Emma ar fi dorit să-l sune imediat pe Harry, dar știa că în America este miezul-noapții și nici nu era sigură în ce oraș era el acum.

Avem mai multe candidate posibile pentru dumneavoastră și soțul dumneavoastră care se află în căminele noastre din Taunton, Exeter și Bridgewater. Aș fi fericit să vă transmit informații despre fiecare copil dacă veți fi atât de amabilă încât să ne anunțați ce cămin ați dori să vizitați mai întâi.

Al dumneavoastră,

Domnul David Slater

Până când Harry a sosit în Chicago, *Niciun risc* ajunsese pe locul 33 din lista de bestselleruri din *New York Times* și Natalie nu-și mai punea mâna pe piciorul lui.

– Nu e nevoie să intrăm în panică, l-a asigurat ea. A doua săptămână este cea mai importantă. Dar avem mult de lucru ca să ajungem printre primii cincisprezece până duminica viitoare.

Denver, Dallas și San Francisco i-au adus până la sfârșitul săptămânii următoare, timp în care Harry și-a dat seama că Natalie

se număra printre cei care nu-i citiseră cartea. Unele showuri de prima-mână îl lăseau pe Harry până în ultimul minut. Își petrecea timpul în librării din ce în ce mai mici, dând din ce în ce mai puține autografe. Unul sau doi librari nu l-au lăsat nici măcar să facă aceasta pentru că, după cum i-a explicat Natalie, nu putea returna exemplare semnate editorului care le-ar fi considerat stricate.

Când au ajuns la Los Angeles, *Niciun risc* se târâse până la locul 28 pe lista de bestselleruri și, având numai o singură săptămână, Natalie nu-și mai putea ascunde dezamăgirea. A început să-i dea de înțeles că romanul nu se cumpăra suficient de mult. Acest lucru a devenit și mai clar în dimineața următoare, când Harry a coborât la micul dejun și a găsit un bărbat, numit Justin, așezat în fața lui.

– Natalie a plecat noaptea înapoi la New York, i-a explicat Justin. A trebuit să întâlnească un alt autor.

Nu a fost nevoie să adauge că era vorba de cineva care era mai probabil să ajungă printre primii cincisprezece, iar Harry nu a putut să dea vina pe ea.

În ultima săptămână, Harry a umblat de colo-colo prin țară, apărând în spectacole la Seattle, San Diego, Raleigh, Miami și, în cele din urmă, la Washington. Începuse să se relaxeze fără Natalie lângă el, care să-i amintească întruna de lista de bestselleruri și a reușit chiar să pomenească de *Niciun risc* mai mult de o singură dată în timpul unor interviuri mai lungi, chiar dacă acestea s-au dat la posturi locale.

Când s-a întors la New York, în ultima zi a turneului, Justin l-a dus la un motel de lângă aeroport, i-a dat un bilet-turist pentru Londra și i-a urat noroc.

De îndată ce Emma a completat formularul de cerere de la Stanford, i-a trimis o scrisoare lungă de mulțumire lui Cyrus. Apoi și-a întors atenția către pachetul voluminos în care se aflau prezentări ale lui Sophie Barton, Sandra Davis și Jessica Smith. A fost nevoie să citească doar puțin pentru a-și da seama care era candidata preferată deintendentă, și aceasta nu era domnișoara J. Smith.

Ce s-ar întâmpla dacă Sebastian ar fi de acord cu intendentă sau, și mai rău, ar fi preferat pe cineva care nu era pe lista scurtă? Emma a rămas trează, sperând să sune Harry.

Harry s-a gândit să sune pe Emma, dar a presupus că ea se culcase deja. A început să împacheteze, ca totul să fie gata pentru zborul de a doua zi dimineața, apoi s-a culcat la loc și s-a gândit cum l-ar putea convinge pe Sebastian că Jessica Smith nu era numai fetița ideală pentru a-i fi soră, ci va fi chiar *prima* lui alegere.

A închis ochii, dar nu era nicio șansă să doarmă în timp ce aerul condiționat vâjâia într-un ritm constant, de parcă ar fi participat la concursul pentru un loc într-o orchestră Calypso. Harry zăcea pe salteaua subțire, plină de cocoloașe și-și odihnea capul pe o pernă din plastic cu care și-a acoperit urechile. Aici nu era de ales între baie sau duș, pentru că nu exista decât un bazin din care curgea întruna o apă maronie. A închis ochii și s-a gândit doar la cele trei săptămâni, cadru cu cadru, ca la un film palpabil alb-negru. Nu exista nicio culoare. Ce pierdere de timp și bani fusesse! Harry a fost nevoit să recunoască faptul că nu era bun să participe la turnee de autor și dacă nu reușise nici măcar să-și aducă romanul printre primele cincisprezece cărți după nenumărate interviuri la radio și în scris, poate era timpul să-i pensioneze pe William Warwick și pe inspectorul-șef Davenport și să-și caute un serviciu adevărat.

Directorul de la St Bede's îi dăduse de curând de înțeles că erau în căutarea unui profesor nou de limba engleză, cu toate că Harry știa că această meserie nu i s-ar fi potrivit. Giles îi sugerase de mai multe ori că ar trebui să intre în Consiliul de administrație de la Barrington pentru a putea reprezenta interesele familiei. Dar adevărul era că el nu făcea parte din familie și, oricum întotdeauna își dorise să fie scriitor, nu om de afaceri.

Era destul de rău că locuiau la Barrington Hall. Cărțile încă nu-i aduseseră destui bani ca să cumpere o casă demnă de Emma și nu-l ajută nici faptul că Sebastian îl întrebase de curând, foarte inocent, de ce nu se ducea și el la serviciu în fiecare dimineață, ca ceilalți tătici pe care-i știa. Uneori se simțea ca un bărbat întreținut.

Harry s-a urcat în pat după miezul nopții, chiar și mai disperat s-o sune pe Emma și să-și împărtășească ideile cu ea, dar era abia cinci dimineața în Bristol, așa că s-a hotărât să stea treaz și s-o sune peste două ore. Era gata să stingă lumina când a auzit o bătaie ușoară la ușă. Ar fi putut jura că pusese semnul *Nu deranjați* pe mâner. Și-a tras halatul pe el, a înaintat prin cameră și a deschis ușa.

– Felicitări, s-a mulțumit să spună ea.

S-a holbat la Natalie, care ținea în mână o sticlă de șampanie și purta o rochie strâmtă cu un fermoar în față care parcă te invita să tragi de el.

– Pentru ce? a întrebat Harry.

– Am văzut a doua ediție din *New York Times* de duminică și *Niciun risc* a ajuns pe locul paisprezece. Ai reușit!

– Mulțumesc, i-a spus Harry, fără să înțeleagă prea bine ce-i spunea ea.

– Și cum am fost întotdeauna cel mai înfocat fan al tău, m-am gândit că ți-ar plăcea să sărbătorești.

Putea auzi cuvintele mătușii Phyllis sunându-i în urechi: *Îți dai seama că nu vei fi niciodată suficient de bun pentru ea.*

– Ce idee bună, a spus Harry. Lasă-mă doar o clipă, a adăugat el, înainte de a se întoarce în cameră.

A luat o carte de pe măsuța de lângă pat și s-a întors la ea. A luat sticla de șampanie din mâna Nataliei și a zâmbit.

– Dacă ai fost întotdeauna cel mai mare fan al meu, poate ar fi timpul să citești asta, i-a zis el, dându-i exemplarul din *Niciun risc*.

A închis încet ușa.

S-a așezat apoi pe pat și a sunat la Bristol. Până i-a răspuns Emma, aproape terminase sticla.

– Cartea mea s-a strecurat pe lista de bestselleruri pe numărul paisprezece, a zis el, abia vorbind.

– Ce veste minunată, a comentat Emma, înăbușindu-și un căscat.

– Și afară, pe coridor, tot mai stă o blondă fermecătoare care ține o sticlă de șampanie și încearcă să-mi spargă ușa.

– Da, sigur, dragul meu. Apropo, nu-ți va veni să crezi cine mi-a cerut să-mi petrec noaptea cu el.

6

Ușa i-a fost deschisă de o femeie într-o uniformă albastră cu un guler alb, apretat.

– Eu sunt intendentă, i-a anunțat ea.

Harry a dat mâna cu ea, apoi și-a prezentat soția și fiul.

– Veniți mai bine în biroul meu, a spus ea, și putem discuta înainte de a vedea fetele.

Intendentă i-a condus pe un coridor acoperit cu desene colorate.

– Îmi place asta, a declarat Sebastian, oprindu-se la una dintre ele, dar intendentă nu i-a răspuns, fiind sigură, în mod evident, că cei mici nu trebuiau văzuți sau ascultați.

Cei trei au urmat-o în birou.

De îndată ce s-a închis ușa, Harry a început să-i spună cât de mult așteptaseră această vizită.

– La fel ca cei mici, a răspuns ea. Dar, mai întâi, trebuie să vă explic câteva dintre regulile casei, pentru că singurul meu interes este bunăstarea copiilor.

– Desigur, a spus Harry. Suntem în mâinile dumneavoastră.

– Cele trei fetițe de care v-ați arătat interesați, Sandra, Sophie și Jessica, sunt acum la ora de artă, ceea ce vă va oferi ocazia să le vedeți interacționând cu ceilalți copii. Când mergem la ele, este important să le permitem să lucreze în continuare, pentru că nu trebuie să simtă că iau parte la un concurs. Acest lucru s-ar putea sfârși doar cu lacrimi și ar putea avea repercusiuni pe termen lung. Dacă au fost respinse o dată, vor ține minte această experiență. Dacă cei mici văd familii în jurul lor, desigur că știu că vă gândiți la adopție. De ce altfel ați fi aici? Ceea ce nu trebuie să afle este că vă gândiți doar la două sau trei dintre ele. Și, desigur, după ce veți vedea întâi cele trei fetițe, poate veți dori să vizitați și căminele noastre din Taunton și Exeter înainte de a vă hotărî.

Lui Harry i-ar fi plăcut să-i spună că se hotărâseră deja, cu toate că doreau să pară că Sebastian era cel care va face alegerea finală.

– Deci, suntem gata să ne alăturăm orei de artă?

– Da, a spus Sebastian, sărind în sus și alergând la ușă.

– Și cum vom ști care sunt? a întrebat Emma, ridicându-se încet de pe scaun.

Intendenta s-a uitat urât la Sebastian înainte de a le spune:

– Vă voi prezenta mai mulți copii, astfel încât niciunul să nu se simtă lăsat pe dinafară. Înainte de a merge acolo, mai aveți alte întrebări?

Harry a fost surprins că Sebastian nu avea o duzină, ci stătea la ușă și-i aștepta cu nerăbdare. Când s-au dus pe coridor spre clasă, Sebastian a fugit în fața lor.

Intendenta a deschis ușa clasei iar ei au intrat și au rămas liniștiți în spate. Ea i-a făcut semn profesorului, care a zis:

– Copii, avem musafiri.

– Bună ziua, domnule și doamnă Clifton, au spus copiii, unii privind în jurul lor, iar alții continuând să picteze.

– Bună ziua, au spus Harry și Emma.

Sebastian a rămas neobișnuit de tăcut.

Harry a observat că majoritatea copiilor își țineau capetele aplecate și păreau oarecum prea potoliți. A înaintat și s-a uitat la un băiețel care desena un meci de fotbal. Era evident un suporter al echipei Bristol City, ceea ce l-a făcut pe Harry să zâmbească.

Emma s-a prefăcut că admiră desenul unei rațe, sau poate era o pisică, în timp ce încerca să-și dea seama care dintre copii era Jessica, dar n-a reușit să se lămurească. Intendenta s-a apropiat de ea și i-a zis:

– Aceasta este Sandra.

– Ce pictură minunată, Sandra, i-a zis Emma.

Un zâmbet uriaș a apărut pe figura fetei, în timp ce Sebastian s-a aplecat și s-a uitat mai atent.

Harry s-a dus și a început să discute cu Sandra, în timp ce Emma și Sebastian erau prezențați lui Sophie.

– Este o cămilă, a spus ea, înainte să apuce ei să întrebe.

– Dromader sau cămilă bactriană? a întrebat Sebastian.

– Cămilă bactriană, a spus fetița, la fel de încredătoare.

– Dar are o singură cocoașă, a spus Sebastian.

Sophie a zâmbit și a desenat imediat încă o cocoașă.

– Unde mergi la școală? l-a întrebat ea.

– Voi merge la St Bede's în septembrie, a răspuns Sebastian.

Harry stătea cu ochii pe fiul lui, care se înțelegea bine cu Sophie și s-a temut că el se hotărâse deja, dar brusc, Sebastian și-a îndreptat atenția către unul dintre desenele băieților, tocmai când intendentă îl prezenta pe Harry lui Jessica. Dar aceasta era atât de cufundată în activitatea ei, încât nici măcar nu s-a uitat la el. Oricât ar fi încercat, nimic n-a putut să întrerupă concentrarea copilului. Oare era timidă, sau chiar îngrozită? Harry nu reușea să-și dea seama.

Harry s-a întors către Sophie care discuta cu Emma despre cămila ei. A întrebat-o dacă el prefera o cocoașă sau două. În timp ce Harry se gândea, Emma a plecat de lângă Sophie și s-a dus s-o întâlnească pe Jessica, dar, ca și soțul ei, nu a reușit să scoată o vorbă de la fetiță. A început să se întrebe dacă totul nu se va termina cu un dezastru, cu Jessica plecând spre Australia, iar ei alegându-se cu Sophie.

Emma s-a îndepărtat și a început să discute cu un băiețel pe nume Tommy despre vulcanul lui care erupea. O mare parte a hârtiei era acoperită cu flăcări roșii, puternice. Emma s-a gândit că Freud ar fi adoptat acest copil, în timp ce băiatul adăuga alte puncte de vopsea roșie pe hârtie.

S-a uitat vizavi și l-a văzut pe Sebastian discutând cu Jessica și uitându-se cu atenție la desenul ei cu Arca lui Noe.

Cel puțin, ea părea că-l ascultă, cu toate că nu-l privea. Sebastian a plecat de lângă Jessica și s-a mai uitat o dată la desenele Sandrei și ale lui Sophie, după care a plecat spre ușă.

După câteva minute, intendentă a sugerat să se întoarcă toți în biroul ei să bea ceai.

După ce a turnat trei cești și le-a oferit fiecăruia câte un fursec Bath Oliver, le-a spus:

– Înțelegem foarte bine dacă vreți să plecați, să vă mai gândiți și poate să reveniți mai târziu, sau să vizitați alte cămine ale noastre, înainte de a vă decide.

Harry a tăcut, așteptând să vadă dacă Sebastian își va manifesta vreo preferință.

– Mie mi s-au părut încântătoare cele trei fetițe, a spus Emma, și mi este imposibil să mă hotărâsc.

– Sunt de acord, a zis și Harry. Poate ar fi bine să facem cum ne-ați propus, să plecăm, să mai discutăm și să vă anunțăm mai târziu părerea noastră.

– Dar ar fi o pierdere de timp dacă toți vrem aceeași fetiță, a spus Sebastian, cu logica unui copil.

– Asta înseamnă că te-ai hotărât? I-a întrebat tatăl lui, dându-și seama că, de îndată ce Sebastian își va manifesta preferința, el și cu Emma l-ar putea contrazice, cu toate că-și dădea seama că acesta nu ar fi fost cel mai bun început pentru Jessica la Barrington Hall.

– Înainte de a vă decide, a spus intendentă, poate ar fi bine să vă dau câteva informații despre cei trei copii. Sandra este cea mai cuminte. Sophie este mai prietenoasă, dar puțin cam zăpăcită.

– Și Jessica?

– Este, fără îndoială, cea mai talentată dintre cele trei fetițe, dar trăiește în lumea ei proprie și nu se împrietenește ușor. Cred că dintre cele trei, Sandra vi s-ar potrivi cel mai bine.

Harry a văzut cum încruntătura lui Sebastian se transformase în supărare. A schimbat tactica.

– Da, cred că sunt de acord cu dumneavoastră, a spus Harry. Alegerea mea ar fi Sandra.

– Eu mă îndoiesc, a zis Emma. Mie îmi place mai mult Sophie, scânteietoare și amuzantă.

Emma și Harry s-au uitat repede unul la celălalt.

– Deci, acum depinde de tine, Seb. Sandra sau Sophie? a întrebat Harry.

– Niciuna. Eu o prefer pe Jessica, a zis el, apoi s-a ridicat și a fugit din cameră, lăsând ușa larg deschisă.

Intendentă s-a ridicat din spatele biroului. Era evident că i-ar fi spus vreo două lui Sebastian dacă acesta ar fi fost printre pupiliile ei.

– E clar că nu prea înțelege încă democrația, a spus Harry, încercând să calmeze atmosfera.

Intendentă s-a îndreptat spre ușă, părând nesigură. Harry și Emma au urmat-o pe coridor. Când intendentă a intrat în clasă, nu i-a venit să-și creadă ochilor; Jessica scotea pictura de pe șevalet și i-o dădea lui Sebastian.

– Ce i-ai dat în schimb? și-a întrebat Harry fiul când acesta a trecut pe lângă el, ținând strâns *Arca lui Noe*.

– I-am promis că, dacă vine mâine după-masă la ceai, va primi mâncarea ei preferată.

– Și care este mâncarea ei preferată? a întrebat Emma.

– Cornuri fierbinți, unse cu unt și gem de zmeură.

– E bine, doamnă? a întrebat Harry, speriat.

– Da, dar poate ar fi bine dacă ar veni toate trei.

– Nu, mulțumesc, doamnă, a zis Emma, Jessica ar fi tocmai bine.

– După cum doriți, a spus intendentă, incapabilă să-și mascheze surpriza.

În timp ce se înapoiau la Barrington Hall, Harry l-a întrebat pe Sebastian de ce o alesese pe Jessica.

– Sandra era destul de drăguță, a spus el, și Sophie foarte amuzantă, dar m-aș fi plictisit de ele până la sfârșitul lunii.

– Și Jessica?

– Mi-a amintit de tine, mamă.

Sebastian stătea în fața ușii din față când Jessica a venit la ceai.

A urcat scările, agățându-se cu o mână de intendentă și ținându-și un desen în cealaltă.

– Urmați-mă, le-a spus Sebastian, dar Jessica a rămas pe ultima treaptă, de parcă ar fost lipită acolo. Părea îngrozită și nu s-a mișcat până ce nu s-a întors Sebastian.

– Asta e pentru tine, i-a zis ea, dându-i pictura.

– Mulțumesc, a zis Sebastian, recunoscând desenul pe care-l admirase pe zidul coridorului de la Dr. Barnardo's. Ei, mai bine ai intra, pentru că nu pot să mănânc toate cornulețele alea singur.

Jessica a intrat temătoare în hol și a deschis gura mare. Nu din cauză că se gândea la cornulețe, ci la vederea tuturor acelor picturi adevărate cu rame, agățate pe toți pereții.

– Mai târziu, i-a promis Sebastian, că se răcesc cornulețele.

Când Jessica a intrat în salon, Harry și Emma s-au ridicat s-o întâmpine, dar ea tot nu-și putea lua ochii de la picturi. Până la urmă s-a așezat pe canapea lângă Sebastian și și-a îndreptat privirea

plină de dorință către mormanul de cornulețe fierbinți. Dar nu s-a mișcat până ce Emma nu i-a dat o farfurie, un cornuleț și un cuțit, apoi untul și un borcan cu gem de zmeură.

Intendenta s-a încruntat când Jessica se pregătea să ia prima înghițitură.

– Mulțumesc, doamnă Clifton, a izbucnit Jessica.

A mai devorat două cornulețe, fiecare însoțit de un „Mulțumesc, doamnă Clifton”.

Când l-a refuzat pe al patrulea, cu un:

– Nu, mulțumesc, doamnă Clifton, Emma nu era sigură dacă se săturase sau intendenta n-o instruisese să nu mănânce mai mult de trei.

– Ai auzit de Turner? a întrebat Sebastian, după ce Jessica își terminase al doilea pahar de Tizer. Ea și-a înclinat capul și nu a răspuns. Sebastian s-a ridicat, a luat-o de mână și a scos-o din cameră. Turner e destul de bun, de fapt, a declarat el, dar nu la fel de bun ca tine.

– Nu-mi vine să cred, a spus intendenta, când ușa s-a închis în urma lor. N-am mai văzut-o să se poarte așa de în largul ei.

– Dar de abia a spus un cuvânt, a comentat Harry.

– Credeți-mă, domnule Clifton, tocmai ați auzit versiunea lui Jessica a Corului Aleluia.

Emma a râs.

– E încântătoare. Dacă există vreo șansă să devină membru al familiei noastre, cum procedăm?

– Doamnă, mi-e teamă că este un proces lung, a spus intendenta, și nu întotdeauna se termină bine. Ați putea începe aducând-o ocazional aici în vizită și, dacă totul merge bine, ați putea s-o invitați într-un weekend. După aceea, nu mai există întoarcere pentru că nu trebuie să le dăm speranțe false.

– Ne veți îndruma dumneavoastră, doamnă, a spus Harry, pentru că, desigur, dorim să încercăm.

– Atunci voi face tot ce pot, a răspuns ea.

Până a băut a treia ceașcă de ceai și a reușit chiar să mănânce al doilea cornuleț, Harry și Emma știau sigur ce se aștepta de la ei.

– Oare pe unde or fi Sebastian și Jessica? a întrebat Emma, când intendenta a sugerat că ar trebui să plece.

– Mă duc să-i caut, tocmai spunea Harry când cei doi copii au dat buzna înapoi în cameră.

– E timpul să mergem acasă, domnișoară, a zis intendentă, ridicându-se. La urma-urmei, trebuie să ne întoarcem la timp pentru masă.

Jessica a refuzat să dea drumul mâinii lui Sebastian.

– Nu mai vreau și altă mâncare, a spus ea.

Intendentă a rămas fără grai.

Harry a condus-o pe Jessica în hol și a ajutat-o să-și pună paltonașul. Când intendentă a ieșit pe ușa din față, Jessica a izbucnit în lacrimi.

– Oh, nu, a spus Emma. Și eu credeam că totul mergea așa de bine.

– Nici n-ar fi putut să meargă mai bine, i-a șoptit intendentă. Plâng doar când nu vor să plece. Ascultați-mi sfatul: dacă sunteți amândoi de aceeași părere, completați formularele cât mai repede posibil.

Jessica s-a întors și le-a făcut cu mâna înainte de a se urca în micuțul Austin 7 al intendentăi, cu lacrimile încă șiroidu-i pe obraji.

– Bună alegere, Seb, a zis Harry, punându-și brațul pe umărul fiului său, în timp ce se uitau la mașina care dispărea pe alee.

Au mai trecut cinci luni până când intendentă a părăsit Barrington Hall pentru ultima oară și s-a întors singură la Dr. Barnardo's. Încă unul dintre copiii aflați în grija ei era aranjat în mod fericit. Ei, nu chiar atât de fericit, pentru că n-a trecut mult și Harry și Emma și-au dat seama că Jessica avea unele probleme care erau la fel de grave ca ale lui Sebastian.

Niciunul nu se gândise până atunci că Jessica nu mai dormise singură în cameră și, în prima noapte la Barrington Hall, a lăsat ușa încăperii deschisă larg și a plâns până a adormit. Harry și Emma s-au obișnuit până la urmă ca o creatură mică și caldă să se urce în pat între ei, nu mult după ce fetița se trezea dimineața. Acest lucru a devenit din ce în ce mai rar când Sebastian s-a despărțit de ursulețul lui, Winston, dându-i fostul prim-ministru lui Jessica.

Jessica îl adora pe Winston, al doilea preferat al ei după Sebastian, cu toate că noul ei frate declarase oarecum disprețuitor:

– Sunt mult prea mare ca să mai dorm cu un ursuleț. La urma-urmei, peste câteva săptămâni, plec la școală.

Jessica ar fi vrut să meargă la St Bede's cu el, dar Harry i-a explicat că băieții și fetițele nu merg la aceleași școli.

– De ce nu? a întrebat Jessica.

– Chiar așa, a comentat Emma.

Când s-a apropiat începutul primului trimestru, Emma își privea fix fiul, întrebându-se când au trecut anii. El era îmbrăcat cu geaca roșie a școlii, o beretă roșie și pantaloni gri, din flanelă. Chiar și pantofii erau lustruiți. Ei, era prima zi a trimestrului. Jessica stătea pe trepte și îi făcea semn de la revedere în timp ce mașina a dispărut pe alee și a ieșit pe poarta principală. Apoi s-a așezat pe treapta de sus și a așteptat să se întoarcă Sebastian.

Sebastian ceruse ca mama lui să nu-l însoțească pe el și pe tatăl lui pe drumul spre școală. Când Harry l-a întrebat de ce, el a replicat:

– Nu vreau ca ceilalți băieți s-o vadă pe mama sărutându-mă.

Harry l-ar fi convins, dacă nu și-ar fi amintit de prima lui zi la St Bede's. El și mama lui luaseră tramvaiul din Still House Lane, iar el întrebase dacă pot să se oprească înainte și să meargă pe jos ultimii o sută de metri până la poarta școlii pentru ca ceilalți băieți să nu-și dea seama că nu aveau mașină. Și, când au ajuns la cincizeci de metri de școală, el i-a permis să-l sărute și a lăsat-o acolo. Când s-a apropiat de St Bede's pentru prima oară, și-a văzut viitorii colegi coborând din diligente sau mașini – unul a sosit chiar într-un Rolls-Royce, condus de un șofer în livrea. Și lui Harry i s-a părut prima noapte departe de casă dificilă, dar, spre deosebire de Jessica, era din cauză că nu mai dormise cu alți băieți în aceeași cameră.

Dar alfabetul fusese bun cu el, pentru că sfârșise prin a fi repartizat într-un dormitor între Barrington și Deakins. Nu fusese la fel de norocos în ceea ce privea monitorul dormitorului. Alex Fisher îl bătuse în fiecare noapte din prima săptămână, fără alt motiv decât că Harry era fiul unui docher și, prin urmare, nedemn să fie educat la aceeași școală cu Fisher, fiul unui agent imobiliar. Harry se întrebase adesea ce se mai alesese de Fisher după ce plecase de la

St Bede's. Știa că el și Giles se întâlniseră în timpul războiului, când serviseră în același regiment la Tobruk și presupunea că Fisher era tot în Bristol, pentru că evitase de curând să discute cu el la întâlnirea foștilor elevi de la St Bede's.

Cel puțin, Sebastian va sosi într-o mașină și, ca elev extern, nu va suferi de problema Fisher, pentru că se va întoarce la Barrington Hall în fiecare seară. Chiar și așa, Harry bănuia că fiului său nu i se va părea mai ușoară St Bede's decât lui, chiar dacă din cu totul alte motive.

Când Harry a tras mașina pe peluza din fața porților școlii, Sebastian a sărit din ea chiar înainte să apuce să frâneze. Harry și-a urmărit fiul alergând printre porțile școlii și dispărând într-o grămadă de haine roșii de unde nu putea fi distins de alți o sută de băieți. Nu s-a uitat deloc înapoi. Harry a acceptat că *vechea ordine se schimbă, lăsând loc celei noi*.

A condus încet înapoi la Barrington Hall și a început să se gândească la următorul capitol al ultimului său roman. Oare venise vremea ca William Warwick să fie promovat?

Când s-a apropiat de casă, a zărit-o pe Jessica stând pe treapta de sus. L-a zâmbit când oprea mașina. Dar când a urcat la ea, primul lucru pe care l-a întrebat a fost:

– Unde este Seb?

În fiecare zi, când Sebastian era la școală, Jessica se retrăgea în lumea ei proprie. Îl aștepta să se întoarcă acasă și își petrecea timpul citindu-i lui Winston despre alte animale. Ursul Pooh, domnul Broască Țestoasă, un iepure alb, un motan roșu, tărcat, numit Orlando și un crocodil care înghițise un ceas.

După ce Winston adormea, îl puneă în pat și se întorcea la șevalet și vopsele. Iar și iar. De fapt, Emma se gândise odată că încăperea copiilor se transformase într-un studio de artă. După ce a acoperit toate bucățile de hârtie pe care a reușit să pună mâna, inclusiv vechile manuscrise ale lui Harry (el a fost obligat să le încuie pe cele noi), cu creionul, pensula sau cu vopsele, s-a hotărât să redecoreze pereții camerei lor de joacă.

Harry nu voia să-i stânjenească entuziasmul, nici pe departe, dar și-a amintit-o pe Emma atunci când Barrington Hall nu era casa lor și s-a gândit că ar fi bine să-l consulte pe Giles înainte ca fetița să scape din camera lor și să descopere alți pereți albi din casă.

Dar Giles era atât de lovit de nou-sosita de la Barrington Hall încât a declarat că puțin îi păsa dacă ar redecora toată casa, și înăuntru și afară.

– Pentru numele Domnului, n-o mai încuraja, l-a implorat Emma. Sebastian i-a cerut deja să-i picteze din nou camera.

– Și când aveți de gând să-i spuneți adevărul? a întrebat Giles când s-au așezat la masă.

– Nu credem că este nevoie să-i spunem încă, a zis Harry. La urma-urmei, Jessica are abia șase ani și încă nu s-a adaptat bine.

– Ei bine, nu amânați prea mult, i-a avertizat Giles, pentru că deja vă consideră părinții ei, pe Seb, fratele ei și mie îmi zice „unchiul Giles”, când de fapt mie îmi este soră vitregă iar lui Seb îi este mătușă.

Harry a râs.

– Cred că va mai trece o vreme până ce va fi în stare să înțeleagă.

– Eu sper că nu va trebui s-o facă niciodată, a spus Emma. Nu uitați, tot ce știe ea este că adevărații ei părinți sunt morți. De ce am schimba asta, când doar noi trei știm adevărul întreg?

– Nu-l subestimați pe Sebastian. El a dedus aproape totul.

7

Harry și Emma au fost surprinși când directorul i-a invitat la ceai la sfârșitul primului trimestru al lui Sebastian, dar a aflat repede că acesta nu era un eveniment social.

– Fiul dumneavoastră este cam singuratic, a declarat dr. Hedley, după ce servitoarea le-a turnat ceaiul și a ieșit din cameră. De fapt, mai curând s-ar împrieteni cu cineva de peste mări decât cu cineva care a trăit în Bristol toată viața.

– Dar de ce? a întrebat Emma.

– Băieții de pe tărâmurii îndepărtate n-au auzit niciodată de domnul și doamna Harry Clifton, sau de faimosul lor unchi, Giles, a explicat directorul. Dar, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, tot este ceva bun și în asta pentru că ne-am dat seama că Sebastian este foarte talentat la limbi străine, lucru pe care, în mod normal, poate nu l-am fi observat. De fapt, este singurul băiat din școală care poate discuta cu Lu Yang în limba maternă a acestuia.

Harry a râs, dar Emma a observat că directorul nici măcar nu zâmbea.

– Totuși, a continuat dr. Hedley, ar putea să fie problemă când Sebastian își va da examenul de admitere la Bristol Grammar School¹.

– Dar este primul la engleză, franceză și latină, a spus Emma, mândră.

– Și a obținut sută la sută la matematică, i-a amintit Harry directorului.

– Adevărat și totul este foarte bine, dar, din nefericire, în același timp, la istorie, geografie și științele naturii e pe la coada clasei, iar toate acestea sunt subiecte obligatorii. Dacă nu ia notă de trecere la una sau două dintre acestea, va fi automat respins de la BGS, ceea ce știu că ar fi o mare dezamăgire atât pentru voi, cât și pentru unchiul lui.

– Să spunem mare dezamăgire ar fi prea puțin, a zis Harry.

– Da, corect, a spus dr. Hedley.

¹ BGS.

– Se fac vreodată excepții de la aceste reguli? a întrebat Emma.

– Eu îmi amintesc un singur caz, a spus directorul, și acesta a fost al unui băiat care a marcat o sută de puncte în fiecare sâmbătă în timpul trimestrului de vară.

Harry a râs, amintindu-și cum stătea pe iarbă și-l urmărea pe Giles marcând fiecare punct.

– Deci trebuie să ne asigurăm că-și dă seama care sunt consecințele obținerii unor note sub cele de trecere la două dintre cele trei subiecte obligatorii.

– Nu pentru că nu este sclipitor, a zis directorul, dar, dacă un subiect nu-l atrage, se plictisește repede. Ironia este că, având talentul lui la limbi, aș zice că va ajunge la Oxford. Dar tot trebuie să ne asigurăm că ajunge și la BGS.

După câteva îndemnuri din partea tatălui său și cu o mită considerabilă dată de bunica, Sebastian a reușit să urce câteva locuri la două dintre cele trei subiecte obligatorii. Își dăduse seama că are voie să pice la unul și a ales științele naturii.

La sfârșitul celui de-al doilea an al lui Sebastian, directorul era sigur că, dacă băiatul va depune un efort ceva mai mare, va obține nota de trecere la cinci dintre cele șase subiecte de examen. Și el renunțase la științele naturii. Harry și Emma începuseră să spere, dar tot încercau să-l țină pe Sebastian la nivelul dorit. Și, într-adevăr, directorul s-ar fi putut dovedi corect în evaluarea sa optimistă, dacă nu s-ar fi petrecut două incidente în ultimul an de școală pentru Sebastian.

8

– Asta e cartea tatălui tău?

Sebastian s-a uitat la teancul de romane aranjate ordonat în vitrina librăriei. Un semn de deasupra lor anunța: *Nimic de câștigat de Harry Clifton, 3s 6d. Ultima aventură a lui William Warwick.*

– Da, a spus Sebastian, mândru. Ai vrea una?

– Da, te rog, a spus Lu Yang.

Sebastian a intrat în librărie, urmat de prietenul lui. O masă din față era plină cu exemplare cartonate ale ultimului roman al tatălui său, înconjurate de exemplare paperback ale romanelor *Cazul martorului orb* și *Niciun risc*, primele două romane din seria William Warwick.

Sebastian i-a dat lui Lu Yang câte un exemplar din fiecare roman. Au fost repede înconjurați de mai mulți colegi de clasă și el le-a dat câte un exemplar din ultimul roman și unora, și din celelalte două. Teancul scădea rapid când, un bărbat de vârstă mijlocie, s-a năpustit din spatele tejghelei, l-a înșfăcat pe Sebastian de guler și l-a târât deoparte.

– Ce crezi că faci? a țipat el.

– E în regulă, i-a spus Sebastian, sunt cărțile tatălui meu!

– Ei, acum le-am auzit pe toate a spus managerul în timp ce-l conducea pe Sebastian, care protesta, către spatele magazinului.

S-a întors către un asistent și i-a zis:

– Cheamă poliția. L-am prins pe hoțul ăsta în toiul faptei. Pe urmă, vezi dacă poți să iei înapoi cărțile cu care au fugit prietenii lui.

Managerul l-a împins pe Sebastian în biroul lui și l-a aruncat pe o canapea veche din păr de cal.

– Nici să nu te gândești să te miști, a spus el, în timp ce ieșea din birou, închizând hotărât ușa în urma lui.

Sebastian a auzit cheia întorcându-se în broască. S-a ridicat, s-a dus la biroul managerului și a ales o carte, apoi s-a așezat înapoi și a început să citească. Ajunsese la pagina nouă și chiar îi plăcea Richard Hannay, când ușa s-a deschis și managerul s-a întors, rânjind triumfător.

– Țsta e, domnule inspector-șef, l-am prins furând.

Inspectorul-șef Blakemore a încercat să rămână serios când managerul a adăugat:

– A avut neobrăzarea să-mi spună că romanele astea aparțin tatălui său.

– Nu mințea, a zis Blakemore. Acesta este băiatul lui Harry Clifton. Privindu-l sever pe Sebastian, a adăugat: dar asta nu e o scuză pentru ce ai făcut, tinere.

– Chiar dacă tatăl lui este Harry Clifton, tot îmi trebuie o liră și optsprezece șilingi, a zis managerul. Deci de unde o să obțin banii ăștia? a adăugat el, întinzând acuzator arătătorul spre băiat.

– Am luat deja legătura cu domnul Clifton, a spus Blakemore, deci cred că în curând veți primi răspunsul la întrebare. În timp ce-l așteptăm, vă sugerez să-i explicați fiului său tehnica vânzării cărților.

Managerul, mai domolit, s-a așezat pe un colț al biroului.

– Când tatăl tău scrie o carte, a zis el, editorii îi plătesc în avans și apoi primește un procent din preț pentru fiecare exemplar vândut. În cazul tatălui tău, cred că e cam zece la sută. Editorul mai trebuie să plătească și librarul, materialele editoriale și reclama, tipografia și restul prețurilor pentru toate materialele publicitare și costul de distribuție.

– Și cât trebuie să plățiți pentru fiecare carte? a întrebat Sebastian.

Blakemore de abia aștepta să audă răspunsul librarului. Managerul a ezitat înainte de a răspunde:

– Cam două treimi din prețul de pe carte.

Ochii lui Sebastian s-au îngustat.

– Deci tata primește doar zece la sută pentru fiecare carte, în timp ce dumneavoastră luați treizeci și trei la sută?

– Da, dar eu trebuie să plătesc și chiria și taxele pentru teren și salariile personalului, a spus managerul, cu un ton defensiv.

– Deci ar fi mai ieftin ca tata să înlocuiască romanele decât să vă plătească prețul integral?

Inspectorul-șef și-ar fi dorit ca sir Walter Barrington să mai fie în viață. L-ar fi amuzat nespus acest schimb de replici.

– Poate puteți să-mi spuneți, domnule, a continuat Sebastian, cât de multe cărți trebuie înlocuite.

– Opt cartonate și unsprezece paperback, a spus managerul, când Harry tocmai intra în birou.

Inspectorul-șef Blakemore i-a explicat ce se întâmplase, adăugând:

– Nu voi acuza băiatul de furt de această dată, domnule Clifton, îi voi da doar un avertisment. Voi lăsa în seama dumneavoastră, domnule, să vă asigurați că nu va mai face altceva la fel de iresponsabil din nou.

– Desigur, domnule inspector-șef, a spus Harry. Vă sunt foarte recunoscător și le voi cere editorilor mei să înlocuiască imediat cărțile. Iar tu, băiete, nu vei mai primi bani de buzunar, până ce toți banii nu vor fi recuperați, a mai zis el, întorcându-se către Sebastian.

Sebastian și-a mușcat buza.

– Mulțumesc, domnule Clifton, a spus managerul și a adăugat, umil: Mă întrebam, domnule, dacă tot sunteți aici, nu vreți să fiți amabil să semnați restul stocului?

Când mama Emmei s-a dus la spital pentru consultație, a încercat să-și asigure fata că nu era nimic pentru care să se îngrijeze și i-a spus că nu era cazul să-i anunțe pe Harry sau pe copii, ca să nu-i sperie.

Emma, desigur, s-a speriat și, de îndată ce s-a întors la Barrington Hall, l-a sunat pe Giles la Camera Comunelor și apoi pe sora ei din Cambridge. Ambii au lăsat totul baltă și au venit cu primul tren la Bristol.

– Să sperăm că nu vă fac să pierdeți timpul, le-a zis Emma după ce i-a luat din Temple Meads.

– Să sperăm că ne faci să ne pierdem timpul, a replicat Grace.

Giles părea preocupat și se uita pe geam în timp ce-și continuau drumul spre spital în liniște.

Chiar înainte ca domnul Langbourne să închidă ușa cabinetului, Emma a simțit că veștile nu erau bune.

– Aș vrea să existe un mod mai ușor de a vă spune asta, a zis specialistul, după ce s-au așezat, dar mi-e teamă că nu există. Dr. Raeburn, care este medicul mamei dumneavoastră de mai mulți ani,

a efectuat o verificare de rutină și, când a obținut rezultatele analizelor, mi-a trimis-o mie pentru o consultație mai detaliată.

Emma și-a strâns pumnii, cea ce obișnuia să facă și la școală ori de câte ori era nervoasă sau avea probleme.

– Ieri, a zis domnul Langbourne, am primit rezultatele de la laborator. Acestea au confirmat temerile dr. Raeburn: mama dumneavoastră are cancer la sân.

– Poate fi vindecată? a întrebat Emma imediat.

– Nu există în prezent niciun tratament pentru cineva de vârsta ei, a spus Langbourne. Oamenii de știință speră să obțină niște rezultate, cândva, în viitor, dar mă tem că nu va fi suficient de repede pentru ea.

– Putem face ceva? a întrebat Grace.

Emma s-a aplecat și a luat-o pe sora ei de mână.

– În acest timp, ea va avea nevoie de toată dragostea și susținerea pe care i le poate oferi familia. Elisabeth este o femeie remarcabilă și, după cele prin care a trecut, ar merita mai mult. Dar nu s-a plâns niciodată – nu este stilul ei. Este o membră tipică a familiei Harvey.

– Cât va mai fi împreună cu noi? a întrebat Emma.

– Mă tem, a spus Langbourne, că vor mai fi doar câteva săptămâni, nu luni.

– Atunci este ceva ce trebuie să-i spun, a zis Giles, care nu scosese o vorbă până atunci.

Incidentul cu furtul din librărie, cum a ajuns să fie cunoscut la St Bede's, l-a transformat pe Sebastian dintr-un singuratic într-un soi de erou și băieții care până atunci nu-i acordau nicio atenție l-au invitat să se alăture grupurilor lor. Harry s-a gândit că acesta ar putea fi un punct de cotitură, dar când i-a spus lui Sebastian că bunica lui mai avea doar câteva săptămâni de trăit, băiatul s-a strecurat înapoi în carapacea lui.

Jessica a început primul ei trimestru la Red Maids'. Muncea mult mai mult decât Sebastian, dar nu era prima la nicio materie. Profesoara de arte i-a spus Emmei că era păcat că pictura nu era un

subiect recunoscut, pentru că Jessica avea mai mult la vârsta de opt ani decât ea însăși avusese în ultimii ani de colegiu.

Emma s-a hotărât să nu-i repete această conversație Jessicăi, ci să permită fetiței să descopere cu timpul cât de talentată este. Sebastian îi spunea tot timpul că era un geniu, dar ce știa el? El credea că și Stanley Matthew era un geniu.

După o lună, Sebastian a picat la trei teste, date cu doar câteva săptămâni înainte de examenele de admitere la BGS. Nici lui Harry, nici Emmei nu le venea să-l pedepsească în timp ce el era atât de distrus de boala bunicii lui. El o însoțea pe Emma în fiecare seară la spital, după ce ea îl lua de la școală, se urca în patul bunicii și îi citea din cărțile sale preferate până ce ea adormea.

Jessica picta câte un tablou nou pentru bunica în fiecare zi și îl lăsa a doua zi dimineața la spital, înainte ca Harry s-o ducă la școală. Mai rămăseseră doar câteva spații libere pe zidurile galeriei ei proprii până la sfârșitul trimestrului.

Giles a lipsit la mai multe ședințe ale Parlamentului, Grace la nenumărate seminare, Harry a pierdut mai mult termene limită, iar Emma nu reușea uneori să-i răspund scrisorilor săptămânale ale lui Cyrus Feldman. Dar pe Sebastian îl aștepta Elisabeth cu cea mai mare nerăbdare în fiecare zi. Harry nu era sigur cine beneficia mai mult în urma acestei experiențe, fiul său sau soacra lui.

Nu a folosit la nimic faptul că Sebastian a trebuit să dea examenul pentru Bristol Grammar School în timp ce bunica lui era pe moarte.

Rezultatul a fost cel prezis de directorul de la St Bede's și anume, amestecat. Lucrările la latină, franceză, engleză și matematică erau de nivel de bursă, în timp ce cu greu obținut nota de trecere la istorie, a obținut o notă puțin sub cea de trecere la geografie și a obținut doar 9 la sută la examenul la științele naturii.

Dr. Hedley l-a sunat pe Harry la Barrington Hall puțin după afișarea rezultatelor pe tabloul de anunțuri al școlii.

— Voi discuta în particular cu John Garrett, directorul de la BGS a spus el, și îi voi aminti că Sebastian a obținut sută la sută la

matematică și latină și este bun în mod sigur pentru bursă până ce va veni timpul să meargă la universitate.

– Ați putea să-i mai amintiți, i-a zis Harry, că atât unchiul lui, cât și eu am fost la BGS, iar bunicul lui, sir Walter Barrington, a fost președintele guvernatorilor școlii.

– Nu cred că e nevoie să-i amintesc a spus Hedley. Dar îi voi spune că bunica lui Sebastian era la spital în timp ce el dădea examenele. Tot ceea ce putem spera este să considere că am dreptate.

A făcut-o. Dr. Hedley l-a sunat pe Harry la sfârșitul săptămânii și i-a spus că directorul de la BGS va recomanda Consiliului guvernatorilor ca, în ciuda faptului că Sebastian picase la două dintre cele trei examene, să i se ofere un loc în semestrul Michaelmas.

– Mulțumesc, i-a spus Harry. Aceasta este prima veste bună pe care o aud în ultimele săptămâni.

– Dar, a adăugat Hedley, mi-a amintit că aceasta va fi decizia Consiliului.

Harry a fost ultima persoană care și-a vizitat soacra în acea noapte și era gata să plece când Elisabeth a șoptit:

– Poți să mai stai câteva minute, dragă? Trebuie să discut ceva cu tine.

– Da, sigur, a zis Harry, așezându-se înapoi pe marginea patului.

– Mi-am petrecut dimineața cu Desmond Siddons, avocatul nostru, a zis Elisabeth, șovăind la fiecare cuvânt, și voiam să te anunț că am făcut un testament nou, pentru că nu pot suporta gândul că femeia aceea înfiorătoare, Virginia Fenwick, să pună mâna pe ceva din averea mea.

– Nu cred că mai este o problemă. N-am mai văzut-o și n-am mai auzit de Virginia de săptămâni în șir, așa că presupun că totul s-a terminat între ei.

– Motivul pentru care n-ați mai văzut-o și nici n-ați mai auzit de ea de săptămâni, Harry, este că vrea ca eu să cred că totul s-a

sfârșit. Nu este o coincidență că a dispărut din scenă doar la câteva zile după ce Giles a aflat că nu mai am mult de trăit.

– Sunt sigur că exagerezi, Elisabeth. Cred că nici măcar Virginia nu poate fi atât de nesimțită.

– Dragul meu Harry, tu întotdeauna acorzi tuturor beneficiul îndoielii pentru că ești foarte generos. A fost o zi norocoasă ziua în care Emma te-a întâlnit pe tine.

– E frumos că spui asta, Elisabeth, dar sunt sigur că, în timp...

– Acesta este singurul lucru pe care nu-l mai am.

– Atunci poate ar trebui s-o rugăm pe Virginia să vină să te viziteze?

– I-am explicat lui Giles de mai multe ori că aș dori s-o întâlnesc, dar, de fiecare dată am fost respinsă cu scuze din ce în ce mai greu de crezut. Acum, ce crezi că se întâmplă? Nu te obose să răspunzi, Harry, pentru că tu vei fi ultima persoană care să-și dea seama de ce e în stare Virginia. Și poți să fi sigur că nu va face nicio mișcare înainte de funeraliile mele. Licărul unui zâmbet a fluturat pe fața Elisabethei înainte de adăuga: Dar tot mai am o carte în mânecă, și n-o voi juca până ce nu voi fi coborâtă în mormânt, iar spiritul meu se va întoarce ca un înger al răzbunării.

Harry n-a întrerupt-o pe Elisabeth când ea s-a lăsat pe spate și, cu toată energia pe care o mai avea, a scos un plic de sub pernă. Acum ascultă-mă cu atenție, Harry, a zis ea. L-a prins de mână.

– Dacă Giles îmi va contesta ultimul testament...

– De ce ar face așa ceva?

– Pentru că este un Barrington și cei din familia Barrington au fost întotdeauna slabi când e vorba de femei. Deci, dacă îmi va contesta testamentul, a repetat ea, trebuie să dai acest plic judecătorului ales să decidă care membru al familiei îmi va moșteni terenurile.

– Și dacă nu?

– Atunci trebuie să-l distrugi, a zis Elisabeth, cu respirația din ce în ce mai slabă de la o secundă la alta. Nu îl vei deschide tu însuși și nici nu-i vei lăsa pe Giles sau pe Emma să afle de existența lui. L-a strâns mai tare de mână și a murmurat aproape inaudibil: Acum trebuie să-mi dai cuvântul, Harry Clifton, pentru că știu că Moș Jack te-a învățat că asta ar trebui să fie suficient întotdeauna.

– Ai cuvântul meu, a zis Harry și a pus plicul în buzunarul hainei. Elisabeth i-a dat drumul la mână și s-a scufundat în pernă, zâmbind mulțumită. N-a mai aflat niciodată dacă Sidney Carton a scăpat de la ghilotină.

Harry a deschis scrisoarea în timp ce lua micul dejun.

*Bristol Grammar School,
University Road,
Bristol
27 iulie, 1951*

Dragă domnule Clifton,

Îmi pare rău să vă anunț că fiul dumneavoastră, Sebastian, nu a fost...

Harry a sărit de la masă și s-a dus la telefon. A format numărul aflat la sfârșitul scrisorii.

- Biroul directorului, i-a răspuns cineva.
- Pot să vorbesc cu domnul Garrett?
- Cine îl caută, vă rog?
- Harry Clifton.
- Vă dau legătura, domnule.
- Bună dimineața, domnule director. Mă numesc Harry Clifton.
- Bună dimineața, domnule Clifton. Așteptam să mă sunați.
- Nu-mi vine să cred cum Consiliul a luat o asemenea decizie greșită.
- Cinstit să fiu, domnule Clifton, nici mie nu mi-a venit să cred, mai ales după ce am pledat atât de vehement cauza fiului dumneavoastră.
- Și din ce motive l-au respins?
- Au spus că nu trebuie să faci o excepție pentru fiul unui fost student când acesta nu a obținut nota de trecere la două subiecte obligatorii.

- Și acesta a fost singurul lor motiv?
- Nu, a răspuns directorul. Unul dintre guvernatori a pus problema avertismentului primit de la poliție de fiul dumneavoastră pentru furt din magazin.
- Dar a existat o explicație simplă pentru acel incident, a spus Harry, încercând să nu se enerveze.
- Nu mă îndoiesc că există, a spus Garrett, dar noul nostru director n-a putut fi clintit de explicații.
- Atunci pe el îl voi suna acum. Cum îl cheamă?
- Maiorul Alex Fisher.

- JEFFREY ARCHER -

GILES BARRINGTON

1951 – 1954

9

Giles a fost încântat, deși nu a fost surprins, când a văzut că biserica parohială St Andrew's, unde se căsătorise Elisabeth Harvey și unde cei trei copii ai ei fuseseră botezați și mai târziu primiseră confirmarea, era plină cu membri ai familiei, prieteni și admiratori.

Omagiul reverendului Donaldson le-a amintit tuturor cât de multe făcuse Elisabeth Barrington pentru comunitatea locală. Într-adevăr, le-a zis el, fără generozitatea ei, restaurarea turnului bisericii nu ar fi fost posibilă. A spus în continuare congregației cât de mulți oameni, departe de aceste ziduri, beneficiaseră de înțelepciunea și previziunea ei în patronarea spitalelor de campanie și de rolul pe care-l jucase ca șef al familiei după moartea lordului Harvey. Giles a fost ușurat, ca mulți dintre cei de față, că vicarul nu se referise deloc la tatăl lui.

Reverendul Donaldson și-a terminat panegiricul, spunând:

– Viața Elisabethei a fost întreruptă înainte de vreme de moartea ei la doar cincizeci și unu de ani, dar nu trebuie ca noi să punem la îndoială voința Domnului nostru.

După ce s-a întors la altar, Giles și Sebastian au citit fiecare câte o pildă, „Bunul samaritean” și „Predica de pe munte”, în timp ce Emma și Grace au recitat versuri din poezii preferați ai mamei lor. Emma l-a ales pe Shelley:

*Înger pierdut al unui paradis ruinat!
Nu știa că al ei este – și fără pată fiind
A leșinat, ca un nor înecat de ploaie.*

În timp ce Grace l-a ales pe Keats:

*Dar stai și te uită! Viața o zi este doară;
Fragilă picătură de ploaie ce cade să moară
Din vârful copacului; somnul unui biet metis
În timp ce barca sa grăbește spre adâncul abis...*

În timp ce congregația ieșea din biserică, mai mulți oameni au întrebat cine este femeia atrăgătoare de la brațul lui sir Giles. Harry nu s-a putut opri să nu se gândească că previziunea Elisabethei era pe punctul de a se îndeplini. Îmbrăcată complet în negru, Virginia se ținea de brațul drept al lui Giles, în timp ce groparii coborau sicriul Elisabethei în mormânt. Harry și-a amintit cuvintele soacrei sale: „*Mai am o carte ascunsă în mânecă*”.

După terminarea serviciului funerar, familia și câțiva prieteni apropiați au fost invitați să li se alăture lui Giles, Emmei și lui Grace la Barrington Hall pentru ceea ce irlandezii numeau „veghe”. Virginia se muta delicat de la unul la altul, prezentându-se de parcă era deja stăpâna casei. Giles n-a părut să observe și, chiar dacă a făcut-o, în mod clar, a aprobat-o.

– Salut, sunt lady Virginia Fenwick, a spus ea când a întâlnit-o prima oară pe mama lui Harry. Dumneavoastră cine sunteți?

– Sunt doamna Holcombe, a răspuns Maisie. Harry este fiul meu.

– Ah, da, desigur, a spus Virginia. Nu sunteți chelneriță sau așa ceva?

– Sunt managerul de la Grand Hotel din Bristol, a spus Maisie, de parcă ar fi vorbit cu un client cârcotaș.

– Desigur că da. Dar să știți că îmi este greu să mă obișnuiesc cu femeile care lucrează. Știți, doamnele din familia mea n-au muncit niciodată, a spus Virginia, plecând înainte ca Maisie să răspundă.

– Tu cine ești? a întrebat Sebastian.

– Eu sunt lady Virginia Fenwick și tu cine ești, tinere domn?

– Sebastian Clifton.

– Ah, da. A reușit tatăl tău să găsească până la urmă o școală care să te primească?

– Mă voi duce la Beecheroft Abbey în septembrie, a contractat-o Sebastian.

– Nu e o școală rea, a spus Virginia, dar, în mod clar, nu este din cele superioare. Cei trei frați ai mei au fost educați la Harrow, la fel ca ultimele șapte generații ale familiei Fenwick.

– Și tu unde ai fost la școală? a întrebat-o Sebastian, în timp ce Jessica venea în fugă spre el.

– Ai văzut tabloul lui Constable, Seb? a întrebat ea.

– Fetițo, nu mă întrerupe când vorbesc, a zis Virginia. Este foarte grosolan.

– Îmi pare rău, domnișoară, a spus Jessica.

– Nu sunt „domnișoară”, trebuie să mi te adresezi cu lady Virginia.

– Ați văzut tabloul lui Constable, lady Virginia? a întrebat Jessica.

– Da, într-adevăr și l-am comparat cu cele trei din colecția familiei mele. Dar nu este de aceeași clasă cu Turner al nostru. Ai auzit de Turner?

– Da, lady Virginia, a spus Jessica. J.M.W. Turner, posibil cel mai mare pictor în acuarelă al epocii sale.

– Sora mea este artistă, a spus Sebastian. Cred că este la fel de bună ca Turner.

Jessica a chicotit.

– Scuzați-l, lady Virginia; după cum mama îi amintește adesea, are tendința să exagereze.

– Este evident, a spus Virginia, lăsându-i și plecând să-l caute pe Giles, pentru că simțea că este timpul ca oaspeții să plece.

Giles l-a acompaniat pe vicar la ușa din față, ceea ce a fost considerat un semn ca oaspeții rămași să plece. Când a închis ușa pentru ultima oară, el a răsuflat ușurat și s-a întors la familia sa, în salon.

– Ei, cred că a mers cât de bine se putea în aceste condiții, a zis el.

– Unul sau doi dintre cei rămași au considerat mai mult o aniversare decât o veghe, a spus Virginia.

– Te-ai supăra, bătrâne, a spus Giles, întorcându-se spre Harry, dacă ne-am îmbrăca pentru cină? Virginia are păreri foarte hotărâte în aceste cazuri.

– Nu poți să te lași pe tânjală, a zis Virginia.

– Tata nu s-ar fi putut lăsa mai mult, a comentat Grace, ceea ce l-a făcut pe Harry să se abțină cu greu să nu râdă. Dar mi-e teamă că nu trebuie să contați pe mine. Trebuie să mă întorc la Cambridge pentru că am un examen de pregătit. Oricum, a adăugat ea, am venit îmbrăcată pentru funeralii, nu pentru un dineu. Nu vă obosiți să mă conduceți.

Giles aștepta în salon când Harry și Emma au coborât la masă.

Marsden le-a turnat câte un cherry, apoi a părăsit camera ca să verifice dacă totul se desfășura conform programului.

– O ocazie tristă, a spus Harry. Hai să bem pentru o mare doamnă.

– Pentru o mare doamnă, au zis Giles și Emma, ridicându-și paharele în timp ce Virginia intra în cameră.

– Vorbeați despre mine cumva? a întrebat ea, fără să fie ironică.

Giles a râs, în timp ce Emma admira rochia de tafta care anula plânsetele matinale ale Virginiei. Virginia și-a atins colierul de diamante și rubine ca să fie sigură că Emma le observase.

– Ce bijuterie frumoasă, a spus Emma, în timp ce Giles îi dădea Virginiei un gin tonic.

– Mulțumesc, a zis Virginia. A fost al străbunicii mele, ducesa de Westmorland, care mi l-a lăsat moștenire prin testament. Marsden, a zis ea, întorcându-se către valet, care tocmai revenise, florile din camera mea au început să se ofilească. Poate reușești să le schimbi înainte de a mă retrage în seara asta.

– Desigur, m'lady. Când sunteți gata, sir Giles, masa e servită.

– Nu știu ce zici tu, dar mie mi-e foame. Mergem?

Fără să aștepte vreun răspuns, l-a luat pe Giles de mână și i-a condus pe toți afară din cameră.

În timpul mesei, Virginia i-a regalat cu povestiri despre strămoșii ei, făcându-i să pară coloana vertebrală a Imperiului Britanic. Generali, episcopi, miniștri de cabinet și, desigur, câteva oi negre, a admis ea – ce familie nu are așa ceva? De abia își trăgea răsuflarea în timp ce farfuriile de desert erau strânse, când Giles a dat drumul la bombă. Și-a lovit paharul de vin cu o lingură pentru a se asigura că le-a atras atenția tuturor.

– Am câteva vești bune pe care trebuie să vi le comunic, a anunțat el. Virginia mi-a făcut marea onoare de a-mi accepta cererea în căsătorie.

A urmat o tăcere neplăcută, până ce Harry a spus:

– Felicitări.

Emma a zâmbit slab. În timp ce Marsden deschidea o sticlă de șampanie, Harry nu s-a putut opri să se gândească la faptul că Elisabeth era în mormânt abia de câteva ore când profeția ei se îndeplinise.

– Desigur, de îndată ce ne vom căsători, a spus Virginia, atingându-l ușor pe Giles pe obraz, se vor face câteva schimbări pe aici. Dar îmi închipui că aceasta nu vă surprinde, a zis ea, zâmbindu-i călduros Emmei.

Giles părea să fie atât de vrăjit de fiecare cuvânt al ei încât aproba ori de câte ori ea ajungea la sfârșitul un propoziții.

– Giles și cu mine, a continuat ea, dorim să ne mutăm la Barrington Hall imediat după nuntă, dar cum urmează alegerile, nunta va fi amânată câteva luni, ceea ce vă va oferi timpul necesar să vă găsiți altă casă.

Emma și-a lăsat jos paharul de șampanie și s-a uitat fix la fratele ei, care a refuzat să-i întoarcă privirea.

– Sunt sigur că înțelegi, Emma, a spus el, că ne vom începe viața de cuplu cu Virginia ca stăpână la Barrington Hall.

– Desigur, a zis Emma. Cinstit vorbind, voi fi încântată să mă întorc la Manor House, unde am petrecut atâția ani fericiți când eram copil.

Virginia s-a strâmbat la logodnicul ei.

– Ah, a reușit să spună Giles. Doresc să ofer Manor House Virginiei ca dar de nuntă.

Emma și Harry s-au privit unul pe celălalt, dar, înainte ca vreunul să poată spune ceva, Virginia a zis:

– Am două mătuși mai vârstnice, care au rămas văduve. Casa aceea ar fi foarte convenabilă pentru ele.

– Giles, te-ai gândit măcar o dată ce ar fi convenabil pentru Harry și pentru mine? a întrebat Emma, privindu-și direct fratele.

– Poate ați putea să vă mutați într-una dintre cabanele de pe proprietate? le-a sugerat Giles.

– Nu cred că ar fi potrivit, dragă, a spus Virginia, luându-l de mână. Nu trebuie să uităm că doresc să am o gospodărie mare, pentru a-mi menține poziția de fiică a unui conte.

– Nu am niciun chef să locuiesc într-o cabană, a spus Emma, scuișând cuvintele. Putem să ne permitem să ne cumpărăm casa noastră proprie, mulțumesc foarte mult.

– Sigur că puteți, draga mea, a zis Virginia. La urma-urmei, Giles mi-a zis că Harry este un scriitor de succes.

Emma i-a ignorat comentariul și, întorcându-se spre fratele ei i-a zis:

– Cum de poți să fii sigur că Manor House este al tău și că poți să-l dai?

– Pentru că acum câțva timp, mama mi-a citit tot testamentul ei. Aș fi foarte fericit să îi împărtășesc conținutul cu tine și Harry dacă sunteți de părere că vă va ajuta să vă planificați viitorul.

– Nu cred că este cazul să discutăm testamentul mamei în ziua înmormântării ei.

– Nu vreau să par insensibilă, dragă, a spus Virginia, dar, cum mă voi întoarce la Londra dimineața și-mi voi petrece mare parte din timp pregătindu-mă de nuntă, cred că ar fi bine să rezolvăm aceste probleme cât mai suntem toți împreună.

S-a întors spre Giles, zâmbindu-i dulce.

– Sunt de acord cu Virginia, a spus Giles. Acum e cel mai bine. Și pot să te asigur, Emma, că mama v-a lăsat destule ție și lui Grace. V-a lăsat câte zece mii de lire fiecareia și și-a împărțit bijuteriile în mod egal între voi două. Și i-a lăsat și lui Sebastian cinci mii, pe care le va moșteni la majorat.

– Ce copil norocos, a spus Virginia. I-a mai lăsat și tabloul *Vedere din Cleveland* de Turner Jessicăi, dar acesta va rămâne în familie până ce ea va împlini douăzeci și unu de ani. Într-o singură propoziție, Virginia demonstrase că Giles îi comunicase detaliile testamentului mamei sale, înainte de a se obosi să le spună lui Harry și Emmei. Foarte generoasă, a continuat Virginia, deși Jessica nu este nici măcar un membru al familiei.

– O considerăm pe Jessica fiica noastră, a spus Harry, supărat, și o tratăm ca atare.

– Soră vitregă, ar fi mai corect, a spus Virginia. Și nu trebuie să uităm că este o orfană de la Dr. Barnardo's și mai este și evreică. Presupun că, din cauza faptului că provin din Yorkshire, am tendința să spun lucrurilor pe nume.

– Și, din cauză că eu provin din Gloucestershire, a spus Emma, am tendința să numesc o cățea intrigantă o cățea intrigantă.

Emma s-a ridicat și a ieșit din cameră. Pentru prima oară în acea seară, Giles a părut stânjenit. Harry era acum sigur că nici Giles, nici Virginia, nu aflaseră de noul testament. Și-a ales cuvintele cu grijă.

– Emma este puțin supărată după funeralii. Sunt sigur că-și va reveni până mâine.

Și-a îndoit șervețelul, le-a urat noapte bună și a ieșit din cameră fără să mai spună altceva. Virginia s-a uitat la logodnicul ei.

– Ai fost magnific, iepurașule. Dar trebuie să spun că familia ta e cam sensibilă, deși presupun că era de așteptat după tot prin ce ați trecut. Însă mă tem că este o manifestare de rău augur pentru viitor.

10

„Radio BBC Home Service. Acestea sunt știrile pe care le prezintă Alvar Udell. La ora zece, azi-dimineață, prim-ministrul, domnul Attlee, a cerut o audiență la rege și permisiunea Maiestății Sale să dizolve Parlamentul și să solicite alegeri anticipate. Domnul Attlee s-a întors la Camera Comunelor și a anunțat că joi, 25 octombrie, se vor ține alegerile,”

În următoarea zi, 622 de membri și-au strâns bagajele, și-au curățat vestiarele, le-au urat rămas-bun colegilor și s-au întors la circumscripțiile lor ca să se pregătească de bătaie. Printre ei a fost și sir Giles Barrington, candidatul laburist pentru Bristol Docklands.

La micul dejun, în timpul celei de-a doua săptămâni a campaniei, Giles le-a spus lui Harry și Emmei că Virginia nu i se va alătura în pregătirile pentru alegeri. Emma nu a încercat să-și ascundă ușurarea.

– Virginia crede că m-ar putea face să pierd voturi, a recunoscut Giles. La urma-urmei, niciun membru al familiei ei nu a fost laburist. Unul sau doi s-ar fi putut să-i fi susținut pe foștii liberali, dar niciodată pe laburiști.

Harry a râs.

– Cel puțin, avem un lucru în comun.

– Dacă laburiștii vor câștiga alegerile, a spus Emma, crezi că domnul Attlee ți-ar putea cere să intri în Cabinet?

– Dumnezeu știe. Omul ăsta își joacă cărțile așa de aproape de piept încât nici măcar el nu le poate vedea. Oricum, dacă ne luăm după sondaje, rezultatele sunt foarte apropiate, așa că nu are rost să visăm la scaune purpurii până ce nu vom afla rezultatul.

– Pariez, a zis Harry, că Churchill va reuși de data aceasta. Știți, doar britanicii ar putea alunga un prim-ministru după ce tocmai a câștigat un război.

Giles s-a uitat la ceas.

– Nu mai pot sta la vorbă, le-a zis el. Trebuie să apar pe Coronation Road. Vii cu mine, Harry? I-a întrebat el, rânjind.

– Cred că glumești. Mă vezi pe mine cerându-le oamenilor să te voteze? Aș goni mai mulți decât Virginia.

– De ce nu? a zis Emma. Ți-ai dat ultimul manuscris editorului și întotdeauna le spui oamenilor că experiența la prima mână este mai valoroasă decât să stai într-o bibliotecă ca să verifici tot felul de lucruri.

– Dar am o zi plină, a protestat Harry.

– Sigur că ai, a spus Emma. Acum, stai să văd, trebuie s-o duci pe Jessica la școală în dimineața asta și, ah, da, s-o aduci acasă după-masă.

– Ei, bine, te însoțesc, a zis Harry. Dar ca simplu observator, trebuie să știi.

– Buna ziua, numele meu este Giles Barrington. Sper că pot conta pe susținerea dumneavoastră la alegerile generale din douăzeci și cinci octombrie? a spus el, oprindu-se să discute cu un alegător.

– Sigur că puteți, domnule Barrington. Eu întotdeauna îi votez pe conservatori.

– Mulțumesc, a spus Giles, trecând repede la următorul alegător.

– Dar ești candidat laburist, i-a amintit Harry cumnatului său.

– Pe buletinele de vot nu este menționat partidul, a spus Giles, doar numele candidaților. Așa că de ce să-l deziluzionez? Bună ziua, mă numesc Giles Barrington și speram...

– Și poți continua să sperii, pentru că eu nu votez nobilii cu nasul pe sus.

– Dar eu sunt candidatul laburist, a protestat Giles.

– Asta nu te împiedică să fii un nobil îngâmfat. Ești la fel de rău ca tipul ăla, Frank Pakenham, trădător al propriei tale clase.

Harry a încercat să nu râdă în timp ce omul se îndepărta.

– Bună ziua, doamnă, numele meu este Giles Barrington.

– Oh, cât mă bucur să vă întâlnesc, sir Giles. Am fost o mare admiratoare a dumneavoastră încă de când ați câștigat medalia la

Tobruk. Giles s-a aplecat. Și, deși eu votez de obicei cu liberalii, cu această ocazie vă puteți baza pe mine.

– Mulțumesc doamnă, a spus Giles.

Ea s-a întors spre Harry, care i-a zâmbit și și-a ridicat pălăria.

– Și nu vă mai obosiți să vă ridicați pălăria, domnule Clifton, pentru că știu că v-ați născut pe Still House Lane și este o rușine că votați pentru conservatori. Sunteți un trădător al clasei dumneavoastră, a mai spus ea, înainte să plece.

A fost rândul lui Giles să se abțină să nu râdă.

– Nu cred că sunt bun de politică, a zis Harry.

– Bună ziua, doamnă, mă numesc...

– ...Giles Barrington. Da, știu, a zis tânărul, refuzând mâna întinsă de Giles. Mi-ați strâns mâna acum o jumătate de oră, domnule Barrington și am spus că vă voi vota. Dar acum nu mai sunt așa de sigur.

– Întotdeauna e așa de rău? a comentat Harry.

– Oh, poate să fie mult mai rău. Dar dacă intri în joc, nu trebuie să fii surprins dacă există oameni care sunt foarte fericiți să arunce câte o roșie stricată în tine.

– Eu nu voi fi niciodată bun de politician, a spus Harry. Iau întotdeauna lucrurile prea personal.

– Atunci ai fi bun pentru Camera Lorzilor, a zis Giles, oprindu-se lângă o cârciumă. Cred că avem nevoie de jumătate de pintă înainte de a reveni pe câmpul de bătaie.

– Nu cred că am mai fost aici până acum, a spus Harry, uitându-se la un steag cu un *Voluntar* care-i invita să intre.

– Nici eu. Dar când vin alegerile, beau în fiecare local din circumscripție. Cârciumarii sunt întotdeauna fericiți să-și spună părerea.

– Cine ar vrea să fie membru în Parlament?

– Dacă trebuie să întrebi așa ceva, a spus Giles când intrau în cârciumă, nu vei înțelege niciodată suspansul luptei în alegeri, intrarea în Camera Comunelor și jucarea unui rol, oricât de mic, în guvernarea țării. Este ca un război fără gloanțe.

Harry s-a îndreptat spre un colț liniștit din cârciumă, iar Giles s-a așezat la bar. Tocmai discuta cu barmanul, când Harry s-a întors lângă el.

– Îmi pare rău, bătrâne, i-a spus Giles. Nu mă pot ascunde într-un colț. Trebuie să fiu văzut tot timpul, chiar când iau o pauză.

– Dar sunt niște probleme confidențiale pe care speram să le discut cu tine, a spus Harry.

– Atunci coboară vocea. Două jumătăți de pintă de bitter, te rog, a spus Giles.

S-a așezat mai comod ca să-l asculte pe Harry, fiind tot timpul bătut pe umeri de clienți și spunându-i-se de mai mulți clienți – nu toți treji – cum să conducă țara și fiind numit cum le venea la gură, de la „sir” la „ticălosule”.

– Deci, cum se descurcă nepotul meu la noua lui școală? a întrebat Giles, după ce și-a golit paharul.

– Nu pare să-i placă la Beecheroft mai mult decât la St Bede's. Am discutat cu directorul și mi-a spus că Seb este strălucit și aproape sigur i se va oferi un loc la Oxford, dar tot nu-și face prieteni ușor.

– Îmi pare rău, a spus Giles. Poate e doar timid. La urma-urmei, nimeni nu te-a simpatizat nici pe tine când ai venit prima oară la St Bede's. S-a întors spre barman. Încă două, te rog.

– Imediat, domnule.

– Și ce face prietena mea preferată? a întrebat Giles.

– Dacă te referi la Jessica, a spus Harry, va trebui să stai la coadă. Toată lumea o iubește pe fetiță, de la Cleopatra la poștaş, dar ea îl iubește doar pe tatăl ei.

– Și când îi vei spune cine este tatăl ei adevărat? a întrebat Giles, coborându-și vocea.

– Mă tot întreb și eu. Și nu e nevoie să-mi spui că amân problema, dar se pare că niciodată nu este momentul potrivit.

– Niciodată nu va fi momentul potrivit, a spus Giles. Dar nu amâna prea mult, pentru că un lucru e sigur, Emma nu-i va spune niciodată și sunt sigur că Seb și-a dat seama singur.

– De ce spui asta?

– Nu aici, a spus Giles, în timp ce alt alegător îl lovea pe spate.

Barmanul a mai pus două jumătăți de pintă pe tejghea.

– Asta face nouă penny, domnule.

Cum Harry plătise primele băuturi, s-a gândit că este rândul lui Giles.

– Îmi pare rău, a zis Giles, dar eu nu am voie să plătesc.

– *Nu ai voie să plătești?*

– Nu. Un candidat nu are voie să cumpere băuturi în timpul campaniei de alegeri.

– Aha, a spus Harry, cel puțin am aflat de ce vrei să fi membru în Parlament. Dar de ce, rogu-te?

– S-ar putea crede că-ți cumpăr votul. Asta e de pe vremea reformei parlamentarilor corupți.

– Aș vrea să capăt mai mult decât o jumătate amărâtă de pintă înainte să te votez pe tine, a spus Harry.

– Vorbește mai încet, i-a cerut Giles. La urma-urmei, dacă nici cumnatul meu nu vrea să mă voteze, presa se va întreba de ce m-ar vota altcineva?

– Cum acesta nu este în mod clar timpul sau locul pentru o conversație referitoare la probleme familiale, e vreo șansă să te întâlnești cu mine și Emma la prânz, duminică?

– Niciuna. Am trei servicii la care trebuie să asist duminică la biserică și, nu uita, este ultima duminică înainte de alegeri.

– Oh, Doamne, a zis Harry, alegerile sunt joia viitoare?

– La naiba, i-a zis Giles. Este o regulă de aur care spune că nu trebuie să-i amintești niciodată unui conservator data alegerilor. Acum trebuie să mă bazez pe Dumnezeu să mă susțină și nu prea sunt sigur cu cine ține El. Duminică-dimineată, la prima slujbă, voi îngenunchea, căutându-i îndrumarea la Vesper și rugându-mă la fiecare psalm, iar atunci speranța unui vot favorabil va fi de doi la unu în favoarea mea.

– Chiar trebuie să exagerezi așa doar ca să mai câștigi câteva voturi?

– Sigur că da, atunci când nu ești printre primii în cursă. Și nu uita, slujba la biserică aduce mai multe voturi decât întrunirile electorale.

– Dar credeam că biserica este neutră?

– Așa ar trebui să fie, dar vicarii îți vor spune întotdeauna că nu au niciun interes în politică, în timp ce le explică enoriașilor pentru care partid ar trebui să voteze, adesea chiar din amvon.

– Mai vrei una, dacă tot plătesc eu? a întrebat Harry.

– Nu, nu mai pot pierde timpul vorbind cu tine. Nu numai că nu votezi în această circumscripție, dar chiar dacă ai vota, nu m-ai susține pe mine.

A sărit de pe taburet, a dat mâna cu barmanul și s-a năpustit afară din cârciumă pe trotuar, unde a zâmbit primei persoane pe care a văzut-o.

– Bună ziua, domnule. Mă numesc Giles Barrington și sper că pot conta pe susținerea dumneavoastră joia viitoare, la alegerile generale.

– Eu nu locuiesc aici, amice, am venit azi de la Birmingham.

În ziua alegerilor, agentul lui Giles, Griff Haskins, i-a spus candidatului său că era sigur că alegătorii din Bristol Docklands își vor păstra încrederea în membrul lor și-l vor trimite înapoi să-i reprezinte în Camera Comunelor, chiar dacă doar cu o majoritate puțin redusă. Totuși, nu era convins că Partidul Laburist va rămâne la putere.

Griff s-a dovedit a avea dreptate în ambele presupuneri, pentru că la ora trei, în dimineața zilei de 27 octombrie 1951, reprezentantul Camerelor a anunțat că, după trei numărători, sir Giles Barrington a fost ales membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands, cu o majoritate de 414 voturi.

De îndată ce s-au afișat toate rezultatele, s-a dovedit că Partidul Conservator a câștigat cu o majoritate de 17 locuri, iar Winston Churchill a ajuns din nou rezident al casei din Downing Street, nr. 10. Era prima alegere pe care o câștigase ca lider conservator.

În luna următoare, Giles s-a dus la Londra și și-a reluat locul în Camera Comunelor. În discuțiile de pe coridoare se afirma că având în vedere că Partidul Conservator avea doar o majoritate de 17 voturi, nu va trece mult până ce se vor ține alte alegeri.

Giles știa că, orice s-ar fi întâmplat, cu o majoritate de doar 414 voturi, va trebui să lupte pentru viața lui în politică și, dacă nu va câștiga, ar putea ajunge la sfârșitul carierei sale de membru al Parlamentului.

11

Valetul i-a dat lui sir Giles corespondența pe o tavă din argint. Giles a răsfoit-o rapid, așa cum făcea în fiecare dimineață, separând plicurile lungi, subțiri și maro, pe care le punea deoparte de cele albe și pătrate pe care le deschidea imediat. Printre plicurile care-i fuseseră trimise în acea dimineață, era unul lung și subțire cu un timbru din Bristol. L-a deschis.

A scos o singură foaie de hârtie adresată *Cui ar putea fi interesat*. De îndată ce a citit-o, s-a uitat în sus și i-a zâmbit Virginiei, care i se alăturase la un mic dejun întârziat.

– Totul va fi gata pregătit și șters de praf miercurea viitoare, a anunțat el.

Virginia nu și-a luat privirea de pe *Daily Express*. Întotdeauna își începea ziua cu o ceașcă de cafea neagră și cu William Hickey, ca să afle ce mai făceau prietenele ei și care debutante sperau să fie prezentate la Curte în acel an și care nu aveau de fapt nicio șansă.

– Ce va fi gata și șters de praf? a întrebat ea, tot fără să se uite la el.

– Testamentul mamei.

Virginia a uitat imediat de debutantele pline de speranță, a îndoit ziarul și i-a zâmbit dulce lui Giles.

– Spune-mi mai mult, dragă.

– Citirea testamentului va avea loc la Bristol miercurea viitoare. Am putea merge în oraș marți după-masă, să stăm noaptea la Barrington Hall și să asistăm la citire a doua zi.

– La ce oră va fi citit?

Giles s-a mai uitat o dată pe scrisoare.

– La ora unsprezece, în birourile firmei Marshall, Baker și Siddons.

– Te-ai supăra rău, iepurașule, dacă ne ducem miercuri-dimineața devreme? Nu cred că mai suport o altă seară cu sora ta nărăvașă.

Giles era gata să spună ceva, dar s-a răzgândit.

– Desigur, iubito.

– Nu-mi mai spune „iubito”, iepurașule, e așa de vulgar.

– Ce ai de făcut azi, dragă?

– Multe, ca de obicei. Parcă nu mă mai pot opri în zilele astea. Altă probă la rochie dimineață, prânzul cu domnișoarele de onoare și după-masă am o întâlnire cu cei care se ocupă de aranjamente, care mă tot bat la cap cu cifrele.

– Care este ultima? a întrebat-o Giles.

– Puțin peste două sute din partea mea și o sută treizeci din partea ta. Speram să trimit invitațiile săptămâna viitoare.

– E bine, a spus Giles. Ceea ce-mi amintește, a adăugat, că aprodul mi-a aprobat cererea de a utiliza terasa Comunelor pentru recepție, așa că ar trebui să-l invităm și pe el.

– Desigur, iepurașule. La urma-urmei, este conservator.

– Și, poate, pe domnul Attlee, a sugerat Giles, temător.

– Nu știi dacă *papa* ar fi de acord ca liderul laburiștilor să asiste la nunta singurei sale fiice. Poate aș putea să-l rog să-l invite pe domnul Churchill.

În miercurea următoare, Giles și-a condus Jaguarul prin Cadogan Gardens și a parcat în fața apartamentului Virginiei. A sunat clopoțelul de la ușă, gândindu-se că va lua micul dejun împreună cu logodnica lui.

– Lady Virginia nu a coborât încă, domnule, a spus valetul. Dar dacă binevoii să așteptați în salon, vă pot aduce cafea și ziarele de dimineață.

– Mulțumesc, Mason, i-a spus Giles valetului, care-i mărturisise odată, în secret, că vota cu laburiștii.

Giles s-a tolănit într-un scaun confortabil și i-a fost oferit *Express* sau *Telegraph*. A ales *Telegraph* pentru că titlul de pe prima pagină i-a atras atenția: Eisenhower anunță că va candida la președinție. Decizia acestuia nu l-a surprins pe Giles, cu toate că a fost interesat să afle că generalul va candida din partea republicanilor, deoarece până atunci nu știuse nimeni ce partid susținea, după ce atât democrații, cât și republicanii îi făcuseră oferte.

Giles se uita la ceas la fiecare câteva minute, dar nu era niciun semn de Virginia. Când ceasul de pe polița căminului a bătut

jumătatea de oră, el și-a întors atenția către un articol din pagina șapte, care sugera că Marea Britanie urma să-și construiască prima autostradă. Poziția de pat din Războiul Coreean era acoperită de paginile parlamentare și discursul lui Giles prin care cerea o săptămână de lucru de patruzeci și opt de ore pentru toți muncitorii, fiecare oră în plus fiind considerată timp suplimentar și plătită ca atare, era citat pe larg, cu un editorial care-i condamna vederile. A zâmbit. La urma-urmei, era *Telegraph*. Giles tocmai citea un anunț în buletinul Curtții în care se anunța că prințesa Elisabeth se va îmbarca pentru o călătorie în Africa în ianuarie, când Virginia a dat buzna în cameră.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dragul meu, dar nu mă puteam hotărî cu ce să mă îmbrac.

El s-a ridicat și și-a sărutat logodnica pe ambii obraji și încă o dată s-a gândit ce norocos era că această femeie foarte frumoasă binevoise să-i dea atenție.

– Arăți fabulos, a zis el, admirând o rochie galbenă pe care n-o mai văzuse și care-i scotea în evidență silueta suplă și grațioasă.

– E puțin cam *risqué* poate pentru citirea unui testament? a sugerat Virginia, în timp ce se învârtea în cerc.

– Sigur că nu, a spus Giles. De fapt, în momentul în care intri în cameră, nimeni nu se mai poate gândi la altceva.

– Așa sper și eu, a zis Virginia, verificându-și ceasul. Doamne, e așa de târziu? Ar fi bine să nu mai luăm micul dejun, iepurașule, dacă vrei să ajungem la timp. Nu pentru că n-am ști deja conținutul testamentului mamei tale, dar trebuie să pară că nu.

Pe drumul spre Bristol, Virginia l-a pus pe Giles la curent cu ultimele aranjamente nupțiale. El a fost puțin dezamăgit că ea nu l-a întrebat cum fusese primit discursul său rostit de la pupitrul Parlamentului, dar, oricum, William Hickey nu fusese în galeria presei. Abia când au ajuns pe West Road, Virginia a spus ceva care i-a atras atenția:

– Primul lucru pe care-l avem de făcut de îndată ce testamentul va fi executat, va fi să căutăm un înlocuitor pentru Marsden.

– Dar el e în familie de peste treizeci de ani, a spus Giles. De fapt, nici nu-mi pot aminti când n-a fost acolo.

– Ceea ce este o parte a problemei. Dar nu te îngrijora, dragul meu, cred că am găsit înlocuitorul perfect.

– Dar...

– Și dacă ții atât de mult la el, iepurașule, Marsden se poate duce la Manor House și să aibă grijă de mătușile mele.

– Dar...

– Și dacă tot suntem la acest subiect, a continuat Virginia, este timpul să discutăm serios despre Jackie.

– Secretara mea personală?

– E prea personală, după mine. Nu pot pretinde că nu sunt de acord cu obiceiul modern ca personalul să-și cheme șefii pe numele de botez. Nu mă îndoiesc că este o parte a noțiunii absurde a Partidului Laburist despre egalitate. Totuși, mă simt obligată să-i amintesc că eu sunt *lady* Virginia.

– Îmi pare rău, a spus Giles. Ea este politicoasă, de obicei.

– Poate cu tine, dar când am sunat ieri, mi-a cerut să aștept, ceea ce eu nu am obiceiul să fac.

– O să discut cu ea despre asta.

– Nu te obosi, te rog, a zis Virginia, ceea ce a fost o ușurare pentru Giles. Pentru că nu te voi mai suna la birou atâta timp cât ea mai face parte din personal.

– Nu e puțin cam exagerat? La urma-urmei, muncește foarte bine și-mi este aproape imposibil s-o înlocuiesc.

Virginia s-a aplecat și l-a sărutat.

– Sper, iepurașule, că eu voi fi singura persoană pe care n-o vei putea înlocui.

Domnul Siddons a intrat în cameră și nu a fost surprins să afle că toți cei care primiseră adresa lor *Cui ar putea fi interesat* erau prezenți. S-a așezat la birou și a privit fețele pline de nerăbdare.

În primul rând stăteau sir Giles Barrington și logodnica sa, lady Virginia Fenwick, care arăta și mai bine decât în fotografia pe care o văzuse în *Country Life* când cuplul își anunțase logodna. Domnul Siddons abia aștepta să-i fie prezentat.

În al doilea rând, așezați chiar în spatele lor, erau domnul Harry Clifton și soția sa, Emma, care stătea lângă sora ei, Grace. A fost amuzat văzând că domnișoara Barrington purta ciorapi albaștri.

Domnul și doamna Harrington stăteau în al treilea rând, lângă reverendul Donaldson și o doamnă îmbrăcată într-o uniformă de asistentă-șefă. Cele două rânduri din spate erau pline cu personalul care servise familia Barrington mulți ani, iar poziția lor se vedea după cum își aleseseră locul.

Domnul Siddons și-a cocoțat o pereche de ochelari în formă de semilună pe vârful nasului și și-a dres vocea pentru a atrage atenția tuturor că procedurile urmau să înceapă.

S-a uitat peste ochelari la adunarea mixtă, înainte de a face observațiile de început. Nu avea nevoie de notițe pentru că efectua des această operație.

– Doamnelor și domnilor, a început el. Numele meu este Desmond Siddons și am privilegiul de a fi fost avocatul familiei Barrington în ultimii douăzeci și trei de ani, deși va mai dura un timp până ce voi egala recordul tatălui meu, a cărui asociație cu familia a acoperit atât cariera lui sir Walter, cât și a lui sir Hugo Barrington. Totuși, m-am cam îndepărtat de subiect. Domnul Siddons s-a gândit că lady Virginia părea să fie de acord cu el.

Sunt în posesia, a continuat el, a ultimului testament al lui Elisabeth Mary Barrington, executat de mine la cererea ei și semnat în fața a doi martori independenți. Prin urmare, acest document, a mai zis el, ridicându-l ca să-l poată vedea toți, anulează toate testamentele anterioare.

Nu vă voi mai face să vă pierdeți timpul cu paginile de argou juridic cerute de lege, ci mă voi concentra asupra mai multor moșteniri relevante lăsate de domnia sa. Dacă cineva dorește să studieze testamentul în detaliu mai târziu, va fi bine-venit s-o facă.

Domnul Siddons a privit în jos, a întors pagina și și-a aranjat ochelarii înainte de a continua.

– Mai multe legături de binefacere apropiate de inima decedatei sunt menționate în testament. Acestea includ biserica parohială St Andrew's, căminele Dr. Barnardo's și spitalul care a îngrijit-o cu atâta compasiune pe lady Barrington în ultimele sale zile. Fiecare din aceste stabilimente va primi un legat de cinci mii de lire sterline.

Domnul Siddons și-a aranjat iar ochelarii.

– Acum voi trece la cei care au făcut parte din personalul casnic al moșiei Barrington timp de mai mulți ani. Fiecare membru al personalului angajat de lady Barrington timp de mai mult de cinci ani va primi în plus salariul pe un an, în timp ce menajera rezidentă și valetul vor primi câte cinci mii de lire fiecare.

Marsden și-a aplecat capul și a murmurat „Mulțumesc, doamnă”.

– Voi discuta acum despre doamna Holcombe, fosta doamnă Arthur Clifton. Aceasta primește prin testament broșa victoriană pe care lady Barrington a purtat-o în ziua nunții fiicei sale și speră, după cum vă citez din testament, că aceasta o va ajuta pe doamna Holcombe să-și amintească multele ore fericite petrecute împreună.

Maisie a zâmbit, dar s-a întrebat doar unde ar putea purta o asemenea bijuterie magnifică.

Domnul Siddons a întors pagina și și-a împins ochelarii în formă de semilună în sus pe nas înainte de a continua.

– Îi las Jessiei Clifton, născută Piotrovska, acuarela preferată a bunicului meu, *Vedere din Cleveland*, de Turner. Sper că o va inspira, pentru că presupun că are un talent remarcabil căruia trebuie să i se dea ocazia să înflorească.

Giles a încuviințat, amintindu-și bine cuvintele cu care mama lui îi explicase de ce dorea ca Jessica să moștenească Turner-ul mult dorit.

– Iar nepotului meu, Sebastian Arthur Clifton, a continuat domnul Siddons, îi las suma de cinci mii de lire sterline, pe care le va primi la majorat, pe 9 martie, 1961.

Giles a încuviințat iar. Nicio surpriză până acum, s-a gândit el.

– Restul averii mele, inclusiv cele douăzeci și două de procente de la Barrington Shipping, precum și Manor House – domnul Siddons n-a rezistat să nu arunce o privire către lady Virginia Fenwick, care stătea pe marginea scaunului – este lăsat iubitelor mele... fiice, Emma și Grace, pentru a dispune de el așa cum cred de cuviință, cu excepția pisicii mele siameze, Cleopatra, pe care i-o las lui lady Virginia Fenwick, pentru că au atât de multe în comun. Amândouă sunt animale de pradă frumoase, îngrijite, vanitoase, viclene și manipulative care presupun că tot ce există pe pământ, inclusiv nătăflețul meu de fiu, căruia îi pot dori doar să rupă vraja pe

care ea a aruncat-o asupra lui înainte de a fi prea târziu, există pentru a le servi pe ele.

Îi era clar domnului Siddons, după privirile șocate și șoaptele izbucnite din toate colțurile camerei că nimeni nu se așteptase la asta, deși a observat că domnul Clifton rămăsese deosebit de calm. Calmul nu era însă un cuvânt care s-ar fi putut aplica lui lady Virginia, care șoptea ceva în urechea lui Giles.

– Și cu aceasta, am terminat citirea testamentului, a spus domnul Siddons. Dacă există întrebări, aș fi fericit să le răspund.

– Una singură, a spus Giles, înainte ca altcineva să aibă șansa să vorbească. Cât timp durează ca să pot contesta testamentul?

– Puteți depune un recurs la înalta Curte nu mai târziu de douăzeci și opt de zile, sir Giles, a zis domnul Siddons, care anticipase întrebarea și pe cel care o pusese.

Dacă au mai fost și alte întrebări, sir Giles și lady Virginia nu le-au mai auzit, pentru că au dat buzna afară din cameră fără să mai spună nimic.

12

- Fac orice, draga mea, dar nu rupe logodna, i-a spus el.
- Și cum te poți aștepta să dau ochii cu lumea după ce mama ta m-a umilit în fața familiei tale, a prietenilor tăi și chiar a servitorilor?
- Înțeleg, a zis Giles, sigur că înțeleg, dar e clar că mama nu era în toate mințile. Nu pot să cred că și-a dat seama ce făcea.
- Spui că ai face orice? a zis Virginia, jucându-se cu inelul de logodnă.
- Orice, draga mea.
- Atunci primul lucru pe care-l ai de făcut este să-ți concediezi secretara. Iar eu trebuie să fiu de acord cu înlocuitorul respectivă.
- Consideră că e ca și făcut, a spus Giles, umil.
- Iar mâine, vei împuternici o firmă bună de avocați să conteste testamentul și, oricare ar fi consecințele, te vei lupta cu dinții și cu ghearele ca să fii sigur că vom câștiga.
- Am discutat deja cu sir Cuthbert Makings KC².
- Cu dinții și cu ghearele, a repetat Virginia.
- Cu dinții și cu ghearele, a zis Giles. Altceva?
- Da. Când vor fi trimise invitațiile la nuntă, săptămâna viitoare eu, și doar eu, voi aproba lista de invitați.
- Dar asta ar putea însemna...
- Așa va fi. Pentru că doresc ca toți cei care au fost în acea cameră să simtă cum e când ești respins. Giles și-a aplecat capul. Ah, înțeleg, a continuat Virginia, scoțându-și inelul de logodnă. Deci nu spuneai cu adevărat că *vei face orice*.
- Ba da, dragă, sunt de acord, doar tu vei decide cine este invitat la nuntă.
- Și, în cele din urmă, a spus Virginia, îl vei instrui pe domnul Siddons să emită un ordin al tribunalului de mutare a tuturor membrilor familiei Clifton din Barrington Hall.
- Dar unde vor sta?
- Puțin îmi pasă unde vor sta, a spus Virginia. A venit vremea să te hotărăști dacă vrei să-ți petreci restul vieții cu mine sau cu ei.

² Knight Commander of the British Empire – Cavalier Comandor al Ordinului Imperiului Britanic. (N.tr.)

- Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, a zis Giles.
- Atunci s-a aranjat, iepurașule a spus Virginia, punându-și inelul de logodnă la loc și începând să-și desfacă butonii din față ai rochiei.

Harry citea *The Times*, iar Emma, *Telegraph* când a sunat telefonul. S-a deschis ușa și Denby a intrat în salon.

– Este editorul dumneavoastră pe fir, domnul Collins, domnule. Se întreabă dacă ar putea discuta cu dumneavoastră.

– Mă îndoiesc că a zis chiar așa, a comentat Harry, împăturindu-și ziarul.

Emma era atât de cufundată în articolul pe care-l citea încât nici măcar nu s-a uitat când soțul ei a ieșit din cameră. Până la întoarcerea lui, ea terminase articolul.

– Lasă-mă să ghicesc, a spus ea.

– Billy a primit telefoane de la toate ziarele naționale precum și de la BBC și a fost întrebat dacă doresc să dau o declarație.

– Și tu ce i-ai spus?

– Fără comentarii. I-am zis că nu este nevoie să adăugăm paie pe acest foc.

– Nu cred că Billy Collins va fi satisfăcut de asta, a zis Emma. El este interesat doar să vândă cărți.

– De fapt, nu se aștepta la altceva și nu s-a plâns. Mi-a zis că va pune în vânzare în librărie a treia ediție necartonată a cărții la începutul săptămânii viitoare.

– Vrei să auzi ce scrie în *Telegraph*?

– E obligatoriu? a întrebat Harry, așezându-se la masă să-și ia micul dejun.

Emma i-a ignorat comentariul și a început să citească cu voce tare.

– „Nunta lui sir Giles Barrington, MC MP și a lui lady Virginia Fenwick, singura fiică a celui de-al nouălea conte de Fenwick a avut loc ieri. Mireasa a purtat o rochie a designerului Norman...”

– Măcar de astea scutește-mă, a spus Harry.

Emma a sărit câteva paragrafe.

– „Patru sute de oaspeți au luat parte la ceremonia care s-a ținut la biserica St Margaret's din Westminster. Slujba a fost oficiată de înaltul reverend George Hastings, episcop de Ripon. După aceea, recepția a avut loc pe terasa Camerei Comunelor. Printre oaspeți s-au numărat Altețea Sa Regală, prințesa Margaret, contele Mountbatten al Birmaniei, onorabilul Clement Attlee, liderul opoziției și onorabilul domn Morrison, speaker pentru Camera Comunelor. Lista invitațiilor care au participat la nuntă constituie o lectură interesantă, dar mult mai interesante sunt numele celor care au lipsit, fie pentru că nu au primit o invitație, fie pentru că nu au dorit să participe. Pe lista oaspeților nu s-a aflat nimeni din familia Barrington, bineînțeles cu excepția lui sir Giles. Absența celor două surori ale sale, doamna Emma Clifton și domnișoara Grace Barrington, precum și a cumnatului său, Harry Clifton, popularul scriitor, rămâne un mister, mai ales că acum câteva săptămâni se anunțase că el va fi cavalerul de onoare al lui sir Giles.”

– Deci cine a fost cavalerul de onoare? a întrebat Harry.

– Dr. Algernon Deakins, decanul colegiului Balliol din Oxford.

– Drăguțul de Deakins, a spus Harry. O alegere excelentă. Desigur că a sosit la timp și nu a fost nicio șansă ca el să piardă inelul. Mai e ceva?

– Mi-e teamă că da. „Ceea ce este și mai misterios este că acum șase ani, când cazul Barrington versus Clifton a fost adus în fața Camerei Lorzilor și s-a votat cine va moșteni titlurile și domeniile familiei Barrington, sir Giles și domnul Clifton au părut să fie de acord când lordul cancelar a decis în favoarea lui sir Giles. Fericitul cuplu” – a continuat Emma – „își va petrece luna de miere la vila lui sir Giles din Toscana.”

– Asta-i cam exagerat, a spus Emma, uitându-se la el. Vila mi-a fost lăsată mie și lui Grace să dispunem de ea după cum vom crede de cuviință.

– Poartă-te frumos, Emma, a spus Harry. L-ai lăsat pe Giles să ia vila pentru că el ne-a permis să ne mutăm în Manor House până ce tribunalul va decide asupra validității testamentului. Nu-i așa?

– Nu, partea bună de abia acum urmează. „Totuși, se pare că familia este divizată de o prăpastie majoră după moartea mamei lui sir Giles, lady Elisabeth Barrington. În testamentul ei, publicat

recent, ea a lăsat majoritatea averii celor două fete ale sale, Emma și Grace, nedându-i nimic singurului său fiu. Sir Giles a inițiat procedurile de contestare a testamentului și cazul va fi discutat de înalta Curte luna viitoare.” Asta e. Ce zice în *The Times*?

– E mai sobru. Doar faptele, fără speculații. Dar Billy Collins mi-a spus că pe prima pagină din *Mail* și *Express* a apărut o poză a Cleopatrei, iar titlul din *Mirror* este „Bătălia pisicilor”.

– Cum de s-a ajuns la asta? a spus Emma. Ceea ce nu pot înțelege este cum de i-a permis Giles acelei femei să nu-și lase familia să participe la nuntă.

– Nici eu nu înțeleg, a zis Harry, dar nici n-am înțeles niciodată cum de a renunțat Prințul de Wales la tron pentru o femeie divorțată din America. Bănuiesc că mama ta avea dreptate. Giles este pur și simplu vrăjit de femeia aceea.

– Dacă mama ar fi vrut să renunț la tine, a spus Emma, aș fi sfidat-o. I-a zâmbit călduros. Așa că am o oarecare simpatie pentru fratele meu.

În următoarele două săptămâni, fotografiile lui sir Giles și lady Barrington în luna lor de miere petrecută în Toscana au apărut în majoritatea ziarelor naționale.

Al patrulea roman al lui Harry, *Mai puternic decât spada*, a fost publicat în ziua în care familia Barrington s-a întors din Italia. În următoarea dimineață, aceeași fotografie a apărut în toate ziarele, cu excepția lui *The Times*.

Când fericitul cuplu a coborât din tren în gara Waterloo, au fost nevoiți să treacă prin fața librăriei W.H. Smith în drum spre mașina lor. Era un singur roman, expus în foarte multe exemplare în vitrină. O săptămână mai târziu, *Mai puternic decât spada* a ajuns pe lista de bestselleruri și a rămas acolo până în ziua începerii procesului.

Singurul comentariu al lui Harry a fost că nimeni nu știa să promoveze o carte mai bine decât Billy Collins.

13

Singurul lucru cu care Giles și Emma au fost de acord a fost că ar fi mai bine ca procesul lor să se desfășoare cu sala închisă pentru public, doar în fața judecătorului, decât să riște să suporte capriciile juriului și hărțuirea continuă a presei. Onorabilul Justice Cameron a fost ales ca judecător, și avocații celor două părți și-au asigurat clienții că acesta era un om integru, inteligent și plin de bun-simț.

Cu toate că presa s-a strâns în număr mare în afara tribunalului nr. 6, singurele comentarii pe care le-au auzit din partea celor două părți au fost „bună ziua” și „noapte bună”.

Giles era reprezentat de sir Cuthbert Makins KC, iar Emma și Grace îl aleseseră pe domnul Simon Todd KC să le reprezinte, cu toate că Grace explicase clar că nu va asista la proces, deoarece avea alte treburi mai importante de făcut.

– Cum ar fi? a întrebat Emma.

– Cum ar fi să învăț copii deștepți, nu să ascult argumentele unor adulți copilăroși. Dacă aș avea de ales, i-aș lovi cap în cap, a fost comentariul ei final pe acest subiect.

Când ceasul din spatele judecătorului a lovit prima din cele zece bătăi ale primei zile de audieri, domnul Justice Cameron și-a făcut intrarea. Toți cei aflați în tribunal au urmat exemplul celor doi avocați, ridicându-se și înclinându-se în fața Excelenței Sale. După ce a întors complimentul, judecătorul s-a așezat în fotoliul din piele, cu spătarul înalt, în fața blazonului regal. Și-a aranjat peruca, a deschis dosarul mare și roșu aflat în fața lui și a băut puțină apă înainte de a se adresa celor două părți.

– Doamnelor și domnilor, a început el. Este datoria mea să ascult argumentele prezentate de consiliul de conducere, să evaluez mărturiile aduse în fața curții și să țin seama de articolele de legislație relevante pentru acest caz. Trebuie să încep prin a întreba avocații celor două părți, atât al reclamantului, cât și al reclamatului, dacă s-au întreprins toate eforturile pentru a se stabili o înțelegere amiabilă.

Sir Cuthbert s-a ridicat încet de la locul lui și s-a tras de reverele robei sale lungi și negre, înainte de a se adresa tribunalului.

– Vorbesc în numele ambelor părți când spun că, din păcate, domnul meu, acest lucru nu a fost posibil.

– Atunci să începem, sir Cuthbert, cu declarația dumneavoastră.

– Dacă sunteți de acord, Înălțimea Voastră, în acest caz eu îl reprezint pe reclamant, sir Giles Barrington. Cazul, domnul meu, se referă la validitatea testamentului și la întrebarea dacă răposata lady Barrington era în deplinătatea facultăților mintale pentru a semna un document lung și complex, cu semnificații adânci, doar cu câteva ore înainte de moartea sa. Presupun, domnule, că această doamnă fragilă și extenuată nu era în stare să emită o judecată care va afecta viețile atâtor persoane. De asemenea, vă voi demonstra că lady Barrington a mai făcut un testament anterior, cu douăsprezece luni înainte de moartea sa, când era sănătoasă și avea mai mult timp pentru a lua în considerare urmările acțiunilor ei. Și pentru aceasta, domnule, doresc să chem primul martor al acuzării, domnul Michael Plym.

Un bărbat înalt și elegant, cu părul argintiu, a intrat în tribunal. Chiar înainte să i se ceară să treacă în boxa martorilor, el dăduse impresia favorabilă pe care mizase sir Cuthbert. De îndată ce martorul a depus jurământul, sir Cuthbert i-a zâmbit călduros.

– Domnule Pym, vă rog să vă declarați numele și ocupația pentru înregistrările tribunalului.

– Mă numesc Michael Pym și sunt chirurg-șef la Guy's Hospital din Londra.

– De cât timp dețineți această poziție?

– De șaisprezece ani.

– Deci sunteți un om cu multă experiență în domeniu.

– Într-adevăr, s-ar putea spune...

– Accept că domnul Pym este un expert, sir Cuthbert. Vă rog să continuați, a zis judecătorul.

– Domnule Pym, a spus sir Cuthbert, revenindu-și rapid, vreți să spuneți tribunalului, conform considerabilei experiențe pe care o aveți, prin ce se poate aștepta să treacă un pacient în ultima săptămână a vieții sale, când suferă de o astfel de boală dureroasă și cumplită cum este cancerul?

– Aceste manifestări pot varia, desigur, dar majoritatea pacienților își petrec lungi perioade de timp într-o stare de

semiconștientă sau inconștientă. În momentele în care-și revin, își dau seama adesea că viața lor se scurge și, în afară de aceasta, își pot pierde complet orice sens al realității.

– Credeți că este posibil ca un pacient aflat în această stare să ia o decizie importantă într-o problemă juridică majoră, cum ar fi semnarea unui testament?

– Nu, nu cred, a replicat Pym. Ori de câte ori cer să fie semnat un consimțământ medical în aceste cazuri, mă asigur că acesta este dat cu un timp înainte ca pacientul să ajungă în această stare.

– Nu mai am întrebări, domnule, a spus sir Cuthbert așezându-se la loc.

– Domnule Pym, a spus judecătorul, aplecându-se în față, vreți să spuneți că nu există excepții de la această regulă?

– Excepția nu face decât să întărească regula, domnule.

– Exact așa, a răspuns judecătorul. Întorcându-se spre domnul Todd, l-a întrebat: Aveți întrebări pentru acest martor?

– Sigur că da, domnule, a spus domnul Todd, ridicându-se de la locul lui. Domnule Pym, v-ați întâlnit vreodată cu lady Barrington, fie pe plan social, fie profesional?

– Nu, dar...

– Deci n-ați avut ocazia să-i studiați anamneza?

– Sigur că nu. Nu era pacienta mea, deci ar fi fost o încălcare a codului profesional al Consiliului medicilor.

– Deci n-ați întâlnit-o niciodată pe lady Barrington și nu sunteți familiarizat cu cazul ei?

– Nu, domnule.

– Deci ar fi posibil, domnule Pym, ca ea să fie excepția care întărește regula?

– Posibil, dar foarte improbabil.

– Nu mai am întrebări, domnule.

Sir Cuthbert a zâmbit când domnul Todd s-a așezat.

– Mai chemați și un alt martor expert, sir Cuthbert? s-a interesat judecătorul.

– Nu, domnule, cred că mi-am explicat punctul de vedere. Totuși, în documentele pe care vi le-am înmânat, am pus trei declarații scrise de la alți membri eminenți ai profesiei de medic, pe care să le luați în considerație. Dacă dumneavoastră, domnule, sau domnul

Todd simțiți nevoia ca aceștia să apară în fața curții, ei sunt la îndemână și sunt disponibili.

– Frumos din partea dumneavoastră, sir Cuthbert. Am citit toate cele trei declarații și acestea confirmă părerea domnului Pym. Domnule Todd, doriți să chemați la bară pe vreunul dintre acești martori sau chiar pe toți trei?

– Nu va fi necesar, domnul meu, a spus Todd. Doar dacă desigur, vreunul dintre ei a cunoscut-o personal pe lady Barrington sau este familiar cu cazul ei.

Judecătorul s-a uitat la sir Cuthbert, care a dat din cap.

– Nu mai am alți martori, domnul meu.

– Atunci puteți să chemați primul dumneavoastră martor, domnule Todd, a spus judecătorul.

– Mulțumesc, domnule. Îl chem pe domnul Kennet Longbourne.

Domnul Longbourne n-ar fi putut fi mai diferit de domnul Pym. Era scurt, și de la vestă îi lipseau câțiva nasturi, ceea ce sugera fie că se îngrășase de curând, fie că nu era însurat. Și, ori cele câteva smocuri de păr pe care le în avea în cap aveau o voință proprie, ori el nu posedea un pieptăn.

– Vă rog să vă declarați numele și ocupația.

– Mă cheamă Kenneth Longbourne și sunt chirurg-ș la Bristol Royal Infirmary.

– De cât timp dețineți această poziție, domnul Longbourne?

– De nouă ani.

– Și ați fost chirurgul care s-a ocupat de cazul lui lady Barrington în timp ce aceasta se afla la Bristol Royal Infirmary?

– Da, eu am fost. Mi-a fost trimisă de dr. Raeburn, medicul ei de familie.

– Am dreptate să spun că după ce ați efectuat câteva investigații ați confirmat diagnosticul de cancer la sân al doctorului ei de familie și ați informat-o că nu mai avea decât câteva săptămâni de trăit?

– Da, este una dintre sarcinile cele mai neplăcute ale unui chirurg să-și informeze pacienții de un astfel de diagnostic letal. Este și mai greu însă atunci când pacientul respectiv este un vechi prieten.

– Și puteți să-i spuneți Înălțimii Sale cum a reacționat lady Barrington când a auzit știrea?

– Aș spune că a reacționat cu stoicism. Și de îndată ce și-a acceptat soarta, a arătat o hotărâre care mi-a sugerat că avea ceva important de făcut și nu avea niciun moment de pierdut.

– Dar, desigur, domnule Longbourne, trebuie să fi fost extenuată de durerile continue pe care le suferea și amețită ca rezultat al medicației primite?

– Sigur că dormea mult, dar, când era trează, era perfect capabilă să citească *The Times* și, dacă primea vizitatori, ei erau cei care plecau extenuați.

– Cum explicați acest fapt, domnule Longbourne?

– Nu pot. Tot ceea ce vă pot spune este că uneori este uimitor cum o ființă umană răspunde la vestea că timpul pe care-l mai are de trăit este limitat.

– Bazându-vă pe cunoașterea acestui caz, domnule Longbourne, considerați că lady Barrington ar fi fost capabilă să înțeleagă un document juridic complex, cum ar fi un testament și să-l semneze?

– Nu văd de ce nu. În timpul petrecut la spital, a scris numeroase scrisori și, într-adevăr, mi-a cerut să fiu martor când a semnat testamentul ei în prezența avocatului.

– Este o sarcină pe care o îndepliniți de obicei?

– Doar dacă sunt convins că pacientul știe ce semnează. În caz contrar, refuz.

– Dar în acest caz, erați convins că lady Barrington știa foarte bine ceea ce face?

– Da, eram.

– Nu mai am alte întrebări, domnule.

– Sir Cuthbert, doriți să interogați acest martor?

– Am o singură întrebare, domnule, a spus sir Cuthbert. Domnule Langbourne, cât timp a mai trăit lady Barrington după ce ați depus mărturie pe semnătura ei de pe testament?

– A murit mai târziu, în acea noapte.

– Mai târziu, în acea noapte, a repetat sir Cuthbert. Deci, a fost o problemă de câteva ore?

– Da.

– Nu mai am alte întrebări, domnule.

– Puteți să chemați următorul martor, domnule Todd.

– Da, domnule. Îl chem pe domnul Desmond Siddons.

Siddons a intrat în sala de judecată de parcă ar fi fost salonul casei lui și a rostit jurământul ca un adevărat profesionist.

– Ați putea să vă declarați numele și ocupația?

– Mă numesc Desmond Siddons. Sunt partener senior la Marshall, Baker și Siddons și am fost avocatul familiei Barrington în ultimii douăzeci și trei de ani.

– Vreau să încep prin a vă întreba, domnule Siddons, dacă ați executat testamentul anterior, pe care sir Giles îl consideră a fi testamentul final al lui lady Barrington?

– Da, domnule.

– Și cu cât timp înainte s-a întâmplat aceasta?

– Chiar cu un an înainte de moartea lui lady Barrington.

– Și lady Barrington a luat legătura cu dumneavoastră pentru a vă anunța că dorește să scrie alt testament?

– Așa a fost, domnule. Chiar cu câteva zile înainte de moartea ei.

– Și cum diferă ultimul testament, cel care este subiectul acestei dispute, de cel întocmit de dumneavoastră cu mai mult de un an înainte?

– Toate legatele lăsate acțiunilor caritabile, personalului de serviciu, nepoților și prietenilor nu s-au schimbat. De fapt, a existat o singură schimbare majoră în tot documentul.

– Și care a fost aceea, domnule Siddons?

– Majoritatea domeniului Harvey nu mai urma să-i rămână fiului ei, sir Giles, ci celor două fiice, doamna Harry Clifton și domnișoara Grace Barrington.

– Să ne lămurim asupra acestui lucru, a spus domnul Todd. Cu excepția unei singure modificări, o schimbare semnificativă, într-adevăr, documentul anterior a rămas intact?

– Așa este.

– În ce stare de spirit era lady Barrington când v-a cerut să efectuați această modificare semnificativă a testamentului său?

– Domnule, obiectez, a spus sir Cuthbert, sărind de la locul lui. Cum ar putea judeca domnul Siddons starea de spirit a lui lady Barrington? Este avocat, nu psihiatru.

– De acord, a zis judecătorul, dar cum domnul Siddons o știe pe lady Barrington de douăzeci și trei de ani, aș vrea să-i aud părerea.

– Era foarte obosită, a spus Siddons, și i-a luat mai mult timp ca de obicei să-și exprime ideile. Totuși, am înțeles clar că dorea ca un nou testament să fie pregătit expeditiv.

– Expeditiv – cuvântul dumneavoastră sau al ei? a întrebat judecătorul.

– Al ei, domnule. Ea mă certa adesea că foloseam un paragraf întreg când o singură frază ar fi fost de ajuns.

– Deci ați pregătit expeditiv noul testament?

– Sigur că da, pentru că știam că timpul ne presează.

– Ați fost de față când au semnat martorii?

– Da. Au fost martori domnul Longbourne și asistenta șefă din acea aripă a spitalului, domnișoara Rumbold.

– Și sunteți sigur că lady Barrington știa exact ce semnase?

– Desigur, a spus domnul Siddons cu fermitate. Altfel nu aș fi continuat procedura.

– Exact. Nu mai am alte întrebări, domnule judecător, a spus domnul Todd.

– Martorul vă aparține, sir Cuthbert.

– Vă mulțumesc, domnule. Domnule Siddons, ați spus Curții că erați presat de timp să terminați noul testament și să-l dați la semnat și de aceea l-ați pregătit expeditiv, ca să folosesc chiar cuvântul dumneavoastră.

– Da. Fusesem avertizat de domnul Longbourne că lady Barrington nu mai avea mult de trăit.

– Deci este de înțeles că ați făcut tot posibilul ca să grăbiți procedurile.

– Nu prea aveam de ales.

– Nu mă îndoiesc, domnule Siddons. Pot să vă întreb cât timp v-a luat să executați primul testament, cel pe care clientul meu îl consideră a fi testamentul autentic al lui lady Barrington?

Siddons a ezitat o clipă înainte de a răspunde.

– Trei, poate patru luni.

– Consultându-vă regulat cu lady Barrington, nu mă îndoiesc?

– Da, era foarte tipică.

– Sunt sigur că era. Dar nu a avut mult timp pentru detalii la scrierea celui de-al doilea testament. Mai exact, cinci zile.

– Da, dar nu uitați...

– Și, în ultima zi, ea a reușit doar să semneze testamentul exact la timp. Nu este așa?

– Da, presupun că puteți spune și așa.

Sir Cuthbert s-a întors către aprodul tribunalului.

– Vreți să fiți amabil să înmânați domnului Siddons cele două testamente ale lui lady Barrington?

Sir Cuthbert a așteptat până ce martorul a examinat cele două documente, înainte de a continua interogarea.

– Sunteți de acord cu mine, domnule Siddons, că semnătura de pe primul testament este mai puternică și mai sigură decât cea de pe testamentul executat „în ultimul moment”? De fapt, e greu de crezut că au fost semnate de aceeași persoană.

– Sir Cuthbert, sugerați că lady Barrington nu a semnat chiar ea cel de-al doilea testament? a întrebat judecătorul.

– Sigur că nu, domnule, dar vreau să sugerez că ea habar n-avea ce a semnat.

– Domnule Siddons, a continuat sir Cuthbert, întorcându-se către avocat, care se agățase cu amândouă mâinile de marginea boxei martorilor, de îndată ce ați completat în grabă noul testament, l-a verificat clienta dumneavoastră clauză cu clauză?

– Nu, n-a făcut-o. La urma-urmei, era o singură modificare față de testamentul anterior.

– Dacă nu i-ați citit lui lady Barrington testamentul clauză cu clauză, domnule Siddons, trebuie să vă credem pe cuvânt.

– Domnule judecător, aceasta este o sugestie ultragiantă, a spus domnul Todd, sărind în picioare. Domnul Siddons are o carieră lungă și distinsă în domeniul juridic și nu merită să fie înfierat astfel.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Todd, a spus judecătorul. Sir Cuthbert, vă rog să vă retrageți declarația.

– Îmi cer scuze, domnule judecător, a spus sir Cuthbert, înclinându-se, înainte de a se întoarce iar către martor. Domnule Siddons, în testamentul anterior, cine a sugerat ca toate cele trezeci și șase de pagini să fie semnate cu EB?

– Cred că eu, a spus Siddons, părând puțin agitat.

– Dar nu ați insistat asupra aceleiași proceduri riguroase la al doilea testament, cel pregătit expeditiv.

– Nu am crezut că este necesar. La urma-urmei, era, după cum am spus, o singură modificare importantă.

– Și la ce pagină era acea modificare semnificativă domnule Siddons?

Siddons a răsfoit testamentul și a zâmbit.

– Pagina douăzeci și nouă, articolul șapte.

– Ah, da, o am în fața mea, a spus sir Cuthbert. Dar nu văd inițialele EB, nici la începutul paginii, nici lângă clauza semnificativă. Poate lady Barrington era prea obosită ca să dea două semnături în aceeași zi?

Siddons a părut gata să protesteze, dar n-a mai zis nimic.

– Vreau să vă întreb, domnule Siddons, în câte ocazii din lunga și distinsa dumneavoastră carieră nu ați sfătuit un client să-și pună semnătura pe fiecare pagină a testamentului?

Siddons nu a răspuns. Sir Cuthbert s-a uitat mai întâi la domnul Todd, apoi la judecător, după care și-a întors privirea către boxa martorilor.

– Aștept răspunsul, domnule.

Siddons s-a uitat disperat spre bănci și a izbucnit:

– Dacă ați citi scrisoarea pe care v-a adresat-o lady Barrington, domnule judecător, v-ați putea convinge că ea știa exact ce făcea.

– Scrisoarea? a întrebat judecătorul, uitându-se mirat. Nu știu nimic despre vreo scrisoare. Nu se află în mod sigur printre documentele cazului. Aveți cunoștință despre vreo astfel de scrisoare, sir Cuthbert?

– Este prima oară când aud de ea, domnule judecător. Sunt la fel de nedumerit ca Domnia Voastră.

– Asta pentru că, a mormăit domnul Siddons, mi-a fost înmănată abia azi-dimineață. Nu am avut timp încă să-l anunț pe domnul Todd despre existența sa.

– Ce tot vorbești acolo, omule? a întrebat judecătorul.

Toți ochii s-au fixat asupra lui Siddons în timp ce acesta a scos un plic din buzunar și l-a ridicat de parcă era fierbinte.

– Acesta este plicul care mi-a fost înmănat azi-dimineață, domnule judecător.

– De cine, Siddons? a întrebat judecătorul.

– De domnul Harry Clifton. Mi-a spus că i-a fost dat de lady Barrington chiar înainte de moartea sa.

– L-ați deschis, domnule Siddons?

– Nu, domnule. Vă este adresat dumneavoastră, ca judecător al cazului.

– Înțeleg, a zis judecătorul. Domnule Todd și sir Cuthbert, vreți să fiți așa de amabili să mă însoțiți în camera mea?

– Aceasta este o problemă spinoasă, a spus judecătorul, punând plicul nedeschis pe birou, în fața celor doi avocați pledanți. Având în vedere împrejurările, mărturisesc că nu știu prea bine cum ar trebui să procedăm.

– Am putea ca amândoi, a spus domnul Todd, să demonstrăm că scrisoarea trebuie considerată ca o dovadă inadmisibilă.

– Sunt de acord, a spus sir Cuthbert, dar, cinstit vorbind, suntem blestemați dacă facem așa și blestemați dacă nu. Pentru că, dacă nu îl deschidem acum, că a ajuns la tribunal, oricare dintre părți care va pierde va avea un motiv să facă recurs.

– Mi-e teamă că așa se va întâmpla, a zis judecătorul. Dacă sunteți ambii de acord, poate ar fi bine dacă tu, Simon, l-ai chema pe domnul Clifton să depună mărturie sub jurământ ca să aflăm mai întâi cum a ajuns în posesia scrisorii. Ce crezi, Cuthbert?

– Nu am nicio obiecție, a spus sir Cuthbert.

– Bine. Totuși, vreau să vă asigur, a continuat judecătorul, că nu voi deschide plicul până ce nu voi auzi mărturia domnului Clifton și o voi face doar dacă sunteți amândoi de acord. Și dacă o fac, trebuie să fie în prezența cuiva care ar putea fi afectat de rezultatul acestor proceduri.

14

– Chemați-l pe domnul Harry Clifton.

Emma a strâns mâna lui Harry înainte ca acesta să se ridice și să se îndrepte calm către boxa martorilor. După ce a depus jurământul, judecătorul s-a aplecat în față și a spus:

– Domnule Clifton, doresc să vă pun câteva întrebări. După ce voi termina, dacă doriți să fiți consiliat juridic cum să răspundeți la un anumit punct, o puteți face. Pot confirma pentru înregistrare că sunteți soțul Emmei Clifton și cumnatul domnișoarei Grace Barrington, cei doi acuzați din acest proces?

– Da, domnule, așa este, și sunt, de asemenea, cumnatul lui sir Giles Barrington, cel mai vechi și apropiat prieten al meu.

– Puteți să spuneți Curții ce legătură aveați cu lady Harrington?

– Aveam doisprezece ani când am întâlnit-o prima dată la un ceai, când sărbătoream ziua de naștere a lui Giles, așa că o cunosc de aproape douăzeci de ani.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea, a insistat judecătorul.

– Am considerat-o pe Elisabeth o prietenă bună și îndrăgită și îndeprăzită și deplâng decesul ei la fel ca toți cei aflați în această cameră. A fost o femeie cu adevărat remarcabilă și, dacă s-ar fi născut cu o generație mai târziu, Consiliul liniei maritime Barrington n-ar fi trebuit să caute în afara familiei un președinte nou la moartea soțului ei.

– Mulțumesc, a spus judecătorul. Și acum aș vrea să vă întreb despre această scrisoare, a continuat el, ridicând-o pentru ca s-o vadă toți, și cum ați ajuns în posesia ei.

– Mă duceam în majoritatea serilor s-o vizitez pe Elisabeth la spital. Ultima mea vizită a avut loc în ultima zi din viața ei.

– Erați singur cu ea?

– Da, domnule. Fiica ei, Grace, tocmai plecase.

– Vă rog să spuneți Curții ce s-a întâmplat.

– Elisabeth îmi spusese mai înainte în acea zi că primise o vizită de la avocatul ei, domnul Siddons, și că semnase un testament nou.

– Vorbim despre seara zilei de joi, douăzeci și șase?

– Da, domnule. Cu câteva ore înainte de moartea Elisabetei.

– Puteți spune Curtții ce s-a mai întâmplat în decursul acelei vizite?

– M-a surprins când a scos un plic sigilat de sub pernă și mi l-a dat în grijă.

– V-a explicat de ce vi l-a dat dumneavoastră?

– Mi-a spus doar că, în cazul în care Giles va contesta noul testament, trebuia să dau acel plic judecătorului ales să conducă procesul.

– V-a dat și alte instrucțiuni?

– A spus că nu trebuia să deschid plicul sau să-i las pe Giles și pe soția mea să afle de existența lui.

– Și în cazul în care sir Giles n-ar fi contestat testamentul?

– Trebuia să distrug scrisoarea, cu aceleași instrucțiuni, și anume să nu dezvălui nimănui că a existat vreodată.

– Deci nu știți ce se află în acest plic, domnule Clifton? a spus judecătorul, ridicându-l.

– Absolut nimic.

– Și se așteaptă ca noi să-l credem, a spus Virginia, suficient de tare ca să audă toată lumea.

– Din ce în ce mai curios, a spus judecătorul, ignorând întreruperea. Nu mai am întrebări pentru dumneavoastră, domnule Clifton. Domnule Todd?

– Mulțumesc, domnule judecător, a spus Todd, ridicându-se. I-ați spus Domniei Sale, domnule Clifton, că lady Barrington a spus că scrisese un testament nou. V-a explicat de ce?

– Nu mă îndoiesc că Elisabeth își iubea fiul, dar mi-a spus că se temea că, dacă se va însura cu femeia aceea înfiorătoare, lady Virginia...

– Domnule judecător, a spus sir Cuthbert, sărind de pe scaun. Acestea sunt bârfe și nu sunt admisibile.

– De acord. Vor fi șterse din înregistrări.

– Dar, domnule judecător, a intervenit domnul Todd, faptul că lady Barrington și-a lăsat pisica siameză, Cleopatra, lui lady Virginia, sugerează mai degrabă...

– V-am înțeles punctul de vedere, domnule Todd, a spus judecătorul. Sir Cuthbert, aveți întrebări pentru acest martor?

– Doar una, domnule.

Uitându-se direct la Harry, sir Cuthbert a întrebat:

– Erați beneficiar al testamentului anterior?

– Nu, domnule, nu eram.

– Nu mai am întrebări pentru domnul Clifton, domnule judecător.

Dar aş solicita indulgența tribunalului și v-aș cere ca, înainte de a decide dacă scrisoarea trebuie sau nu deschisă, să-mi fie permis să mai chem un martor.

– Pe cine doriți să chemați, sir Cuthbert? s-a interesat judecătorul.

– Persoana care va pierde cel mai mult dacă veți decide împotriva lui, adică pe sir Giles Barrington.

– Nu am nicio obiecție, dacă și domnul Todd este de acord.

– Mă bucur, a spus Todd, dându-și seama că nu va câștiga nimic obiectând.

Giles s-a îndreptat încet către boxa martorilor și a depus jurământul de parcă se adresa Camerei Comunelor. Sir Cuthbert l-a întâmpinat cu un zâmbet călduros.

– Pentru înregistrare, vă rog să vă declarați numele și ocupația.

– Sir Giles Barrington, membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands.

– Și când v-ați văzut ultima oară mama? a întrebat sir Cuthbert. Judecătorul a zâmbit.

– Am vizitat-o în dimineața zilei în care a decedat.

– A menționat cumva faptul că și-a modificat testamentul?

– Absolut nimic.

– Deci când ați plecat de la ea, erați de părere că există un singur testament, cel pe care l-ați discutat cu ea în detaliu cu un an în urmă?

– Cinstit vorbind, sir Cuthbert, testamentul mamei mele era ultimul lucru la care mă gândeam atunci.

– Corect. Dar trebuie să vă întreb în ce stare ați găsit-o pe mama dumneavoastră în acea dimineață?

– Era foarte slăbită. Abia am reușit să schimb o vorbă cu ea în ora în care am stat acolo.

– Deci cred că v-a surprins să aflați că, puțin după ce ați plecat, ea a semnat un document complex de treizeci și șase de pagini?

– Mi s-a părut de neimaginat, a zis Giles, și încă tot așa mi se pare.

– V-ați iubit mama, sir Giles?

– Am adorat-o. Ea a fost stânca pe care se baza familia. Aș dori doar să fie încă împreună cu noi, astfel încât toată această problemă să nu fi apărut.

– Mulțumesc, sir Giles. Vă rog să rămâneți aici, pentru că și domnul Todd ar putea dori să vă chestioneze.

– Mi-e teamă că trebuie să risc, i-a șoptit Todd lui Siddons înainte de a se ridica și a se adresa martorului.

– Sir Giles, aș vrea să vă întreb mai întâi dacă aveți vreo obiecție ca Domnia Sa să deschidă scrisoarea care îi este adresată?

– Bineînțeles că are! a spus Virginia.

– Nu am nicio obiecție ca scrisoarea să fie deschisă, a spus Giles, ignorându-și soția. Dacă a fost scrisă în ziua morții mamei mele, ne va arăta cu siguranță că era incapabilă să semneze un document atât de important, cum ar fi un testament. Și dacă a fost scrisă înainte de douăzeci și șase iulie, este improbabil să aibă vreo semnificație.

– Aceasta înseamnă că acceptați povestirea domnului Clifton despre cele petrecute după ce v-ați văzut mama pentru ultima oară?

– Nu, sigur că nu, a intervenit Virginia.

– Doamnă, vă rog să încetați cu aceste întreruperi, a spus judecătorul, privind-o urât. Dacă vă mai exprimați și alte păreri, în afara celor oferite din boxa martorilor, nu voi avea de ales decât să vă dau afară din tribunal. M-ați înțeles?

Virginia și-a aplecat capul, iar domnul Justice Cameron a considerat că nu putea obține nimic de la această doamnă.

– Domnule Todd, puteți să repetați întrebarea.

– Nu este nevoie, domnule judecător, a spus Giles. Dacă Harry spune că mama i-a dat scrisoarea în acea noapte, atunci așa s-a întâmplat.

– Mulțumesc, sir Giles. Nu mai am alte întrebări. Judecătorul le-a cerut celor doi avocați să se ridice.

– Conform dovezii prezentate de sir Giles Barrington, dacă nu mai există alte obiecții, intenționez să deschid picul.

Ambii avocați au încuviințat, conștienți că, dacă ar fi obiectat, aceasta ar duce doar la un recurs. Oricum, niciunul dintre ei nu credea că ar fi existat în țară un judecător care să obiecteze la deschiderea unui plic.

Domnul Justice Cameron a ridicat plicul, ca să-l vadă clar toți cei din tribunal. L-a desfăcut și a scos o singură foaie de hârtie pe care a pus-o pe birou în fața sa. A citit-o de trei ori, înainte de a vorbi.

– Domnule Siddons, a spus el, în cele din urmă.

Avocatul familiei Barrington s-a ridicat nervos de la locul său.

– Puteți să-mi spuneți exact data și ora morții lui lady Barrington?

Siddons a scotocit prin hârtii înainte de a găsi documentul pe care-l căuta. S-a uitat la judecător și a spus:

– Pot să confirm, domnule, că certificatul de deces a fost semnat la ora zece douăzeci și șase p.m., joi, pe douăzeci și șase iulie, 1951.

– Vă mulțumesc, domnule Siddons. Mă voi retrage acum în camerele mele pentru a studia semnificația acestei hârtii. Curtea se retrage pentru jumătate de oră.

– Mie nu mi s-a părut a fi o scrisoare, a zis Emma când micul lor grup, cu capetele aplecate, s-a strâns laolaltă. Părea mai mult un document oficial. A mai semnat altceva în acea zi, domnule Siddons?

Siddons a dat din cap.

– Nu în prezența mea. Aveți vreo idee, domnule Todd?

– Era foarte subțire. Poate era ceva decupat din ziar, dar, de la distanță, n-am văzut bine.

– De ce i-ai permis judecătorului să deschidă scrisoarea, Giles? a șuierat Virginia din cealaltă parte a sălii de judecată.

– Având în vedere împrejurările, Virginia, soțul tău nu prea avea de ales, a spus sir Cuthbert. Cu toate că bănuiesc că aveam cazul în buzunar până la această ultimă intervenție.

– Și ce poate să facă judecătorul? a întrebat Emma, incapabilă să-și ascundă nervozitatea.

Harry și-a luat soția de mână.

– De acum, nu mai durează mult, dragă.

– Dacă hotărârea Curtii e împotriva noastră, a spus Virginia, mai putem pretinde că ceea ce se află în plic este inadmisibil?

– Nu pot răspunde acestei întrebări, a spus sir Cuthbert, până ce nu studiem hârtia. Conținutul scrisorii ar putea dovedi că soțul dumneavoastră a avut dreptate să sugereze că mama lui nu era în stare să semneze un document juridic important în ultimele ore ale vieții ei, în care caz cealaltă parte va avea de ales dacă să facă sau nu recurs.

Ambele părți stăteau tot cu capetele aplecate, șușotind în colțurile lor, ca niște boxeri care așteaptă gongul care-i va trimite în ultima rundă, când ușa din spatele judecătorului s-a deschis și acesta a reapărut.

Toți cei aflați în tribunal s-au ridicat și s-au aplecat înainte ca domnul Justice Cameron să-și reia locul. El s-a uitat fix la duzina de figuri aflate în expectativă.

– Am avut acum ocazia să studiez conținutul plicului. Toți ochii au rămas fixați asupra lui. Am fost fascinat aflând că lady Barrington și cu mine avem o pasiune comună, deși mărturisesc că ea se pricepea mult mai bine decât mine, deoarece în ziua de joi, douăzeci și șase iulie ea a completat cuvintele încrucișate din *The Times*, lăsând doar un loc liber, asta în mod sigur pentru a-și dovedi punctul de vedere. Motivul pentru care a fost necesar să vă părăsesc a fost că trebuia să merg la bibliotecă pentru a obține un exemplar al ziarului din ziua următoare, vineri, douăzeci și șapte iulie – ziua ulterioară morții lui lady Barrington. Am vrut să verific dacă făcuse vreo greșală în jocul de cuvinte încrucișate din ziua anterioară, și nu făcuse, apoi să confirm rezultatul căsuței libere. După aceasta, nu mai am nicio îndoială că lady Barrington nu numai că a fost perfect capabilă să semneze testamentul, ci a și înțeles foarte bine conținutul său, așa că, prin urmare, sunt gata să dau sentința în acest caz.

Sir Cuthbert s-a ridicat repede în picioare.

– Domnule judecător, aș vrea foarte mult să știu cum v-a ajutat caseta goală să dați sentința?

Domnul Justice Cameron s-a uitat la cuvintele încrucișate.

– Doisprezece pe verticală, șase cu șase, *dăunători comuni pe care-i confund când sunt în toate mințile.*

Sir Cuthbert s-a aplecat, iar Harry a zâmbit.

– Prin urmare, sentința în cazul Barrington versus Clifton, se dă în favoarea doamnei Harold Clifton și Grace Barrington.

– Facem recurs, a spus Virginia, în timp ce sir Cuthbert și domnul Todd făceau o reverență.

– Eu nu fac recurs, a zis Giles. Chiar și latina mea amărâtă mă ajută să înțeleg definiția asta.

– Ai fost patetic, a spus Virginia în timp ce se năpustea afară din tribunal.

– Dar Harry este cel mai vechi prieten al meu, a spus Giles, fugind după ea.

– Iar eu sunt soția ta, în cazul în care ai uitat. Virginia s-a împins printre ușile batante și a ieșit repede în Strand.

– Și ce aș fi putut face, având în vedere împrejurările? a întrebato, după ce a prins-o din urmă.

– Ai fi putut să te lupți cu ghearele și cu dinții pentru ceea ce ne aparține de drept, i-a amintit ea, înainte de a chema un taxi.

– Dar nu se poate ca judecătorul să fi avut dreptate când a spus că mama știa exact ce făcea?

– Dacă poți crede asta, Giles, a zis Virginia, întorcându-se spre el, este evident că ai aceeași părere proastă despre mine ca și ea.

Giles rămăsese fără cuvinte când a apărut taxiul. Virginia a deschis portiera, s-a urcat și a dat jos geamul.

– Voi sta cu mama câteva zile. Dacă nu ai depus un recurs până mă întorc, îți sugerez să ceri sfatul unui avocat specializat în divorțuri.

15

Cineva a bătut tare la ușa din față. Giles s-a uitat la ceas: 7:20 p.m. Cine putea să fie? Nu invitase pe nimeni la cină și nu era așteptat la Parlament până la ora nouă, pentru discursurile de încheiere. La a doua bătaie, la fel de puternică, și-a amintit că era seara liberă a menajerei. A pus exemplarul din ziua trecută din *Hansard* pe măsuță și tocmai se îndrepta spre ușă când a auzit a treia bătaie.

– Hei, ai răbdare, a spus Giles. A deschis ușa și a văzut ultima persoană pe care se aștepta s-o întâlnească stând pe scara lui din Smith Square.

– Grace? a zis, fără să-și ascundă surpriza.

– E o minune că îți mai amintești cum mă cheamă, a spus sora lui, intrând în casă.

Giles s-a gândit să-i răspundă la fel de sarcastic, dar cum nu-și mai văzuse sora din ziua funeraliilor mamei sale, a trebuit să recunoască faptul că observația ei acidă era justificată. De fapt, nu mai luase legătura cu niciun membru al familiei sale de când Virginia se năpustise afară din sala de tribunal și-l lăsase, pe trotuar.

– Ce te aduce la Londra, Grace? a întrebat-o el slab, conducând-o prin coridor în salon.

– Tu, a replicat ea. Dacă Mohamed nu vine la munte, etcetera.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? a întrebat-o el, gândindu-se ce voia, doar dacă...

– Mulțumesc, un cherry ar merge bine după călătoria asta oribilă cu trenul.

Giles s-a dus la dulăpior și i-a turnat un cherry iar el și-a pus o jumătate de pahar de whisky, în timp ce se gândea disperat ce ar putea să spună.

– Am un vot la ora zece, i-a spus el, până la urmă, dându-i băutura. Sora lui mai mică îl făcuse întotdeauna să se simtă ca un școlar pus pe rele, care fusese prins de director fumând.

– Ne ajunge timpul pentru ce am să-ți spun.

– Ai venit să-ți pretinzi dreptul din naștere și să mă arunci afară din casă?

– Nu, maimuțoiule, am venit să încerc să-ți vâr puțin bun-simț în capul ăla tare al tău.

Giles s-a trântit în scaun și a luat o înghițitură de whisky.

– Sunt numai urechi.

– Săptămâna viitoare împlinesc treizeci de ani, nu că ai avea tu habar.

– Și ai venit până aici să-mi spui ce cadou dorești? a spus Giles, încercând să înveselească atmosfera.

– Exact, a spus Grace, surprinzându-l pentru a doua oară.

– Și la ce te gândești?

Lui Giles i se părea că încă mai calcă cu stângul.

– Vreau să vii la aniversarea mea.

– Dar Parlamentul e în sesiune și, de când am fost promovat, sunt așteptat...

– Harry și Emma vor veni, a spus Grace, ignorându-i scuzele, așa că va fi ca pe timpuri.

Giles a mai băut puțin whisky.

– Niciodată nu va mai fi ca pe vremuri.

– Ba sigur că da, nătărăule, pentru că tu ești singurul care se opune.

– Vor să mă vadă?

– De ce n-ar vrea? a spus Grace. Cearta asta prostească ține de destul timp și de aceea doresc să vă dau cap în cap pe toți până ce nu e prea târziu.

– Și cine va mai fi acolo?

– Sebastian și Jessica, câțiva prieteni, mai mult de la facultate, dar nu ești obligat să vorbești cu ei, poate doar cu vechiul tău prieten, Deakins. Totuși, a adăugat ea, e o persoană pe care n-o s-o invit. Apropo, unde este cățeaua?

Giles fusese sigur că orice ar fi spus sora lui nu l-ar putea șoca. Se înșelase.

– Habar n-am, a răspuns el până la urmă. N-a mai luat legătura cu mine de mai mult de un an. Dar, dacă ar fi să crezi *Daily Express*, se află în St Tropez la brațul unui conte italian.

– Sunt sigură că formează un cuplu atrăgător. Și, mai important, ai motiv să divorțezi.

– N-aș putea să divorțez niciodată de Virginia, chiar dacă aș vrea. Nu uita prin ce a trecut mama. Nu e o experiență pe care să vreau s-o repet.

– Ah, înțeleg, a spus Grace. Virginia are voie să se fâțâie prin sudul Franței cu amantul ei italian, dar soțul ei nu are voie să divorțeze?

– Poți să-ți bați joc, a spus Giles, dar nu așa se comportă un gentleman.

– Mă faci să râd. Nu prea a fost comportarea unui gentleman să mă târască prin tribunale cu testamentul mamei.

– Asta e o lovitură sub centură, a zis Giles, luând o înghițitură mare de whisky. Dar presupun că am meritat-o, a adăugat el, și este ceva ce voi regreta tot restul vieții mele. Mă vei ierta vreodată?

– Te voi ierta dacă vii la petrecere și îi ceri scuze surorii tale și celui mai bun prieten al tău că te-ai purtat ca un maimuțoi.

– Nu sunt sigur că pot să stau față în față cu ei.

– Ai stat față în față cu un regiment de soldați germani, având doar câteva grenade și un pistol care să te apere.

– Și aș face-o din nou dacă aș crede că îi voi convinge pe Emma și pe Harry să mă ierte.

Grace s-a ridicat, a traversat camera și a îngenuncheat lângă fratele ei.

– Bineînțeles că te vor ierta, prostule.

Giles și-a aplecat capul când sora lui l-a îmbrățișat.

– Știi foarte bine că mama nu ar fi vrut să ne despărțim din cauza acelei femei.

Când Giles a trecut de indicatorul care arăta drumul spre Cambridge, tot nu credea că e prea târziu să se întoarcă, cu toate că-și dădea seamă că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut să nu aibă o a doua șansă.

Intrând în orașul universitar, putea simți atmosfera de colegiu din jur. Tineri și tinere în robe academice de diverse lungimi se grăbeau

în toate direcțiile. Îi amintea de timpul său petrecut la Oxford, întrerupt rapid de Herr Hitler.

Când se întorsese în Anglia, după cinci ani, scăpând dintr-un lagăr de prizonieri, directorul de la Brasenose îi oferise șansa să revină la vechiul său colegiu și să-și termine studiile. Dar, pe atunci, era un veteran plin de cicatrice, în vârstă de 25 de ani și își dăduse seama că acel moment trecuse, la fel ca pentru mulți alți tineri din generația sa, inclusiv Harry. Oricum, apăruse ocazia de a purta o altă bătălie și nu reușise să reziste tentației de a se lupta pentru a obține un loc pe băncile verzi ale Camerei Comunelor. Fără regrete, s-a gândit Giles. Ei, întotdeauna existau câteva regrete.

A condus pe Grange Road, a cotit la dreapta și și-a parcat mașina pe Sidgwick Avenue. A trecut pe sub un arc care ducea la Newnham College, fondat în 1871, înainte ca femeile să poată fi admise acolo, de un vizionar cu vederi largi care credea că acest lucru se va întâmpla în timpul vieții sale. Nu se întâmplase.

Giles s-a oprit la cabina portarului și era gata să întrebe cum să ajungă la petrecerea domnișoarei Barrington, când portarul i-a spus:

– Bună seara, sir Giles, cred că doriți să ajungeți în camera Sidgwick.

Recunoscut. Nu se mai putea întoarce.

– Dacă mergeți pe coridor, camera este în vârful scării, a treia ușă pe stânga. Nu puteți să nu dați de ea.

Giles i-a urmat îndrumările, trecând de o duzină sau cam așa ceva de studenți, îmbrăcate în fuste negre, lungi, bluze albe și robe de colegiu. Ele nu s-au uitat a doua oară la el, dar de ce ar fi făcut-o? Avea treizeci și trei de ani, aproape dublul vârstei lor.

A urcat scările și, când a ajuns pe ultima treaptă, n-a mai avut nevoie de alte îndrumări pentru că a auzit vocile exuberante și râsetele cu mult înainte de a ajunge la a treia ușă pe stânga. A respirat adânc și a încercat să intre discret.

Jessica a fost prima care l-a văzut și a alergat imediat spre el, strigând:

– Unchiule Giles, unchiule Giles, unde ai fost?

Unde, într-adevăr, s-a gândit Giles, privind-o pe fetița pe care o adora și care nu era încă o lebădă, dar nici rățușca cea urâtă nu mai era. Ea a sărit și l-a îmbrățișat. S-a uitat peste umăr și le-a zărit pe

Emma și pe Grace îndreptându-se spre el. Toate trei au încercat să-îmbrățișeze în același timp. Ceilalți invitați s-au uitat la ei, întrebându-se ce se întâmpla.

– Îmi pare așa de rău, a spus Giles, după ce a dat mâna cu Harry. N-ar fi trebuit să te pun să treci prin toate astea.

– Las-o baltă, a zis Harry. Și, cinstit vorbind, amândoi am trecut prin lucruri mult mai rele.

Giles a fost surprins să-și dea seama cât de relaxat era în prezența vechiului său prieten. Tocmai discutau despre Peter May, ca pe vremuri, când a văzut-o prima oară. După aceea, nu și-a mai putut lua ochii de la ea.

– Cea mai bună placare pe care am văzut-o, a spus Harry, ducându-și piciorul drept înaintea și încercând să demonstreze mișcarea fără o bătă. Nu observase cât de neatent era Giles.

– Da, era la Headingley, atunci când a marcat suta împotriva Africii de Sud în primul său meci.

– Am văzut și eu loviturile, a spus un profesor mai bătrâior, care li se alăturase. O bătaie absolut magnifică.

Giles s-a strecurat de lângă ei, prin camera aglomerată, oprindu-se doar să discute cu Sebastian despre școală. Tânărul părea mult mai relaxat și încrezător decât îl știa el.

Giles începuse să se teamă că ea ar putea pleca înainte de a reuși s-o întâlnească și, când Sebastian și-a îndreptat atenția spre un rulou cu cârnați, a luat-o înaintea până ce s-a apropiat. Tânăra discuta cu o femeie mai în vârstă și nu a părut să-i dea atenție. El a rămas acolo, cu limba legată, întrebându-se de ce englezilor le era atât de greu să se prezinte femeilor, mai ales celor frumoase. Cât de multă dreptate avusese Betjeman, iar aici nici măcar nu erau pe o insulă pustie.

– Nu cred că Schwartzkopf are registrul vocal necesar pentru rol, spunea cealaltă femeie.

– Poate că ai dreptate, dar tot mi-aș da jumătate din bursa anuală doar ca s-o aud cântând.

Doamna mai în vârstă s-a uitat la Giles și s-a întors să discute cu altcineva, de parcă ar fi știut. Giles s-a prezentat, sperând că nu li se va mai alătura nimeni. Și-au dat mâna. Doar s-o atingă...

– Salut, sunt Giles Barrington.

– Trebuie să fii fratele lui Grace, membrul Parlamentului despre care tot citesc și care e plin de idei radicale. Eu sunt Gwyneth, a spus ea, dezvăluindu-și originile.

– Ești studentă?

– Mă flatezi, a spus ea, zâmbindu-i. Nu. Îmi termin doar doctoratul. Sora ta este conducătorul meu de doctorat.

– Ce teză ai?

– Legătura dintre matematică și filosofie în Grecia Antică.

– De abia aștept s-o citesc.

– O să am grijă să primești un exemplar mai devreme.

– Cu cine vorbește Giles? și-a întreat Emma sora.

Grace s-a întors și s-a uitat la cei doi.

– Gwyneth Hughes, unul dintre cei mai buni doctoranzi ai mei. Cred că își va da seama că e un contrast mare între ea și lady Virginia. Este fiica unui miner galez, din vale, după cum îi place să le amintească tuturor și în mod sigur știe ce înseamnă *compos mentis*.

– E foarte atrăgătoare, a spus Emma. Nu crezi că...

– Doamne, nu, ce ar avea în comun?

Emma a zâmbit, înainte de a spune:

– I-ai dat unsprezece la sută din companie lui Giles?

– Da, a spus Grace, împreună cu drepturile la casa bunicului din Smith Square, așa cum convenisem cu mama, după ce m-am convins că prostuțul a scăpat în sfârșit de Virginia.

Emma a tăcut o vreme.

– Deci ai știut de mult conținutul noului testament al mamei?

– Și ceea ce se afla în plic, a spus Grace, calmă, de aceea n-am putut participa la proces.

– Cât de bine te cunoștea mama.

– Cât de bine ne cunoștea pe toți trei, a zis Grace, uitându-se la fratele ei.

16

– Poți să aranjezi totul? I-a întrebat Giles.
– Da, domnule, lăsați pe mine.
– Aș vrea să termin cât mai repede posibil.
– Desigur, domnule.
– Ce afacere oribilă. Aș vrea să existe un mod mai civilizată de a rezolva problema.

– Legea e cea care trebuie schimbată, sir Giles și, cinstit vorbind, asta ține mai mult de departamentul dumneavoastră decât de al meu.

Giles știa că omul avea dreptate și, fără îndoială legea se va schimba în timp, dar Virginia îi explicase clar că nu mai putea aștepta. După luni întregi în care nu luase legătura cu el, îl sunase din senin ca să-i spună că dorește să divorțeze. Nu avea nevoie să-i explice la ce se aștepta din partea lui.

– Mulțumesc, iepurașule, știam că mă pot baza pe tine, îi spusese înainte să lase receptorul jos.

– Când voi afla vești de la tine? Întrebuse Giles.

– La sfârșitul săptămânii, răspunsese omul, înainte de a-și bea jumătatea de pintă. S-a ridicat apoi, s-a înclinat ușor și a plecat, schiopătând.

Giles purta o garoafă mare, roșie, la butonieră, astfel încât ea să-l observe. Se uita la fiecare femeie cu vârsta sub treizeci de ani care venea spre el. Niciuna nu l-a privit, până ce o femeie la prima tinerețe s-a oprit lângă el.

– Domnul Brown? I-a întrebat ea.

– Da, i-a răspuns Giles.

– Numele meu este domnișoara Holt. Sunt de la agenție.

Fără să mai spună nimic, l-a luat de braț și l-a condus pe peron ca un câine de pază până ce au ajuns la vagonul de clasa întâi. De îndată ce s-au așezat unul în fața celuilalt, Giles n-a mai fost sigur ce ar trebui să facă în continuare. Cum era vineri-seara, toate

celelalte locuri s-au ocupat mult înainte ca trenul să plece din gară. Domnișoara Holt n-a spus nimic tot drumul.

Când trenul a ajuns la Brighton, au fost printre primii care au coborât. Giles a dat cele două bilete controlorului de la barieră și a urmat-o la șirul de taxiuri. Lui Giles îi era clar că domnișoara Holt mai făcuse acest lucru de multe ori înainte. Abia când s-au așezat pe bancheta din spate a taxiului, ea a vorbit din nou, dar nu cu el.

– Grand Hotel.

Când au ajuns la hotel, Giles i-a înregistrat ca domnul și doamna Brown.

– Camera treizeci și unu, domnule, a spus recepționarul.

Părea că dorește să le facă cu ochiul, dar s-a mulțumit să zâmbească și să le spună:

– Vă urez o noapte bună, domnule.

Un băiat le-a dus bagajele la etajul al treilea. Abia după ce și-a luat bacșișul și a plecat, ea a vorbit din nou:

– Mă cheamă Angela Holt, a zis ea, așezându-se în capul patului.

Giles a rămas în picioare și s-a uitat la femeia cu care n-ar fi dorit să petreacă un weekend indecent în Brighton.

– Poți să-mi explici procedura? a întrebat-o.

– Desigur, sir Giles, a spus domnișoara Holt de parcă i-ar fi cerut să scrie după dictare. La ora opt, vom coborî și vom cina. Am rezervat o masă în mijlocul sălii, sperând că te va recunoaște cineva. După aceea, ne vom întoarce în dormitor. Eu voi rămâne tot timpul complet îmbrăcată, dar tu te poți dezbrăca în baie, unde-ți poți pune pijamaua și halatul. La ora zece, eu mă voi duce în pat, să mă culc, iar tu vei dormi pe canapea. La două dimineața, vei suna la recepție și vei comanda o sticlă de șampanie scumpă, jumătate de halbă de Guinness și un platou cu sendvișuri cu șuncă. Atunci când îți se va aduce comanda, vei spune că ai comandat Marmite și sendvișuri cu roșii și-i vei cere să corecteze comanda. Când se va întoarce, îi vei mulțumi și îi vei da cinci lire.

– De ce un bacșiș atât de mare? a întrebat-o Giles.

– Pentru că, dacă ajunge la tribunal, curierul de noapte va fi neapărat chemat să-și depună mărturia și trebuie să ne asigurăm că nu te-a uitat.

– Da, înțeleg.

– Dimineața vom lua micul dejun împreună și, când plătești de plecare, trebuie să le dai un cec, astfel încât să poată fi urmărit ușor. Când vom părăsi hotelul, mă vei îmbrățișa și mă vei săruta de mai multe ori. Apoi te vei urca într-un taxi și-mi vei face cu mâna.

– De ce de mai multe ori?

– Pentru că trebuie să ne asigurăm că detectivul particular al soției tale va obține o fotografie clară cu noi amândoi. Mai ai și alte întrebări, sir Giles, înainte de a merge la masă?

– Da, domnișoară Holt. Pot să te întreb cât de des faci chestia asta?

– Ești al treilea domn din această săptămână, iar agenția mi-a oferit deja încă două întâlniri săptămâna viitoare.

– E o nebunie. Legile noastre de divorț sunt de-a dreptul barbare. Guvernul ar trebui să scoată o legislație nouă cât mai curând posibil.

– Sper că nu, a zis domnișoara Holt, pentru că atunci, sir Giles, voi rămâne fără slujbă.

ALEX FISHER

1954 – 1955

17

– Pur și simplu vreau să-l distrug, a spus ea. Nimic altceva nu m-ar satisface.

– Vă asigur, lady Virginia, că voi face tot ce pot ca să vă ajut.

– E bine de știut, domnule maior, pentru că, dacă vom lucra împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Fără secrete. Totuși, trebuie să mă conving că sunteți omul potrivit pentru așa ceva. Spuneți-mi, de ce credeți că sunteți atât de bine calificat?

– Doamnă, cred că veți descoperi că sunt supra-calificat, a spus Fisher. Barrington și cu mine ne cunoaștem de mult timp.

– Atunci, luați-o de la început și povestiți-mi totul, cu toate detaliile, oricât de ne semnificative vi s-ar părea.

– Totul a început când toți trei eram elevi la școala primară St Bede's și Barrington s-a împrietenit cu fiul docherului.

– Harry Clifton, a spus Virginia, scuipând cuvintele.

– Barrington ar fi trebuit să fie exmatriculat de la St Bede's.

– De ce? a întrebat Virginia.

– A fost prins furând de la magazinul școlii, dar a reușit să scape.

– Cum a reușit?

– Tatăl lui, Hugo Barrington, alt criminal, a scris un cec pentru o mie de lire, ceea ce a permis școlii să construiască un pavilion nou de crichet. Așa că directorul s-a făcut că a uitat, ceea ce i-a permis lui Barrington să meargă la Oxford,

– Și dumneavoastră ați fost la Oxford?

– Nu, eu m-am înrolat în armată. Dar drumurile noastre s-au încrucișat iar în Tobruk, pe când luptam în același regiment.

– Unde a devenit celebru, câștigând Crucea Militară și evadând apoi dintr-un lagăr de prizonieri?

– Ar fi trebuit să fiu eu medaliat, a spus Fisher, îngustându-și ochii. Eu eram comandantul lui atunci și am răspuns de conducerea atacului asupra bateriei inamice. După ce i-am gonit pe nemți, colonelul m-a nominalizat pentru medalie, dar caporalul Bates, un prieten al lui Barrington, a refuzat să mă susțină, așa că am fost citat printre alții, iar Barrington a primit medalia mea.

Giles povestise altfel cele ce se petrecuseră în acea zi, dar Virginia știa pe cine voia să creadă.

– V-ați mai întâlnit de atunci?

– Nu, eu am rămas în armată dar, când mi-am dat seama că îmi pierdusem șansa de a mai fi promovat, m-am retras.

– Deci, cu ce vă ocupați acum, domnule maior?

– Sunt broker și fac parte din Consiliul de la Bristol Grammar School. Mai fac parte și din Asociația conservatorilor locali. Am intrat în partid să mă asigur că Barrington nu va câștiga alegerile viitoare.

– Ei bine, sunt sigură că veți juca un rol important, a spus Virginia, pentru că lui îi pasă cel mai mult să se agațe de locul lui din Camera Comunelor. Este convins că, dacă laburiștii vor câștiga alegerile viitoare, Attlee îi va oferi un loc în Cabinet.

– Peste cadavrul meu.

– Nu cred că trebuie să mergem așa departe. La urma-urmei, dacă și-ar pierde locul la alegerile viitoare, nu prea mai are vreo șansă să fie reprimat, ceea ce înseamnă probabil sfârșitul carierei sale politice.

– Amin, a zis Fisher. Dar trebuie să subliniez că, deși nu are o majoritate confortabilă, este încă foarte popular printre alegători.

– Mă întreb cât de popular va fi după ce-l voi da în judecată pentru adulter.

– Și-a pregătit deja terenul pentru asta, spunându-le tuturor că a trebuit să joace un soi de șaradă în Brighton pentru a vă proteja reputația. Ține chiar o campanie pentru schimbarea legislației în domeniul divorțului.

– Dar cum vor reacționa alegătorii când vor descoperi că în ultimul an a avut o legătură cu o studentă de la Cambridge?

– De îndată ce se trece de divorț, nimeni nu va mai da o ceapă degerată.

– Dar dacă nu se termină și eu dau de înțeles că încerc cu disperare să mă împac...

– Asta ar schimba complet situația, a spus Fisher. Și vă puteți baza pe mine că știrile despre situația dumneavoastră tristă vor ajunge unde trebuie.

– Bine. Acum, ne-ar ajuta mult scopurile pe termen lung dacă ați deveni președintele Asociației conservatorilor din Bristol Docklands.

– Mi-ar plăcea grozav. Singura problemă este că nu-mi pot permite să petrec atât de mult timp ocupându-mă numai de politică în timp ce trebuie să-mi câștig și traiul.

Fisher încerca să nu pară stânjenit.

– Nu va trebui să mai aveți această grijă când veți ajunge în Consiliul grupului Liniei Maritime Barrington.

– Nu prea sper că se va întâmpla așa ceva. Barrington se va opune imediat ce numele meu va fi rostit.

– Nu se poate opune atâta timp cât eu posed șapte și jumătate la sută din acțiunile companiei.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Atunci lăsați-mă să vă explic, domnule maior. În ultimele șase luni, am cumpărat acțiuni ale companiei Barrington printr-un trust-fantomă și acum posed șapte și jumătate la sută din companie. Dacă veți studia legislația lor corporatistă, veți observa că acest lucru îmi permite să numesc un membru în Consiliu și nu mă pot gândi la cineva mai bine calificat să mă reprezinte decât la dumneavoastră, domnule maior.

– Cum aș putea să vă mulțumesc?

– E foarte simplu. În scurt timp vă veți ocupa doar să deveniți președinte al Asociației conservatorilor locali. De îndată ce veți rezolva această problemă, singurul dumneavoastră scop va fi să vă asigurați că electoratul din Bristol Docklands își va înlătura membrul din Parlament la următoarele alegeri.

– Și pe termen lung?

– Am o idee care ar putea să vă ațâțe fantezia. Dar nu ne putem ocupa de asta până ce nu deveniți președintele Asociației.

– Atunci mai bine m-aș întoarce la Bristol să-mi încep imediat treaba dar, înainte de aceasta, e ceva ce aș dori să vă întreb.

– Desigur, a spus Virginia, întrebați-mă orice. La urma-urmei, acum suntem parteneri.

– De ce m-ați ales pe mine pentru treaba asta?

– Ah, dar e simplu, domnule maior. Giles mi-a spus odată că sunteți singurul om pe care l-a detestat vreodată.

– Domnilor, a spus Bill Hawkins, președintele Asociației conservatorilor, bătând cu ciocănelul în masă, vă rog să faceți liniște. Poate aș putea începe prin a-i cere onoratului nostru secretar, maiorul Fisher, să citească minutele ultimei întruniri.

– Mulțumesc, domnule președinte. La ultima întrunire, ținută pe paisprezece iunie 1954, comitetul m-a instruit să scriu Biroului Central din Londra și să cer lista candidaților care ar putea reprezenta partidul și electoratul nostru la următoarele alegeri generale. Lista oficială a candidaților a sosit după câteva zile și am trimis câte o copie membrilor, astfel încât aceștia să îi aibă în vedere pe candidații la această întrunire.

S-a căzut de acord ca vacanța de vară să se țină la Castle Combe în anul acesta, cu amabila permisiune a onorabilei doamne Hartley-Booth, JP³. A urmat o discuție despre prețul билетelor de loterie, după care s-a votat, și s-a căzut de acord că un bilet va costa șase penny unul sau șase bilete pentru o jumătate de coroană. Trezorerul, domnul Maynard a raportat că în contul din bancă al asociației există un credit de patruzeci și șapte de lire și doisprezece șilingi. A spus că a trimis o scrisoare de debit tuturor membrilor care nu și-au plătit cota anuală. Nemaifiind alte probleme, ședința s-a încheiat la zece și douăsprezece minute.

– Mulțumesc, domnule maior, a spus președintele. Și acum, să trecem la articolul doi, adică lista candidaților recomandați de Biroul Central. Ați avut toți mai multe zile în care să analizați numele, deci voi începe întrunirea cu scurtarea listei și discutarea candidaților care credeți că ar trebui să fie chemați pentru un interviu.

Fisher îi arătase deja lista candidaților lui lady Virginia și căzuseră de acord asupra persoanei preferate. Fisher s-a lăsat pe spate și a ascultat cu atenție părerile membrilor Comitetului despre meritele și defectele fiecăruia dintre ei. S-a lămurit repede că cel preferat de ei nu era printre primii, dar, cel puțin, nu i se opunea nimeni.

³ Justice of the Peace – Judecător de Pace.

– Doriți să vă exprimați părerea, domnule maior, înainte de vot? a întrebat Hawkins.

– Mulțumesc, domnule președinte. Sunt de acord cu acei membri care consideră că domnul Simpson, care a luptat cu atâta vitejie la ultimele alegeri la Ebbw Vale, merită să fie intervievat, dar așa crede că trebuie să-l luăm în considerare și pe domnul Dunnnett. La urma-urmei, soția sa este localnică, ceea ce este un avantaj considerabil, mai ales având în vedere starea actuală a căsătoriei domnul Barrington.

Mai multe comentarii de:

– Atenție, atenție, s-au făcut auzite în jurul mesei.

După patruzeci de minute, Gregory Dunnnett a fost ales pentru interviu, împreună cu domnul Simpson, fostul candidat pentru Ebbw Vale, plus un consilier local, fără prea multe speranțe, un burlac peste patruzeci de ani și doamna obligatorie, la fel de lipsită de speranță. Tot ce mai trebuia să facă acum Fisher era să găsească un motiv ca să nu fie ales domnul Simpson.

Cum întrunirea se apropia de sfârșit, președintele a întrebat dacă mai există și alte probleme.

– Doresc să raportez ceva Comitetului, a spus Fisher, închizându-și stiloul, dar cred că ar fi mai bine dacă nu s-ar înregistra în minută.

– Sunt sigur că dumneavoastră știți cel mai bine domnule maior, a spus președintele, uitându-se în jurul mesei pentru a vedea dacă toți cei prezenți erau de acord cu el.

– Când stăteam în clubul din Londra, săptămâna trecută, a spus Fisher, am cules niște informații dintr-o sursă de încredere, referitoare la sir Giles Barrington. Tot Comitetul era acum atent la ce spunea. După cum vă veți da seama, sir Giles este acum în procedură de divorț în urma întreruperii nefericite a căsătoriei sale. Mulți dintre noi am simțit o oarecare simpatie pentru el când s-a decis să ia „drumul Brightonului”, mai ales după ce a lăsat să se înțeleagă, cam nepoliticos, după mine, că a făcut-o pentru a proteja reputația soției sale. Toți suntem adulți, domnilor și suntem conștienți că legislația în domeniul divorțului trebuie neapărat să fie modificată. Totuși, am descoperit de atunci că nu auzisem decât jumătate din poveste. Sir Giles, se pare, are o legătură cu o tânără

studentă de la Universitatea Cambridge, în ciuda faptului că nevasta lui încearcă din greu o reconciliere.

– Doamne Dumnezeule, omul ăsta este un mitocan, a spus Bill Hawkins. Ar trebui determinat să-și dea demisia.

– Sunt de acord domnule președinte. Într-adevăr, nici n-ar fi avut de ales dacă ar fost candidatul conservatorilor.

În jurul mesei s-au auzit murmure.

– Sper, a continuat Fisher, după ce președintele a lovit masa cu ciocănelul de câteva ori, că mă pot baza pe acest Comitet ca informația să nu părăsească această cameră.

– Desigur, desigur, a spus președintele. E de la sine înțeles.

Fisher s-a lăsat pe spate, încrezător că, în câteva ore, povestea va ajunge la câțiva membri bine plasați ai sucursalei locale a Partidului Laburist, ceea ce va garanta că cel puțin jumătate din electorat va auzi de ea până la sfârșitul săptămânii.

După ce președintele a închis ședința și membrii au ieșit afară, ducându-se la cârciuma locală, Peter Maynard, trezorierul, s-a dus la Alex și a întrebat dacă ar putea discuta ceva cu el.

– Desigur, bătrâne, a spus Alex. Cum te pot ajuta?

– După cum știi, președintele a explicat clar de mai multe ori că intenționează să se retragă înainte de alegerile generale.

– Am auzit.

– Mai mulți dintre noi cred că aceasta ar fi o funcție potrivită pentru un om mai tânăr și am fost rugat să tatonez terenul și să văd dacă ai fi de acord să participi la alegeri.

– Ce amabil ești, Peter. Dacă majoritatea colegilor mei cred că eu sunt persoana potrivită, desigur că voi accepta această funcție obositoare dar, înțelegi, nu în cazul în care un alt membru al comitetului ar simți că s-ar descurca mai bine.

După ce primul cec de la Barrington Shipping Co. pentru serviciile aduse ca membru al Consiliului a fost încasat, Alex și-a închis contul la Midland Bank și s-a mutat vizavi, la Barclays. Aceasta mai administrase conturile companiei Barrington, precum și pe cele ale

Asociației conservatorilor. Și, spre deosebire de Midland, managerul i-a permis extrageri pe credit.

În ziua următoare, s-a dus la Londra și și-a deschis un cont la Gieves & Hawkes, unde i s-a luat măsura pentru trei costume noi, un sacou și un palton, toate negre. După ce a cinat la Army & Navy, s-a dus la Hilditch & Key și a ales o jumătate de duzină de cămăși, două pijamale și câteva cravate din mătase. După ce a semnat factura, s-a dus la John Lobb și și-a petrecut timpul comandându-și două perechi de pantofi, ambele elegante: una neagră și un maro.

– Vor fi gata cam în trei luni, domnule maior, i s-a spus.

În următoarele patru săptămâni, a invitat pe fiecare membru al Comitetului la prânz sau la cină, pe cheltuiala Virginiei, după care spera că majoritatea lor îl va susține pe Gregory Dunnett ca a doua alegere în chip de candidat al partidului la alegerile generale, iar unul sau doi îl vor pune pe primul loc.

După un coniac băut după-masă cu Peter Maynard, Fisher a descoperit că trezorierul partidului avea unele dificultăți financiare temporare. S-a dus la Londra în ziua următoare și, după un cuvânt discret spus Virginiei, dificultățile financiare în cauză au dispărut. Un membru al Comitetului îi era acum dator.

18

Alex era în Consiliul de la Barrington Shipping de câteva luni când a descoperit o ocazie despre care s-a gândit că ar putea s-o atragă pe Virginia.

În acest timp, participase conștiincios la fiecare întrunire a Consiliului, citise fiecare raport și votase întotdeauna cu majoritatea, astfel încât să nu apară suspiciuni legate de rolul său adevărat.

Virginia fusese sigură că Giles va bănuși ceva când Alex fusese numit în Consiliu. Se întrebase chiar dacă nu va încerca să descopere cine deținea cele 7,5 la sută acțiuni din stocul companiei pe care le reprezenta Fisher. Dacă ar fi făcut-o, tot ce ar fi aflat, ar fi fost că acestea erau deținute de un trust-fantomă. Dar Giles nu era nici orb, nici prost, așa că nu ar fi avut nevoie să adune doi cu doi ca să obțină 7,5 la sută.

Deși președintele l-a asigurat că maiorul părea un tip destul de decent, deschidea rar gura la întruniri și, în mod sigur nu cauza probleme, Giles nu era convins. Nu credea că Fisher era în stare să-și schimbe caracterul. Dar cu alegerile iminente care se apropiau, la care se bănuia creșterea majorității conservatorilor precum și faptul că Virginia tot nu semnase hotărârea, cu toate că-l implorase să-i dea motive de divorț, Fisher era cea mai mică dintre problemele sale.

— Domnilor, a zis directorul de la Barrington Shipping, nu cred că ar fi exagerat să sugerez faptul că propunerea pe care o voi face azi se va dovedi un punct de cotitură în istoria companiei. Această acțiune, propusă de domnul Compton, directorul nostru executiv, are întregul meu sprijin și invit Consiliul să susțină un plan după care compania și-a construit prima linie de pasageri după război, în încercarea de a menține pacea cu marii noștri rivali, Cunard și P & O. Aș vrea să cred că fondatorul nostru, sir Joshua Barrington, ar fi aplaudat o astfel de inițiativă.

Alex asculta cu atenție. Ajunsesse să-l respecte pe sir William Travers, care-l înlocuise pe Hugo Barrington – nu că ar fi vorbit cineva vreodată de fostul președinte – ca pe un operator viclean și inteligent, privit atât de industrie, cât și de oraș ca o persoană sigură.

– Consumul de capital ne va restrânge considerabil rezervele, a continuat sir William, dar bancherii noștri sunt gata să ne susțină, pentru că datele noastre arată că și în cazul în care am vinde doar 40 la sută din spațiul locuibil al noului vas, ne vom recupera investiția în cinci ani. Sunt gata acum să răspund la întrebările Consiliului.

– Credeți că publicul mai are soarta Titanicului fixată în subconștient, făcându-l să se teamă de o nouă croazieră cu un vas de lux? a întrebat Fisher.

– E o întrebare bună, domnule maior, a replicat sir William, dar decizia recentă a firmei Cunard de a adăuga un alt vas flotei lor va sugera mai degrabă că noua generație de pasageri a observat că n-a mai fost niciun accident naval major care să implice un cargobot de lux de la tragicul dezastru din 1912.

– Cât va dura ca să construim acest vas?

– Dacă acest Consiliu ne permite, putem da drumul imediat la contractul de licitație și sperăm să găsim specialiști în arhitectura navală până la sfârșitul anului, ceea ce înseamnă că vasul va fi lansat cam peste trei ani.

Alex a așteptat ca alt membru al Consiliului să pună o întrebare pe care nu dorea s-o pună chiar el.

– Care este costul estimat?

– Este greu să prezint o cifră exactă, a admis sir William, dar am alocat cam trei milioane de lire din bugetul nostru. Totuși, consider că această cifră este supraestimată.

– Să sperăm, a spus un alt membru al Consiliului. Și va trebui să ne informăm acționarii ce avem de gând.

– Sunt de acord, a spus sir William. Voi proceda astfel la întrunirea Generală Anuală de luna viitoare, la care voi arăta, de asemenea, că prevederile referitoare la profit sunt încurajatoare și nu văd de ce n-am plăti acționarilor aceleași dividende ca anul trecut. Chiar și așa, Consiliul ar putea să știe că există posibilitatea

ca unii dintre acționarii noștri să nu se încreadă în această schimbare a direcției, ca să nu mai zic nimic de capitalul mare care va trebui depus. Acest lucru ar putea duce la o scădere a prețului acțiunilor. Totuși, atunci când orașul își va da seama că avem posibilitatea să acoperim toate dificultățile pe termen scurt, va fi doar o problemă de timp până ce acțiunile noastre își vor reveni. Alte întrebări?

– Am stabilit un nume pentru noul departament de pasageri al companiei și pentru primul său vas? a întrebat Fisher.

– Ne gândim să numim noul departament Palace Line și primul vas de linie *Buckingham*, semnalând astfel devotamentul companiei noastre față de noua epocă elisabetană.

Toți membrii Consiliului au fost de acord cu această propunere.

– Mai explică-mi o dată, a spus Virginia.

– Sir William va anunța joia viitoare, la următoarea întrunire a acționarilor, că Barrington va construi o navă de lux de pasageri care va rivaliza cu toate vasele pe care le au acum Cunard și P&O lansate, cu un cost estimat de trei milioane de lire.

– Mie mi se pare ceva prea îndrăzneț și prea plin de imaginație.

– Iar altora li se pare riscant, pentru că majoritatea investitorilor pe piața de acțiuni nu sunt nici îndrăzneți, nici nu au imaginație și se vor teme de costurile de construcție și de dificultatea vinderii de spațiu de cabină suficient ca să acopere cheltuielile. Dar, dacă vor verifica conturile cu grijă, vor vedea că Barrington's are mai mulți bani lichizi decât este necesar pentru a acoperi toate pierderile pe termen scurt.

– Atunci de ce îmi recomandați să-mi vând acțiunile?

– Pentru că, după ce le veți cumpăra înapoi la trei săptămâni după ce le-ați vândut, veți obține un profit mare.

– Asta e partea pe care n-o înțeleg, a zis Virginia.

– Lăsați-mă să vă explic, a spus Alex. Când cumpărați o acțiune, nu trebuie să vă reglați contul douăzeci și una de zile. La fel, când vindeți o acțiune, nu veți fi plătită trei săptămâni. Timp de douăzeci

și una de zile, puteți face tranzacții fără să plătiți nimic și, pentru că aveți cunoștințe din interior, puteți profita de situație.

– Deci, ce îmi sugerați?

– Întrunirea de la Barrington's va începe la ora zece, în joia următoare, cu raportul anual al președintelui. În câteva ore, eu prevăd că prețul acțiunilor va scădea de la nivelul actual de aproape patru lire până la trei lire și zece șilingi. Dacă veți vinde cele șapte și jumătate la sută din acțiuni la deschiderea bursei, în acea zi, prețul acțiunilor va scădea și mai mult, posibil sub trei lire. Apoi așteptați până ce prețul a ajuns la nivelul cel mai coborât înainte de a face următoarea mișcare și veți cumpăra din nou tot stocul disponibil, la cel mai mic preț, până ce veți înlocui cele șapte și jumătate la sută din acțiuni.

– Dar brokerii nu vor bănui ceva și nu vor spune Consiliului cu ce ne ocupăm?

– Nu vor spune nimic atâta timp cât primesc un comision din vânzarea stocului și altul când îl cumpărați înapoi. Nu pierd absolut nimic.

– Dar noi?

– Doar dacă prețul acțiunilor crește după raportul anual al președintelui pentru că atunci va trebui să plătiți mai mult ca să recuperați stocul. Dar cinstit vorbind, este improbabil să se întâmple asta după ce compania va anunța că riscă trei milioane de lire din rezerve.

– Și acum ce fac?

– Dacă mă împuterniciți să acționez pentru dumneavoastră, voi rezolva problema printr-un broker pe care-l cunosc din Hong Kong, astfel încât să nu poată fi urmărită până la noi.

– Giles își va da seama ce punem la cale. Nu este prost.

– Nu, dacă după trei săptămâni înregistrările vor demonstra că dumneavoastră dețineți tot șapte și jumătate la sută din acțiuni. Oricum, acum are probleme mai presante pe cap.

– Cum ar fi?

– Mi s-a spus că se află în fața unui vot de încredere din partea Comitetului executiv local al Partidului Laburist, după ce s-a aflat de relația lui cu domnișoara Gwyneth Hughes. Asta presupunând că nu ați semnat încă actele de divorț.

– Mă puteți asigura, domnule maior Fisher, că această anchetă nu are nicio legătură cu sir Giles Barrington sau cu doamna Harry Clifton, pentru că i-am reprezentat pe amândoi în trecut și aceasta ar duce la un inevitabil conflict de interese?

– Cercetările mele nu au nicio legătură cu familia Barrington, a spus Fisher. Pur și simplu, Asociația locală a conservatorilor a nominalizat doi reprezentanți pentru a candida din partea Bristol Docklands. Ca secretar al asociației, vreau să fiu absolut sigur că nu există nimic în trecutul lor care ar putea stânjeni partidul în viitor.

– Căutați ceva în mod special, domnule maior?

– Având în vedere contactele dumneavoastră din poliție, aș vrea să aflu dacă vreunul dintre aceste nume apare în dosarele acesteia?

– Asta include și amenzi de parcare sau alte delikte minore?

– Orice ar putea utiliza Partidul Laburist în campania de alegeri.

– Am înțeles, a zis Mitchell. Cât timp am?

– Procesul de alegere va dura cam două luni, poate trei, dar trebuie să știu dacă reușiți să găsiți ceva până atunci, a spus Fisher, dându-i o hârtie cu două nume pe ea.

Mitchell s-a uitat la cele două nume înainte de a-și băga hârtia în buzunar. A plecat fără să mai spună nimic.

Fisher a telefonat la un număr particular din Hong Kong la ora nouă dimineața, în ziua întrunirii generale a acționarilor de la Barrington's. Când a auzit o voce familiară în receptor, a spus:

– Benny, sunt maiorul.

– Ce mai faci, domnule maior? Nu ne-am mai auzit de mult.

– Există un motiv, a zis Fisher, și îți voi explica totul când vei veni în Londra, dar acum vreau să efectuezi un ordin de vânzare pentru mine.

– Am și pus creionul pe hârtie, a spus Benny.

– Vreau să vând două sute de mii de acțiuni de la Barrington Shipping la un preț scăzut, imediat ce se deschide Bursa de acțiuni din Londra.

Benny a fluierat.

– E ca și făcut, a spus el.

– Și, după aceea, vreau să cumperi același număr de acțiuni în următoarele douăzeci și una de zile, dar nu până ce nu crezi că au atins cea mai mică valoare.

– Am înțeles. Doar o întrebare, domnule maior. Ar trebui Benny să facă și el o mică tranzacție bazându-se pe acest pont?

– Depinde de tine, dar nu te lacomi, pentru că mai e mult de luat de acolo.

Maiorul a pus receptorul în furcă, a ieșit din clubul său din Pall Mall și a luat un taxi către Savoy. S-a alăturat colegilor săi directori la conferința din sala hotelului cu doar câteva minute înainte ca președintele să se ridice și să își țină discursul său anual adresat acționarilor de la Barrington Shipping Line.

19

Sala constituțională din David Street era plină. Mai mulți membri de partid au fost obligați să stea între scaune sau în spatele camerei. Unul sau doi chiar se cățăraseră pe pervazurile ferestrelor, sperând că vor vedea mai bine.

Ambii candidați nominalizați, Neville Simpson și Gregory Dunnett, ținuseră discursuri spectaculoase, dar lui Fisher i se părea că, în acel moment, Simpson se afla deasupra contracandidatului său. Simpson, un avocat pledant din Londra, era cu câțiva ani mai mare decât Dunnett, avea un record impresionant în război și candidase deja împotriva lui Aneurin Bevan din Ebbw Vale unde crescuse cota conservatorilor la vot. Dar Mitchell fusese în stare să-i ofere lui Fisher destule informații pentru a-l stânjeni.

Simpson și Dunnett stăteau pe estradă, de o parte și de cealaltă a președintelui, în timp ce comitetul stătea în primul rând. Veștile că sir Giles Barrington scăpase de votul de neîncredere la o întâlnire închisă a sucursalei locale a Partidului Laburist în acea săptămână îi plăcuseră lui Fisher, cu toate că n-ar fi recunoscut asta, dar nu și Virginiei. El plănuia să-l umilească pe Barrington în public, în lumina campaniei pentru alegerile generale și nu în camera prost luminată a comitetului Partidului Laburist. Dar acest plan nu putea fi pus în aplicare decât dacă Dunnett devenea candidatul conservatorilor și aceasta nu se decisese încă.

Președintele s-a ridicat și a zâmbit binevoitor către adunarea generală. A tușit ostentativ înainte de a se adresa participanților.

– Înainte de a vă solicita întrebări, aș dori să știți că aceasta este ultima întrunire la care particip ca președinte. Simt că asociația ar trebui să participe la alegerile generale atât cu un candidat nou, cât și cu un președinte nou, de preferință cineva mult mai tânăr decât mine.

A făcut o scurtă pauză, pentru a vedea dacă cineva avea de gând să-l contrazică, dar cum nimeni n-a făcut-o, a continuat.

– Acum intrăm în ultima etapă a ședinței înainte de a alege omul care va lupta pentru cauza noastră la următoarele alegeri. Membrii vor avea ocazia să pună întrebări direct celor doi candidați.

Un bărbat înalt s-a ridicat din spatele sălii și a început să vorbească chiar înainte ca Bill Hawkins să numească pe cineva.

– Domnule președinte, îi pot întreba pe ambii candidați dacă vor rămâne în mijlocul electoratului dacă vor câștiga?

Simpson a fost primul care a răspuns.

– Bineînțeles că îmi voi cumpăra o casă pe teritoriul electoratului, a spus el, dar mă aștept să locuiesc în Camera Comunelor.

Acest comentariu a fost întâmpinat cu râsete și aplauze.

– Mi-am luat libertatea să vizitez un agent imobiliar săptămâna trecută, l-a contrat Dunnett, nu anticipând, ci sperând că mă veți alege.

Aplauzele i-au sugerat lui Fisher că adunarea era aproape egal împărțită între cei doi.

Președintele a arătat spre o doamnă din al treilea rând, care nu pierdea ocazia să întrebe câte ceva la fiecare ședință a asociației, așa că s-a gândit să scape repede de ea.

– Cum unul dintre dumneavoastră este un avocat de succes și celălalt un broker de asigurări, veți avea timp să vă dedicați activităților din timpul alegerilor?

– Dacă sunt ales, nu mă voi întoarce în seara aceasta la Londra, a spus Dunnett. Îmi voi dedica fiecare oră în care sunt treaz câștigării locului și asigurându-mă că scăpăm de Giles Barrington o dată pentru totdeauna.

De data aceasta, aplauzele au durat mai mult și Fisher s-a relaxat pentru prima oară.

– Nu contează câte ore consumi, a spus Simpson, ci cum le folosești. Am luptat deja în alegerile generale împotriva unui oponent puternic, deci știu la ce să mă aștept. Este important să alegeți pe cineva care poate învăța repede și apoi își poate folosi cunoștințele pentru a-l învinge pe Giles Barrington și să câștige locul pentru Partidul Conservator.

Fisher începea să simtă că Dunnett ar putea avea nevoie de o mână de ajutor ca să-l înlăture pe Simpson. Președintele i-a făcut semn unui afacerist local cunoscut.

– Care considerați că ar fi persoana cea mai potrivită pentru a-l urma pe Winston Churchill ca lider al partidului nostru?

– Nu mi-am dat seama că locul este liber, a spus Simpson, fiind întâmpinat cu râsete și aplauze, înainte de a adăuga pe un ton mai serios: Am fi niște proști dacă ne-am gândi să-l înlocuim pe cel mai mare prim-ministru al acestui secol fără un motiv al naibii de solid.

Aplauzele care au urmat au fost asurzitoare și a durat mai mult timp până ce Dunnett s-a făcut din nou auzit:

– Cred că domnul Churchill a explicat clar că, atunci când va veni vremea, alegerea lui preferată va fi sir Anthony Eden, distinsul și mult admiratul nostru secretar al afacerilor externe. Dacă este suficient de bun pentru domnul Churchill, atunci este suficient de bun și pentru mine.

De data aceasta, aplauzele nu au fost chiar atât de asurzitoare.

În următoarele treizeci de minute, în timp ce întrebările continuau într-un ritm rapid, Fisher simțea că Simpson își consolida poziția de favorit. Totuși, Fisher era încrezător că la ultimele trei întrebări își va ajuta candidatul și a aranjat cu președintele să pună chiar el ultima întrebare.

Bill Hawkins s-a uitat la ceas.

– Cred că mai avem suficient timp pentru încă trei întrebări.

A arătat spre un bărbat aflat mai în spate, care încercase tot timpul să-i atragă atenția. Fisher a zâmbit.

– Ar putea cei doi candidați să-și explice părerile referitoare la nou-propusa legislație a divorțului?

S-a auzit un oftat colectiv, urmat de tăcerea oamenilor aflați în expectativă, deoarece foarte puțini dintre membrii din cameră se îndoiau că această întrebare se referea mai curând la sir Giles Barrington decât la cei doi candidați aflați pe estradă.

– Îmi displace mult legislația noastră antică pentru divorț care, în mod clar, trebuie reformulată, a spus avocatul. Sper doar că acest subiect nu va domina campania electorală în cadrul acestei circumscripții, pentru că aş prefera să-l înving pe Barrington pe merit, nu să mă bazez pe zvonuri și subînțelesuri.

Lui Fisher nu i s-a părut dificil să înțeleagă motivul pentru care Biroul Central îl considera pe Simpson un viitor candidat pentru cabinetul de miniștri, dar mai știa și că nu acesta era răspunsul pe care doreau să-l audă membrii locali ai partidului.

Dunnett a judecat rapid reacția audienței și a spus:

– Cu toate că sunt de acord cu multe dintre cele spuse de domnul Simpson, am impresia că votanții din Bristol Docklands au dreptul să cunoască adevărul despre aranjamentele casnice ale lui Barrington înainte de a vota, nu după aceea.

Prima rundă de aplauze a fost clar în favoarea lui Dunnett.

Președintele a arătat înspre Peter Maynard, care stătea în mijlocul primului rând.

– Noi, cei care facem parte din această circumscripție, căutăm ceva mai mult decât un membru al Parlamentului, a spus Maynard, citind niște notițe pregătite dinainte. Noi căutăm mai degrabă un parteneriat, o echipă. Pot ambii candidați să ne asigure că-și vor vizita regulat soțiile din circumscripție în timpul pregătirilor alegerilor generale, pentru că, în acest timp, n-am văzut-o niciodată pe lady Barrington.

Această întrebare a fost întâmpinată cu aplauze.

– Soția mea este deja alături de mine, a spus Dunnett, arătând către tânăra atrăgătoare aflată în al doilea rând, și așa va fi în tot timpul campaniei. De fapt, dacă voi deveni membrul dumneavoastră în Parlament, o veți vedea mai mult pe Connie decât pe mine.

Fisher a zâmbit. Știa că întrebarea i se potrivea lui Dunnett și, mai important, arăta slăbiciunea lui Simpson. Cu toate că trimisese scrisori invitându-le să participe la adunare, adresase un plic domnului și doamnei Dunnett, iar pe celălalt, doar lui N. Simpson Esq.

– Soția mea este conferențiar la Școala Londoneză de Economie, a spus Simpson, dar va fi liberă să viziteze circumscripția în majoritatea weekendurilor și în timpul vacanțelor universitare. Fisher simțea cum voturile fug de la acest candidat. Și sunt sigur că vă dați seama că nu există sarcină mai nobilă decât educarea tinerei generații.

Aplauzele care au urmat au sugerat că unul sau doi oameni nu erau de acord că LSE⁴ era cel mai bun mijloc de a obține acest lucru.

– Și, în cele din urmă, a spus președintele, știu că secretarul nostru, maiorul Fisher, are o întrebare pentru ambii candidați.

⁴ LSE – London School of Economics’ – Școala Londoneză de Economie.

– Am citit *Daily Mail* în această dimineață, a spus Fisher, așa că s-ar putea să nu fie adevărat – ambii candidați au răs conștiincios – că electoratul londonez din Fulham Central și-a ales, de asemenea nominalizații, și îi va intervieva luni. Mă întreb dacă vreți, dacă ați dori să vă retrageți înainte de votul nostru din această seară?

– Eu nu am candidat pentru Fulham Central, a spus Dunnett, pentru că întotdeauna am dorit să reprezint zona de vest în care s-a născut și a crescut soția mea și unde sperăm să creștem o familie.

Fisher a încuviințat. Simpson a trebuit să aștepte încetarea aplauzelor.

– Eu sunt nominalizat pentru Fulham Central, domnule maior Fisher, a început el, și aș considera că ar fi nepoliticos din partea mea să-mi retrag numele atât de repede și fără niciun motiv valabil. Totuși, dacă voi avea norocul să fiu ales în această noapte, aș avea un motiv valid să mă retrag.

Bună revenire, s-a gândit Fisher, ascultând aplauzele care au urmat. Dar era oare suficientă?

Președintele s-a ridicat de la locul lui.

– Sunt sigur că toți veți fi alături de mine și le veți mulțumi ambilor candidați nu numai pentru că și-au risipit din timpul lor prețios pentru a fi împreună cu noi în această seară, dar și pentru contribuțiile lor splendide. Nu mă îndoiesc că amândoi vor deveni membri în Parlament, dar, din păcate, noi nu putem alege decât unul. Au urmat alte aplauze. Așa că acum ajungem la vot. Să vă explic cum doresc să procedez. Dacă membrii asociației vor fi atât de amabili încât să se îndrepte spre partea din față a sălii, secretarul asociației noastre, maiorul Fisher, vă va înmâna buletinele de vot. După ce ați pus o cruce în dreptul numelui candidatului ales, vă rog să puneți buletinul de vot în urnă. După terminarea numărării și după ce secretarul și cu mine am verificat documentele, cea ce n-ar trebui să dureze mult, eu voi anunța candidatul care a fost ales să reprezinte Partidul Conservator din Bristol Docklands la următoarele alegeri generale.

Membrii au format o coadă ordonată, în timp ce Fisher le-a dat cele peste 300 de buletine de vot. După ce ultimul vot a fost dat, președintele i-a cerut unui supraveghetor să scoată afară urna și s-o ducă într-o cameră din spatele estradei.

Când președintele și secretarul au intrat în cameră după câteva minute, au găsit urna pe o tablă din mijlocul camerei, păzită de supraveghetor. S-au așezat pe două scaune din lemn, față în față. Supraveghetorul a descuiat urna înainte de a ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

Odată ce a auzit ușa închizându-se, președintele s-a ridicat, a deschis urna și a trântit buletinele de vot pe masă. În timp ce se așeza, l-a întrebat pe Fisher:

– Cum vrei să procedăm?

– Vă sugerez ca dumneavoastră să numărați voturile lui Simpson, iar eu pe ale lui Dunnett.

Președintele a încuviințat și au început să trieze voturile. Fisher s-a lămurit repede că Simpson urma să câștige cu douăzeci sau treizeci de voturi. Și-a dat seama că va trebui să aibă răbdare și să aștepte momentul potrivit. Acest moment s-a ivit când președintele a pus urna pe jos și s-a aplecat pentru a verifica interiorul ca să nu mai fie buletine rămase acolo. L-a luat doar câteva secunde, dar Fisher a avut suficient timp să bage mâna în buzunarul sacoului și să scoată discret o mână de voturi pe care le însemnase mai devreme în acea după-amiază în favoarea lui Dunnett, acțiune pe care o repetase de mai multe ori în fața oglinzii. A strecurat cu îndemânare voturile în propriul său teanc, fără să fie sigur dacă ajungeau.

– Deci, a spus Fisher, uitându-se în sus, câte voturi sunt pentru Simpson?

– O sută șaiszeci și opt, a răspuns președintele. Și câte sunt pentru Dunnett?

– O sută șaptezeci și trei.

Președintele a părut surprins.

– Cum rezultatul este așa de strâns, domnule președinte, poate ar fi bine să le mai verificăm o dată ca să nu fie certuri mai târziu.

– De acord, a spus președintele. Schimbăm locurile?

Așa au făcut și au început să numere pentru a doua oară. După câteva minute, președintele a zis:

– Corect, Fisher. O sută șaptezeci și trei pentru Dunnett.

– Și eu am ajuns la aceeași cifră, domnule președinte. O sută șaiszeci și opt pentru Simpson.

- Știi, nu credeam că sunt așa de mulți oameni în sală.
 - Foarte mulți stăteau în spate, a spus Fisher. Și câțiva pe margini, între rânduri.
 - Atunci, așa se explică, a zis președintele. Dar să nu te superi că-ți spun, bătrâne, eu am votat pentru Simpson.
 - Și eu la fel, a spus Fisher. Dar asta-i democrația.
- Președintele a râs.
- Ei, mai bine ne-am întoarce să le comunicăm rezultatele înainte ca băștinașii să devină nerăbdători.
 - Poate ar fi bine, domnule președinte, să anunțăm doar câștigătorul și să nu le spunem cât de strâns a fost votul? La urmarea, acum trebuie să-l susținem toți pe candidatul ales de asociație. Desigur, voi înregistra cifrele exacte când voi scrie minutele.
 - O idee bună, Fisher.

- Îmi pare rău că vă sun atât de târziu duminică noaptea, lady Virginia, dar a apărut ceva și, dacă vrem să profităm de acest fapt, trebuie să am autorizarea de a acționa imediat.
- Ar fi bine să fie ceva interesant, i-a răspuns o voce somnoroasă.
- Tocmai am auzit că sir William Travers, președintele de la Barrington's...
- Știi cine este William Travers.
- ...a murit de un atac de inimă acum două ore.
- Asta e o știre bună sau una rea? a întrebat vocea, care părea brusc trează.
- Desigur că este bună, pentru că prețul acțiunilor va cădea în mod sigur când va afla presa și de aceea am sunat, pentru că nu avem decât câteva ore ca să începem.
- Presupun că iar vrei să-mi vinzi acțiunile?
- Da, vreau. Sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc că ați avut un profit bunicele cu ultima ocazie și ați distrus și reputația companiei.

– Dar dacă le vând din nou, este vreo șansă ca acțiunile să crească la loc?

– Acțiunile se îndreaptă într-o singură direcție la moartea președintelui unei companii publice, lady Virginia, mai ales când este vorba de un atac de inimă.

– Atunci dă-i drumul, vinde.

20

Giles îi promisese surorii sale că va veni la timp la întrunire. S-a oprit brusc în fața clădirii principale și și-a parcat Jaguarul lângă Morris Travellerul Emmei. A fost mulțumit să vadă că ea venise deja, deoarece, cu toate că ambii dețineau 11 la sută din companie, Emma părea mai interesată de afacerile Barrington Shipping decât el, mai ales de când studia cursul de la Stanford cu acel dublu laureat al premiului Pulitzer, al cărui nume nu și-l putea aminti niciodată.

– L-ai ține minte numele lui Cyrus Feldman dacă ar fi avut un vot în circumscripția ta, a râs Emma de el.

El nu încercase să nege.

Giles a zâmbit, sărind din mașină și zărind un copil ieșind din vechiul vagon al lui Moș Jack. Neglijat rău pe vremea tatălui său, fusese restaurat de curând și devenise un muzeu în memoria aceluia mare om. Grupuri de școlari vizitau în mod regulat vagonul ca să vadă fosta reședință a lui Moș Jack și li se ținea o scurtă lecție de istorie despre Războiul cu burii. Cât va mai dura, s-a întrebat el, înainte de a li se ține lecții despre al Doilea Război Mondial?

În timp ce alerga spre clădire, s-a întrebat de ce Emma simțise că e atât de important să-l întâlnească în acea seară pe noul președinte, când alegerile se apropiau cu pași repezi.

Giles nu știa prea multe despre Ross Buchanan, doar ce citise în *Financial Times*. După Fettes, acesta studiasse economia la Universitatea Edinburgh și apoi s-a alăturat P&O ca trezorier. A avansat de la bază până a ajuns în consiliu, după care a fost numit președinte-adjunct. A fost nominalizat ca președinte, dar nu a primit postul când un membru al familiei s-a decis că dorea acea poziție.

Când Buchanan a acceptat invitația Consiliului de la Barrington de a-i urma lui sir William Travers, acțiunile companiei au crescut cu cincispingi dar, după câteva luni, au revenit la nivelul dinaintea morții lui sir William.

Giles s-a uitat la ceas, nu doar pentru că întârziase câteva minute, ci pentru că mai avea încă alte trei întruniri în acea seară, inclusiv cea de la sindicatul docherilor, care nu accepta să fie lăsat să

aștepte. În ciuda campaniei sale prin care cerea o săptămână de patruzeci și opt de ore lucrătoare și două săptămâni concediu cu plată pentru toți membrii sindicatului, aceștia încă îl priveau cu bănuială pe reprezentantul lor în Parlament și asocierea sa cu acea companie de navigație care-i purta numele, deși acum era prima oară când intra în clădire în ultimul an.

A observat că exteriorul clădirii fusese renovat, nu numai cu un strat de vopsea și, când a împins ușa, a călcat pe un covor albastru și auriu, gros, cu noul blazon al Palace Line. A intrat în lift și a apăsat butonul pentru ultimul etaj și, de data aceasta, nu s-a mai simțit ca un sclav pe o galeră, târât de colo-colo. Când a ieșit, s-a gândit mai întâi la bunicul lui, un președinte respectat care adusese compania în secolul al XX-lea, înainte de a o scoate la bursă. Apoi, s-a gândit, în mod inevitabil, la tatăl lui, care aproape distrusese compania în jumătate din acest timp. Dar cea mai neplăcută amintire a sa, și unul dintre principalele motive pentru care evita această clădire, era că acesta era locul în care tatăl lui fusese ucis. Singurul lucru bun provenit din acest eveniment fusese Jessica, o adevărată Berthe Morissot în devenire.

Giles a fost primul din familia Barrington care nu a devenit președinte al Consiliului, dar el dorise să intre în politică încă de când îl întâlnește pe Winston Churchill, atunci când acesta acordase premiile la Bristol Grammar School, iar Giles fusese căpitanul școlii. Dar prietenul lui, caporalul Bates, ucis în timp ce încerca să scape de nemți, fusese cel care-l întorsese definitiv de la albastru la roșu.

S-a năpustit în biroul președintelui și și-a îmbrățișat sora înainte de a da mâna cu Ray Compton, care fusese directorul executiv al companiei de când își amintea el.

Primul lucru care l-a mirat când a dat mâna cu Ross Buchanan a fost că acesta părea mai tânăr decât cei cincizeci și doi de ani pe care-i avea. Dar apoi și-a amintit că în *Financial Times* se spusese că acesta nici nu fuma, nici nu bea, juca squash de trei ori pe săptămână, se culca la 10:30 p.m. și se trezea la șase fix în fiecare dimineață. Nu era un regim potrivit unui politician.

— Mă bucur că ne cunoaștem în sfârșit, sir Giles, a spus Buchanan.

– Docherii îmi spun Giles, așa că ar fi mai bine ca direcția să-mi spună la fel.

Au izbucnit răsete care au întrerupt tensiunea percepută de antenele politice ale lui Giles. Se gândise că era o întrunire obișnuită, astfel încât el să-l cunoască în cele din urmă pe Buchanan, dar, din privirile celor prezenți, pe agendă era înscris ceva mai serios.

– Nu arată bine, a spus Giles, trântindu-se pe un scaun lângă Emma.

– Mi-e teamă că nu, a spus Buchanan, și nu v-aș fi deranjat atât de aproape de alegeri dacă n-aș fi crezut că trebuie să fiți informat imediat. Voi trece direct la subiect. Poate ați remarcat că prețul acțiunilor companiei a scăzut destul de dramatic după moartea predecesorului meu.

– Da, am văzut, a zis Giles. Dar m-am gândit că nu era nimic neobișnuit.

– În mod normal, ați avea dreptate, dar ceea ce este neobișnuit este cât de repede au scăzut acțiunile și cât de mult.

– Dar par să-și fi revenit după ce ați preluat dumneavoastră conducerea.

– Așa este, a spus președintele, dar nu cred că eu am fost singurul motiv. Și mă întreb dacă n-ar putea exista o altă explicație pentru scăderea prețului acțiunilor după moartea lui sir William, mai ales după ce Ray mi-a atras atenția, că asta nu se întâmpla prima oară.

– Așa este, domnule președinte, a spus Compton. Acțiunile au scăzut la fel de brusc atunci când am anunțat decizia noastră de a ne ocupa de transportul pasagerilor.

– Dar dacă-mi amintesc corect, a intervenit Emma, ele au revenit la prețul de dinainte.

– Da, într-adevăr, a răspuns Buchanan. Dar a durat câteva luni până ce și-au revenit complet și asta nu a făcut reputației companiei niciun bine. Deși putem accepta o astfel de anomalie o dată, când se întâmplă a doua oară, am putea să ne întrebăm dacă nu există un model. Nu am timp să mă uit continuu peste umăr, întrebându-mă când se va întâmpla din nou. Buchanan și-a trecut o

mână prin părul lui des și blond. Conduc o companie publică, nu un cazinou.

– Vrei să-mi spui că ambele incidente au avut loc după ce Alex Fisher s-a alăturat Consiliului de administrație.

– Îl cunoști pe Alex Fisher?

– E o poveste prea complicată ca să te plictisesc cu ea acum, Ross. Adică, asta dacă am intenția să ajung la întrunirea docherilor înainte de miezul-nopții.

– Toate semnele par să indice în direcția lui Fisher, a spus Buchanan. În ambele ocazii, au fost vândute două sute de mii de acțiuni, ceea ce pare să fie exact cei șapte și jumătate la sută din companie care-i aparțin. Prima cădere s-a petrecut cu câteva ore înainte de Adunarea generală a acționarilor la care am anunțat schimbarea noastră de politică, iar a doua, imediat după moartea prematură a lui sir William.

– E o coincidență prea mare, a spus Emma.

– E și mai rău, a continuat Buchanan. De fiecare dată, în timpul ferestrei de trei săptămâni, după ce prețul acțiunilor a scăzut așa de brusc, brokerul care le-a vândut le-a cumpărat iar, exact cu aceeași sumă, și astfel clientul lui a obținut un profit frumușel.

– Și crezi că Fisher era clientul? a întrebat Emma.

– Nu, pare o sumă prea mare pentru el, a zis Giles.

– Sunt sigur că aveți dreptate, a spus Buchanan. Cred că acționează în contul altcuiva.

– Bănuiesc că în contul lui lady Virginia, a spus Giles.

– Da, m-am gândit și eu la asta, a admis Buchanan, dar pot dovedi că Fisher e în spatele acțiunii.

– Cum?

– Am înregistrările bursei de acțiuni pentru ambele perioade de trei săptămâni verificate, a spus Compton, și ambele vânzări s-au făcut din Hong Kong, printr-un dealer numit Benny Driscoll. Nu a trebuit să cercetez prea mult ca să descopăr că, nu cu mult timp în urmă, Driscoll a plecat din Dublin cu câteva ore înainte de Garda și, în mod sigur, nu se va întoarce în Insula de Smarald în viitorul apropiat.

– Mulțumită surorii tale am fost în stare să ajungem la fundul poveștii ăsteia, a spus Buchanan. Giles s-a uitat surprins la Emma.

Ea mi-a recomandat să-l angajez pe un domn Derek Mitchell, care a mai ajutat-o în trecut. Domnul Mitchell a zburat la Hong Kong la cererea noastră și, de îndată ce a localizat barul de pe insulă care servește Guinness, i-a luat o săptămână și câteva lăzi de bere ca să afle că Benny Driscoll este cel mai bun client.

– Deci îl putem înlătura cel puțin pe Fisher, a spus Giles.

– Aș dori să fie așa de ușor, a zis Buchanan. El are dreptul la un loc în Consiliu, atâta timp cât deține șapte și jumătate din stocul companiei. Și singura dovadă de duplicitate pe care o avem este un broker de acțiuni care locuiește în Hong Kong.

– Asta înseamnă că nu putem face nimic?

– Nici gând, a zis Buchanan. De aceea trebuia să vă văd urgent pe dumneavoastră și pe doamna Clifton. Cred că a venit timpul să-l batem pe maiorul Fisher la propriul lui joc.

– Puteți conta pe mine.

– Aș vrea să știu la ce vă gândiți înainte să mă hotărâsc, a spus Emma.

– Desigur. Buchanan a deschis un dosar în fața lor. Amândoi dețineți douăzeci și doi la sută din stocul companiei. Din această cauză sunteți acționarii principali, iar eu nu m-aș apuca să pun în aplicare vreun plan fără binecuvântarea voastră.

– Nu avem nicio îndoială, a spus Ray Compton, că scopul pe termen lung al lui lady Virginia este să distrugă compania, făcând raiduri periodice asupra stocurilor noastre până ce ne vom pierde credibilitatea.

– Și crezi că o face doar ca să se răzbune pe mine? a spus Giles.

– Atâta timp cât are pe cineva în interior, știe exact când să lovească, a zis Buchanan, evitând întrebarea lui Giles.

– Dar nu riscă să piardă foarte mulți bani cu această tactică? a întrebat Emma.

– Virginiei puțin îi pasă de asta, a comentat Giles. Dacă poate distruge compania și pe mine odată cu ea, va fi mai mult decât satisfăcută, după cum și-a dat seama mama mult înaintea mea.

– Ceea ce este și mai rău, a zis președintele, este că estimăm că raidurile ei anterioare asupra acțiunilor noastre i-au adus un profit mai mare de șaptezeci de mii de lire. De aceea trebuie să acționăm acum, înainte de a ne lovi din nou.

- La ce vă gândiți? I-a întrebat Emma.
- Să presupunem, a zis Compton, că Fisher așteaptă alte știri proaste ca să poată repeta exercițiul din nou.
- Și dacă i le-am da... a spus Buchanan.
- Dar cum ne-ar ajuta pe noi? a spus Emma.
- Pentru că, de data aceasta, va fi rândul nostru să dăm un raid în interior, a zis Compton.
- Când Driscoll va pune cele șapte și jumătate la sută din acțiuni pe piață, le cumpărăm noi imediat și prețul lor va crește, nu va scădea.
- Dar ne va costa o avere, a comentat Emma.
- Nu și dacă îi dăm lui Fisher o informație greșită, a spus Buchanan. Cu binecuvântarea voastră, voi încerca să-l conving că, compania noastră se află într-o criză financiară care i-ar putea amenința traiul. Îi voi spune că anul acesta nu vom declara niciun profit din cauza construirii lui *Buckingham*, care a depășit deja cu douăzeci la sută bugetul, deci nu le vom putea oferi dividende acționarilor.
- Dacă faceți așa ceva, a spus Emma, înseamnă că presupuneți că o va sfătui pe Virginia să-și vândă stocul, cu intenția de a-l cumpăra din nou la un preț mai mic în perioada de tranzacții de trei săptămâni.
- Exact. Dar dacă prețul acțiunilor va crește în timpul acestor trei săptămâni, a continuat Ray, lady Virginia s-ar putea să nu mai vrea să-și cumpere cele șapte și jumătate la sută din acțiuni, în care caz Fisher își va pierde locul în Consiliu și vom scăpa de amândoi.
- De cât ai nevoie ca să faci să se întâmple asta? a întrebat Giles.
- Cred, a spus Buchanan, că, dacă aș avea în cufăr o jumătate de milion de lire, aș reuși să-i înlătur.
- Și de cât timp?
- Voi anunța știrile acestea rele la următoarea întrunire a Consiliului, subliniind că acționarii vor fi informați la AGM⁵.
- Și asta când e?

⁵ Annual General Meeting – Întrunirea Generală Anuală.

– Acum am nevoie de sfatul tău, sir Giles. Ai idee când se vor ține alegerile generale?

– Se zice că pe 26 mai și eu mă bazez pe asta.

– Când vom ști sigur? a întrebat Buchanan.

– Se dă în general un avertisment de o lună înainte de dizolvarea Parlamentului.

– Bine, atunci voi întruni Consiliul pe data de... – a întors câteva pagini din agendă – 18 aprilie și vom programa AGM pe 5 mai.

– De ce vreți să țineți această întrunire în mijlocul campaniei electorale? a întrebat Emma.

– Pentru că este singurul moment în care pot garanta că președintele ales nu va putea participa.

– Președinte? s-a interesat Giles, arătând mai mult interes.

– Cred că n-ai citit ziarul de seară, a spus Ray Compton, dându-i un exemplar din *Bristol Evening Post*. Giles a citit titlul: *Fostul erou de la Tobruk devine președintele conservatorilor din Bristol Docklands. Maiorul Alex Fisher a fost ales...*

– Ce pune la cale omul ăsta? a zis el.

– Presupune că veți pierde alegerile și vrea să fie președinte când...

– Dacă ar fi adevărat, l-ar fi susținut pe Neville Simpson și nu pe Greg Dunnett să fie candidat al conservatorilor, pentru că Simpson s-ar fi dovedit un oponent mult mai formidabil. Pune altceva la cale.

– Și ce ați vrea să facem, domnule Buchanan? a întrebat Emma, amintindu-și de ce președintele dorise de la început să o vadă pe ea și pe Giles.

– Am nevoie de autorizarea voastră ca să cumpăr toate acțiunile care apar pe piață pe 5 mai și să cumpăr în continuare în celelalte trei săptămâni.

– Cât de mult putem pierde?

– Mi-e teamă că douăzeci, treizeci de mii de lire. Dar, cel puțin de data aceasta, am ales noi data bătăliei, deci, în cel mai rău caz puteți să nu pierdeți nimic sau s-ar putea chiar să câștigați câte ceva.

– Dacă asta înseamnă să-l înlăturăm pe Fisher ca membru al Consiliului...

– Eu nu voi avea timp, a spus Giles, chiar dacă-mi voi pierde locul la alegeri.

– Nu mă gândeam la dumneavoastră, sir Giles. Speram mai curând ca doamna Clifton să fie de acord să devină membru în Consiliu.

Prim-ministrul, sir Anthony Eden, a vizitat Palatul Buckingham la ora patru, azi după-amiază, pentru o audiență la Maiestatea Sa, regina. Sir Anthony i-a cerut Maiestății Sale permisiunea de a dizolva Parlamentul pentru ca alegerile generale să se țină pe 26 mai. Maiestatea Sa și-a dat, cu grație acordul.

– Exact cum ai prezis, a spus Virginia, închizând radioul. Când vrei să-i spui nefericitului Dunnnett ce ai de gând cu el?

– Cronometrarea este totul, a spus Fisher. Mă gândeam să aștept până duminică după-masă înainte să-l rog să vină să mă vadă.

– De ce duminică după-masă?

– Nu vreau ca și alți membri ai comitetului să fie de față.

– Machiavelli ar fi fost mândru să-i fi fost președinte de comitet, a spus Virginia.

– Machiavelli nu credea în comitete.

Virginia a râs.

– Și când ai de gând să-l suni pe prietenul nostru din Hong Kong?

– Îl voi suna pe Benny cu o noapte înainte de întrunirea Anuală Generală a Acționarilor. Este important să dea ordinul de vânzare în momentul în care Buchanan se ridică să se adreseze întrunirii.

Virginia a scos un *Nor Trecător* din cutia de țigări, s-a așezat la loc, și a așteptat ca maiorul să aprindă un chibrit. A inhalat de câteva ori înainte de a spune:

– Nu crezi că e o coincidență cam mare, domnule maior, ca totul să se potrivească atât de bine în aceeași zi?

21

– Dunnett, ce amabil ai fost că ai venit atât de repede, mai ales într-o duminică după-masă.

– Cu plăcere, domnule președinte. Știu că veți fi încântat să aflați cât de bine merge propaganda noastră. Rezultatele preliminare arată că vom câștiga locul cu peste o mie de voturi.

– Să sperăm că ai dreptate, Dunnett, pentru binele partidului, pentru că mi-e teamă că veștile mele nu sunt la fel de bune. Mai bine ai lua loc.

Zâmbetul vesel de pe fața candidatului a fost înlocuit de o privire uimită.

– Care este problema, domnule președinte? a întrebat el, așezându-se vizavi de Fisher.

– Cred că știi foarte bine care este problema.

Dunnett a început să-și muște buza de jos, uitându-se la președinte.

– Când ai solicitat acest loc și ai oferit comitetului CV-ul tău, a continuat Fisher, se pare că nu ai fost chiar cinstit cu noi. Fisher mai văzuse un om devenind așa de alb la față doar pe câmpul de luptă. Îți amintești că ți s-a cerut să declari ce rol ai avut în timpul războiului. Fisher a scos CV-ul din sertar și a citit cu voce tare: „Din cauza unei răni suferite la rugby, n-am putut să mă înrolez decât la sanitari.”

Dunnett s-a prăbușit în scaun, ca o marionetă cu sforile tăiate.

– Am aflat de curând că această declarație era falsă, sau chiar duplicitară. Dunnett și-a închis ochii. Adevărul este că fuseseși condamnat pentru abuz de încredere și ți-ai petrecut șase luni la închisoare. Abia după ce ai fost eliberat, te-ai alăturat serviciului de ambulanță.

– Dar asta a fost cu mai mult de zece ani înainte, a spus Dunnett, disperat. Nu era posibil să afle cineva.

– Aș fi vrut să fi fost așa, Dunnett, dar, din păcate, am primit o scrisoare de la cineva care a fost deținut în același timp cu tine la Parkhurst, a spus Fisher, ridicând un plic care conținea factura de la gaze. Dacă aș continua cu această înșelătorie, Dunnett, ar însemna

că îți aprob minciuna. Și, dacă adevărul ar ieși la iveală în timpul campaniei sau, și mai rău, când vei fi membru în Parlament, ar trebui să recunosc în fața colegilor mei că știam această problemă, iar ei vor cere pe drept demisia mea.

– Dar mai pot câștiga aceste alegeri, dacă mă susțineți.

– Și Barrington va câștiga ca vântul dacă Partidul Laburist află de asta. Nu uita că nu a câștigat doar o medalie, ci a și evadat dintr-un lagăr german.

Dunnett și-a aplecat capul și a început să plângă.

– Adună-te, Dunnett și poartă-te ca un gentleman. Mai există o cale onorabilă de scăpare din asta.

Dunnett s-a uitat în sus și o expresie de speranță i-a licărit pe figură. Fisher a împins o hârtie albă din agenda electorală și și-a deschis stiloul.

– De ce n-am rezolva asta împreună? a zis el, dându-i stiloul.

– „Dragă domnule președinte”, i-a dictat Fisher în timp ce Dunnett a început să scrie. „Cu mare regret vă informez că mă simt obligat să vă înmânez demisia mea în calitate de candidat la alegerile generale...” – Fisher a făcut o pauză, înainte de a adăuga – „din motive de sănătate.”

Dunnett s-a uitat la el.

– Soția ta știe că ai fost condamnat pentru abuz de încredere?

Dunnett a dat din cap.

– Atunci s-o lăsăm așa. Fisher i-a zâmbit înțelegător înainte de a continua. „Aș dori să vă spun cât de rău îmi pare pentru neplăcerile cauzate comitetului atât de aproape de alegeri –”. Fisher s-a oprit din nou și a așteptat ca Dunnett, cu mâna tremurând, să termine ce îi dictase până atunci – „și îi doresc celui care este suficient de norocos încât să-mi ia locul, succes. Al dumneavoastră sincer...”

N-a mai spus nimic până ce Dunnett nu a semnat în josul paginii.

Fisher a luat scrisoarea și a verificat textul cu atenție. Mulțumit, a pus-o într-un plic și a lăsat-o pe masă.

– Adresează-o „Domnului președinte, privat și personal”.

Dunnett l-a ascultat, acceptându-și soarta.

– Îmi pare rău, Dunnett, a spus Fisher, înșurubând la loc capacul stiloului. Chiar îmi placi. A pus plicul în sertarul de sus al biroului și apoi l-a încuiat. Dar capul sus, bătrâne. S-a ridicat de pe scaun și l-a

luat pe Dunnnett de cot. Sunt sigur că ți-ai dat seama că întotdeauna ți-am dorit binele, a mai spus el, conducându-l încet spre ușă. Ar fi bine dacă ai părăsi circumscripția cât mai repede posibil. Doar nu vrem ca un ziarist băgăcios să afle povestea asta, nu?

Dunnnett a părut înspăimântat.

– Și, înainte de a întreba, Greg, te poți baza pe discreția mea.

– Mulțumesc, domnule președinte, a spus Dunnnett în timp ce se închidea ușa.

Fisher s-a întors în biroul său, a luat telefonul și a format un număr scris pe agenda din fața lui.

– Peter, sunt Alex Fisher. Scuză-mă că te deranjez duminică după-masa, dar s-a ivit o problemă pe care trebuie s-o discutăm urgent. Mă întreb dacă ai putea să cinăm împreună?

– Domnilor, cu mare regret trebuie să vă informez că ieri după-masă m-a vizitat Gregory Dunnnett care, din păcate a trebuit să demisioneze din funcția de candidat parlamentar al sucursalei noastre, de aceea ne-am întrunit urgent.

Aproape toți membrii Comitetului executiv au început să vorbească în același timp. Cuvintele care se repetau cel mai des era „de ce?”

Fisher a așteptat cu răbdare să se reinstaleze ordinea înainte de a răspunde.

– Dunnnett mi-a mărturisit că a înșelat comitetul când a sugerat că a servit la Serviciul de ambulanță în timpul războiului, când, în realitate, el a fost condamnat pentru abuz de încredere și a fost închis șase luni. A aflat că unul dintre ceilalți deținuți a fost abordat de presă, și atunci nu a avut de ales decât să demisioneze.

A doua izbucnire de păreri și întrebări a fost și mai puternică, dar, din nou, Fisher a așteptat să se facă liniște. Își putea permite să piardă timpul. Scrisese scenariul și știa ce era pe pagina următoare.

– Am simțit că nu am de ales decât să-i accept demisia din partea dumneavoastră și ne-am înțeles să părăsească circumscripția cât mai repede posibil. Sper că nu veți crede că am fost prea milos cu acest tânăr.

– Și cum putea găsi un alt candidat așa de repede? a întrebat Peter Maynard atingând punctul esențial.

– Asta a fost și prima mea reacție, a spus Fisher, așa că am sunat imediat la Biroul Central să le cer îndrumări, dar nu era prea multă lume pe acolo duminică după-masă. Totuși, am descoperit ceva când am discutat cu cei de la departamentul juridic, și acest lucru mi se pare semnificativ. Dacă nu vom găsi un candidat înainte de 12 mai, adică joia viitoare, conform legii electorale vom fi descalificați și nu ni se va permite să luăm parte la alegeri, ceea ce-i va garanta lui Barrington o victorie sigură, pentru că singurul său oponent va fi candidatul liberal.

Zgomotul din jurul mesei a atins punctul culminant, după cum fusese sigur Fisher că se va întâmpla. Imediat ce s-a făcut oarecum ordine, a continuat:

– De aceea, l-aș propune pe Neville Simpson.

Câteva zâmbete pline de speranță s-au ivit printre membrii comitetului.

– Dar, din păcate el a fost răpit de Fulham Central și a semnat deja hârțile de admitere. Apoi m-am uitat pe lista originală pe care ne-a trimis-o Biroul Central și am aflat că cei mai buni candidați își asiguraseră deja un loc, iar cei care mai erau disponibili vor fi, cinstit vorbind, mâncați de vii de Barrington. Așa că sunt la mâna dumneavoastră, domnilor.

Mai multe mâini s-au ridicat, iar Fisher l-a ales pe Peter Maynard, de parcă ar fi fost prima persoană care-i atrăsese privirea.

– Este o zi tristă pentru partidul nostru, domnule președinte, dar nu cred că altcineva s-ar fi descurcat mai bine decât dumneavoastră.

În jurul mesei s-a auzit un murmur de aprobare.

– Ești amabil, Peter. Am procedat cum am crezut că este mai bine pentru asociație.

– Eu vorbesc doar în numele meu, domnule președinte, a continuat Maynard, când spun că, dată fiind dificultatea în care ne aflăm, nu s-ar putea să fiți ales dumneavoastră ca să ne reprezentați sucursala?

– Nu, nu, a spus Fisher, fluturându-și o mână, gen Cassius. Sunt sigur că veți fi capabili să găsiți pe cineva mai bine calificat decât mine ca să ne reprezinte.

– Dar nimeni nu cunoaște electoratul, nici pe oponentul nostru fiindcă a venit vorba, mai bine decât dumneavoastră, domnule președinte.

Fisher a permis să fie exprimate mai multe sentimente similare, înainte ca secretarul partidului să spună:

– Sunt de acord cu Peter. Pur și simplu nu ne mai permitem să pierdem timpul. Cu cât tergiversăm mai mult, cu atât mai fericit va fi Barrington.

După ce Fisher s-a asigurat că această părere era acceptată de majoritatea comitetului, și-a aplecat capul, semn ca Maynard să se ridice și să spună:

– Propun ca maiorul Alex Fisher să fie invitat să devină candidatul parlamentar al sucursalei conservatorilor pentru circumscripția Bristol Docklands.

Fisher a ridicat privirea ca să vadă dacă altcineva va susține propunerea. Secretarul i-a făcut pe plac.

– Cei care sunt de acord, a spus Maynard. Mai multe mâini s-au ridicat în aer.

Maynard a așteptat până ce ultima mână s-a alăturat șovăitor majorității, înainte de a spune:

– Declar moțiunea aprobată în unanimitate.

Anunțul a fost urmat de aplauze puternice.

– Sunt copleșit, domnilor, a spus Fisher, și accept încrederea pe care mi-ați arătat-o cu umilință, pentru că, după cum știți, eu întotdeauna am pus partidul pe primul loc, și la acest lucru chiar nu m-am așteptat. Totuși, puteți să fiți siguri, a continuat el, că voi face tot ce pot ca să-l înving pe Barrington la alegeri și să readuc în Camera Comunelor Partidul Conservator pentru a reprezenta Bristol Docklands – un discurs pe care-l repetase de mai multe ori, pentru că știa că nu va putea să-și citească notițele.

Comitetul s-a ridicat în picioare și a început să aplaude tare. Fisher s-a aplecat și a zâmbit. O va suna pe Virginia de îndată ce va ajunge acasă și-i va spune că mica plată pe care o autorizase pentru Mitchell ca să descopere dacă vreunul dintre candidați avea

ceva de ascuns și care ar putea stânjeni partidul, se dovedise o investiție valoroasă. Fisher era aproape sigur acum că-l putea umili pe Barrington și, de data aceasta, pe câmpul de luptă.

- Benny, sunt maiorul Fisher.
- Mă bucur întotdeauna să vă aud, domnule maior, mai ales că o păsărică mi-a șoptit că puteți fi feliicitat.
- Mulțumesc, a spus Fisher dar nu de aceea te-am sunat.
- Stiloul meu e pregătit, domnule maior.
- Vreau să desfășori aceeași operație ca mai înainte, dar de data aceasta, nu există niciun motiv să nu ciupești și tu ceva.
- Cred că sunteți foarte sigur pe dumneavoastră, domnule maior, a spus Benny. Când acesta nu i-a răspuns, a adăugat: Deci un ordin de vânzare pentru două sute de mii de acțiuni Barrington.
- Confirmat, a spus Fisher. Dar, și de data aceasta, cronometrarea este esențială.
- Spuneți-mi doar când să dau ordinul, domnule maior.
- Pe 5 mai, ziua întrunirii acționarilor de la Barrington's. Dar este important ca tranzacția să fie încheiată înainte de ora zece în acea dimineață.
- Considerați că s-a și făcut. După o pauză, Benny a mai spus: Deci tranzacția va fi efectuată în ziua alegerilor?
- Așa este.
- Ce zi ideală ca să lovești două păsări cu aceeași piatră.

- UN SECRET BINE PĂSTRAT -

GILES BARRINGTON

1955

22

Telefonul a sunat chiar după miezul nopții. Giles știa că doar o singură persoană ar fi îndrăznit să-l sune la acea oră.

– Tu nu te culci niciodată, Griff?

– Nu atunci când candidatul conservator își dă demisia în mijlocul campaniei electorale, i-a răspuns agentul lui.

– Ce tot spui acolo? a spus Giles, trezindu-se brusc.

– Greg Dunnett a demisionat din motive de sănătate. Dar cred că e mai mult de atât, pentru că Fisher i-a luat locul. Încearcă să dormi nițel, pentru că vreau să fii în birou până la ora șapte ca să hotărâm ce facem. Cinstit vorbind, cum ar spune americanii, asta-i altă mâncare de pește.

Dar Giles n-a mai adormit. Se gândise o vreme că Fisher punea ceva la cale și acum aflase ce. Probabil că plănuise de la început să fie candidat. Dunnett nu fusese decât mielul sacrificat.

Giles acceptase deja că, deoarece avea doar o majoritate de 414 și sondajele indicau că Partidul Conservator își va crește numărul de locuri, avea o luptă grea de dus. Iar acum aflase că se găsea în fața cuiva despre care știa că e gata să trimită oamenii la moarte dacă i se părea că așa va supraviețui el. Gregory Dunnett fusese ultima victimă.

Harry și Emma au apărut la Barrington Hall în dimineața următoare. L-au găsit pe Giles la micul dejun.

– Nimeni nu mai mănâncă în următoarele trei săptămâni, le-a explicat el, ungându-și altă felie de pâine. Tropăim cu pantofii din piele pe trotuarele tari și strângem mâinile numeroșilor votanți. Și mă asigur că voi doi nu-mi stați în drum. Nu am nevoie să-mi amintească cineva că sora și cumnatul meu votează cu Partidul Conservator.

– Și noi vom fi acolo, muncind pentru o cauză în care credem, i-a spus Emma.

– Asta-mi mai lipsea.

– De îndată ce am auzit că Fisher este candidatul conservator, ne-am hotărât să devenim membri ai Partidului Laburist, a spus Harry. Am trimis chiar și o donație pentru fondul tău electoral.

Giles s-a oprit din mâncat.

– Și, în următoarele trei săptămâni, avem intenția să muncim zi și noapte pentru tine până ce se închid sondajele dacă asta ne va asigura că Fisher nu câștigă.

– Dar, a zis Emma, avem una sau două condiții înainte de a fi de acord să ne aruncăm principiile la gunoi și să te susținem pe tine.

– Știam eu că mai e ceva, a spus Giles, turnându-și o cană mare de cafea.

– Vei veni să stai cu noi la Manor House pentru tot restul campaniei. Altfel, doar cu Griff Haskins să te îngrijească, vei ajunge să mănânci doar pește și cartofi prăjiți, să bei prea multă bere și să aluneci pe podeaua biroului circumscriptiei.

– Cred că ai dreptate. Dar vă avertizez, nu voi ajunge niciodată acasă înainte de miezul-noptii.

– Nu-i nimic. Ai doar grijă să n-o trezești pe Jessica.

– De acord. Giles s-a ridicat, cu o felie de pâine într-o mână și cu un ziar în cealaltă. Ne vedem diseară.

– Nu pleca de la masă până ce n-ai terminat, a spus Emma, vorbind exact ca mama lor.

Giles a râs.

– Mama n-a luptat niciodată într-o campanie electorală, i-a amintit el surorii lui.

– Dar ar fi fost un membru grozav în Parlament, a comentat Harry.

– Cu asta suntem toți de acord, a spus Giles, țâșnind afară din cameră, cu pâinea tot în mână.

A vorbit pe scurt cu Denby înainte să fugă afară din casă, unde i-a găsit pe Harry și pe Emma stând pe bancheta Jaguarului său.

– Ce căutați aici? i-a întrebat, în timp ce se urca la volan și pornea mașina.

– Mergem la muncă, a spus Emma. Avem nevoie de transport dacă dorim să semnăm ca voluntari.

– Vă dați seama, cred, a spus Giles, ieșind pe drumul principal, că e o zi lucrătoare de optsprezece ore și că nu veți fi plătiți.

Când au intrat cu Giles în sediul central al circumscripției după douăzeci de minute, Emma și Harry au fost impresionați de cât de mulți voluntari, de toate vârstele, formele și dimensiunile se agitau în toate părțile. Giles i-a dus repede în biroul agentului său și i-a prezentat lui Griff Haskins.

– Încă doi voluntari, i-a zis el.

– Foarte mulți oameni ciudați ni s-au alăturat de când Fisher a devenit candidatul conservator. Bine ați venit, domnule și doamnă Clifton. Acum, s-a mai ocupat vreunul de așa ceva?

– Nu, niciodată, a recunoscut Harry. Nici măcar pentru conservatori.

– Atunci urmați-mă, le-a spus Griff, conducându-i în camera principală. S-a oprit în fața unei mese improvizate, plină cu clipboarduri. Fiecare dintre acestea, a explicat el, înmânându-le câte un clipboard și un set de creioane colorate în roșu, verde și albastru, reprezintă o stradă sau un drum din circumscripție.

– E ziua voastră norocoasă, a continuat Griff. Aveți domeniul Woodbine, care este unul dintre zonele noastre principale. Lăsați-mă să vă explic regulile generale. Când bateți la o ușă la ora asta, probabil vă va răspunde o femeie, pentru că soțul este la muncă. Dacă vă deschide un bărbat ușă, s-ar putea să fie șomer și, prin urmare, este mai probabil să voteze cu laburiștii. Dar, oricine ar răspunde, voi veți zice: „Bună dimineața. Am venit la dumneavoastră din partea lui Giles Barrington” – niciodată să nu spuneți sir Giles – „candidatul laburist pentru alegerile din 26 mai” – accentuați întotdeauna data – „și sper că-l veți susține”. Acum urmează partea în care trebuie să vă utilizați bunul-simț. Dacă aceștia declară: „Am fost suporter laburist toată viața, vă puteți baza pe mine”, le notați numele cu un creion roșu. Dacă sunt mai în vârstă, îi întrebați dacă au nevoie să fie duși la centrul de votare în ziua respectivă. Dacă spun da, scrieți „mașină” lângă numele lor. Dacă spun: „Am susținut Partidul Laburist în trecut, dar acum nu sunt sigur”, le însemnați numele cu verde, adică nehotărâți, iar consilierul local va trece pe la ei în următoarele zile. Dacă spun că nu-i interesează politica, sau că trebuie să se mai gândească, sau nu s-au decis, sau alte variante pe aceeași temă, înseamnă că sunt

conservatori, deci îi notați cu albastru și nu mai pierdeți timpul cu ei. Ați înțeles?

Amândoi au încuviințat.

– Aceste sondaje sunt vitale, a continuat Griff, pentru că în ziua alegerilor îi vom revizita pe toți cei notați cu roșu, să ne asigurăm că au votat. Dacă nu au votat, îi batem iar la cap ca să le amintim să meargă la secția de votare. Dacă aveți vreo îndoială despre intențiile cuiva, îl notați cu verde, la nehotărâți, pentru că ultimul lucru pe care-l dorim este să le amintim să voteze sau, și mai rău, să-i ducem cu mașina la secția de votare, iar ei să voteze cu ceilalți.

Un voluntar tânăr a venit în fugă și i-a dat lui Griff o bucată de hârtie.

– Ce fac cu ăsta? l-a întrebat el.

Griff a citit mesajul și a zis:

– Spune-i să se care. Este un conservator bine-cunoscut care încearcă doar să ne facă să pierdem timpul. Apropo, a spus el, întorcându-se spre Harry și Emma, dacă cineva vă ține la ușă mai mult de șaiszeci de secunde, spunând că trebuie să fie convins, sau vrea să discute în detaliu politica partidului laburist sau vrea să știe mai multe despre candidat, înseamnă că e tot un conservator care încearcă să vă facă să pierdeți timpul. Spuneți la revedere și plecați. Noroc, întoarceți-vă la mine când aveți foile completate.

– Bună dimineața, numele meu este Ross Buchanan și sunt președintele Barrington Shipping Group. Aș vrea să urez tuturor bun venit la AGM. Veți găsi pe scaun o copie a raportului anual al companiei. Aș dori să vă atrag atenția asupra câtorva probleme. În acest an, profiturile au crescut de la 108.000 de lire până la 122.000 de lire, adică cu doisprezece la sută. Am angajat arhitecții care vor proiecta primul nostru vas de croazieră și mă aștept să ne prezinte recomandările în următoarele șase luni.

Lăsați-mă să-i asigur pe acționari că nu vom continua acest proiect decât dacă suntem convinși că este o propunere viabilă. Ținând seama de acestea, sunt fericit să vă anunț că vom crește dividendele acționarilor cu cinci la sută în acest an. Nu am motive

să cred că dezvoltarea companiei nu va continua în același ritm, sau chiar mai rapid, în anul viitor.

Un ropot de aplauze i-a permis lui Buchanan să întoarcă o pagină din discurs și să verifice ce urma să spună în continuare. Când s-a uitat în sus, a observat câțiva ziariști financiari grăbindu-se afară din cameră pentru a fi siguri că vor prinde primele ediții ale ziarelor de seară, dându-și seama că președintele prezentase deja punctele principale, iar acum le va explica acțiunilor detaliile.

După ce Buchanan a terminat discursul, el și Ray Compton au răspuns patruzeci de minute la întrebări. Când întrunirea s-a terminat în sfârșit, președintele a observat satisfăcut că majoritatea acțiunilor plecau, zâmbind mulțumiți.

Când Buchanan a părăsit estrada din sala de conferințe a hotelului, secretarul a venit în fugă la el și i-a spus:

– Sunteți chemat de urgență din Hong Kong, iar operatorul hotelului vă va da legătura în camera dumneavoastră.

Când Harry și Emma s-au întors la cartierul general al Partidului Laburist, după ce-și completaseră primele foi cu însemnări, erau extenuați.

– Cum a mers? i-a întrebat Griff, uitându-se cu un ochi de profesionist la clipboardurile lor.

– N-a fost rău, a zis Harry. Dacă zona Woodbine este reprezentativă, ne va merge bine.

– Aș vrea eu, a spus Griff. Această zonă ar trebui să fie majoritar laburistă, dar mâine vă slobozesc pe Arcadia Avenue, și acolo veți vedea cu ce vă veți înfrunta de fapt. Înainte de a merge acasă, puneți cel mai bun răspuns primit azi sus, pe panoul de notițe. Câștigătorul primește o cutie de Cadbury's Milktray.

Emma a zâmbit.

– O femeie mi-a spus: „Soțul meu votează cu conservatorii, dar eu întotdeauna l-am susținut pe sir Giles. Orice ați face, vă rog să nu-i spuneți.”

Griff a zâmbit și el.

– Nu e ceva neobișnuit, a zis el. Și, Emma, nu uita cea mai importantă sarcină a ta este să te asiguri că cel care candidează pentru noi este hrănit și doarme bine la noapte.

– Și eu? a întrebat Harry, când Giles a intrat în cameră.

– Tu nu mă interesezi, a replicat Griff. Nu numele tău este pe buletinul de vot.

– Câte întruniri am în seara asta? a fost prima întrebare a lui Giles.

– Trei, a spus Griff, fără să se uite pe vreo agendă. Hammond Street YMCA, la ora șapte, clubul de snooker de pe Cannon Road la opt și Clubul Tinerilor Lucrători la nouă. Asigură-te că nu întârzi la niciuna și că ajungi în pat până la miezul-noapții.

– Mă întreb dacă Griff se culcă, a zis Emma, după ce acesta a plecat să rezolve ultima criză.

– Nu, a șoptit Giles. E vampir.

Când Ross Buchanan a intrat în camera lui de hotel, telefonul suna. S-a dus și a ridicat receptorul.

– Apelul dumneavoastră din Hong Kong e pe linie, domnule.

– Bună seara, domnule Buchanan, s-a auzit o voce cu accent scoțian pe linia plină de paraziți. Sunt Sandy McBride. Am zis că e mai bine să vă sun ca să vă zic că totul s-a petrecut exact cum ați prezis, de fapt aproape minut cu minut.

– Și numele brokerului?

– Benny Driscoll.

– Nu mă miră, a zis Buchanan. Dă-mi detaliile.

– La câteva minute de la deschiderea bursei londoneze, a apărut un ordin de vânzare pentru două sute de mii de acțiuni Barrington. Conform instrucțiunilor, le-am cumpărat imediat pe toate.

– La ce preț?

– Patru lire și trei șilingi.

– Și de atunci au mai apărut alte acțiuni pe piață?

– Nu prea multe, cinstit vorbind, au fost mai multe ordine de cumpărare decât de vânzare după rezultatele excelente anunțate la AGM.

– Și care este acum prețul unei acțiuni?

Buchanan putea auzi zgomotul telegrafului pe fundal.

– Patru lire și șase șilingi, a spus McBride. Par să se fi stabilit la valoarea aceasta.

– Bine, a zis Buchanan. Nu mai cumpăra altele decât dacă vor cădea sub patru lire și trei șilingi.

– Am înțeles, domnule.

– Asta ar trebui să-l țină pe maior treaz noaptea în următoarele trei săptămâni.

– Pe maior? a întrebat brokerul, dar Buchanan deja închisese telefonul.

Arcadia Avenue era, după cum îi avertizase Griff, o fortăreață conservatoare, dar Harry și Emma nu s-au întors la cartierul general cu mâna goală.

După ce Griff le-a verificat clipboardurile, s-a uitat nedumerit la ei.

– Am ascultat cu rigurozitate ordinele, a spus Harry. Când am avut vreo îndoială, am marcat cu verde, adică nehotărâți.

– Dacă ai dreptate, locul din Parlament este mai aproape de noi decât în previziunile din sondaje, a zis Griff, când Giles, respirând greu, a dat buzna în cameră cu un exemplar din *Bristol Evening Post* în mână.

– Ai văzut prima pagină, Griff? a zis el, dându-i agentului prima ediție a ziarului.

Griff a citit titlul de pe prima pagină, i-a dat ziarul înapoi lui Giles și a spus:

– Fă-te că nu vezi. Nu spune nimic, nu face nimic. Țsta e sfatul meu.

Emma s-a uitat peste umărul lui Giles ca să vadă titlul. *Fisher îl provoacă pe Barrington la o dezbatere.*

– Sună interesant, a spus ea.

– Ar fi interesant, dacă Giles ar fi suficient de prost încât să accepte.

– Și de ce n-ar fi? a întrebat Harry. La urma-urmei, se pricepe mult mai bine la dezbateri decât Fisher și are o experiență mai mare în politică.

– S-ar putea, a zis Griff, dar nu trebuie să-i oferi niciodată contracandidatului o platformă. Dacă Giles este membru în Parlament, poate să dicteze el condițiile.

– Da, dar ai citit ce vrea să spună ticălosul? a spus Giles.

– De ce mi-aș pierde timpul cu Fisher, a spus Griff, când acest lucru nu se va întâmpla?

Giles a ignorat comentariul și a început să citească cu voce tare prima pagină. „Barrington trebuie să răspundă la multe întrebări dacă încă dorește să rămână membru în Parlament pentru Docklands pe 26 mai. Cunoscându-l, așa cum îl cunosc eu, sunt sigur că eroul de la Tobruk nu va renunța la provocare. Voi fi la Colston Hall joia viitoare, pe 19 mai, și voi fi fericit să răspund tuturor întrebărilor puse de public. Pe estradă vor fi trei scaune și, în cazul în care sir Giles nu apare, sunt sigur că electoratul va trage propriile concluzii”.

– Trei scaune? s-a interesat Emma.

– Fisher știe că vor apărea și liberalii, pentru că nu au nimic de pierdut, a spus Griff. Dar sfatul meu rămâne același. Ignoră-l pe ticălos. Mâine va apărea alt titlu și, până atunci, a zis el, arătând spre ziar, asta va fi bun doar la împachetat peștele și cartofii prăjiți.

Ross Buchanan stătea la biroul său de la Barrington, verificând ultimul raport de la Harland și Wolff, când a intrat secretara.

– Sandy McBride din Hong Kong e la telefon. Vreți să preluați apelul?

– Fă-mi legătura.

– Bună dimineața, domnule. M-am gândit că ați dori să știți că Benny Driscoll telefonează la fiecare câteva ore vrând să știe dacă am ceva acțiuni Barrington de vânzare. Eu mai am cele două sute de mii și, cum prețul continuă să crească, am sunat să vă întreb dacă vreți să vând câteva?

– Nu până la sfârșitul perioadei de trei săptămâni și până ce nu se deschide un nou cont. Până atunci, suntem cumpărători, nu vânzători.

Când Giles a văzut, titlul din *Evening Post* din următoarea zi, și-a dat seama că nu mai putea evita confruntarea directă cu Fisher. **Episcopul de Bristol la masa dezbaterii electorale.** De data aceasta, Griff a citit prima pagină mai atent.

Episcopul de Bristol, Preafericitul Reverend Frederick Cockin, a fost de acord să fie moderator la o dezbatere electorală care se va tine la Colston Hall joia viitoare, 19 mai, la ora 7:30 p.m. Maiorul Alex Fisher, candidatul conservator și domnul Reginald Ellsworthy, candidatul liberal, au fost amândoi de acord să participe la această dezbatere. Sir Giles Barrington, candidatul laburist, nu a răspuns încă invitației noastre.

– Tot cred că trebuie să-l ignori, a spus Griff.

– Dar uită-te la poza de pe prima pagină, a zis Giles, aruncând pagina în mâinile agentului său.

Griff s-a uitat la fotografie, care arăta un scaun gol în mijlocul scenei de la Colston Hall, cu un spot de lumină îndreptat asupra lui, deasupra comentariului: *Va apărea sir Giles?*

– Desigur că-ți dai seama, a spus Giles, că, dacă nu apar, se vor bucura peste măsură.

– Și dacă apari, se vor bucura și mai mult. Griff a făcut o pauză. Dar este alegerea ta și, dacă ești încă hotărât să fii acolo, trebuie să întoarcem situația în avantajul nostru.

– Și cum vom reuși?

– Vei da un comunicat de presă la ora șapte, mâine dimineață, astfel încât titlul să fie, de data aceasta, al nostru.

– Și cei voi declara?

– Vei declara că accepți cu încântare provocarea pentru că îți va oferi oportunitatea de a arăta cât valorează în realitate politica

conservatorilor și, în același timp, va permite populației din Bristol să decidă cine poate fi cel mai bun reprezentant al lor în Parlament.

– De ce te-ai răzgândit? a întrebat Giles.

– M-am uitat la ultimele sondaje și acestea arată că vei pierde peste o mie de voturi, așa că acum nu mai ești favoritul, ci oponentul.

– Și ce ar mai putea merge prost?

– Soția ta ar putea să-și facă apariția, să se așeze în primul rând și să pună prima întrebare. Apoi amanta ta ar putea apărea și-i va trage o palmă, în care caz nu va fi nevoie să fii îngrijorat pentru *Bristol Evening Post*, pentru că vei apărea pe prima pagină a fiecărui ziar din țară.

23

Giles s-a așezat înapoi pe scaunul de pe scenă, fiind întâmpinat de aplauze prelungite. Discursul său către sala plină de oameni cu greu ar fi putut merge mai bine și, vorbind ultimul, avusese un avantaj.

Cei trei candidați sosiseră cu toții cu jumătate de oră mai devreme și apoi valsaseră unul în jurul altuia ca niște elevi la prima lor oră de dans. Episcopul, care era moderator, îi adusese în cele din urmă la un loc și le explicase cum intenționa să conducă evenimentul.

– Îl voi invita pe fiecare să țină discursul de deschidere, ceea ce nu va dura mai mult de opt minute. După șapte minute, voi suna un clopoțel. Le-a arătat cum. Voi suna a doua oară după opt minute, pentru a arăta că trebuie să începeți. De îndată ce veți ține discursurile, voi deschide întrunirea, cerând să se pună întrebări din public.

– Cum se va decide ordinea? a întrebat Fisher.

– Vom trage la sorți.

Episcopul a scos trei paie în pumnul închis și a invitat fiecare candidat să aleagă unul.

Fisher a tras paiul scurt.

– Deci dumneavoastră veți începe, domnule maior Fisher, a spus episcopul. Domnule Ellsworthy, dumneavoastră urmați și dumneavoastră, sir Giles, veți fi ultimul.

Giles i-a zâmbit lui Fisher și i-a spus:

– Ghinion, bătrâne.

– Nu, am vrut să fiu primul, a protestat Fisher, făcându-l până și pe episcop să ridice o sprânceană.

Când episcopul i-a condus pe cei trei pe scenă, la ora 7:25 p.m., a fost singura dată în acea seară în care toată lumea a aplaudat. Giles s-a așezat și s-a uitat în jos la spectatorii înghesuiți. A presupus că mai mult de o mie de oameni veniseră să asiste la turnir.

Giles știa că fiecare dintre cele trei partide oferiseră 250 de bilete pentru susținători, deci mai rămăseseră 400 de nehotărâți care

trebuiau convinși; aproximativ majoritatea cu care câștigase ultimele alegeri.

La 7:30 p.m., episcopul a început procedurile. I-a prezentat pe cei trei candidați, apoi l-a invitat pe maiorul Fisher să-și prezinte discursul de deschidere.

Fisher a înaintat încet spre marginea scenei, și-a pus discursul pregătit pe pupitru și a lovit microfonul. A vorbit cu nervozitate, ținându-și capul aplecat, evident speriat să nu-și piardă locul.

Când episcopul a sunat clopoțelul pentru a-i indica că mai avea doar un minut, Fisher a început să se grăbească, ceea ce l-a făcut să se bâlbâie. Giles i-ar fi putut explica că regula de aur era că, dacă aveai alocate opt minute, trebuia să pregătești un discurs de șapte minute. Este mai bine să termini puțin mai devreme decât să fii oprit în mijlocul perorației. Cu toate acestea, când Fisher s-a întors pe scaun, a fost răsplătit cu aplauze prelungite de la suporterii săi.

Giles a fost surprins când Reg Ellsworthy s-a ridicat să prezinte cauza liberalilor. Nu avea un discurs pregătit dinainte, nici măcar o listă cu puncte principale care să-i amintească subiectele asupra cărora trebuia să se concentreze. În loc de aceasta, a discutat despre problemele locale și, când a sunat prima oară clopoțelul, s-a oprit în mijlocul unei propoziții și s-a întors pe scaun. Ellsworthy reușise ceva ce i se păruse imposibil lui Giles: îl făcuse pe Fisher să arate bine. Cu toate acestea, o cincime din cei aflați în sală și-a aplaudat campionul.

Giles s-a ridicat, fiind întâmpinat călduros de cei două sute de susținători ai săi, cu toate că foarte mulți oameni din sală nu au zis nimic. Un lucru cu care se obișnuise de pe timpul când stătea pe banca din Parlament. S-a așezat lângă pupitru, uitându-se doar din când în când la notițe.

A început prin a descrie erorile conservatorilor și a sublinia că politica Partidului Laburist ar trebui să fie baza noului guvern. A atins apoi problemele locale și a reușit chiar să arunce problemele pavării drumurilor pe seama liberalilor, ceea ce a stârnit râsete în sală. Când a ajuns la sfârșitul discursului, cel puțin jumătate din spectatori l-a aplaudat. Dacă întrunirea s-ar fi sfârșit atunci, ar fi fost clar un singur câștigător.

– Candidații vor răspunde acum întrebărilor publicului, a anunțat episcopul, și sper că această acțiune se va desfășura în mod ordonat și respectuos.

Treizeci dintre suporterii lui Giles au sărit, ridicându-și mâinile în sus, toți pregătiți cu întrebări care urmau să-și ajute candidatul și să-i submineze pe ceilalți doi. Singura problemă era că șaiszeci de alte mâini hotărâte se ridicaseră în același timp.

Episcopul era suficient de isteț ca să identifice unde stăteau cele trei blocuri diferite de suporteri și, în mod inteligent, a ales membrii indeciși din public care doreau să afle care era părerea candidaților referitoare la introducerea ceasurilor de parcare în Bristol, ceea ce i-a oferit ocazia candidatului laburist să strălucească; la sfârșitul raționalizărilor, pe care le aprobau toți; și la propunerea de electrificare a căilor ferate, care nu era susținută de niciunul.

Dar Giles știa că, totuși, se va trage o săgeată în direcția lui și trebuia să se asigure că aceasta nu își va atinge ținta. Până la urmă, a auzit zgomotul arcului.

– Ar putea sir Giles să ne explice pentru ce a vizitat Cambridge de mai multe ori în timpul ultimului guvern decât și-a vizitat propria circumscripție? a întrebat un bărbat înalt, subțire, de vârstă mijlocie, care i s-a părut cunoscut lui Giles.

Giles a stat o clipă să-și adune gândurile. Era aproape gata să se ridice când Fisher a sărit în sus, evident fără să fie surprins de întrebare, presupunând că toți cei de față știau exact la ce se referea cel care întrebuse.

– Permiteți-mi să îi asigur pe toți cei din această sală, a zis el, că eu îmi voi petrece mai mult timp în Bristol decât în oricare alt oraș, indiferent de distracții.

Giles s-a uitat în jos și a văzut figurile lipsite de expresie. Se părea că habar n-aveau despre ce vorbea Fisher.

Apoi s-a ridicat candidatul liberal. Era evident că nu știa nici el despre ce era vorba pentru că a spus doar:

– Fiind din Oxford, nu voi vizita alte locuri decât dacă n-am încotro.

Câțiva au râs.

Cei doi oponenti ai lui Giles îi oferiseră muniția cu care să lupte. S-a ridicat și s-a întors către Fisher.

– Mă simt obligat să-l întreb pe maiorul Fisher, dacă a zis că îşi va petrece mai mult timp în Bristol decât în oricare alt oraş, asta înseamnă că, dacă va câştiga alegerile joia viitoare, nu se va duce la Londra să-şi ia locul în Camera Comunelor?

Giles s-a oprit să aştepte ca râsetele şi aplauzele să se termine înainte de a adăuga:

– Sunt sigur că nu trebuie să îi amintesc candidatului conservator cuvintele lui Edmund Burke. „Am fost ales să reprezint populaţia din Bristol la Westminster, nu populaţia din Westminster în Bristol.” Acesta este un conservator cu care sunt complet de acord.

Giles s-a aşezat la loc, fiind aplaudat îndelung. Cu toate că ştia că nu răspunsese cu adevărat la întrebare, simţea că va scăpa şi așa.

– Cred că mai este timp pentru o singură întrebare, a spus episcopul, arătând spre o femeie aşezată în mijlocul sălii, care părea a fi neutră.

– Poate să ne spună fiecare dintre cei trei candidaţi unde le sunt nevestele în această seară?

Fisher s-a aşezat şi şi-a încrucişat braţele, în timp ce Ellsworthy se uita nedumerit. În cele din urmă, episcopul s-a întors spre Giles şi a zis:

– Cred că este rândul dumneavoastră să răspundeţi primul.

Giles s-a ridicat şi s-a uitat direct la femeie.

– Soţia mea şi cu mine, a început el, suntem în prezent în procedură de divorţ, care sper că se va termina în curând.

S-a aşezat la loc într-o tăcere neplăcută. Ellsworthy a sărit în sus şi a spus:

– Trebuie să recunosc că, de când am devenit candidat liberal, n-am reuşit să găsesc pe nimeni care să dorească să iasă cu mine, cu atât mai puţin să se mărite cu mine.

Această replică a fost întâmpinată cu râsete şi aplauze călduroase. Giles s-a gândit un moment că Ellsworthy ar fi putut ajuta la scăderea tensiunii din sală.

Fisher s-a ridicat încet în picioare.

– Iubita mea, a spus el, surprinzându-l pe Giles, care m-a însoţit în această seară şi stă în primul rând, va fi alături de mine pe toată durata campaniei. Jenny, de ce nu te ridici şi nu saluţi oamenii?

O tânără atrăgătoare s-a ridicat, s-a întors cu fața la audiență și le-a făcut cu mâna. A fost întâmpinată cu un ropot de aplauze.

– Unde am mai văzut-o pe femeia asta? a șoptit Emma

Dar Harry se concentra asupra lui Fisher, care nu se întorsese la locul său și era clar că mai avea ceva de zis.

– M-am gândit că v-ar interesa să aflați că, în această dimineață, am primit o scrisoare de la lady Barrington.

Asupra sălii s-a lăsat o tăcere pe care nu reușise s-o obțină niciunul dintre candidați până atunci. Giles stătea pe marginea scaunului când Fisher a scos o scrisoare din buzunar. A deschis-o încet și a început să citească.

„Stimate domn maior Fisher, vă scriu pentru a-mi exprima admirația pentru campania elegantă pe care o conduceți din partea Partidului Conservator. Aș vrea să știți că, dacă aș fi un cetățean al orașului Bristol, nu aș ezita să votez pentru dumneavoastră, deoarece sunt sigură că sunteți cel mai bun candidat. De abia aștept să vă văd luându-vă locul în Camera Comunelor. A dumneavoastră, cu sinceritate, Virginia Barrington.”

În sală s-a dezlănțuit haosul, iar Giles și-a dat seama că tot ce obținuse în ultima oră se evaporase într-un singur minut. Fisher a împăturit hârtia, a strecurat-o înapoi în buzunar și s-a întors la locul lui. Episcopul a încercat, curajos, să readucă ordinea în cadrul întrunirii, în timp ce susținătorii lui Fisher continuau să ovaționeze la nesfârșit, iar suporterii lui Giles se uitau disperați.

Griff avusese dreptate. Niciodată să nu-i oferi contracandidatului o platformă.

– Ai reușit să cumperi înapoi acțiunile alea?

– Nu încă, a zis Benny, Barrington este încă bine cotate pentru profiturile sale anuale și se așteaptă ca Partidul Conservator să-și crească majoritatea la alegeri.

– Și care este acum prețul acțiunilor?

– Cam patru lire și șapte șilingi și nu cred că vor scădea în curând.

– Cât vom pierde noi? a întrebat Fisher.

– Noi? Nu noi, a spus Benny, doar dumneavoastră. Lady Virginia nu va pierde nimic. Și-a vândut toate acțiunile la un preț mult mai mare decât cel cu care le-a cumpărat inițial.

– Dar dacă nu le cumpără înapoi, îmi voi pierde locul în Consiliu.

– Și dacă le cumpără înapoi, va avea de plătit un bonus prea mare și nu cred că ar fi prea fericită. Benny a mai tăcut câteva minute, după care a adăugat: Încercați să priviți partea bună a lucrurilor, domnule maior. Pe vremea aceasta, săptămâna viitoare, veți fi membru în Parlament.

În ziua următoare, cele două ziare locale nu au fost plăcut de citit pentru membrul actual al Parlamentului. Se menționa pe scurt discursul lui Giles, însă era o fotografie mare a Virginiei pe prima pagină, arătând strălucitoare, cu o copie a scrisorii adresate lui Fisher dedesubt.

– Nu întoarce pagina, a zis Griff.

Giles a întors imediat pagina și a găsit ultimul sondaj, care prevedea că Partidul Conservator își va crește majoritatea cu două-trei locuri. Bristol Docklands era al optulea pe lista laburiștilor marginali, cel mai probabil să își piardă locul în favoarea conservatorilor.

– Un membru al Parlamentului nu poate face nimic când tendința națională se întoarce împotriva partidului său, a spus Griff, de îndată ce Giles a terminat de citit articolul.

– Cred că un membru bun valorează cât o mie de voturi în plus, iar un contracandidat amărât poate pierde o mie, dar, cinstit vorbind, nu sunt sigur că nici două mii de voturi n-ar fi de ajuns. Dar asta nu ne va împiedica să luptăm pentru fiecare vot până la ora nouă, joi-seara. Așa că nu lăsa garda jos. Vreau să te văd pe străzi strângând mâna tuturor cetățenilor. Cu excepția lui Alex Fisher. Dacă dai peste el, ai permisiunea mea să-l strângi de gât.

– Ai reușit să cumperi înapoi acțiuni Barrington?

– Mi-e teamă că nu, domnule maior. N-au căzut deloc sub patru lire și trei șilingi.

– Asta înseamnă că mi-am pierdut locul în Consiliu.

– Cred că veți afla că asta a făcut parte din planul celor de la Barrington, a zis Benny.

– Ce vrei să spui?

– Sandy McBride a cumpărat acțiunile când au apărut pe piață și el a fost cumpărătorul principal în ultimele douăzeci și una de zile. Toată lumea știe că este brokerul de la Barrington.

– Ticălosul.

– Au observat desigur ce faceți, domnule maior. Dar astea nu sunt vești complet rele, pentru că lady Virginia a obținut un profit mai mare de șaptezeci de mii de lire la investiția inițială, așa că bănuiesc că vă este datoare.

Giles n-ar fi putut munci mai mult în ultima zi a campaniei, chiar dacă uneori se simțea ca Sisif împingându-și bolovanul în susul dealului.

Când s-a întors la sediul campaniei în ajunul alegerilor, l-a văzut pentru prima oară pe Griff deprimat.

– Zece mii din astea au fost aruncate în cutiile de scrisori din toată circumscripția noaptea trecută, în caz că cineva n-ar fi aflat.

Giles s-a uitat la reproducerea primei pagini din *Bristol Evening Post* cu fotografia Virginiei deasupra scrisorii ei către Fisher. Dedesubt erau cuvintele: *Dacă doriți să fiți reprezentat în parlament de un om cinstit și decent, votați cu Fisher.*

– Omul ăsta e un rahat, a spus Griff. Și ne-a fost aruncat pe cap de la o înălțime mare, a mai zis el, când unul dintre voluntari intra cu ziarele de dimineață.

Giles s-a trântit la loc în scaun și a închis ochii. Dar, după o clipă, ar fi putut jura că l-a auzit pe Griff râzând. Chiar râdea. A deschis ochii și Griff i-a dat un exemplar din *Daily Mail*.

– O să fie o cursă strânsă, băiete, dar cel puțin am revenit în joc.

Giles n-a recunoscut imediat fata drăguță de pe prima pagină, care fusese aleasă să joace în *The Benny Hill Show*. Jenny îi

spusese corespondentului ziarului despre slujba pe care o avusese înainte de a obține rolul.

– Mi s-au plătit zece lire pe zi ca să escortez un candidat conservator prin circumscripție și să le spun tuturor că eram iubita lui.

Lui Giles i s-a părut că fotografia lui Fisher nu era prea reușită.

Fisher a înjurat tare când a văzut prima pagină din *Daily Mail*.

Și-a băut a treia cană de cafea neagră și s-a ridicat să plece spre sediul campaniei, tocmai când a auzit poșta de dimineață aruncată aterizând pe covoraș. Scrisorile vor trebui să aștepte până seara și le-ar fi ignorat de tot dacă n-ar fi zărit una cu logo-ul companiei Barrington pe ea. A deschis-o și a scos două cekuri, unul pe numele lui, pentru 1.000 de lire, plata trimestrială ca director la Barrington, a doua pentru 7.341 de lire, dividendele anuale ale lui lady Virginia, emis tot pe numele maiorului Alexander Fisher, astfel încât nimeni să nu știe că cele 7,5 la sută acțiuni ale ei făcuseră posibil ca el să fie în Consiliu. Nu mai era.

Când se va întoarce acasă în această seară, va scrie un cek pentru aceeași sumă și-l va trimite lui lady Virginia întrebându-se dacă era prea devreme să-i dea telefon, și-a verificat ceasul. Era opt și câteva minute și trebuia să ajungă în fața votanților, la Temple Meads, atunci când aceștia ieșeau din schimb. Desigur că era deja trează. A luat telefonul și a format un număr din Kensington.

A sunat de câteva ori înainte ca o voce somnoroasă să-i răspundă. Era gata să lase receptorul jos.

– Cine este? a întrebat Virginia.

– Sunt Alex Fisher. M-am gândit să vă sun să știți e că am vândut tot stocul dumneavoastră de la Barrington și ați obținut un profit de peste șaptezeci de mii. A așteptat să i se mulțumească, dar nu a auzit nimic. Mă întrebam dacă doriți să vă recuperați acțiunile? a mai întrebat el. La urma-urmei ați obținut un profit frumuseț de când fac parte din Consiliu.

– La fel și dumneavoastră, domnule maior, după cum sunt sigură că vă amintiți. Dar planurile mele pentru viitor s-au schimbat oarecum și nu mai includ Barrington.

– Dar dacă nu cumpărați înapoi cele 7,5 la sută, îmi voi pierde locul în Consiliu.

– Nu mi-aș pierde somnul din cauza aceasta, domnule maior.

– Dar mă întrebam, având în vedere împrejurările...

– Ce împrejurări?

– Dacă vi s-ar părea că un mic bonus ar fi potrivit, a zis el, uitându-se la cecul de 7.341 de lire.

– Cât de mic?

– Mă gândeam că poate cinci mii de lire?

– Mă voi gândi.

Convorbirea s-a întrerupt și Alex s-a întrebat dacă ea închisese telefonul. În cele din urmă, Virginia a zis:

– M-am gândit și m-am decis că nu e cazul.

– Atunci, poate un împrumut... a spus el, încercând să nu pară disperat.

– Nu ți-a spus dădaca ta, nici să nu împrumuți, nici să nu iei cu împrumut? Nu, desigur, pentru că n-ai avut dădacă.

Virginia s-a întors și a bătut tare de trei ori pe marginea din lemn a patului.

– Ah, femeia a adus tocmai micul meu dejun, domnule maior, așa că adio. Și când spun adio, înseamnă chiar adio.

Fisher a auzit telefonul închizându-se. S-a uitat fix la cecul pentru 7.341 de lire, pe numele lui și și-a amintit vorbele lui Benny: *Îți este datoare.*

24

Giles s-a trezit la cinci dimineața în ziua alegerilor și nu din cauză că nu putuse dormi.

Când cobora scările, Denby i-a deschis ușa către camera unde lua micul dejun și a spus:

– Bună dimineața, sir Giles, de parcă în fiecare zi ar fost alegeri.

Giles a intrat în salon, a luat un vas de pe dulap și l-a umplut cu fulgi de porumb și fructe. Tocmai își revedea programul pentru acea zi, când s-a deschis ușa și a intrat Sebastian, îmbrăcat cu un blazer albastru, elegant, și cu pantalonii gri, din flanelă.

– Seb. Când te-ai întors?

– Astă-noapte, târziu, unchiule Giles. Majoritatea școlilor au dat zi liberă pentru că sunt folosite ca centre de alegeri, așa că am întrebat dacă pot să vin acasă să te ajut.

– Și ce-ai vrea să faci? a întrebat Giles când Denby i-a pus o farfurie cu ouă și șuncă în față.

– Orice, ca să te ajut să câștigi.

– Dacă asta vrei să faci, fii atent. În ziua alegerilor, partidul are opt sedii ale comitetelor pe tot teritoriul circumscripției. Toate sunt utilizate de voluntari, dintre care unii au experiență de la vreo douăzeci de alegeri anterioare. Au sondajele completate la zi pentru fiecare district de care se ocupă. Fiecare stradă, alee, bulevard și înfundătură vor fi marcate ca să se vadă unde locuiesc susținătorii noștri. Mai avem și câte un voluntar lângă fiecare centru de votare care verifică numele celor care au votat. Cea mai mare problemă a noastră este aducerea acelei liste înapoi în sala comitetului, astfel încât să putem să îi urmărim pe suporterii care nu au votat încă și să ne asigurăm că ajung la centrele de votare înainte de ora nouă când acestea se închid. O regulă generală, este ca, a continuat Giles, majoritatea oamenilor noștri să voteze între opt și zece dimineața, imediat după deschiderea urnelor, iar conservatorii să apară pe la zece și să continue până la ora patru după-masă. După aceea, când votanții noștri se întorc de la muncă, atunci este momentul decisiv pentru că, dacă nu votează în drum spre casă,

este aproape imposibil să-i mai scoți afară, a continuat el când Emma și Harry au intrat în salon.

– Ce v-a pus Griff să faceți azi? s-a interesat Giles.

– Eu mă ocup de una dintre camerele comitetului, a spus Emma.

– Eu mă ocup de votanții roșii, a spus Harry. Și dacă au nevoie să fie conduși, îi duc la centrul de votare.

– Nu uita, a spus Griff, pentru unii dintre ei, ultima oară când au mers cu mașina a fost probabil la ultima alegere, doar dacă n-au avut o nuntă sau o înmormântare în familie în ultimii patru ani. Ce cameră de comitet ți-a alocat Griff? a întrebat-o pe Emma.

– Trebuie s-o ajut pe domnișoara Parish la Woodbine.

– Ar trebui să fii mândră, a zis Giles. Domnișoara Parish este o legendă. Oameni în toată firea se tem pentru viața lor dacă uită să voteze. Apropo, Seb s-a oferit să fie unul dintre mesagerii noștri. I-am explicat deja care vor fi îndatoririle lui. Emma i-a zâmbit fiului ei.

– Eu am plecat, a spus Giles, sărind de la locul lui, dar nu înainte de a-și face două sendvișuri cu șuncă și felii de pâine integrală.

Emma s-a gândit că doar Elisabeth ar fi putut să-l certe și, probabil, nici chiar ea, în ziua alegerilor.

– Voi vizita fiecare sediu de comitet în cursul zilei, a mai zis el, în timp ce mergea, așa că ne vedem mai târziu.

Denby îl aștepta în fața ușii.

– Scuzați-mă că vă deranjez, sir, dar sper că nu va fi un inconvenient dacă personalul își va lua liber o jumătate de oră între trei și patru în după-masa aceasta.

– Vreun motiv special?

– Ca să voteze, domnule.

Giles s-a uitat stânjenit.

– Câte voturi? a șoptit el.

– Șase pentru dumneavoastră și un nehotărât. Giles a ridicat o sprânceană. Noul grădinar, domnule, se crede că e mai grozav. Crede că e conservator.

– Atunci să sperăm că nu voi pierde cu o diferență de un vot, a zis Giles, ieșind în fugă pe ușa din față.

Jessica stătea pe alee, ținându-i portiera mașinii deschisă, așa cum făcea în fiecare dimineață.

– Pot să vin cu tine, unchiule Giles? l-a întrebat ea.

– Nu și de data aceasta. Dar îți promit că vei fi lângă mine la următoarele alegeri. Le voi spune tuturor că ești prietena mea și atunci voi câștiga cu o mare majoritate.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu... da. Îl știi pe noul grădinar?

– Albert? Da, e foarte drăguț.

– Vrea să voteze cu cei de la Partidul Conservator. Vezi dacă poți să-l convertești până la patru după-masă.

– Îl conving eu, îl conving, a zis Jessica când Giles se urca la volan.

Giles a parcat în fața intrării în docuri chiar înainte de ora șapte a.m. A strâns mâna tuturor înainte ca aceștia să pondeze pentru schimbul de dimineață dar și celor care ieșeau din schimbul de noapte. A fost surprins să vadă câți dintre ei voiau să-i vorbească.

– Nu vă voi lăsa de data aceasta, șefu’.

– Puteți conta pe mine.

– Chiar acum mă duc la votare.

Când David Coleman, șeful schimbului de noapte, a pontat, Giles l-a luat deoparte și l-a întrebat care era motivul fervorii oamenilor.

– Mulți dintre ei cred că era momentul să vă rezolvați problemele casnice, a spus Coleman, care era cunoscut pentru modul său direct de a vorbi, și-l urăsc pe maiorul înțepat Fisher așa de mult, încât în mod sigur nu doresc să-i reprezinte în Parlament. Din punctul meu de vedere, a adăugat el, l-aș fi respectat pe Fisher mai mult dacă ar fi avut curajul să-și arate mutra pe la docuri. Sunt câțiva conservatori în sindicat, dar el nici măcar nu s-a deranjat să afle cine sunt.

Giles a fost încurajat de răspunsul primit când a vizitat W.D & H.O. Wills, fabrica de țigări și la fel când s-a întâlnit cu muncitorii de la Bristol Aeroplane Company. Dar știa că, în ziua alegerilor, fiecare candidat este convins că va câștiga, chiar și cei liberali.

Giles a apărut în prima cameră a comitetului la câteva minute după zece. Președintele local i-a spus că 22 la sută dintre

susținătorii cunoscuți au votat deja, ca la alegerile din 1951, când Giles câștigase cu 414 voturi.

– Iar conservatorii? a întrebat Giles.

– Șaisprezece la sută.

– Și față de 1951?

– Mai mult cu unu la sută, a recunoscut președintele camerei comitetului.

Până când Giles a ajuns la cea de-a optsprezecea cameră, era aproape 4 după-masa. Domnișoara Parish stătea lângă ușă, așteptându-l, cu un platou cu sandvișuri cu brânză și roșii într-o mână și un pahar mare cu lapte în cealaltă. Domnișoara Parish era unul dintre puținii oameni din zona Woodbine care avea un frigider.

– Cum merge? a întrebat-o el.

– Slavă Domnului că a plouat între zece și patru, iar acum a răsarit soarele. Începusem să cred că Dumnezeu ar putea fi socialist. Dar tot mai avem mult de muncă dacă vrem să acoperim restul terenului în ultimele cinci ore.

– Niciodată n-ai greșit la alegeri, Iris. Ce prezici acum?

– Adevărul?

– Adevărul.

– Prea apropiat ca să afirm ceva.

– Atunci să ne întoarcem la muncă.

Giles a început să se învârtă prin cameră, mulțumindu-i ajutoarelor.

– Familia dumneavoastră s-a dovedit a fi un atu, a spus domnișoara Parish, gândindu-ne că sunt de fapt conservatori.

– Emma poate face orice vrea.

– E bună, a zis domnișoara Parish, în timp ce Giles își urmărea sora transferând cifrele dintr-o zonă de sondaj pe foaia mare cu date. Dar tânărul Sebastian este un superstar. Dacă am avea zece ca el, n-am pierde niciodată.

Giles a zâmbit.

– Și unde este tânărul acum?

– Fie pe drum către un centru de votare, fie pe drum înapoi. Nu crede în statul pe loc.

Sebastian, de fapt, stătea pe loc, așteptând ca un numărător de voturi să-i dea ultima listă cu nume, astfel încât să i-o poată duce înapoi domnișoarei Parish, care continua să-l îndoape cu Tizer și ciocolată cu lapte Fry, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale mamei lui.

– Nenorocirea este, îi spunea numărătorul unui prieten care tocmai votase, că familia Miller de la numărul 21, adică toți șase, nu se deranjează să traverseze drumul, cu toate că se plâng întruna de guvernul conservator. Deci, dacă vom pierde cu o jumătate de duzină de voturi, știm pe cine să dăm vina.

– De ce n-o asmuți pe domnișoara Parish împotriva lor? a spus prietenul.

– Are destule pe cap fără s-o mai chem și aici. Aș face-o chiar eu, dar nu pot să-mi părăsesc postul.

Sebastian s-a întors și s-a trezit traversând strada. S-a oprit în fața numărului 21, dar a durat o vreme până ce a avut destul curaj să sune. Aproape a fugit când a văzut cât de mare era bărbatul care i-a deschis ușa.

– Ce vrei, piticanie? a zberat omul.

– Îl reprezintă pe maiorul Fisher, candidatul conservator, a spus Sebastian, cu cel mai elegant accent de școală posibil, iar el se cam bazează pe suportul dumneavoastră astăzi, având în vedere că sondajele arată că rezultatele sunt foarte apropiate.

– Întinde-o, dacă nu vrei o palmă peste ceafă, a spus domnul Miller și i-a trântit ușa în față.

Sebastian a traversat în goană strada și, când lua ultimele cifre de la numărător, a văzut ușa de la numărul 21 deschizându-se și pe domnul Miller reapărând, conducându-i pe cei cinci membri ai familiei sale peste drum. Sebastian a adăugat familia Miller sondajului înainte de a fugi înapoi la sediul comitetului.

Giles s-a întors la docuri la ora șase pentru a întâlni schimbul de zi, care-și termina treaba și schimbul de noapte pontând de plecare.

– Ați stat aici toată ziua, șefu'? a mormăit unul dintre ei.

– Așa mi se pare, a spus Giles, strângând altă mână.

Unul sau doi dintre muncitori s-au întors când l-au văzut acolo și s-au îndreptat repede spre centrul de votare, în timp ce restul se îndrepta în aceeași direcție, care nu era cârciuma cea mai apropiată.

La 6:30 p.m., după ce toți docherii fie pontaseră, fie plecaseră acasă, Giles a făcut la fel ca la ultimele două alegeri și a sărit în primul autobuz supraetajat care se întorcea în oraș.

Ajuns înăuntru, s-a urcat pe platforma superioară și a strâns mâna mai multor pasageri surprinși. După ce a terminat și cu platforma inferioară, a coborât la primul stop și s-a urcat într-un autobuz care mergea în sens opus. A continuat să sară în și din autobuze vreo două ore jumătate, continuând să strângă mâini până la nouă fără un minut.

Giles a coborât din ultimul autobuz și a rămas singur la stop. Nu mai avea ce să facă pentru a câștiga alegerile.

Giles a auzit un singur clopot sunând în depărtare și s-a uitat la ceas: 9:30 p.m., era timpul să se miște. S-a decis că nu mai suporta un alt autobuz și s-a îndreptat încet către centrul orașului, sperând ca aerul curat al serii să-i limpezească mintea înainte de numărătoare.

Până acum, probabil că poliția locală începuse să strângă urnele de vot înainte de a le aduce la Primărie; proces care va dura mai mult de o oră. De îndată ce vor fi duse, verificate și răsverificate, domnul Wainwright, consilierul juridic, va da ordin ca sigiliile să fie rupte și să poată începe numărătorea. Dacă rezultatul era anunțat înainte de ora unu, în acea noapte, va fi o minune.

Sam Wainwright nu era genul de om care să bată recordul la viteză pe mare sau pe uscat. „Încet, dar sigur”, va fi epitaful gravat pe piatra lui de mormânt. Giles mai discutase cu el în ultima decadă și tot habar n-avea ce partid susținea. Bănuia că omul, pur și simplu, nu vota. Ce știa Giles era că acestea vor fi ultimele alegeri ale lui Wainwright, pentru că urma să iasă la pensie la sfârșitul anului. După Giles, orașul va avea noroc dacă-i va găsi un succesor la fel de

bun. Cineva urma să-i succedă, dar nimeni nu-l putea înlocui, după cum spusese Thomas Jefferson când îi urmasa lui Benjamin Franklin în postul de ambasador în Franța.

Unul sau doi trecători l-au salutat pe Giles în timp ce acesta se îndrepta spre primărie, iar alții l-au ignorat. A început să se gândească la viața lui și ce ar putea face dacă nu va mai fi membru în Parlament pentru Bristol Docklands. În două săptămâni va împlini treizeci și cinci de ani. Era adevărat, nu era o vârstă înaintată, dar, de când se întorsese în Bristol la sfârșitul războiului, făcuse doar un singur lucru și, cinstit vorbind, nu era calificat pentru altceva; eterna problemă a membrilor Parlamentului rămași fără loc.

Gândurile lui s-au întors la Virginia, care i-ar fi putut ușura mult viața semnând hârtia aceea acum șase luni. Acum și-a dat seama că nu acesta fusese planul ei. Întotdeauna intenționase să aștepte până după alegeri ca să-l stânjenească cât mai mult. Era sigur acum că ea fusese responsabilă de numirea lui Fisher în Consiliul de la Barrington și s-a întrebat chiar dacă nu semănase în mintea lui Fisher ideea că l-ar putea înfrânge pe Giles și să-l înlocuiască în Parlament.

Probabil că stătea acasă în Londra, chiar acum, așteptând rezultatele alegerilor, cu toate că, în realitate, o interesa un singur loc. Oare se pregătea pentru un alt raid asupra acțiunilor companiei, parte a mărețului ei plan de a îngenunchea familia Barrington? Giles avea încredere că în Ross Buchanan și în Emma își va întâlni nașii.

Grace fusese cea care l-a făcut să-i vină mintea la cap în subiectul Virginia și, după aceea, nu mai spusese nimic. Trebuia să-i mulțumească și pentru că-l prezentase lui Gwyneth. Ea fusese dornică să vină la Londra să-l ajute la alegeri, dar recunoscuse că, dacă ar fi fost văzută întâlnindu-se cu oamenii pe stradă, singura persoană care ar fi avut de câștigat ar fi fost Fisher.

Giles o sunase pe Gwyneth la Cambridge în fiecare dimineață înainte de a se duce la birou, dar nu când se întorcea seara acasă, cu toate că ea îi spusese că putea s-o trezească, pentru că el rareori revenea înainte de miezul-noptii. Dacă va pierde în această noapte, se va duce la Cambridge dimineața și va plânge pe umărul ei. Dacă va câștiga, i se va alătura după-amiază și își va sărbători triumful cu ea. Oricare ar fi fost rezultatul, nu avea de gând s-o piardă.

– Noroc, sir Giles, i-a spus un trecător, aducându-l la realitate. Sunt sigur că veți reuși.

Giles i-a zâmbit încrezător, cu toate că nu era sigur.

Putea acum să vadă clădirea masivă a primăriei în față. Cei doi unicorni auriți, aflați sus pe acoperișul clădirii deveneau din ce în ce mai mari cu fiecare pas pe care-l făcea.

Voluntarii aleși să-l ajute la numărătoare erau, probabil, deja la locurile lor. Aceasta era considerată o mare responsabilitate și era făcută de obicei de consilierii locali sau de oficialii seniori ai partidului. Domnișoara Parish se va ocupa de cei care efectuau scrutinul laburist, după cum o făcuse și la cele patru alegeri precedente și el știa că îi invitase pe Harry și pe Emma să se alătore echipei de selectare.

– Ar fi trebuit să-l rog și pe Sebastian, i-a spus lui Giles, dar nu e destul de mare.

– Va fi dezamăgit, a replicat Giles.

– Da, a fost. Dar l-am lăsat să urmărească totul de la balcon.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi mie, a zis domnișoara Parish. Aș fi vrut să-mi fie alături toată campania.

Giles a respirat adânc în timp ce urca scările Primăriei. Oricare ar fi fost rezultatul, nu trebuia să uite să le mulțumească celor care-l susținuseră și a căror singură răsplată meritată ar fi fost victoria. Și-a amintit cuvintele lui Moș Jack după ce marcase o sută de puncte la Lord's: oricine poate fi un bun învingător. Semnul unui om mareț este modul în care abordează înfrângerea.

25

Griff Haskins se învârtea de colo-colo în holul Primăriei când l-a văzu pe Giles venind către el. Cei doi și-au strâns mâinile de parcă nu se mai văzuseră de mult.

– Dacă voi câștiga, a spus Giles, tu...

– Nu deveni prea sentimental acum, a spus Griff. Mai avem ceva de făcut.

S-au îndreptat către ușile batante în sala principală în care au observat că cele o mie de scaune care umpleau de obicei camera fuseseră înlocuite de două duzini de mese așezate în rânduri, cu scaune din lemn de o parte și de cealaltă.

Sam Wainwright, cu mâinile în șold, cu picioarele îndepărtate, stătea în mijlocul scenei. A suflat dintr-un fluier să anunțe începerea jocului. Au apărut foarfeci, sigiliile au fost tăiate, urnele de vot au fost deschise și întoarse cu susul în jos ca să permită miilor de buletine de vot, pe fiecare aflându-se trei nume, să se împrăștie pe mese, în fața birourilor.

Prima sarcină a lor a fost să sorteze buletinele în trei teancuri, înainte de începerea numărătorii. O parte a mesei se ocupa de Fisher, iar cealaltă de Barrington. Căutarea voturilor date în favoarea lui Ellsworth a durat ceva mai mult.

Giles și Griff se învârteau nervoși prin cameră, încercând să-și dea seama după mărimea teancurilor de buletine de o parte și de cealaltă, cine se afla în frunte. După un circuit complet, s-au lămurit că niciunul nu era. Giles părea să fie în frunte cu mult dacă te uitai la teancul de voturi strânse din Woodbine, dar Fisher era clar câștigător dacă verificai voturile din zona Arcadia Avenue. Au mai făcut un alt circuit al holului și au rămas la fel de nelămuți. Singurul lucru pe care-l puteau prevedea cu oarecare siguranță era că liberalii vor sfârși pe locul al treilea.

Giles a ridicat capul când a auzit aplauze venind din cealaltă parte a holului. Fisher tocmai intrase în hol, însoțit de agentul său și de câțiva suporteri principali. Giles i-a recunoscut pe câțiva din seara dezbaterii. Nu a putut să nu observe că Fisher își schimbase cămașa cu una curată și purta un costum din trei piese, foarte

elegant și arăta exact ca un membru al Parlamentului. După ce a discutat cu unul sau doi dintre funcționari, a început și el să se învârtă prin hol, asigurându-se că nu dă peste Barrington.

Giles și Griff, împreună cu domnișoara Parish, Harry și Emma, continuau să parcurgă încet holul, urmărind cu atenție cum buletinele de vot erau împărțite în câte zece și, după ce se aduna suta, erau legate cu benzi groase roșii, albastre sau galbene, astfel încât să poată fi identificate rapid. În cele din urmă au fost aliniate în teancuri de câte cinci sute, ca soldații la paradă.

Cei care urmăreau procesul au dat câte o tură, verificând dacă teancurile de câte zece nu erau de nouă sau de unsprezece și, mai important, dacă sutele nu erau de câte o sută zece sau nouăzeci. Dacă li se părea că s-a făcut o greșeală, cereau ca teancul să fie reverificat în prezența domnului Wainwright sau a unuia dintre deputații acestuia. Nu era ceva care să se facă repede, și-a avertizat domnișoara Parish echipa.

După două ore de numărare, Griff a dat din umeri ca răspuns la întrebarea lui Giles despre cum credea că merg lucrurile. Pe vremea aceasta, în 1951, fusese capabil să-i spună lui Giles că era câștigător, însă doar cu puțin. Dar nu în această seară.

De îndată ce funcționarii care numărau și-au aranjat grămezile de câte cinci sute de buletine în ordine, au ridicat mâna ca să-l anunțe pe consilierul juridic că își terminaseră sarcina și erau gata să confirme rezultatele. În cele din urmă, când ultima mână s-a ridicat, domnul Wainwright a suflat iar din fluier și a spus:

– Acum reverificați fiecare teanc încă o dată. A adăugat după aceea: Ar dori candidații și agenții lor să mi se alăture pe scenă?

Giles și Griff au fost primii care au urcat treptele, cu Fisher și Ellsworthy un pas în urmă. Pe o masă din centrul scenei, unde toți puteau observa exact ce se întâmplă, era un mic teanc de buletine de vot. Nu mai mult de o duzină, a estimat Giles.

– Domnilor, a anunțat consilierul juridic, acestea sunt buletinele anulate. Legea electorală decretează că eu și doar eu, trebuie să decid dacă acestea trebuie incluse în numărătoarea finală. Totuși, aveți dreptul să vă opuneți judecății mele.

Wainwright s-a dus lângă teancul de buletine de vot anulate, și-a aranjat ochelarii, și s-a uitat la votul de deasupra. Avea o cruciuliță

în dreptul casetei lui Fisher, dar mai erau scrise pe ea și cuvintele: „Dumnezeu să o apere pe regină.”

– Țsta e clar un vot pentru mine, a spus Fisher, înainte ca Wainwright să spună ceva.

Consilierul juridic s-a uitat la Giles, apoi la Ellsworthy, iar amândoi au încuviințat, așa că votul a fost pus în dreapta sa. Pe următorul vot era doar o bifă, nu o cruciuliță, în dreptul numelui lui Fisher.

– Mi-e clar că voia să voteze cu mine, a spus Fisher, hotărât.

Din nou, Giles și Ellsworthy au încuviințat.

Consilierul juridic a pus votul în teancul lui Fisher, ceea ce l-a făcut pe candidatul conservator să zâmbească, până ce a văzut că următoarele voturi aveau bifa pusă în dreptul numelui lui Barrington.

Pe următorul buletin, toate numele candidaților fuseseră tăiate și înlocuite cu *Votați pentru Dan cel disperat*. Toți au fost de acord că votul nu era valabil. Următorul avea o bifă în dreptul numelui lui Ellsworthy și a fost acceptat ca vot pentru candidatul liberal. Al optulea declara *Aboliți spânzurătoarea* și a fost pus fără comentarii la voturi anulate. Al nouălea avea o bifă în dreptul numelui lui Barrington, iar Fisher nu a avut încotro și l-a acceptat, lăsându-l pe Giles la conducere cu încă două buletine rămase de analizat. Următorul avea o bifă în caseta lui Barrington, iar în dreptul lui Fisher era scris NICIODATĂ.

– Acesta e sigur un vot anulat, a spus Fisher.

– În care caz, a replicat consilierul juridic, ar trebui să consider cel cu „Dumnezeu s-o apere pe regină” la fel.

– E logic, a zis Ellsworthy. Mai bine le anulăm pe amândouă.

– Sunt de acord cu maiorul Fisher, a spus Giles, dându-și seama că scorul lui creștea de la 4 - 2 la 4 - 1.

Fisher a părut că vrea să protesteze, dar n-a zis nimic.

S-au uitat la ultimul buletin. Wainwright a zâmbit.

– Nu cât trăiesc eu, bănuiesc, a zis el, punând hârtia pe care era zmângălit de-a latul *Independență pentru Scoția*.

Wainwright a mai verificat fiecare buletin încă o dată, înainte de a spune:

– Patru voturi pentru Barrington, unul pentru Fisher și unul pentru Ellsworthy.

A scris numerele în agenda sa și a zis:

– Vă mulțumesc, domnilor.

– Să sperăm că nu e singurul vot pe care l-ai câștigat în seara asta, a bombănit Griff către Giles când coborau de pe scenă și se alăturau domnișoarei Parish și echipei sale.

Consilierul juridic s-a întors pe scenă și a fluierat din nou. Echipa sa de ajutoare a început imediat să meargă încolo și încoace printre rânduri, scriind cifrele finale pentru fiecare numărătoare, înainte de a le aduce pe scenă și a le da consilierului juridic.

Domnul Wainwright a studiat atent fiecare cifră, înainte de-a le introduce într-o mașină mare de calcul, singura concesie pe care o făcea lumii moderne. După ce a apăsat butonul de adunare pentru ultima oară, a scris cifrele finale în dreptul celor trei nume, s-a mai uitat o dată la ele, apoi i-a invitat pe candidați să i se alătore iar pe scenă. Le-a comunicat apoi rezultatul și a aprobat cererea lui Giles.

Domnișoara Parish s-a încruntat când l-a văzut pe Fisher făcându-le supporterilor semnul victoriei și și-a dat seama că ei pierduseră. S-a uitat la galerie și l-a văzut pe Sebastian făcându-i cu mâna. l-a făcut și ea semn cu mâna, dar s-a uitat iar în jos când domnul Wainwright a bătut în microfon, creând un zumzet agitat în sală.

– Eu, ca ofițer de transmitere a datelor pentru circumscripția Bristol Docklands, declar că numărul de voturi acordate fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.714
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.908

Aclamații puternice și un ropot de aplauze s-au auzit din tabăra lui Fisher. Wainwright a așteptat să se restabilească ordinea înainte de a adăuga:

– Membrul de pe locul al doilea a cerut o renumărare a voturilor și eu am fost de acord. Vă rog ca fiecare funcționar să reverifice teancurile cu multă atenție și să se asigure că nu s-au făcut greșeli.

Numărătorii au început să verifice și să răsverifice, fiecare zece, apoi fiecare o sută și, în cele din urmă fiecare cinci sute de voturi

Înainte de a ridica mâna pentru a semnala că-și terminaseră sarcina a doua oară.

Giles s-a uitat la cer într-o rugăciune tăcută, doar ca să-l vadă pe Sebastian făcându-i semne frenetice cu mâna, dar ceea ce i-a spus Griff i-a distras atenția.

– Ar trebui să te gândești la discurs, i-a spus Griff. Trebuie să îi mulțumești consilierului juridic al orașului, ajutoarelor sale, echipei tale și, mai ales, dacă Fisher câștigă, trebuie să pari galant. La urma-urmei, vor mai fi și alte alegeri.

Giles nu era sigur dacă va mai fi o altă alegere pentru el. Era gata să spună asta, când domnișoara Parish a venit repede la ei și i-a întrerupt.

– Îmi pare rău că vă deranjez, a spus ea, dar Sebastian pare că vrea să ne atragă atenția.

Giles și Griff s-au uitat în sus la balon, unde Sebastian se apleca peste balustradă, aproape implorându-i să i se alăture.

– De ce nu te duci până sus să vezi ce vrea, a spus Griff, în timp ce Giles și cu mine ne pregătim.

Domnișoara Parish a urcat scările la balcon unde a fost întâmpinată de Sebastian care stătea pe treapta de sus. A prins-o de mână, a tras-o către balustradă și i-a arătat sala.

– Îl vezi pe bărbatul care stă în rândul al treilea și care poartă o cămașă verde?

Domnișoara Parish s-a uitat în direcția indicată.

– Da. Ce-i cu el?

– A trișat.

– Ce te face să spui asta? a întrebat domnișoara Parish încercând să pară calmă.

– A anunțat cinci sute de voturi pentru Fisher unuia dintre ajutoarele consilierului juridic.

– Da, așa este, a spus domnișoara Parish. El are cinci teancuri de o sută de buletine în față.

– Știu, a spus Sebastian, dar unul dintre teancuri are un buletin al lui Fisher în vârf, iar celelalte nouăzeci și nouă de dedesubt sunt pentru unchiul Giles.

– Ești sigur? a întrebat domnișoara Parish. Pentru că dacă Griff îi cere domnului Wainwright să verifice personal voturile și se dovedește că te-ai înșelat...

– Sunt sigur, a spus Sebastian, sfidător.

Domnișoara Parish nu părea chiar atât de sigură, dar a mers la fel de repede ca pe vremuri. De îndată ce s-a întors jos, s-a dus la Giles, care încerca să pară încrezător în timp ce discuta cu Griff și cu Emma. Le-a spus ce observase Sebastian și a fost întâmpinată cu expresii de neîncredere. Toți patru s-au uitat la balcon și l-au văzut pe băiat arătându-l pe bărbatul care purta cămașa verde.

– Mie mi se pare că ceea ce sugerează Sebastian e destul de ușor de crezut, a spus Emma.

– De ce? a întrebat Griff. L-ai văzut punând buletinul lui Fisher peste una dintre grămezile noastre?

– Nu, dar l-am văzut joia trecută, la dezbatere. El a fost acela care a întrebat de ce Giles a vizitat Cambridge de mai multe ori decât Bristolul în timpul ultimei sesiuni parlamentare.

Giles s-a uitat mai atent la bărbat, în timp ce din ce în ce mai multe mâini se ridicau în cameră pentru că numărătoarea era aproape gata.

– Cred că ai dreptate, a zis el.

Griff i-a părăsit fără să mai zică nimic și s-a urcat repede pe scenă, unde l-a rugat pe consilierul juridic să discute ceva în particular.

De îndată ce a auzit ce i-a spus agentul, domnul Wainwright s-a uitat la Sebastian și apoi și-a întors privirea la numărătorul care stătea la marginea celui de-al treilea șir de mese.

– Este o acuzație foarte gravă care se bazează pe spusele unui copil, a zis el, întorcându-și iar privirea spre Sebastian.

– Nu este un copil, a zis Griff. Este adolescent. Și, oricum, aceasta este o solicitare oficială pentru ca dumneavoastră să efectuați o inspecție.

– Atunci să fie pe capul tău, a spus Wainwright, după ce s-a mai uitat o dată la numărătorul în cauză.

Fără să mai spună altceva, și-a chemat două ajutoare și le-a zis:

– Urmați-mă.

Cei trei au coborât scările la parter și s-au îndreptat direct la masa de la capătul celui de-al treilea rând, cu Giles și Griff cu un pas în urma lui. Consilierul juridic s-a uitat în jos la bărbatul în cămașă verde și i-a spus:

– Mă întreb dacă-mi permiteți să vă iau locul, domnule, pentru că agentul lui sir Giles mi-a cerut să verific personal cifrele.

Omul s-a ridicat încet și s-a dat deoparte în timp ce Wainwright i-a luat locul pe scaun și a analizat cele trei teancuri cu voturi pentru Fisher, aflate pe masă, în fața lui.

A luat primul teanc, a scos banda elastică albastră și s-a uitat la buletinul de deasupra. A avut nevoie doar de o inspecție rapidă pentru a confirma că toate cele o sută de voturi fuseseră corect alocate lui Fisher. Al doilea teanc a dat același rezultat ca și al treilea, în timp ce Sebastian, uitându-se de sus, părea tot mai încrezător.

Când Wainwright a luat buletinul de vot aflat deasupra celei de-a patra grămezi, a văzut o cruce în dreptul numelui lui Barrington pe următorul buletin. A verificat încet și cu grijă restul topului și a văzut că celelalte nouăzeci și nouă de voturi erau pentru Barrington. La urmă, a verificat ultimul teanc, în care erau numai voturi pentru Fisher.

Nimeni nu observase când candidatul conservator se alăturase micului grup care înconjură masa din margine.

– E vreo problemă? a întrebat Fisher.

– Nimic cu care să nu mă pot descurca, a spus consilierul juridic, întorcându-se spre unul dintre funcționari și spunându-i:

– Roagă poliția să-l escorteze pe acest domn afară din primărie.

A discutat apoi cu secretarul lui, înainte de a se întoarce pe scenă și a-și relua locul în spatele mașinii de calculat. Încă o dată, a durat ceva timp până ce a introdus fiecare cifră pe care i-o dădeau ajutoarele sale. După ce a apăsat butonul de adunare pentru ultima oară, a introdus noile cifre în dreptul numelui fiecărui candidat și, când a fost în cele din urmă mulțumit, le-a cerut tuturor să revină pe scenă. De data aceasta, după ce au fost informați despre noile cifre, Giles nu a cerut renumărarea voturilor.

Wainwright s-a întors la microfon și a anunțat rezultatul celei de-a doua numărători unei audiențe care, până atunci, se bazase pe bârfe.

– ...declar că numărul de voturi date fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.813
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.809

De data aceasta, suporterii laburiști au izbucnit în aplauze, întârziind procedurile cu mai multe minute, înainte ca Wainwright să poată anunța că maiorul Fisher a cerut o renumărare.

– Îi rog pe funcționari să verifice voturile cu atenție pentru a treia oară și să informeze imediat pe unul dintre funcționarii mei dacă există modificări pe care dorește să le raporteze.

Când consilierul juridic s-a întors la pupitru, secretarul lui i-a înmânat cartea pe care o solicitase. A întors mai multe pagini din *Manualul legii electorale* până ce a ajuns la un paragraf pe care-l marcase mai devreme în acea seară. În timp ce Wainwright confirma că înțelege întoarcerea la îndatoririle de ofițer, echipa de scrutin a lui Fisher se învârtea în sus și în jos printre mese, cerând să li se arate al doilea buletin de vot din fiecare top al lui Barrington.

Cu toate acestea, după patruzeci de minute, Wainwright a fost capabil să anunțe că nu erau modificări față de rezultatul celei de-a doua numărători. Fisher a cerut o altă numărare.

– Nu-mi stă în puteri să aprob această cerere, a spus Wainwright. Numerele au fost identice în trei cazuri diferite, a adăugat el citând cuvintele exacte ale lui Macauley.

– Dar nu este cazul nicicum, a lătrat Fisher. Au fost consistente doar de două ori. Vă amintiți că eu am câștigat prima oară cu o diferență considerabilă.

– Au fost consistente de trei ori, a repetat Wainwright, amintindu-ne și nefericita greșeală făcută de colegul dumneavoastră la prima numărătoare.

– Colegul meu? a spus Fisher. Asta este o insultă adusă caracterului meu. Nu l-am mai văzut în viața mea pe omul acela.

Dacă nu retrageți această declarație și nu permiteți renumărarea, nu îmi lăsați de ales decât să-mi consult avocații dimineață.

— Ar fi o situație foarte nefericită, a spus Wainwright, pentru că nu aş vrea să-l văd pe consilierul Peter Maynard în boxa martorilor, încercând să explice cum de nu s-a întâlnit niciodată cu președintele sucursalei locale a partidului său, care, de asemenea, se întâmplă să fie și candidatul său parlamentar în perspectivă.

Fisher s-a înroșit și a coborât de pe scenă.

Domnul Wainwright s-a ridicat, s-a dus încet către fața scenei și a bătut ultima oară în microfon. Și-a dres vocea și a anunțat:

— Eu, ca ofițer de transmitere a datelor pentru circumscripția Bristol Docklands, declar că numărul de voturi acordate fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.813
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.809

— Prin urmare, declar că sir Giles Barrington este membru legal ales al Parlamentului pentru circumscripția Bristol Docklands.

Membrul Parlamentului pentru Bristol Docklands s-a uitat în sus, la balcon, și s-a înclinat adânc în fața lui Sebastian Clifton.

- JEFFREY ARCHER -

SEBASTIAN CLIFTON

1955 – 1957

26

– Ridicați paharele în cinstea bărbatului care ne-a ajutat să câștigăm alegerile! a strigat Griff, care se clătina precar pe o masă din centrul camerei, cu un pahar de șampanie într-o mână și cu o țigară în cealaltă.

– Pentru Sebastian! au strigat toți ceilalți, râzând și aplaudând.

– Ai mai băut șampanie până acum? s-a interesat Griff după ce a coborât nesigur și i s-a alăturat lui Sebastian.

– O singură dată, a recunoscut Sebastian, când prietenul meu, Bruno și-a sărbătorit a cincisprezecea aniversare și tatăl lui ne-a dus la cină într-un restaurant local. Așa că bănuiesc că ăsta este al doilea pahar.

– Ascultă-mă pe mine, i-a zis Griff, nu te obișnuie cu ea. Este nectarul celor bogați. Noi, cei din clasa muncitoare, a mai zis el, punându-și un braț în jurul lui, ne putem aștepta doar la vreo două pahare pe an și atunci pe cheltuiala altcuiva.

– Dar eu vreau să fiu bogat.

– Oare de ce nu mă surprinde? a spus Griff, umplându-și iar paharul. Atunci vei deveni un socialist de șampanie și Domnul știe că avem destui din ăștia în partidul nostru.

– Eu nu sunt în partidul tău, a spus Sebastian, hotărât. Eu sunt în general un conservator pentru toți ceilalți, cu excepția unchiului Giles.

– Atunci va trebui să vii să stai în Bristol, a zis Griff, în timp ce membrul reales se apropia de ei.

– Nu-s prea multe șanse, a spus Giles. Părinții lui mi-a spus că speră să câștige o bursă la Cambridge.

– Ei, dacă o să stai la Cambridge și nu la Bristol, probabil că-ți vei vedea unchiul mai des decât noi.

– Ai băut prea mult, Griff, a spus Giles, bătându-l pe spate.

– Nu la fel de mult ca în cazul în care am fi pierdut, a spus Griff, terminându-și paharul. Și încearcă să nu uiți că afurisiții de conservatori și-au crescut majoritatea în Parlament.

– Ar trebui să mergem acasă, Seb, dacă vrei ca mâine să fii în formă la școală. Dumnezeu știe câte reguli ai încălcat în ultimele ore.

– Pot să-i spun noapte bună domnișoarei Parish înainte să mergem?

– Da, desigur. De ce nu te duci în timp ce eu plătesc băuturile. Băuturile sunt din partea mea, acum că s-au terminat alegerile.

Sebastian și-a croit drum printr-un grup de voluntari dintre care unii se legănau ca ramurile în vânt, în timp ce alții, ținându-și capetele culcate pe cea mai apropiată masă, adormiseră, sau pur și simplu nu se mai puteau mișca. A zărit-o pe domnișoara Parish într-un alcov în partea cea mai îndepărtată a camerei cu două sticle goale de șampanie care-i țineau companie. Când a ajuns în cele din urmă lângă ea, nu a fost sigur că l-a recunoscut.

– Domnișoară Parish, voiam să vă mulțumesc din inimă că mi-ați permis să fiu în echipa dumneavoastră. M-ați învățat atâtea lucruri. Aș fi vrut doar să-mi fiți profesoară la Abbey.

– Țsta chiar e un compliment, Sebastian, a spus domnișoara Parish. Dar mă tem că m-am născut într-un secol greșit. Va mai dura până ce femeilor li se va permite să predea într-o școală de băieți. S-a ridicat și l-a îmbrățișat strâns. Mult noroc, Sebastian, i-a spus ea. Sper să obții bursa aceea la Cambridge.

– Ce a vrut să spună domnișoara Parish că s-a născut într-un secol greșit? l-a întrebat Sebastian pe Giles care-l ducea înapoi la Manor House.

– Doar că femeile din generația ei nu aveau voie să urmeze o carieră ca lumea, a spus Giles. Ar fi fost o profesoară remarcabilă și sute de copii ar fi profitat de înțelepciunea și bunul ei simț. Adevărul este că am pierdut două generații de bărbați în cele două războaie mondiale și două generații de femei nu au avut șansa să le ia locul.

– Frumoase cuvinte, unchiule Giles, dar ce ai de gând să faci în privința asta?

Giles a râs.

– Aș fi putut face al naibii de multe dacă am fi câștigat alegerile, pentru că mâine aș fi făcut probabil parte din Cabinet. Acum trebuie să mă mulțumesc cu alte proteste de pe banca din față a opoziției.

– Și mama va suferi din această cauză? a întrebat Sebastian. Pentru că ar fi fost un membru grozav de bun în Parlament.

– Nu se poate, cu toate că n-o văd dorind să intre în Parlament. Mi-e teamă că nu prea suportă proștii și asta face parte din fișa postului. Dar presimt că ne va uimi pe toți.

Giles a parcat mașina în fața Manor House, a oprit motorul și și-a pus un deget pe buze.

– Șt. I-am promis mamei tale că n-o voi trezi pe Jessica.

Cei doi au mers tiptil pe pietrișul de pe alee, iar Giles a deschis încet ușa din față, sperând că nu va scârțâi. Erau pe la jumătatea holului când Giles a văzut-o, ghemuită într-un fotoliu în fața focului aproape stins, dormind tun. A ridicat-o încet și a dus-o pe scări în brațe. Sebastian a luat-o înainte, a deschis ușa de la dormitor și a tras pătura, iar Giles a pus-o în pat. Era gata să închidă ușa când a auzit o voce spunând:

– Am câștigat, unchiule Giles?

– Da, Jessica, a șoptit Giles. Cu patru voturi.

– Unul dintre ele a fost al meu, a spus Jessica, după ce a căscat prelung, pentru că l-am convins pe Albert să voteze cu tine.

– Atunci asta înseamnă două voturi, a zis Sebastian.

Dar înainte să-i explice de ce, Jessica adormise din nou.

Când Giles a apărut la micul dejun în dimineața următoare, era mai curând brunch decât mic dejun.

– Bună dimineața, bună dimineața, bună dimineața, a spus Giles învârtindu-se în jurul mesei.

A luat o farfurie de pe dulap, a ridicat capacele celor trei castroane din argint și și-a ales niște porții mari de omletă, șuncă și fasole, de parcă ar fi fost încă școlar. S-a așezat între Sebastian și Jessica.

– Mami spune că ar trebui să bei și un pahar mare cu suc proaspăt de portocale și niște fulgi de porumb cu lapte înainte de a mânca hrana caldă, a spus Jessica.

– Și are dreptate, a spus Giles, dar asta nu mă va împiedica să mă așez lângă prietena mea preferată.

– Eu nu sunt prietena ta preferată, a comentat Jessica, ceea ce l-a redus la tăcere mai eficient decât reușise vreodată un ministru conservator. Mami mi-a spus că Gwyneth este prietena ta preferată. Politicienii! a adăugat ea, imitând-o pe Emma, care a izbucnit în râs.

Giles a încercat să se mute pe un teren mai solid, s-a întors către Sebastian și l-a întrebat:

– Vei juca printre primii unsprezece în anul acesta?

– Nu și dacă vrem să câștigăm vreun meci, a replicat el. Nu, trebuie să-mi petrec majoritatea timpului asigurându-mă că voi trece cele opt examene de absolvire dacă vreau să am vreo șansă să ajung în clasa intermediară la anul.

– Asta i-ar plăcea mătușii Grace.

– Ca să n-o mai pomenim pe mama lui, a zis Emma, fără să-și ridice ochii de pe ziar.

– Ce subiect vei alege dacă ajungi la clasa intermediară? a întrebat Giles, încercând încă să iasă din belea.

– Limbi moderne și matematică pe locul doi.

– Ei bine, dacă vei câștiga o bursă la Cambridge, îl vei depăși atât pe tatăl tău, cât și eu.

– Pe tatăl tău și pe mine, a corectat Emma.

– Dar nu pe mama și pe mătușa Grace, i-a amintit Sebastian.

– Adevărat, a spus Giles, care se decisese să tacă și să citească poșta de dimineață pe care Marsden i-o adusese de la Barrington Hall. A deschis un plic subțire și alb și a scos o singură foaie de hârtie pe care o așteptase de șase luni. A mai citit documentul o dată, înainte de a sări bucuros în sus. Toți s-au oprit din mâncat și s-au uitat la el până ce Harry l-a întrebat în cele din urmă:

– Ți-a cerut regina să formezi un guvern nou?

– Nu, e și mai bine de atât, a spus Giles. Virginia a semnat hârtiile de divorț. În sfârșit sunt un om liber!

– S-ar părea că le-a semnat chiar la timp, a spus Emma, uitându-se în sus din *Daily Express*.

– Ce vrei să zici? a întrebat-o Giles.

– În rubrica lui William Hickey este o fotografie a ei și mi se pare că ar fi însărcinată în șapte luni.

– Spune cine e tatăl?

– Nu, dar ducele de Arezzo își ține brațele în jurul ei în fotografie. Emma i-a dat ziarul fratelui ei. Și se pare că vrea ca toți să știe că este cel mai fericit bărbat din lume.

– E doar pe locul al doilea, a zis Giles.

– Asta înseamnă că nu va trebui să mai vorbesc niciodată cu lady Virginia? a întrebat Jessica.

– Da, corect, i-a răspuns Giles.

– Uraaa! a spus Jessica.

Giles a mai deschis un plic și a scos un cec. În timp ce-l studia și a ridicat cana de cafea în cinstea bunicului său, sir Walter Barrington și a lui Ross Buchanan.

Emma a încuviințat când i l-a arăta și i-a șoptit:

– Am primit și eu unul.

După câteva momente, ușa s-a deschis și Denby a intra în cameră.

– Îmi pare rău că vă deranjez, sir Giles, dar dr. Hughes este pe fir.

– Tocmai voiam s-o sun, a zis Giles, luându-și ziarul de dimineață și îndreptându-se către ușă.

– De ce nu vorbești din biroul meu, a spus Harry, acolo nu vei fi deranjat.

– Mulțumesc, a spus Giles, ieșind aproape în fugă din cameră.

– Iar noi mai bine ne-am vedea de drum, Seb, a spus Harry dacă tot mai vrei să ajungi la timp diseară.

Sebastian i-a permis mamei lui să-l sărute ușor înainte de a urca scările ca să-și ia valiza. Când a coborât după câteva momente, Denby îi ținea ușa deschisă.

– La revedere, domnișorul Sebastian, a spus el. De abia aștept să vă revăd în vacanța de vară.

– Mulțumesc, Denby, a zis Sebastian în timp ce fugea pe alee, unde a găsit-o pe Jessica lângă portiera mașinii. A îmbrățișat-o înainte de a se așeza în scaunul din față, lângă tatăl lui.

– Ai grijă să treci la toate cele opt examene de absolvire, a spus Jessica, ca să le pot spune prietenilor mei ce deștept este fratele meu mai mare.

27

Directorul ar fi fost primul care să admită că băiatul care-și luase două zile libere ca să-și ajute unchiul la alegeri nu mai era același tânăr care s-a întors la Beecheroft Abbey mai târziu.

Dirigintele lui Sebastian, domnul Richards, a descris acest fenomen ca epifania „Sfântului Paul pe drumul către Bristol” a lui, deoarece atunci când Clifton s-a întors, a început să învețe din greu pentru examenele de sfârșit de trimestru și nu se mai mulțumea doar să se strecoare fără efort și să se bazeze pe talentul lui natural pentru matematică și limbi care-l ajutaseră întotdeauna înainte să absolve. Pentru prima oară în viața lui, băiatul a început să muncească la fel de greu ca mai puțin dotații săi prieteni, Bruno Martinez și Vic Kaufman.

Când rezultatele examenelor au fost afișate pe tabelul școlii, nimeni n-a fost surprins să vadă că toți trei vor trece în noul an academic în clasa a șasea, cu toate că mulți oameni, cu excepția mătușii sale, Grace, au fost uimiți când Sebastian a fost invitat să se alăture grupului select ales pentru a câștiga o bursă de merit la Cambridge.

Dirigintele lui Sebastian a fost de acord că Martinez, Clifton și Kaufman puteau împărți aceeași cameră de studiu în ultimul lor an și, cu toate că Sebastian părea să muncească la fel de greu ca cei doi prieteni ai lui, domnul Richards i-a spus directorului că încă se îngrijora că băiatul ar putea reveni la vechile lui obiceiuri. Aceste bănuieli s-ar fi putut dovedi nefondate dacă patru incidente diferite n-ar fi avut loc în timpul ultimului an al lui Sebastian la Beechcroft Abbey, evenimente care-i vor modela viitorul.

Primul a avut loc la începutul noului trimestru, când Bruno i-a invitat pe Sebastian și pe Vic să ia cina împreună cu tatăl lui la Beechcroft Arms pentru a sărbători învingerea examenilor. Sebastian a acceptat fericit și de abia aștepta momentul șampaniei, când ceremonia a fost anulată în ultimul moment. Bruno le-a

explicat că s-a întâmplat ceva care l-a făcut pe tatăl său să-și schimbe planurile.

– Mai curând s-a răzgândit, a spus Vic după ce Bruno a ieșit de la cor.

– Ce vrei să spui? a întrebat Sebastian, ridicând ochii de pe hârtii.

– Cred că vei afla că, atunci când domnul Martinez a descoperit că sunt evreu și Bruno n-a fost de acord să sărbătorească fără mine, a renunțat.

– Aș înțelege să renunțe dacă ar fi aflat că ești scandalagiu și inutil, Kaufman, dar cui îi pasă că ești evreu?

– Mai multor oameni decât îți dai tu seama, a spus Vic. Nu-ți amintești când Bruno te-a invitat la a cincisprezecea aniversare a lui? Mi-a explicat atunci că nu avea dreptul să invite decât o singură persoană și că, data viitoare, va fi rândul meu. Noi, evreii, nu uităm așa ceva.

– Nu pot să cred că domnul Martinez ar anula dejunul doar pentru că ești evreu.

– Sigur că nu poți, Seb, dar asta e doar pentru că părinții tăi sunt oameni civilizați. Ei nu judecă oamenii după religie și ți-au trecut această lipsă de prejudecăți și ție, fără ca tu să-ți dai seama. Dar, din păcate, tu nu ești majoritar, nici măcar în această școală.

Sebastian ar fi vrut să protesteze, dar prietenul său mai avea ceva de zis pe acest subiect.

– Știu că unii oameni cred că noi, evreii, suntem paranoici din cauza Holocaustului – și cine ne-ar putea blama după cele aflate despre ce s-a întâmplat cu adevărat în acele lagăre germane? Dar crede-mă, Seb, pot să miros un antisemit de la zece metri și nu va dura mult până ce sora ta va avea de înfruntat aceeași problemă.

Sebastian a început să râdă.

– Jessica nu-i evreică. Poate e puțin țigancă, dar nu evreică.

– Poți să fii sigur, Seb, că, deși am văzut-o o singură dată, este evreică.

Îi lua mult lui Sebastian să rămână fără grai, dar Vic reușise performanța aceasta.

Al doilea incident a avut loc în timpul vacanței de vară, când Sebastian i s-a alăturat tatălui său în birou ca să vadă raportul de sfârșit de an. Sebastian se uita la multe fotografii de familie aflate

pe biroul lui Harry, când una i-a atras atenția în mod special: o fotografie a mamei sale la braț cu tatăl său și unchiul Giles pe pajiștea de la Manor House. Probabil că mama lui avea pe atunci doisprezece, poate treisprezece ani și era îmbrăcată în uniforma școlii ei, Red Maids. Pentru o clipă, lui Sebastian i s-a părut că era Jessica, atât de mult semăna. Desigur că nu era decât un efect al luminii care cădea pe ei. Dar apoi și-a amintit vizita lor la Dr. Barnardo's și cât de repede cedaseră părinții lui când el le spusese că Jessica era singura fetiță pe care o putea considera ca pe o soră.

— În general, este foarte satisfăcător, i-a spus tatăl lui, după ce întorsese ultima pagină a raportului lui Sebastian. Îmi pare rău că renunți la latină, dar sunt sigur că directorul are motivele lui. Și sunt de acord cu dr. Banks-Williams că, dacă vei continua să muncești la fel de mult, ai o șansă să câștigi bursa la Cambridge. Harry a zâmbit. Banks-Williams nu este înclinat de felul lui spre hiperbole, dar mi-a spus în ziua discursurilor că face aranjamente pentru ca tu să-i poți vizita vechiul lui colegiu cândva, în trimestrul viitor, pentru că el speră că-i vei urma la Peterhouse, unde, desigur, a fost el însuși un student emerit.

Sebastian continua să se uite la fotografie.

— Ai auzit ce ți-am spus? I-a întrebat tatăl lui.

— Tată, a zis Seb calm, nu crezi că a venit timpul să-mi spui adevărul despre Jessica?

Și-a mutat privirea de la fotografie la tatăl lui.

Harry a dat raportul deoparte, a ezitat o clipă apoi s-a așezat la loc și i-a povestit totul lui Sebastian. A început prin a-i spune cum bunicul lui a murit de mâna Olgăi Piotrovska, apoi despre fetița descoperită într-un coș din biroul său și cum o găsisese Emma, urmărind-o până la căminul Dr. Barnardo's din Bridgewater. Când a terminat, Sebastian a pus o singură întrebare:

— Și când îi vei spune adevărul?

— Întrebarea asta mi-o pun și eu în fiecare zi.

— Dar de ce ai așteptat atâta, tată?

— Pentru că n-am vrut ca și ea să treacă prin ceea ce mi-ai spus că trece prietenul tău, Vic, în fiecare zi.

– Jessica va trece prin mult mai multe dacă nu știe nici ea adevărul, a spus Sebastian.

Harry a fost șocat de următoarea întrebare.

– Vrei să-i spun eu?

Harry s-a uitat cu neîncredere la fiul lui de 17 ani. Oare când devine un copil, adult? s-a întrebat el.

– Nu, a zis el în cele din urmă. Mama ta și cu mine trebuie să ne asumăm această responsabilitate. Dar va trebui să găsim momentul potrivit.

– Nu va exista niciun moment potrivit, a spus Seb.

Harry a încercat să-și amintească ultima dată când auzise aceste cuvinte.

Al treilea incident a survenit când Sebastian s-a îndrăgostit pentru prima oară. Nu de o femeie, ci de un oraș. A fost dragoste la prima vedere, pentru că niciodată nu întâlnise ceva atât de frumos, pretențios, dezirabil și tentant în același timp. Când i-a întors spatele și a plecat la Beechcroft, era și mai hotărât să-și vadă numele tipărit cu litere aurii pe tabelul cu merituozii școlii.

De îndată ce Sebastian s-a întors de la Cambridge, a început să lucreze la ore de care nici nu-și dăduse seama că există și chiar directorul începuse să creadă că improbabilul s-ar fi putut dovedi posibil. Dar atunci Sebastian a întâlnit a doua sa dragoste, care a dus la incidentul final.

O știa pe Ruby de o vreme, dar abia în ultimul trimestru de la Beechcroft a observat-o cu adevărat. Ar fi putut la fel de bine să n-o observe nici așa, dacă ea nu i-ar fi atins mâna în timp ce el stătea la coadă la masă, așteptându-și castronul cu porridge. Sebastian a presupus că a fost un accident și nu s-ar mai fi gândit la asta dacă același lucru nu s-ar fi întâmplat iar a doua zi.

Stătea la rând pentru o a doua porție de porridge, în ciuda faptului că Ruby îi dăduse mai mult decât celorlalți prima oară. Când s-a întors să meargă la masa lui, Ruby i-a strecurat o bucățică de hârtie în mână. N-a citit-o până ce n-a rămas singur în biroul lui după-masă.

Ne vedem la Skool Lane la cinci?

Sebastian știa că Skool Lane nu le era permis elevilor și, dacă un băiat ar fi fost prins acolo, ar fi fost pedepsit de diriginte. Dar s-a gândit că merita riscul.

Când a sunat clopoțelul care anunța sfârșitul ultimei ore, Seb s-a strecurat din clasă și a luat-o pe un drum lung, ocolitor, în jurul terenurilor de sport, după care s-a urcat pe un gard din lemn și a coborât panta abruptă până la Skool Lane. A ajuns cu un sfert de oră mai târziu, dar Ruby a ieșit din spatele unui copac și s-a îndreptat spre el. Lui Sebastian i s-a părut că arăta diferit și nu numai pentru că nu purta șorțul și se schimbase într-o bluză albă și o fustă neagră, plisată. Își lăsase părul despletit și era pentru prima oară când o vedea dată cu ruj.

N-au prea avut despre ce vorbi, dar, după această primă întâlnire, s-au mai văzut de două ori, uneori de trei ori pe săptămână, dar niciodată mai mult de jumătate de oră, pentru că amândoi trebuiau să se înapoieze pentru cina de la șase.

Seb a sărutat-o pe Ruby de mai multe ori în timpul celei de-a doua întâlniri, înainte ca ea să-i arate ce senzații aveau când buzele lor se despărțeau și limbile li se atingeau. Totuși, n-au avansat dincolo de pipăieli și de încercarea de a-și descoperi diversele părți ale trupurilor, ascunzându-se în spatele unui copac. Dar, cu două săptămâni înainte de sfârșitul trimestrului, ea i-a permis să-i deschidă nasturii bluzei și să-și pună mâna pe sânul ei. După o săptămână, a descoperit închizătoarea sutienului și s-a decis că, după ce se vor termina examenele, își va da licența la două subiecte.

Și atunci totul a început să meargă prost.

28

– Suspendat?

– Nu mi-ai dat de ales, Clifton.

– Dar mai sunt patru zile până la sfârșitul trimestrului, domnule.

– Și Dumnezeu știe ce ai face în acest timp dacă nu te-aș elimina, l-a contrazis directorul.

– Dar ce am făcut ca să merit o pedeapsă atât de aspră, domnule?

– Cred că știi prea bine ce ai făcut, Clifton, dar dacă dorești să-ți spun exact câte reguli ale școlii ai încălcat în ultimele zile, m-ar bucura s-o fac.

Sebastian a trebuit să se abțină să nu rânjească, amintindu-și ultima lui escapadă.

Dr. Banks-Williams și-a aplecat capul și s-a uitat la niște notițe pe care le scrisese înainte de a chema băiatul în biroul său. A durat o vreme până ce a vorbit din nou.

– Cum este mai puțin de o săptămână până la sfârșitul trimestrului, Clifton, și având în vedere că ai dat examenele de sfârșit de an, aș fi putut să mă prefac că nu știu că ai fost prins fumând în vechiul pavilion, chiar fără să țin seama de sticla goală de bere găsită sub patul tău, dar ultima ta indiscreție nu poate fi trecută cu vederea atât de ușor.

– Ultima mea indiscreție? a repetat Sebastian, distrându-se de stânjeneala directorului.

– Ai fost găsit în camera ta, cu luminile stinse, cu o fată care servește masa.

Sebastian ar fi vrut să-l întrebe dacă ar fi fost în regulă dacă ea n-ar fi fost o fată de serviciu și dacă ar fi lăsat luminile aprinse. Totuși, și-a dat seama că o asemenea obrăznicie l-ar fi dus la necazuri și mai mari și, dacă n-ar fi câștigat bursa la Cambridge, primul din școală care reușise o asemenea performanță după multă vreme ar fi putut să fie exmatriculat, nu doar suspendat. Dar se gândea deja cum să transforme suspendarea dintr-o pedeapsă, într-o onoare. După ce Ruby îi explicase clar că, pentru o mică sumă de bani, ar fi fost gata să-i acorde favoruri în plus, Sebastian îi acceptase fericit

condițiile, iar ea fusese de acord să urce pe fereastra camerei lui după ce se stingeau luminile în acea seară. Cu toate că era prima oară când Sebastian vedea o femeie goală, s-a lămurit repede că Ruby mai urcase și altă dată pe acea fereastră. Directorul i-a întrerupt gândurile.

– Vreau să te întreb ceva, tinere, a spus el, sunând și mai pompos decât de obicei. Răspunsul tău îmi poate influența decizia de a-l sfătui pe responsabilul cu admiterea la Cambridge dacă este cazul să-ți retragă bursa, ceea ce ar fi foarte trist pentru noi toți, cei de la Beechcroft. Totuși, responsabilitatea mea principală este să mențin reputația școlii.

Sebastian și-a strâns pumnii și a încercat să rămână calm. Să fi suspendat pe o perioadă determinată era ceva, dar să-și piardă locul la Cambridge era cu totul altceva. A rămas acolo, așteptându-și directorul să continue.

– Gândește-te bine înainte de a răspunde la următoarea mea întrebare, Clifton, pentru că aceasta ți-ar putea determina viitorul. Kaufman sau Martinez au avut vreun rol în... directorul a ezitat, căutând cuvântul potrivit, dar în cele din urmă s-a decis – indiscrețiile tale?

Sebastian și-a suprimat surâsul. Ideea ca Victor Kaufman să rostească cuvântul „chiloți”, ce să mai vorbim de încercarea de a înlătura acest articol vestimentar de pe Ruby, ar fi cauzat incredulitate și veselie, chiar printre cei din clasa a cincea.

– Pot să vă asigur, domnul director, a spus Sebastian, că Victor nu a fumat niciodată, după câte știu eu, vreo țigară și nici n-a băut bere. În ceea ce privește femeile, îl deranjează chiar să se și dezbrace în fața asistentei-șefe.

Directorul a zâmbit. În mod evident, Clifton îi dăduse răspunsul pe care dorea să-l audă și care avea și avantajul că era adevărat.

– Și Martinez?

Sebastian a trebuit să se gândească bine dacă voia să-și salveze cel mai bun prieten. El și Bruno fuseseră inseparabili de când Sebastian îl ajutase într-o luptă cu perne în dormitor, singura crimă a băiatului cel nou fiind că era „Johnny străinul” și, mai rău, provenea dintr-o țară în care nu se juca crichet, joc pe care Sebastian îl ura – ceea ce a întărit legătura dintre ei. Sebastian știa

că Bruno se delecta din când în când cu câte o țigară și îl însoțise o dată la o cârciumă ca să bea o bere, dar doar după examene. Știa și că Bruno n-ar fi refuzat ce avea Ruby de oferit. Dar nu avea habar cât de multe știa deja directorul. Având în vedere că și lui Bruno i se oferise un loc la Cambridge în septembrie, cu toate că-l întâlnise pe tatăl lui de două ori, n-ar fi vrut să fie responsabil pentru faptul că fiul lui nu va merge la Cambridge.

– Și Martinez? a repetat directorul, ceva mai tare.

– Bruno, după cum cred că știți, domnule director, este un romano-catolic pios și mi-a spus de câteva ori că prima femeie cu care se va culca va fi soția lui. Asta era cel puțin adevărat, cu toate că nu mai fusese la fel de convins mai târziu.

Directorul a încuviințat, gânditor, iar Sebastian s-a întrebat o clipă dacă reușise să scape, până ce dr. Banks Williams a adăugat:

– Și cu fumatul și băutul cum rămâne?

– A încercat o dată o țigară în vacanță, a recunoscut Sebastian, dar i s-a făcut rău și, din câte știu eu, nu a mai fumat de atunci. Ei bine, doar de noaptea trecută, ar fi vrut el să adauge. Directorul părea neconvins. Și l-am văzut bând o dată un pahar de șampanie, dar doar după ce a primit locul la Cambridge. Și era atunci cu tatăl lui.

Ceea ce Sebastian n-a menționat era că, după ce domnul Martinez îi dusese înapoi la școală în Roll-Royce-ul lui roșu în acea seară, Sebastian dusese sticla luată pe furiș în mica lui cameră, unde o terminaseră după stingerea luminii. Dar Sebastian citise prea multe dintre romanele polițiste ale tatălui său ca să nu știe că adesea oamenii vinovați se condamnă singuri spunând o frază prea mult.

– Îți sunt recunoscător, domnule Clifton, pentru onestitatea de care ai dat dovadă. Nu cred că ți-a fost ușor să dai informații despre un prieten. Nimănui nu-i plac delatorii.

După aceasta, a urmat iar o pauză lungă, pe care Sebastian n-a întrerupt-o.

– Deci este clar că n-am motive să-l deranjez pe Kaufman, a spus până la urmă directorul, deși voi discuta puțin cu Martinez, doar ca să mă asigur că nu va mai încălca regulile școlii în ultimele sale zile petrecute la Beechcroft.

Sebastian a zâmbit, în timp ce o picătură de sudoare îl curgea pe nas în jos.

– Cu toate acestea, i-am scris tatălui tău și i-am explicat pentru ce vei reveni acasă mai devreme de sfârșitul trimestrului. Dar, datorită onestității și a evidentelor tale remușcări, nu-l voi anunța pe tutorele de la Cambridge că ai fost suspendat.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule, a spus Sebastian, părând clar ușurat.

– Acum te vei întoarce în camera ta, îți vei strânge lucrurile și te vei pregăti să pleci imediat. Dirigintele tău a fost informat și-ți va face aranjamentele de drum necesare pentru a te întoarce în Bristol.

– Vă mulțumesc, domnule, a spus Sebastian, ținându-și capul plecat, de frică să nu vadă cumva directorul că zâmbește.

– Nu încerca să iei legătura cu Martinez sau Kaufman înainte de a pleca din școală. Și încă ceva, Clifton, regulile școlii ți se aplică până la sfârșitul trimestrului. Dacă vei încălca vreuna dintre ele, nu voi ezita să-mi reconsider poziția referitoare la locul tău de la Cambridge. Ai înțeles?

– Desigur, a zis Sebastian.

– Să sperăm că ai învățat ceva din această experiență, Clifton, ceva care-ți va fi de folos în viitor.

– Să sperăm, a spus Sebastian, în timp ce directorul se ridica din spatele biroului, dându-i o scrisoare.

– Cum ajungi acasă, te rog să i-o dai tatălui tău.

– Sigur că da, a zis Sebastian, punându-și scrisoarea în buzunarul hainei.

Directorul i-a întins mâna și Sebastian i-a strâns-o, dar fără să fie prea entuziasmat.

– Noroc, Clifton, a sus directorul, neconvins.

– Vă mulțumesc, domnule, a replicat Sebastian, înainte de a închide ușor ușa în spatele lui.

Directorul s-a așezat la loc, mulțumit de modul în care mersese întrevederea. Era ușurat, deși nu era surprins, când aflase că elevul Kaufman nu fusese implicat într-un asemenea incident dezgustător,

mai ales că tatăl lui, Saul Kaufman era unul dintre guvernatorii școlii, precum și președinte în Kaufman's Bank, una dintre cele mai respectate instituții din Londra.

Și, desigur, nu dorea să se certe cu tatăl lui Martinez, care-i dăduse recent de înțeles că va dona bibliotecii școlii 10.000 de lire, dacă fiului său i se va oferi un loc la Cambridge. Nu prea știa cum de avea don Pedro Martinez o avere atât de mare, dar i se mai micșorau taxele și alte impozite cu o astfel de sponsorizare.

Clifton, pe de altă parte, fusese o problemă de când intrase pe poarta școlii. Directorul încercase să fie înțelegător, având în vedere prin ce trecuseră părinții lui, dar exista o limită pentru toleranța școlii. De fapt, dacă n-ar fi fost probabil să câștige bursa deschisă la Cambridge, dr. Banks-Williams n-ar fi ezitat să-l exmatriculeze de mult. Era fericit că în sfârșit scăpase de el și spera doar că nu se va alătura Seniorilor.

– Seniorii, a spus el cu voce tare, revenindu-i amintirile.

Trebuia să se adreseze dineului lor anual în acea seară când își va prezenta raportul de sfârșit de trimestru; ultimul său raport după cincisprezece ani ca director. Nu prea-i păsa de galezul care fusese ales să-l înlocuiască; genul de om care nu-și lega papionul și care, probabil, l-ar fi lăsat pe Clifton să plece fără un avertisment.

Secretara îi bătuse raportul la mașină și îi lăsase o copie pe birou în cazul în care ar fi vrut să facă niște schimbări de ultimă oră. Lui i-ar fi plăcut să-l mai citească o dată, dar, după ce discutase cu Clifton, nu mai avea timp. Orice schimbări ar avea le va adăuga cu mâna în timpul drumului cu trenul la Londra.

Și-a verificat ceasul, și-a pus discursul în servietă și s-a îndreptat pe scări în sus, către apartamentul său. A observat încântat că soția îi împachetase deja sacoul și pantalonii pentru dineu, o cămașă albă, apretată, un papion, șosete și o geantă pentru schimburi. Îi explicase clar președintelui seniorilor că nu era de acord când aceștia au votat să se renunțe la cravata albă și la frac pentru dineurile anuale.

Soția sa l-a condus la gară și au ajuns doar cu câteva minute înainte de sosirea trenului pentru Paddington. A cumpărat un bilet dus-întors pentru clasa întâi și s-a îndreptat grăbit pe pod către peronul cel mai îndepărtat, unde tocmai oprea trenul, vărsându-și

pasagerii. S-a oprit pe peron și s-a uitat iar la ceas. Mai avea patru minute. I-a făcut semn impiegatului care schimba stegulețul roșu cu unul verde.

– Toată lumea în vagoane, a țipat impiegatul, iar directorul s-a îndreptat către prima clasă, aflată în partea din față a trenului.

S-a urcat în vagon și s-a afundat în scaunul dintr-un colț, unde a fost întâmpinat de un nor de fum. Un obicei dezgustător. Fusese de acord cu redactorul de la *The Times* care sugerase de curând că Great Western Railway ar trebui să introducă mai multe vagoane de nefumători pentru pasagerii de clasa întâi.

Directorul și-a scos discursul din valiză și l-a pus în brațe. S-a uitat în sus în timp ce fumul se disipa și l-a văzut așezat de partea cealaltă a vagonului.

29

Sebastian și-a stins țigara, a sărit în sus, și-a înșfăcat valiza din plasa de deasupra și a părăsit vagonul fără să spună nimic. Își dădea seama că, deși directorul nu spusese nimic, ochii lui nu-l părăsiseră deloc.

A fugit cu valiza prin mai multe vagoane până în capătul cel mai îndepărtat al trenului, unde s-a înghesuit într-un vagon de clasa a treia supra aglomerat. Pe când se uita pe geam, a încercat să se gândească dacă avea cum să scape din beleaua actuală.

Poate că ar fi bine să se întoarcă la prima clasă și să-i explice directorului că se ducea să stea câteva zile la Londra cu unchiul lui, sir Giles Barrington, membru în Parlament? Dar de ce ar face așa ceva când i se spusese să se întoarcă la Bristol și să dea scrisoarea dr. Banks-Williams tatălui său? Adevărul era că părinții lui erau în Los Angeles, unde participau la o ceremonie în care mama lui urma să-și primească licența în afaceri, *summa cum laude*, și nu se vor întoarce în Anglia înainte de sfârșitul săptămânii.

Atunci de ce nu mi-ai spus asta de la început, îl putea auzi pe director și atunci dirigintele ar fi putut să-ți ia alt bilet? Pentru că el chiar intenționa să se întoarcă în Bristol în ultima zi a trimestrului, așa că atunci când părinții lui ar fi revenit sâmbătă, nimeni n-ar fi știut nimic. Ar fi putut chiar să scape basma-curată, dacă nu s-ar fi aflat în vagonul de clasa întâi, fumând. La urma-urmei, fusese avertizat care vor fi consecințele dacă va mai încălca o altă regulă a școlii înainte de sfârșitul trimestrului. Sfârșitul trimestrului. Încălcase trei reguli ale școlii la o oră după ce plecase de acolo. Dar nu se gândise că-l va mai vedea vreodată pe director.

Ar fi vrut să-i spună, acum sunt băiat mare și fac ce vreau, dar știa că n-ar merge. Și, dacă s-ar decide să se întoarcă la clasa întâi, mai exista și riscul ca directorul să descopere că nu avea decât un bilet de clasa a treia; o șmecherie pe care o încerca întotdeauna când călătorea din și spre școală la începutul și sfârșitul trimestrului.

Stătea într-un colț al vagonului de clasa întâi, asigurându-se că vedea bine coridorul. În momentul în care controlorul intra prin

capătul îndepărtat, Sebastian dispărea la grupul sanitar cel mai apropiat, fără să încuie ușa și lăsând semnul de „liber” la locul lui. De îndată ce controlorul trecea în următorul vagon, se strecura înapoi la locul lui, unde stătea liniștit tot restul drumului. Cum era un drum non-stop, șmecheria îi reușea de fiecare dată. Ei, era aproape să dea greș o dată, când un controlor vigilent s-a întors și l-a prins în alt vagon. El izbucnise imediat în lacrimi și se scuzase, explicându-i că mama și tatăl lui mergeau întotdeauna la clasa întâi, iar el nici măcar nu-și dăduse seama că luase bilet la clasa a treia. Scăpase cu asta, dar pe atunci avea doar unsprezece ani. Acum avea șaptesprezece și nu numai controlorul nu-l va crede.

A renunțat la ocazia de a fi certat și, acceptând faptul că nu va mai merge la Cambridge în septembrie, Sebastian a început să se gândească ce ar putea face când trenul va ajunge în Paddington.

Directorul nici măcar nu s-a mai uitat la discursul său în timp ce trenul se grăbea către capitală.

Ar trebui să se ducă să-l caute pe băiat și să-i ceară o explicație? Știa că dirigintele lui Clifton îi luase un bilet de clasa a treia către Bristol, așa că ce făcea într-un vagon de clasa întâi dintr-un tren care mergea către Londra? Se urcase cumva în alt tren, din greșeală? Nu, băiatul ăsta știa întotdeauna în ce direcție mergea. Doar că nu se așteptase să fie prins. Oricum, fumase, în ciuda faptului că i se explicase clar că regulile școlii i se vor aplica până în ultima zi a trimestrului. Băiatul nu așteptase nici măcar o oră fără să-l sfideze. Nu existau circumstanțe atenuante. Clifton nu îi lăsase de ales.

Va anunța mâine-dimineață, la adunare, că fusese exmatriculat. Apoi îi va telefona tutorelui de la Peterhouse și apoi tatălui băiatului că fiul său nu va mai merge la Cambridge în semestrul Michaelmas. La urma-urmei, dr. Banks-Willimas trebuia să țină seama de bunul renume al școlii de care avusese grijă cu sârguință în ultimii cincisprezece ani.

A mai întors câteva pagini din discurs înainte de a nimeri peste pasajul relevant. A citit cuvintele pe care le scrisese despre realizările lui Clifton, a ezitat o clipă, apoi le-a tăiat cu o linie.

Sebastian se gândea dacă era mai bine să coboare primul sau ultimul din tren când ajungea în Paddington. Nu prea conta atâta timp cât evita să dea peste director.

S-a hotărât să coboare primul și, în ultimele douăzeci de minute ale drumului, a stat pe marginea banchetei. Și-a verificat buzunarele și a găsit o liră, doisprezece șilingi și șase penny, mult mai mult ca de obicei, dar dirigintele îi rambursase toți banii de buzunar necheltuiți.

Planificase la început să-și petreacă câteva zile în Londra, înainte de a se întoarce în Bristol în ultima zi a trimestrului, când nu avea nici cea mai mică intenție de a-i da tatălui său scrisoarea directorului. A scos-o din buzunar, îi era adresată lui H.A. Clifton, Esq: Confidențial. Sebastian s-a uitat prin vagon ca să fie sigur că nu-l urmărește nimeni, înainte de a o deschide. A citit încet cuvintele directorului, apoi le-a recitit. Scrisoarea era moderată, cinstită și, spre uimirea lui, nu pomenea de Ruby. Dacă ar fi luat trenul spre Bristol, ar fi mers acasă și i-ar fi dat scrisoarea tatălui său când se întorcea din America, lucrurile ar fi putut fi diferite. La naiba. Și ce căuta, de fapt, directorul în tren?

Sebastian a pus scrisoarea înapoi în buzunar și a încercat să se concentreze asupra lucrurilor pe care le va face în Londra, pentru că nu avea de gând să se întoarcă în Bristol până ce toate acestea vor fi uitate, ceea ce ar putea dura o vreme. Dar cât putea spera să supraviețuiască doar cu o liră, doisprezece șilingi și șase penny? Va afla în curând.

Stătea lângă ușa vagonului cu mult înainte ca trenul să tragă în gara Paddington și a deschis-o chiar înainte ca trenul să se oprească. A sărit jos, a alergat spre barieră cât de repede îi permitea valiza lui grea și i-a dat biletul controlorului înainte de a se pierde în mulțime.

Sebastian mai vizitase o singură dată Londra, cu părinții lui, și atunci existase o mașină care-i așteptase să-i ia și să-i lase la casa unchiului său din Smith Square. Unchiul Giles îl dusese la Turnul Londrei ca să vadă bijuteriile coroanei și apoi la Madame Tussaud să admire figurile din ceară ale lui Edmund Hillary, Betty Grable și Don Bradman, înainte de a bea un ceai și a mânca un corn cu miere la Regent Palace Hotel. A doua zi, îl plimbase prin Camera Comunelor și-l văzuseră pe Winston Churchill încruntându-se pe banca din față. Sebastian fusese uimit când văzuse cât de mic era.

Când a venit timpul să plece acasă, Sebastian îi spusese unchiului său că de abia aștepta să se întoarcă la Londra. Acum, că o făcuse, nu mai exista nicio mașină care să-l ia din gară și ultima persoană pe care voia să riște s-o viziteze era unchiul lui. Nu avea idee unde să-și petreacă noaptea.

În timp ce-și croia drum prin mulțime, cineva s-a lovit de el, aproape dărâmându-l. S-a întors și a văzut un tânăr care se grăbea – și care nici măcar nu s-a obosit să-i ceară scuze.

Sebastian a ieșit din gară și a intrat pe o stradă plină de case în stil victorian, cu terase, dintre care multe aveau afișul „Camere de închiriat și micul dejun.” A ales una cu cel mai lustruit mâner din bronz și cu cele mai curate ferestre. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-un capot înflorat i-a răspuns și l-a întâmpinat cu un zâmbet de bun venit. Dacă a fost surprinsă să găsească în prag un tânăr îmbrăcat într-o uniformă școlară, n-a arătat-o.

– Intră, a zis ea. Căutați o cameră, domnule?

– Da, a spus Sebastian, surprins că i se spusese „domnule”. Am nevoie de o cameră pentru o noapte și mă întrebam cât costă?

– Patru șilingi pe noapte, inclusiv micul dejun, sau o liră pentru o săptămână.

– Am nevoie de o cameră doar pentru o noapte, a spus Sebastian, dându-și seama că ar fi trebuit să caute dimineața locul cel mai ieftin dacă voia să stea în Londra mai mult timp.

– Desigur, i-a răspuns ea, luându-i valiza și îndreptându-se spre coridor.

Sebastian nu mai văzuse până atunci o femeie cărând o valiză, dar ea ajunsese la jumătatea scării până să reacționeze el.

– Mă cheamă doamna Tibbet, a spus ea, dar clienții mei obișnuiți îmi spun Tibby. Când a ajuns la etajul întâi, i-a mai zis: vă dau camera numărul șapte. Este în spatele casei, deci nu veți fi deranjat de traficul de dimineață.

Sebastian habar n-avea despre ce vorbea ea, pentru că nu fusese trezit de traficul matinal niciodată.

Doamna Tibbet a descuiat ușa camerei șapte și s-a dat deoparte pentru a-și lăsa chiriașul să intre. Camera era mai mică decât cea de la Beechcroft dar, ca și proprietara, era curată și ordonată. Era un singur pat, cu așternuturi curate și o chiuvetă într-un colț.

– Baia este la capătul coridorului, a spus doamna Tibbet, înainte s-o întrebe el.

– M-am răzgândit, doamnă Tibbet, i-a zis el, o iau pentru o săptămână.

Ea a scos o cheie dintr-un buzunar al capotului, dar, înainte să i-o dea, a spus:

– Costă o liră, în avans.

– Da, desigur, a spus Sebastian.

Și-a băgat mâna în buzunarul de la pantaloni, dar era gol. A încercat alt buzunar apoi altul, dar nu era nici urmă de bani. Până la urmă a căzut în genunchi, și-a deschis valiza și a început să caute frenetic printre haine.

Doamna Tibbet și-a pus mâinile în șolduri, fără să mai zâmbească. Sebastian a scotocit degeaba printre haine până ce, în cele din urmă, a renunțat, s-a prăbușit pe pat și s-a rugat ca doamna Tibbet să-i arate mai multă simpatie decât directorul.

Directorul a intrat în camera sa de la Reform Club și a făcut o baie rapidă înainte de a-și pune sacoul elegant. Și-a verificat papionul în oglinda aflată deasupra chiuvetei, apoi s-a întors jos să se întâlnească cu gazda sa.

Nick Judd, președintele Seniorilor, îl aștepta în capul scării și l-a condus pe oaspetele său de onoare în camera de recepție, unde s-au alăturat la bar celorlalți membri ai comitetului.

– Ce doriți să beți, domnule director? l-a întrebat președintele.

– Doar un cherry, vă rog.

Următoarele cuvinte ale lui Judd l-au nedumerit.

– Permiteți-mi să fiu primul care vă felicit, a spus el, după ce a comandat băuturile, pentru că școala dumneavoastră a primit bursa cea mare la Peterhouse. O încununare demnă a ultimului dumneavoastră an.

Directorul n-a spus nimic, dar și-a dat seama că cele trei linii pe care le ștersese din discurs vor trebui puse la locul lor. Veștile despre exmatricularea lui Clifton puteau să vină mai târziu. La urma-urmei, băiatul câștigase bursa și asta nu se va schimba până ce nu va discuta cu tutorele de la Cambridge, a doua zi dimineață.

Din nefericire, președintele n-a fost singurul care s-a referit la realizarea lui Clifton și, până ce directorul s-a ridicat să-și prezinte discursul anual, n-a mai văzut niciun motiv să lase întrunirea să știe ce planificase să facă a doua zi. A fost surprins când anunțarea bursei școlare a fost întâmpinată cu aplauze prelungite.

Discursul a fost bine primit și, când dr. Banks-Williams s-a așezat, atâția Seniori au venit pe estradă să-i ureze o pensionare fericită încât era să piardă ultimul tren spre Beechcroft. De îndată ce s-a așezat în compartimentul de clasa întâi, gândurile sale s-au întors la Sebastian Clifton. A început să scrie câte ceva pentru adunarea de dimineață: cuvintele „standarde”, „decentă”, „onoare”, „disciplină” și „respect” i-au trecut prin minte și, când trenul a ajuns la Beechcroft, terminase prima ciornă.

Când a dat biletul, a fost ușurat să-și vadă soția stând în mașină și așteptându-l, în ciuda orei târzii.

– Cum a mers? a întrebat ea, chiar înainte ca el să închidă portiera.

– Cred că pot spune că discursul meu a fost bine primit, având în vedere circumstanțele.

– Circumstanțele?

– Până au ajuns acasă, el îi spusese soției sale totul despre nefericita întâlnire cu Clifton în trenul spre Londra.

– Și ce vrei să faci? l-a întrebat ea, descuind ușa din față.

– Nu mi-a lăsat de ales. Trebuie să anunț la adunarea de mâine-dimineață exmatricularea lui Clifton și, prin urmare, din păcate nu va putea merge la Cambridge în septembrie.

– Nu e un pic exagerat? i-a sugerat doamna Banks-Williams. La urma-urmei, poate avea motivele lui să fie în trenul de Londra.

– Atunci de ce a fugit din vagon când m-a văzut?

– Probabil nu voia să-și petreacă întreaga călătorie cu tine, dragă. De fapt, ești destul de intimidant.

– Dar nu uita, l-am prins fumând, a spus el ignorându-i comentariul.

– Și de ce n-ar fi fumat? Nu se afla pe teritoriul școlii și nu mai era *in statu pupillari*.

– l-am explicat clar că regulile școlii i se vor aplica până la sfârșitul trimestrului, altfel va avea de suportat consecințele.

– Vrei să bei ceva, dragă?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să încerc să dorm bine la noapte. Mâine nu va fi o zi ușoară.

– Pentru tine sau pentru Clifton? s-a interesat ea, înainte de a stinge lumina.

Sebastian s-a așezat la capul patului și i-a povestit doamnei Tibbet tot ce se întâmplase în acea zi. Nu a uitat nimic și i-a arătat chiar și scrisoarea directorului.

– Nu crezi că ar fi bine să te duci acasă? La urma-urmei, părinții tăi vor fi îngrijorați de moarte dacă nu ești acolo când se întorc. Și, oricum, nu poți fi sigur că directorul te va exmatricula.

– Credeți-mă, doamnă Tibbet, Hilly-Billy⁶ s-a hotărât și-și va anunța decizia la adunarea de mâine.

– Tot ar fi mai bine să te duci acasă.

– Nu pot, după ce i-am dezamăgit așa. Singurul lucru pe care l-au vrut a fost să merg la Cambridge. Nu mă vor ierta niciodată.

– Nu aș fi sigură, a spus doamna Tibbet. Tata spunea întotdeauna că, dacă ai o problemă, e mai bine să dormi mai întâi, gândindu-te la ea, ca să nu iei o decizie pe care o vei regreta mai târziu. Lucrurile par întotdeauna mai roz dimineața.

– Dar nici nu am unde să dorm.

⁶ Hilly-Billy- poreclă.

- JEFFREY ARCHER -

– Nu fi prostuț, a spus doamna Tibbet, punându-și o mână pe umărul lui. Poți să stai noaptea aici, dar nu pe stomacul gol, așa că, după ce despachetezi vino jos la mine în bucătărie.

30

– Am o problemă la masa trei, a spus chelnerița în timp ce trecea din ușa de la bucătărie.

– Ce problemă, Janice? a întrebat doamna Tibbet, calmă, spărgând două ouă și aruncându-le într-o tigaie mare.

– Nu înțeleg deloc ce spun.

– Ah, da, domnul și doamna Ferrer. Cred că sunt francezi. Tot ce trebuie să știi este un, deux și oeuf. Janice n-a părut convinsă. Vorbește-le rar, a spus doamna Tibbet, și nu ridică vocea. Nu e vina lor că nu pot vorbi englezește.

– Ați dori să discut eu cu ei? a întrebat-o Sebastian, lăsându-și jos cuțitul și furculița.

– Știi franțuzește? a întrebat doamna Tibbet, punând tigaia înapoi pe aragaz.

– Da, știu.

– Atunci, te rog.

Sebastian s-a ridicat de la masa din bucătărie și a însoțit-o pe Janice înapoi în sală. Toate cele nouă mese erau ocupate, iar Janice și-a făcut loc pe lângă un cuplu de vârstă mijlocie, așezat în colțul îndepărtat al camerei.

– Bonjour, monsieur, a spus Sebastian. Comment puis-je vous aider?

Oaspetele s-a uitat nedumerit la Sebastian.

– Somos español.

– Buenas dias, señor. Cómo puedo ayudarle? a spus Sebastian. Janice a așteptat în timp ce domnul și doamna Ferrer au terminat de vorbit cu el. Volveré en uno momento, a spus Sebastian și s-a întors la bucătărie.

– Deci ce vor prietenii noștri francezi? l-a întrebat doamna Tibbet, în timp ce mai spărgea două ouă.

– Sunt spanioli, nu francezi, a zis Sebastian, și ar vrea pâine neagră puțin prăjită, niște ouă fierte două-trei minute și două căni de cafea neagră.

– Și altceva?

– Da, vor să știe cum să ajungă la Ambasada Spaniei.

– Janice, tu du-le cafeaua și pâinea prăjită, iar eu mă ocup de ouă.

– Și eu ce pot să fac? a întrebat Sebastian.

– Pe masa din hol e o carte de telefon. Caută Ambasada Spaniei, găsește o hartă și arată-le cum să ajungă acolo.

– Apropo, a zis Sebastian, punând șase penny pe masă, mi-au dat ăștia.

Doamna Tibbet a zâmbit.

– Primul bacșiș.

– Primii bani pe care i-am câștigat vreodată, a spus Sebastian, împingând moneda pe masă. Deci acum vă datorez trei șilingi și șase penny.

A ieșit din bucătărie fără să mai spună nimic și a luat cartea de telefon de pe măsuta din hol. A căutat Ambasada Spaniei și, după ce a găsit harta, le-a spus domnului și doamnei Ferrer cum să ajungă în Chesham Place. După câteva clipe, s-a întors în bucătărie cu alți șase penny.

– Păstrează-i, i-a spus doamna Tibbet, și va trebui să te fac partener.

Sebastian și-a luat haina, și-a suflecat mânecile și s-îndreptat spre chiuvetă.

– Și acum ce faci?

– O să spăl, a replicat el, dând drumul la robinetul de apă caldă. Nu asta fac clienții din filme când nu-și pot plăti chiria?

– Cred că asta e o altă noutate pentru tine, a spus doamna Tibbet, punând două felii de șuncă lângă ochiuri. Masa unu, Janice, domnul și doamna Ramsbottom din Yorkshire. Nici pe ăștia nu prea îi înțeleg ce spun. Așa că spune-mi, Sebastian, i-a zis ea după ce Janice a ieșit din bucătărie, mai știi și alte limbi?

– Germana, italiana, franceza și ebraica.

– Ebraica? Ești evreu?

– Nu, dar unul dintre prietenii mei de la școală era și m-a învățat în timpul lecțiilor de chimie.

Doamna Tibbet a râs.

– Eu cred că ar trebui să ajungi la Cambridge cât mai repede posibil, pentru că nu ești bun de spălător de vase.

– Nu voi merge la Cambridge, doamnă Tibbet, i-a amintit Sebastian, și este doar vina mea. Totuși, vreau să vizitez Eaton Square și să încerc să aflu unde locuiește prietenul meu, Bruno Martinez. Ar trebui să se întoarcă de la școală vineri după-amiază.

– Bună idee, a spus doamna Tibbet. Cât de sigur ești că ai fost exmatriculat și nu doar... care era cuvântul celălalt?

– Suspendat, a spus Sebastian, când Janice intra în goană în bucătărie cărând două farfurii goale; cea mai sinceră laudă pe care o poate primi un bucătar. I le-a dat lui Sebastian, înainte de a mai lua două ouă fierte.

– Masa cinci, i-a amintit doamna Tibbet.

– Și la masa nouă mai vor niște fulgi de porumb, a zis Janice.

– Atunci adu un pachet proaspăt din depozit, leneșo.

Sebastian n-a terminat de spălat decât după ora zece.

– Și acum ce mai urmează? a întrebat el.

– Janice mișună prin sala de mese și o aranjează pentru micul dejun de mâine, iar eu curăț bucătăria. Plecarea din camere e la 12 și, de îndată ce clienții s-au dus, schimbăm așternuturile, facem paturile și udăm cutiile cu flori din geamuri.

– Deci ce ați vrea să fac eu? a spus Sebastian, dându-și mânecile jos.

– Ia un autobuz până în Eaton Square și află dacă prietenul tău este așteptat vineri. Sebastian și-a pus haina. Dar nu înainte de a-ți aranja patul și a face ordine în cameră.

Ea a râs.

– Parcă ați fi mama.

– Consider că ăsta e un compliment. Te rog să te întorci până la ora unu, pentru că aștept niște germani și s-ar putea să mă ajuți. Sebastian s-a îndreptat spre ușă. Vei avea nevoie de ăștia, a mai zis ea, dându-i banii înapoi. Adică dacă nu vrei să mergi pe jos până la Eaton Square și înapoi.

– Mulțumesc, doamnă Tibbet.

– Tibby. Pentru că mi-e clar că vei fi un obișnuit al casei.

Sebastian și-a pus banii în buzunar și a sărutat-o pe ambii obraji, ceea ce a redus-o pe doamna Tibbet la tăcere pentru prima oară.

El a plecat din bucătărie înainte ca ea să-și revină, a fugit pe scări și și-a făcut ordine în cameră după care s-a întors în hol, unde a

verificat harta. A fost uimit să vadă că Eaton Square era scris altfel decât școala care-l exmatriculase pe unchiul Giles pentru o faptă despre care nu voia nimeni să vorbească.

Înainte de a pleca, Janice i-a spus să ia autobuzul nr. 36, să coboare la Sloane Square și să meargă de acolo pe jos.

Primul lucru pe care l-a observat Sebastian când a închis ușa casei era cât de mulți oameni se grăbeau în toate direcțiile, mult mai repede decât în Bristol. S-a alăturat cozii de la stația autobuzului și a urmărit mai multe autobuze supraetajate sosind și plecând înainte de apariția numărului 36. S-a urcat, s-a dus la etajul de sus și s-a așezat în față pentru că voia să vadă ce se întâmpla dedesubt.

– Unde mergi, tinere? l-a întrebat controlorul.

– În Sloane Square, a spus Sebastian. Și ați putea să mă anunțați când ajungem acolo?

– Costă doi penny.

Sebastian a observat fără încetare toate priveliștile în timp ce treceau de Marble Arch, în josul Park Lane și în jurul Hyde Park Corner, dar a încercat să se gândească la ce va face când va ajunge la destinație. Tot ceea ce știa era că Bruno locuia în Eaton Square, dar nu știa numărul. Spera doar că era o piațetă mică.

– Sloane Square! a strigat controlorul când autobuzul s-a oprit lângă W.H. Smith.

Sebastian a coborât iute treptele. Ajuns pe trotuar, a căutat în jur un reper. Ochii i s-au ațintit asupra teatrului Royal Court, unde Joan Plowright juca în *The Chairs*. Și-a verificat harta, a trecut de teatru și a luat-o la dreapta, gândindu-se că Eaton Square era cam la două sute de metri mai încolo, apoi a încetinit, sperând să zărească Rolls-Royce-ul lui don Pedro, dar nu era nici urmă de mașină. Și-a dat seama că, dacă nu avea noroc, îi va lua ore în șir până să afle unde locuiește Bruno.

În timp ce mergea pe trotuar, a observat că jumătăți din case fuseseră transformate în apartamente pe ușa cărora era câte o listă lungă a numelor ocupanților. Celelalte jumătăți rămăseseră așa cum erau și nu ofereau nicio indicație asupra locatarului, având doar un mâner din alamă pe care scria „Pentru vânzători”. Sebastian

era sigur că tatăl lui Bruno nu era genul de om care să împartă casa cu altcineva.

S-a așezat pe treapta de sus, la numărul 1, și a apăsat butonul pentru comercianți. După câteva momente a apărut un valet, cu o haină lungă și neagră, care-i amintea de Marsden de la Barrington Hall.

– Îl caut pe domnul Martinez, a spus Sebastian, politicoș.

– Niciun domn cu acest nume nu locuiește aici, a spus valetul și a închis ușa înainte ca Sebastian să apuce să-l întrebe dacă avea idee pe unde locuia domnul Martinez.

În următoarea oră, Sebastian a primit tot felul de răspunsuri, de la „Nu locuiește aici” până la uși care i se trânteau în față. Abia la sfârșitul celei de-a doua ore, când ajunsese la capătul pieței, ca răspuns la întrebarea lui mult repetată, o fată în casă a întrebat:

– Este vorba de domnul străin care conduce un Rolls-Royce roșu?

– Da, el este, a spus Sebastian, ușurat.

– Cred că locuiește la numărul 44, la două case mai jos, a spus fata, arătând spre dreapta.

– Mulțumesc foarte mult, a spus Sebastian. S-a îndreptat rapid spre numărul 44, a urcat scara, a respirat adânc și a bătut de două ori la ușă cu ciocănelul din alamă.

A durat o vreme până ce s-a deschis ușa și Sebastian a fost întâmpinat de un bărbat solid, care avea peste un metru optzeci și semăna mai mult cu un boxer decât cu un valet.

– Ce doriți? I-a întrebat el cu un accent pe care Sebastian nu l-a recunoscut.

– Mă întrebam dacă aici locuiește Bruno Martinez?

– Cine vrea să știe?

– Mă numesc Sebastian Clifton.

Tonul omului s-a schimbat brusc.

– Da, l-am auzit vorbind despre dumneavoastră, dar nu e acasă.

– Știți cumva când se întoarce?

– Cred că l-am auzit pe domnul Martinez spunând că se va întoarce vineri după-amiază.

Sebastian s-a decis să nu-i mai pună întrebări și i-a zis doar:

– Mulțumesc.

Uriaşul a încuviinţat şi a trântit uşa. Sau doar o închisese?

Sebastian a început să alerge spre Sloane Square pentru că se hotărâse să ajungă la timp ca s-o ajute pe doamna Tibbet cu oaspeţii ei germani. A luat primul autobuz în direcţia Paddington. De îndată ce a ajuns pe Praed Street, la numărul 37, i s-a alăturat doamnei Tibbet şi lui Janice în bucătărie.

– Ai avut noroc, Seb? I-a întrebat ea, chiar înainte ca el să se aşeze.

– Am aflat unde stă Bruno, a spus Sebastian, mândru, şi...

– Eaton Square, numărul 44, a spus doamna Tibbet, punându-i o farfurie cu cârnaţi şi piure de cartofi în faţă.

– De unde ştiţi?

– Este un Martinez în cartea de telefon, dar plecaseşi deja până mi-a dat prin cap să mă uit. Ai aflat când se întoarce?

– Da, vineri după-amiază, nu ştiu la ce oră.

– Atunci m-am ales cu tine pentru alte două zile. Sebastian a părut stânjenit, dar ea a adăugat: Ceea ce e foarte bine, pentru că nemţii stau până vineri după-amiază, aşa că tu... O bătaie fermă în uşă a întrerupt-o. Dacă nu mă înşel, sunt domnul Kroll şi prietenii lui. Hai cu mine, Sebastian, să vedem dacă înţelegi vreo vorbă.

Sebastian şi-a părăsit cu neplăcere cârnaţii şi piureul şi a urmat-o pe doamna Tibbet. A prins-o din urmă când deschidea uşa din faţă.

A reuşit să prindă doar câteva momente de somn în următoarele patruzeci şi opt de ore, între căratul bagajelor în susul şi în josul scârilor, chemarea taxiurilor, servitul băuturilor şi, mai important, traducerea unui milion de întrebări, de la „Unde este London Paladium?”, până la „Ştiţi nişte restaurante germane bune pe aici?”, la majoritatea cărora doamna Tibbet a ştiut să răspundă fără să se uite pe vreo hartă sau într-un ghid. Joi-seara, în ultima lor noapte, Sebastian s-a înroşit când i-a fost pusă o întrebare la care nu ştia răspunsul. Doamna Tibbet i-a venit în ajutor.

– Spune-le că vor găsi fetele de care au nevoie la teatrul Windmill, în Soho.

Germanii i-au făcut o plecăciune.

Când au plecat vineri după-masă, Domnul Kroll i-a dat o liră lui Sebastian și i-a strâns călduros mâna. Sebastian i-a dat banii doamnei Tibbet, dar ea l-a refuzat, spunându-i:

– Sunt ai tăi. Ai făcut foarte multe ca să-i câștigi.

– Dar nu mi-am plătit chiria și întreținerea. Și dacă n-o fac, bunica mea, care a fost manager la Grand Hotel din Bristol, m-ar înnebuni de tot.

Doamna Tibbet l-a luat în brațe.

– Noroc, Sebastian, i-a spus. După ce i-a dat drumul, a completat: Scoate-ți pantalonii.

Sebastian a părut chiar și mai stânjenit decât atunci când domnul Kroll îl întrebase unde poate găsi un local de striptease.

– Trebuie să-i calc, dacă nu vrei să arăți ca și cum ai veni de la muncă.

31

– Nu sunt sigur dacă e acasă, a spus omul pe care Sebastian nu-l va putea uita niciodată. Dar voi verifica.

– Seb! a răsunat o voce pe coridorul din marmură. Ce bine că te văd, bătrâne, a mai spus Bruno, dând mâna cu prietenul lui. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată dacă zvonurile sunt adevărate.

– Ce zvonuri?

– Karl, roag-o, te rog, pe Elena să ne aducă ceaiul în salon.

Bruno l-a condus pe Sebastian prin casă. La Beechcroft, Sebastian condusesse întotdeauna, cu Bruno în chip de locotenent. Acum, rolurile erau inversate în timp ce oaspetele își urma gazda în josul coridorului până în salon. Sebastian se gândise întotdeauna că fusese crescut într-o anumită eleganță, chiar lux, dar ce a văzut când a intrat în salon ar fi surprins chiar și un membru inferior al casei regale. Tablourile, mobila, chiar și covoarele ar fi fost potrivite și pentru un muzeu.

– Ce zvonuri? a repetat Sebastian, nervos, așezându-se pe marginea unei canapele.

– Ajung acum și acolo, a spus Bruno. Dar, mai întâi, spune-mi de ce ai plecat așa de brusc? Stăteai cu mine și cu Vic în cameră și, în clipa următoare, ai dispărut.

– N-a spus nimic directorul la adunarea generală de a doua zi?

– Nicio vorbă, ceea ce a făcut misterul și mai mare. Toți aveau câte o teorie, desigur, dar cum atât dirigintele, cât și Banks-Williams erau tăcuți ca mormântul, nimeni nu știa ce era adevărat și ce era ficțiune. Am întrebat-o pe asistentă, fântâna cunoștințelor, dar a pretins că n-a auzit nimic. Foarte ciudat pentru ea. Vic se temea de ce-i mai rău, dar știi că la el paharul e întotdeauna pe jumătate gol. Era convins că ai fost exmatriculat și că n-o să mai auzim de tine, dar i-am spus că ne vom reîntâlni la Cambridge.

– Mi-e teamă că nu, a zis Sebastian. Vic avea dreptate.

I-a povestit apoi prietenului său tot ce se întâmplase de la interviul lui cu directorul, de la începutul săptămânii, explicându-i lui Bruno cât de disperat era că-și pierduse locul la Cambridge.

Când a ajuns la sfârșitul istorisirii, Bruno i-a zis:

– Deci de aia m-a chemat Hilly-Billy în biroul lui după adunarea de miercuri-dimineată.

– Și ce pedeapsă ți-a dat?

– Șase note mari scăzute, anularea statutului meu de monitor și un avertisment că la următoarea greșeală voi fi suspendat.

– Eu aș fi scăpat doar cu eliminarea, a spus Sebastian, dacă Hilly-Billy nu m-ar fi prins fumând în trenul spre Londra.

– De ce ai venit la Londra când aveai bilet pentru Bristol?

– Mă gândeam să mă învărt pe aici până vineri și apoi să mă întorc acasă în ultima zi a trimestrului. Mama și tata vin din Statele Unite abia mâine, așa că m-am gândit că ce nu știu nu le strică. Dacă nu dădeam de Hilly-Billy în tren, aș fi scăpat.

– Dar dacă pleci la Bristol azi, tot nu vor afla nimic.

– Nicio șansă, a zis Sebastian. Nu uita ce a spus Hilly-Billy. „Regulile școlii se aplică până în ultima zi a trimestrului”, l-a maimuțărit el, ținându-se de reverele hainei. „Dacă vei încălca una singură, nu voi ezita să-mi reconsider poziția referitoare la locul tău la Cambridge. Ai înțeles?” La o oră după ce am ieșit din biroul lui, încălcasem deja trei reguli, chiar sub nasul lui!

O fată în casă a intrat cu o tavă mare din argint, plină cu o mâncare mult mai bună ca la Beechcroft.

Bruno a uns cu unt o gogoasă fierbinte.

– După ce bem ceaiul, ar fi bine să te duci unde stai și să-ți iei lucrurile. Poți sta aici la noapte și ne vom gândi ce să faci în continuare.

– Dar ce o să zică tatăl tău?

– Când veneam de la școală, i-am spus că n-aș fi putut merge la Cambridge în septembrie dacă nu ai fi fost tu să iei vina asupra ta. Mi-a spus că sunt norocos că am așa un prieten și că i-ar plăcea să-ți mulțumească personal.

– Dacă Hilly-Billy te-ar fi chemat primul pe tine, ai fi făcut același lucru.

– Nu asta e ideea, Seb. Te-a văzut mai întâi pe tine, deci eu am scăpat doar cu o ciufuleală, iar Vic a scăpat fără nimic și exact la timp pentru că spera s-o cunoască pe Ruby mai intim.

– Ruby, a repetat Sebastian. Ai aflat ce s-a întâmplat cu ea?

– A dispărut în aceeași zi cu tine. Bucătarul mi-a spus că n-o s-o mai vedem.

– Și tu tot mai crezi că mai am vreo șansă să merg la Cambridge?

Amândoi băieții au tăcut.

– Elena, a spus Bruno, când menajera s-a întors cu un chech mare cu fructe, prietenul meu se duce la Paddington să-și ia lucrurile. Vrei să-l rogi pe șofer să-l conducă acolo și să pregătești o cameră de oaspeți până se întoarce?

– Mi-e teamă că șoferul tocmai a plecat să-l ia pe tatăl tău de la birou. Nu-i aștept până înainte de prânz.

– Atunci, ia un taxi, a spus Bruno. Dar numai după ce guști și checul cu fructe al bucătarului.

– De abia îmi ajung banii pentru un autobuz, ce să mai zic de taxi, i-a șoptit Sebastian.

– Îți chem eu unul și-l trec în contul tatălui meu, a zis Bruno luând cuțitul de desert.

– Astea sunt vești minunate, a spus doamna Tibbet, după ce Sebastian i-a spus tot ce se întâmplase în acea după-amiază. Dar tot cred că ar trebui să-ți suni părinții și să-i anunți unde ești. La urma-urmei, încă nu ești sigur că ți-ai pierdut locul la Cambridge.

– Ruby a fost concediată, dirigintele refuză să discute despre asta, chiar și asistenta, care are întotdeauna câte o părere, nu vrea să zică nimic. Sunt sigur, doamnă Tibbet, că nu voi merge la Cambridge. Oricum, părinții mei se întorc abia mâine din America, deci nu pot lua legătura cu ei nici dacă aș vrea.

Doamna Tibbet a rămas la părerea ei.

– Ei bine, dacă pleci, a zis ea, mai bine du-te și împachetează pentru că aș putea folosi camera. A trebuit deja să refuz trei chiriași.

– Termin cât de repede pot.

Sebastian a ieșit din bucătărie și a alergat pe scări până în camera lui. După ce a împachetat și a făcut curat, s-a întors și le-a găsit pe doamna Tibbet și pe Janice în hol, așteptându-l.

– A fost o săptămână memorabilă, foarte memorabilă, a zis doamna Tibbet, deschizând ușa din față, una pe care Janice și cu mine n-o vom uita prea ușor.

– Când îmi voi scrie memoriile, Tibby, vei avea uncapitol doar pentru tine, a spus Sebastian când ieșeau pe trotuar împreună.

– Ne vei uita cu mult înainte, a spus ea, tristă.

– Nicio șansă. Aceasta va fi a doua casă a mea, vei vedea. Sebastian a sărutat-o pe Janice pe obraz, înainte de a o îmbrățișa pe Tibby. Nu veți scăpa de mine atât de ușor, a adăugat el, urcându-se în taxiul care-l așteptase.

Doamna Tibbet și Janice i-au făcut cu mâna în timp ce taxiul își începea călătoria înapoi spre Eaton Square. Tibby ar fi vrut să-i spună încă o dată, pentru numele Domnului, sun-o pe mama ta de îndată ce se întoarce din America, dar știa că nu avea niciun rost.

– Janice, du-te și schimbă cearșafurile la numărul șapte, a zis ea, când taxiul dădea colțul străzii și dispărea din vedere.

Doamna Tibbet s-a întors repede în casă. Dacă Seb nu va discuta cu mama lui, o va face ea.

În acea seară, tatăl lui Bruno i-a dus pe băieți la cină, la Ritz; iar au băut șampanie și Sebastian a mâncat pentru prima oară scoici. Don Pedro, cum insistase el să-i spună Sebastian, i-a mulțumit iar și iar pentru că își asumase vina și făcuse tot posibilul ca Bruno să meargă la Cambridge.

– Atât de britanic, spunea el întruna.

Bruno ciugulea în tăcere mâncarea, alăturându-se rar conversației. Toată dezinvoltura lui de după-masă părea să se fi evaporat în prezența tatălui său. Dar cea mai mare surpriză a serii a venit când don Pedro i-a spus lui Sebastian că Bruno mai avea doi frați mai mari, Diego și Luis, ceva ce nu mai spusese până atunci și care nu-l vizitaseră niciodată la Beechcroft Abbey. Sebastian ar fi vrut să întrebe de ce, dar cum prietenul său își ținea capul aplecat, s-a decis să aștepte până rămâneau singuri.

– Lucrează cu mine în afacerea familiei, a spus don Pedro.

– Și care este afacerea familiei? a întrebat Sebastian cu inocență.

– Import-export, a spus don Pedro, fără să intre în detalii,

Don Pedro i-a oferit tânărului său invitat un trabuc cubanez și l-a întrebat ce va face acum, dacă nu va merge la Cambridge. Sebastian a recunoscut, tușind:

– Cred că-mi voi căuta de lucru.

– N-ai vrea să câștigi o sută de lire, bani-peșin? Ai putea face ceva pentru mine în Buenos Aires și te vei întoarce în Anglia până la sfârșitul lunii.

– Mulțumesc, domnule, sunteți foarte generos. Dar ce ar trebui să fac pentru atâția bani?

– Vei veni cu mine la Buenos Aires luna viitoare, vei sta câteva zile ca oaspete al meu, apoi vei duce un pachet înapoi la Southampton, pe *Queen Mary*.

– Dar de ce eu? Sunt sigur că cineva din personalul dumneavoastră ar putea îndeplini o sarcină așa de ușoară.

– Pentru că pachetul conține o moștenire de familie, a spus don Pedro, fără să ezite, și am nevoie de cineva care știe și spaniola și engleza și care este de încredere. După cum te-ai purtat când Bruno avea necazuri m-a convins că ești omul potrivit... și, uitându-se la fiul lui, a adăugat, și poate acesta este felul meu de a-ți mulțumi.

– Sunteți foarte amabil, domnule, a spus Sebastian căruia nu-i venea să creadă ce noroc avea.

– Lasă-mă să-ți dau zece lire avans, a spus don Pedro, scoțându-și portofelul din buzunar. Vei primi ceilalți nouăzeci când vei porni spre Anglia. A scos două bancnote de cinci lire și i le-a împins peste masă. Erau mai mulți bani decât primise Sebastian în viața lui. De ce nu vă distrați tu și Bruno în weekendul acesta? La urma-urmei, o meritați.

Bruno n-a spus nimic.

După ce ultimul client a fost servit, doamna Tibbet a instruit-o pe Janice să se ducă în sala de mese și s-o aranjeze pentru micul dejun de a doua zi, dar nu înainte de a termina de spălat, de parcă

nu mai primise aceste ordine și înainte. Apoi doamna Tibbet a dispărut sus. Janice a presupus că se ducea în biroul ei ca să pregătească lista de cumpărături pentru a doua zi, dar ea s-a așezat la masă, uitându-se la telefon. Și-a turnat un pahar cu whisky, ceea ce făcea rareori înainte ca ultimul chiriaș să se culce, a luat o înghițitură și a ridicat receptorul.

– Informații telefonice, a spus ea și a așteptat până ce i s-a răspuns.

– Numele? a fost întrebată.

– Domnul Harry Clifton, a răspuns.

– Orașul?

– Bristol.

– Și adresa?

– N-o am, dar este un scriitor celebru, a spus doamna Tibbet, încercând să pară că-l cunoștea. A așteptat o vreme și a început să se întrebe dacă discuția nu fusese întreruptă, până ce vocea a spus:

– Numărul abonatului nu este listat, doamnă, așa că mi-e teamă că nu vă pot da legătura.

– Dar este o urgență.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu v-aș putea da legătura nici dacă ați fi regina Angliei.

Doamna Tibbet a lăsat receptorul jos. A stat o vreme gândindu-se dacă putea lua altfel legătura cu doamna Clifton. Apoi s-a gândit la Janice și s-a întors în bucătărie.

– De unde ai cumpărat edițiile acelea broșate pe care le citești tot timpul? a întrebat-o pe Janice.

– La gară, în drum spre serviciu, a răspuns Janice, continuând să spele.

Doamna Tibbet a curățat aragazul, gândindu-se la răspunsul lui Janice. Imediat ce a terminat treaba și a fost mulțumită, și-a scos șorțul, l-a împăturit ordonat, și-a luat coșul și a anunțat:

– Plec la cumpărături.

După ce a ieșit din casă, nu a luat-o spre dreapta, așa cum făcea în fiecare dimineață când se îndrepta spre măcelar, căutând cel mai fin bacon danez, spre băcan, căutând cele mai proaspete fructe și spre brutar de unde lua pâinile cele mai calde, abia scoase din cuptor, și chiar și atunci le cumpăra la un preț rezonabil. Dar nu

astăzi. Astăzi a luat-o spre stânga și s-a îndreptat spre gara Paddington.

Își ținea bine geanta, pentru că i se spusese de multe ori de către chiriașii nemulțumiți că fuseseră jefuiți când de abia ajunseseră la Londra – Sebastian fiind ultimul exemplu. Băiatul era matur pentru vârsta lui, însă era atât de naiv.

Doamna Tibbet se simțea neobișnuit de agitată pe când traversa drumul, alăturându-se mulțimii de navetiști care se îndreptau spre gară. Asta poate din cauză că până azi nu mai intrase niciodată într-o librărie. Nu prea avusese timp să citească de când soțul și băiețelul ei fuseseră omorâți cu cincisprezece ani înainte într-un bombardament în East End. Dacă fiul ei ar fi trăit, ar fi avut cam aceeași vârstă cu Sebastian.

Fără un acoperiș deasupra capului, Tibby plecase în Vest, ca o pasăre care caută alte terenuri de hrană. Și-a luat un serviciu la pensionul Safe Haven ca servitoare. După trei ani a ajuns chelneriță și, când proprietarul a murit, nu a moștenit casa, ci mai curând a preluat-o, deoarece banca era în căutarea cuiva, oricui, care să plătească ipoteca.

Era să dea faliment, dar, în 1951, a fost salvată de Festivalul Britanic, care a atras un milion de turiști suplimentari în Londra, și astfel pensionul a avut pentru prima oară profit. Acest profit a crescut în fiecare an, chiar dacă numai puțin, iar acum ipoteca fusese plătită și afacerea era a ei. Se baza pe chiriașii fideli ca s-o treacă prin iarnă, pentru că aflase de mult că cei care se bazau doar pe chiriași întâmplători dădeau repede faliment.

Doamna Tibbet s-a smuls din visul ei cu ochii deschiși și s-a uitat în jurul gării până ce a zărit semnul W.H. Smith. S-a uitat cum sezonierii intrau și ieșeau. Majoritatea cumpărau doar câte un ziar de jumătate de penny, dar mulți, care stăteau în spatele magazinului se uitau pe rafturi.

S-a aventurat înăuntru dar a rămas neajutorată în mijlocul magazinului, stând în drumul clienților. Când a zărit o femeie care stătea în spate și aranja cărțile aflate pe un cărucior din lemn în rafturi, s-a dus la ea, dar n-a întrerupt-o.

Asistenta s-a uitat în sus.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? a întrebat ea, politicos.

– Ați auzit de un scriitor Harry Clifton?

– Oh, da, i-a răspuns femeia. Este unul dintre cei mai populari autori. Căutați un titlu anume? Doamna Tibbet a dat din cap. Atunci să mergem să vedem ce avem în stoc. Asistenta s-a dus în cealaltă parte a magazinului, urmată de doamna Tibbet, oprindu-se la un sector intitulat POLIȚISTE. Cărțile cu William Warwick erau așezate ordonat într-un șir, cu mai multe locuri libere, care confirmau cât de popular era scriitorul.

– Și, desigur, a continuat asistenta, mai sunt și memoriile din închisoare și o biografie scrisă de lordul Preston, numită *Principiul ereditar*, care se referă la fascinantul proces de moștenire Clifton – Barrington. Poate vi-l amintiți? A fost pe prima pagină a ziarelor mai multe săptămâni.

– Ce romane ale domnului Clifton îmi recomandați?

– Când mi se pune această întrebare referitoare la un scriitor, a răspuns asistenta, sugerez întotdeauna să se înceapă cu primul. A luat un exemplar din *William Warwick și cazul martorului orb* de pe un raft.

– Dar din celălalt, despre cazul ereditar, aș putea afla mai multe despre familia Clifton?

– Da, și veți descoperi că este la fel de palpitant ca orice roman, a spus asistenta, îndreptându-se spre sectorul cu biografii. Costă trei șilingi, doamnă, a zis ea, dându-i ambele cărți.

Când doamna Tibbet s-a întors la pensiune, chiar înainte de cină, Janice a descoperit cu surprindere că nu era nimic în coșul de cumpărături și încă și mai surprinsă când s-a încuiat în birou, ieșind doar când o bătaie în ușa din față anunța un eventual chiriaș.

I-a luat două zile și două nopți ca să citească *Principiul ereditar* de Reg Preston, moment în care doamna Tibbet și-a dat seama că va trebui să viziteze alt loc în care nu mai intrase niciodată și care va fi mult mai solicitant decât o librărie.

Sebastian a coborât la micul dejun luni-dimineată devreme, pentru că dorea să discute cu tatăl lui Bruno înainte ca acesta să plece la serviciu.

– Bună dimineața, domnule, a spus el, așezându-se la masă.

– Bună dimineața, Sebastian, a spus don Pedro, lăsând ziarul jos. Deci te-ai decis să vii cu mine la Buenos Aires?

– Da, domnule, m-am decis. Mi-ar plăcea să vin dacă aş avea timp să mă pregătesc.

– Asta nu va fi o problemă, a spus don Pedro. Doar ai grijă să fii gata până mă întorc de la serviciu.

– Și când plecați, domnule?

– Pe la ora cinci.

– Voi fi gata până atunci, a spus Sebastian în timp ce Bruno intra în cameră.

– Vei fi mulțumit să auzi că Sebastian va merge cu mine la Buenos Aires, i-a spus don Pedro fiului său, care se așeza. Se va întoarce în Londra pe la sfârșitul lunii. Vezi să ai grijă de el când se întoarce.

Bruno era gata să spună ceva când Elena a intrat și a pus o farfurie cu pâine prăjită în mijlocul mesei.

– Ce ați dori la micul dejun, domnule? I-a întrebat pe Bruno.

– Două ouă fierte, te rog.

– Și eu la fel, a spus Sebastian.

– Eu trebuie să plec, a spus don Pedro, ridicându-se de la locul lui din capul mesei. Am o întâlnire pe Bond Street. S-a întors spre Sebastian și a adăugat: Ai grijă să-ți faci bagajele și să fii gata de plecare până la ora cinci. Nu putem pierde fluxul.

– De abia aștept, domnule, a spus Sebastian, părând cu adevărat încântat.

– O zi bună, tată, a zis Bruno când tatăl lui ieșea din cameră.

Nu a mai spus nimic până ce nu a auzit ușa de la intrare închizându-se, când s-a uitat peste masă la prietenul lui și a comentat:

– Ești sigur că ai luat decizia corectă?

Doamna Tibbet nu se putea opri din tremurat. Nu era convinsă că se va descurca. Când chiriașii s-au așezat la masă în acea dimineață, au fost serviți cu ouă tari, toast și ceai cald și Janice a

fost cea care a fost considerată vinovată. Nu a servit la nimic faptul că doamna Tibbet nu mai făcuse cumpărăturile de două zile, așa că pâinea era veche, fructele erau prea coapte și rămăseseră fără șuncă. Janice s-a simțit ușurată când ultimul chiriaș nemulțumit a ieșit din sala de mese. Unul a refuzat chiar să plătească nota.

S-a dus în bucătărie să vadă dacă doamna Tibbet se simțea bine, dar nu era nici urmă de ea. Janice s-a întrebat unde ar putea fi.

Doamna Tibbet era de fapt în autobuzul numărul 148, îndreptându-se spre Whitehall. Nu știa dacă se va putea descurca. Chiar dacă el ar fi acceptat s-o vadă, ce i-ar fi putut spune? La urma-urmei, ce legătură avea ea cu asta? A devenit atât de preocupată încât autobuzul a traversat Westminster Bridge înainte să coboare. A mers încet pe malul Tamisei și nu din cauză că, asemenea turiștilor, admira priveliștea din susul și josul fluviului.

S-a răzgândit de câteva ori înainte de a ajunge în Piața Parlamentului, unde a început să meargă din ce în ce mai încet până ce s-a oprit în fața intrării în Camera Comunelor unde, ca soția lui Lot, s-a transformat într-un stâlp de sare.

Portarul senior, obișnuit să discute cu oameni impresionați de prima lor vizită la Palatul Westminster, a zâmbit statuii înghețate și a întrebat:

– Vă pot ajuta, doamnă?

– Aici vin dacă vreau să mă întâlnesc cu un membru al Parlamentului?

– Aveți programare?

– Nu, nu am, a spus doamna Tibbet, sperând că va fi întoarsă înapoi.

– Nu vă îngrijorați, multă lume nu are. Să sperăm doar că este aici și că este liber să vă vadă. Dacă vreți să vă așezați la coadă, unul dintre colegii mei vă va ajuta.

Doamna Tibbet a urcat scările, a trecut de Westminster Hall și s-a alăturat cozii lungi și tăcute. Când a ajuns în față, după mai mult de o oră și-a amintit că nu-i spusese lui Janice unde se ducea.

A fost escortată în Holul Central, unde un oficial a trimis-o la biroul de recepție.

– Bună ziua, doamnă, a spus funcționarul de serviciu. Cu care membru doriți să vorbiți?

- Cu sir Giles Barrington.
- Sunteți din circumscripția lui, doamnă?
Altă șansă de scăpare, și-a zis ea.
- Nu, doresc să discut cu el despre o problemă personală.
- Înțeleg, a spus funcționarul, de parcă nimic nu l-ar fi putut surprinde. Dacă-mi spuneți numele dumneavoastră, voi completa o fișă de vizitator.
- Doamna Florence Tibbet.
- Și adresa?
- Praed Street, numărul 37, Paddington.
- Și despre ce ați dori să discutați cu sir Giles?
- Despre nepotul lui, Sebastian Clifton. Funcționarul a completat fila și i-a dat-o unui mesager.
- Cât va trebui să aștept? a întrebat ea.
- Membrii răspund de obicei destul de repede dacă sunt în Cameră. Dar poate ați dori să luați loc în timp ce așteptați, a spus el, arătând spre băncile verzi aflate pe marginea Holului Central.

Mesagerul a pornit-o pe coridorul cel lung către Camera de Jos. Când a intrat în holul membrilor, i-a dat fișa unui coleg, care a dus-o în Cameră. Camera era plină cu membrii care veniseră să-l audă pe Peter Thorneycroft, Cancelarul Eșichierului, anunțând că raționalizarea benzinei va fi întreruptă la sfârșitul crizei din Suez.

Mesagerul l-a zărit pe sir Giles Barrington așezat la locul lui obișnuit și a dat fișa unui membru de la marginea rândului al treilea de unde și-a început drumul de-a lungul băncii pline, fiecare membru vizitând numele și apoi dând-o mai departe, până ce a ajuns la sir Giles.

Membrul pentru Bristol Docklands și-a pus fișa în buzunar și s-a ridicat după ce secretarul de externe terminase de răspuns la întrebarea anterioară, sperând să prindă atenția speakerului.

- Sir Giles Barrington, a anunțat speakerul.
- Ar putea secretarul de externe să explice Camerei cum va afecta anunțul președintelui industria britanică, mai ales pe cea a cetățenilor noștri care lucrează în domeniul apărării naționale?

Domnul Selwin Lloyd s-a ridicat iar în picioare și, strângându-și discursul, a zis:

– Aș putea să-i explic onorabilului și galantului domn că păstrez continuu legătura cu ambasadorul nostru din Washington, iar el mă asigură...

Până când domnul Lloyd a răspuns la ultima întrebare, cam după patruzeci de minute, Giles uitase de vizitator.

Abia după o oră, când stătea în sala de ceai împreună cu niște colegi, și-a scos portofelul și fișa a căzut pe jos. A luat-o și s-a uitat la nume, dar nu își dădea seama cine ar putea fi doamna Tibbet. A întors-o și a citit mesajul, a sărit din scaun, a ieșit în grabă din salonul de ceai și nu s-a oprit din fugă până ce nu a ajuns în Holul Central, rugându-se ca ea să nu fi plecat. Când s-a oprit în fața biroului funcționarului de serviciu, l-a rugat s-o cheme pe doamna Tibbet.

– Îmi pare rău, sir Giles, dar doamna a plecat de câteva minute. A spus că trebuie să se întoarcă la lucru.

– La naiba, a zis Giles, întorcând fișa și uitându-se la adresă.

32

– Praed Street, Paddington, a zis Giles, urcându-se într-un taxi din fața intrării pentru membri. Și mă grăbesc, a mai spus el, așa că dă-i bătaie.

– Doar n-ați vrea să încalc limita de viteză, nu, șefu', a zis șoferul, ieșind pe poarta principală și îndreptându-se spre Parliament Square.

Da, aș vrea, s-a gândit Giles dar a tăcut. De îndată ce a aflat că doamna Tibbet plecase din Camera Comunelor, își sunase cumnatul să-i spună despre mesajul ciudat al unei străine. Prima reacție a lui Harry a fost să sară în următorul tren spre Londra, dar Giles l-a sfătuit să renunțe, în caz că s-ar fi dovedit a fi o alarmă falsă.

– Oricum, i-a spus Giles, era posibil ca Sebastian să fie în drum spre Bristol.

Giles stătea pe marginea banchetei, dorind ca toate semafoarele să fie pe verde și îndemnându-l pe șofer să schimbe banda, ori de câte ori întrezărea posibilitatea să câștige câțiva metri. Nu putea să se gândească prin ce trecuseră Harry și Emma în ultimele două zile. Îi spusese oare lui Jessica? Dacă da, atunci aceasta stătea probabil pe ultima treaptă la Manor House, așteptând nerăbdătoare întoarcerea lui Sebastian.

Când taxiul a oprit la numărul 37, șoferul n-a putut să nu se mire de ce un membru al Parlamentului putea vizita un cămin din Paddington. Dar nu era treaba lui, mai ales că domnul îi dăduse un bacșiș atât de generos.

Giles a sărit din taxi, a fugit la ușă și a bătut de mai multe ori cu ciocănelul. După câteva momente, ușa i-a fost deschisă de o tânără care i-a spus:

- Îmi pare rău, domnule, dar toate camerele sunt ocupate.
- Nu caut o cameră, i-a spus Giles. Speram s-o văd pe – s-a mai uitat o dată pe fișă – doamna Tibbet.
- Cine să-i spun că o caută?
- Sir Giles Barrington.

– Vă rog să așteptați aici, domnule, o s-o anunț, i-a spus ea înainte de a închide ușa.

Giles a rămas pe trotuar, întrebându-se dacă Sebastian stătuse doar la o sută de metri de gara Paddington în tot acest timp. A așteptat doar două minute înainte ca ușa să se deschidă din nou.

– Îmi pare foarte rău, sir Giles, a spus doamna Tibbet, părând agitată. Janice nu știe cine sunteți. Vă rog să poftiți în salon.

Giles s-a așezat confortabil într-un fotoliu, și doamna Tibbet i-a oferit o ceașcă de ceai.

– Nu, mulțumesc, a zis el. Sunt nerăbdător să știu dacă aveți noutăți despre Seb. Părinții lui sunt foarte îngrijorați.

– Desigur că sunt, săracii de ei, a spus doamna Tibbet. I-am zis de câteva ori că ar trebui să ia legătura cu mama lui, dar...

– Dar? a întrerupt-o Giles.

– E o poveste lungă, sir Giles, dar o voi scurta cât pot.

După zece minute, doamna Tibbet i-a spus că ultima oară când îl văzuse pe Sebastian fusese atunci când acesta plecase cu un taxi în Eaton Square și de atunci nu mai auzise de el.

– Deci, din câte știți dumneavoastră, el stă cu prietenul lui, Bruno Martinez, în Eaton Square, 44?

– Da, așa este, sir Giles, Dar eu am...

– Vă sunt foarte îndatorat, a spus Giles, ridicându-se și scoțându-și portofelul.

– Nu-mi datorați nimic, domnule, a spus doamna Tibbet, dând din mână. Tot ce am făcut a fost pentru Sebastian, nu pentru dumneavoastră. Dar dacă aș putea să vă ofer un mic sfat...

– Da, desigur, a zis Giles, așezându-se la loc.

– Sebastian este speriat că părinții lui sunt supărați pe el pentru că a pierdut șansa de a intra la Cambridge și...

– Dar nu și-a pierdut locul la Cambridge, a întrerupt-o Giles.

– Asta-i cea mai bună veste pe care am auzit-o toată săptămâna. Mai bine l-ați găsi repede și i-ați spune, pentru că nu se va întoarce acasă atâta timp cât crede că părinții lui sunt supărați pe el.

– Mă duc direct în Eaton Square, numărul 44, a zis Giles, ridicându-se a doua oară din scaun.

– Înainte de a pleca, a spus doamna Tibbet, fără să se miște, ar trebui să știți că și-a luat asupra sa vina prietenului lui și de aceea

Bruno Martinez nu a fost pedepsit. Așa că merită mai curând laude, nu să fie certat.

– V-ați greșit meseria, doamnă Tibet – ar fi trebuit să lucrați în corpul diplomatic.

– Și dumneavoastră știți să flatați oamenii, sir Giles, ca majoritatea membrilor Parlamentului. Nu că m-aș fi întâlnit cu vreunul până acum, a recunoscut ea. Dar nu vreau să vă mai rețin.

– Mulțumesc din nou. După ce-l întâlnesc pe Sebastian și aranjăm lucrurile, a spus Giles, ridicându-se a treia oară, poate vă veți întoarce la Camera Comunelor să beți un ceai cu noi?

– Sunteți foarte amabil, sir Giles. Dar nu-mi pot permite să-mi iau două zile libere pe săptămână.

– Atunci, săptămâna viitoare, a spus Giles în timp ce ea a deschis ușa din față și l-a condus pe trotuar. Voi trimite o mașină să vă ia.

– Sunteți foarte amabil, a zis doamna Tibet, dar...

– Fără niciun dar. Sebastian a avut foarte, foarte mult noroc când s-a oprit la numărul 37.

Când a sunat telefonul, don Pedro a traversat camera, dar nu a ridicat receptorul până ce nu a verificat dacă ușa biroului era închisă.

– Convorbirea dumneavoastră cu Buenos Aires e pe fir, domnule. A auzit un clic, apoi o voce i-a spus:

– Sunt Diego.

– Ascultă cu atenție. Totul s-a aranjat, inclusiv calul nostru troian.

– Asta înseamnă că Sotheby's a fost de acord să...?

– Sculptura va fi inclusă la vânzarea de la sfârșitul lunii.

– Deci tot ce ne trebuie mai este un curier.

– Cred că am găsit persoana ideală. Un prieten de la școală al lui Bruno care are nevoie de o slujbă și vorbește foarte bine spaniolește. Și mai bine, unchiul lui este membru în Parlament și unul dintre bunici a fost lord, deci are ceea ce englezii numesc sânge albastru, iar asta ne poate netezi drumul.

– Știe de ce l-ai ales?

– Nu. Asta e mai bine s-o ținem secret, a spus don Pedro, și ne va permite să stăm la depărtare tot timpul acțiunii.

– Când sosește în Buenos Aires?

– Va veni cu mine pe navă în seara asta și se va întoarce în siguranță în Anglia mult înainte ca cineva să-și dea seama cu ce ne ocupăm.

– Crezi că e suficient de mare ca să se ocupe de o asemenea afacere importantă?

– Băiatul e mai matur decât vârsta lui și, asta e important, îi place să riște.

– Pare ideal. Și l-ai pus și pe Bruno la curent?

– Nu. Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

– Așa e, a zis Diego. Mai e ceva ce vrei să fac înainte să vii?

– Asigură-te că marfa e gata de încărcare și este rezervat un loc pe *Queen Mary* pentru călătoria de întoarcere.

– Și bancnotele?

Gândurile lui don Pedro au fost întrerupte de o bătaie ușoară în ușă. S-a întors și l-a văzut pe Sebastian intrând în cameră.

– Sper că nu vă întrerup, domnule.

– Nu, nu, a zis don Pedro, punând receptorul în furcă și zâmbindu-i tânărului care devenise ultima lui piesă de domino.

Giles s-a gândit să se oprească lângă prima cabină telefonică, să-l sune pe Harry și să-l anunțe că-i dăduse de urmă lui Sebastian și se ducea să-l ia, dar voia să vadă figura băiatului înainte de a suna.

Traficul pe Park Lane era încurcat, iar șoferul taxiului nu părea interesat să se strecoare în spațiile libere și nici să treacă pe culoarea portocalie a semafoarelor. A respirat adânc. Ce mai contau câteva minute, s-a gândit el, când coteau pe Hyde Park Corner.

Până la urmă, taxiul a ajuns pe Eaton Square, la numărul 44 și Giles a plătit suma exactă de pe aparatul de taxat înainte să urce scările și să bată la ușă. L-a răspuns un uriaș, zâmbindu-i lui Giles, de parcă l-ar fi așteptat.

– Pot să vă ajut, domnule?

– Îl caut pe nepotul meu, Sebastian Clifton, care am înțeles că stă aici, cu prietenul lui, Bruno Martinez.

– A stat aici, domnule, i-a zis valetul, politicoș. Dar a plecat la aeroportul din Londra acum douăzeci de minute.

– Știi cumva cu ce zbor pleacă? s-a interesat el.

– Nu știu, sir Giles.

– Sau unde merge?

– Nu am întrebat.

– Mulțumesc, a spus Giles, care, după atâția ani ca înaintaș la crichet, știa să recunoască un placaj. S-a întors să caute alt taxi când ușa s-a închis în spatele lui. A zărit un semn galben luminos și a chemat taxiul, care s-a întors imediat să-l ia.

– Aeroportul din Londra, a zis el, urcându-se repede în spate. Și-ți voi plăti dublu dacă mă duci acolo în patruzeci de minute. Au plecat tocmai când ușa de la numărul 44 s-a deschis și un tânăr a coborât în goană treptele, făcându-i disperat semn cu mâna.

– Oprește-te! a strigat Giles. Taxiul s-a oprit, scrâșnind.

– Hotărăște-te, sefu'.

Giles a deschis geamul în timp ce tânărul alerga spre el.

– Sunt Bruno Martinez, a zis el. Nu s-au dus la aeroport. Merg spre Southampton să se îmbarce pe SS *South America*.

– Și când va pleca nava? a întrebat Giles.

– Cu ultimul flux, cam pe la nouă în seara asta.

– Mulțumesc, a zis Giles. Îi voi spune lui Sebastian...

– Nu, vă rog să nu-i spuneți, domnule, a zis Bruno. Și, orice ați face, nu-i spuneți tatălui meu că am vorbit cu dumneavoastră.

Niciunul dintre ei nu a observat că cineva îi urmărea de la fereastra casei cu numărul 44.

Lui Sebastian i-a plăcut să stea pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, dar a fost surprins când s-au oprit la Battersea.

– Ai mai zburat vreodată cu elicopterul? l-a întrebat don Pedro.

– Nu, domnule. N-am mai zburat niciodată cu avionul.

– Va dura două ore din călătoria noastră. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, vei învăța repede că timpul înseamnă bani.

Elicopterul s-a avântat spre cer, a întors spre dreapta și a luat-o în sud, către Southampton. Sebastian s-a uitat în jos către traficul matinal care își continua drumul în pas de melc în afara Londrei.

– Nu pot să ajung la Southampton în patruzeci de minute, șefu', a spus șoferul.

– Așa e, a zis Giles, dar, dacă mă duci la docuri înainte de plecarea SS *South America*, îți dau de două ori suma de pe aparat.

Șoferul a năvălit ca un cal de rasă pură ieșind din grajd și a făcut tot posibilul să depășească ora de vârf, ocolind, luând-o pe străduțe laterale pe care Giles nu le mai văzuse până atunci, trecând de pe o bandă pe alta înainte de a reveni ca să depășească semafoarele care trecuseră deja pe roșu. Dar tot a durat o oră înainte de a ajunge pe Winchester Road, unde au găsit șiruri lungi de mașini înghesuite pe o singură bandă și circulând cu viteza celei mai lente mașini. Giles s-a uitat pe geam și n-a văzut vreun progres notabil pe drum.

Se tot uita la ceas, dar minutarul era singurul care mergea constant și șansele ca ei să ajungă la docuri înainte de nouă erau din ce în ce mai mici cu fiecare minut. S-a rugat ca vasul să întârzie câteva minute, cu toate că știa că nu-și putea permite căpitanul să piardă fluxul.

Giles s-a așezat mai bine pe banchetă și s-a gândit la cuvintele lui Bruno. Orice ați face, nu-i spuneți tatălui meu că am vorbit cu dumneavoastră. Sebastian n-ar fi putut să-i ceară mai multe unui prieten. S-a uitat iar la ceas: 7:30 p.m. Cum ar fi putut valetul să facă o asemenea greșală și să-i spună că mergeau la aeroportul din Londra? 7:45 p.m. Era evident că nu fusese o greșală, pentru că omul îi spusese „sir Giles”, cu toate că nu știa că urma să vină la ei. Doar dacă... 8 p.m. Și când spusese „au plecat la aeroportul din Londra” la cine se mai referea? La tatăl lui Bruno? 8:15 p.m. Giles nu reușise să găsească un răspuns satisfăcător la niciuna dintre aceste întrebări până când taxiul a luat-o pe Winchester Road și s-a îndreptat spre docuri. 8:30 p.m. Giles a lăsat toate acestea deoparte

și a început să se gândească la ce avea de făcut dacă ajungeau la docuri înainte ca vasul să ridice ancora. 8:45 p.m.

– Mai repede! a cerut el, cu toate că bănuia că șoferul conducea cât de repede putea.

În cele din urmă a zări vasul de linie cel mare și, cum devenea din ce în ce mai mare cu fiecare minut care trecea, a început să creadă că vor reuși. Dar atunci a auzit sunetul de care se temea: trei semnale puternice, prelungite, ale sirenei.

– Timpul și marea nu așteaptă pe nimeni, a spus șoferul.

O observație de care Giles s-ar fi lipsit atunci.

Taxiul s-a oprit lângă bordul SS *South America*, dar rampa pentru pasageri fusese deja ridicată și frânghiile de amarare fuseseră eliberate pentru a permite navei celei mari să se îndepărteze încet de port și s-o pornească în larg.

Giles s-a simțit neputincios în timp ce urmărea cele două remorhere care îndrumau vasul în estuar, ca niște furnici ce conduceau un elefant către un tărâm mai sigur.

– Biroul șefului de port! a strigat el, fără nicio idee unde era.

Șoferul a trebuit să oprească de două ori să întrebe pe unde s-o ia înainte de a ajunge la singura clădire care mai avea luminile aprinse.

Giles a sărit din taxi și s-a năpustit în biroul șefului de port, fără să bată. Înăuntru s-a întâlnit cu trei oameni surprinși.

– Tu cine mai ești? a întrebat un bărbat îmbrăcat în uniforma portului pe care erau înșirate mai multe găitane aurii decât la colegii lui ofițeri.

– Sir Giles Barrington. Nepotul meu e la bordul acelei nave, a spus el, arătând pe geam. Am putea să-l aducem înapoi?

– N-aș prea crede, domnule, doar în cazul în care căpitanul o să vrea să oprească nava și să-i permită să fie coborât pe un remorcher, ceea ce aș zice că e puțin probabil. Dar o să încerc. Cum se numește pasagerul?

– Sebastian Clifton. Este minor și sunt autorizat de părinți să-l iau de pe acel vas.

Șeful de port a ridicat un microfon și a început să învârtă niște butoane pe un panou de control, încercând să obțină legătura cu căpitanul.

– Nu vreau să vă faceți prea multe speranțe, a spus el, dar căpitanul și cu mine am lucrat împreună în Marina Regală, așa că...

– Căpitanul de pe SS *South America*, a spus o voce cu un accent englezesc pronunțat.

– Sunt Bob Walters, căpitane. Avem o problemă și ți-aș fi recunoscător pentru orice ajutor mi-ai putea da, a spus șeful de port înainte de a-i transmite cererea lui Giles.

– În mod normal, aș fi fericit să te ajut, Bob, a spus căpitanul, dar proprietarul vasului e pe punte, așa că va trebui să-i cer permisiunea.

– Mulțumesc, au zis Giles și șeful de port împreună, înainte ca legătura să fie întreruptă.

– Există vreo situație în care să ai autoritatea să comanzi unui căpitan? a întrebat Giles, în timp ce așteptau.

– Doar când vasul este în estuarul meu. De îndată ce a trecut de farul din nord, este deja în canal și e în afara jurisdicției mele.

– Dar poți să-i dai căpitanului un ordin când nava este încă în estuar?

– Da, domnule, dar amintiți-vă, este o navă străină, și nu dorim un incident diplomatic, deci nu prea dorim să anulăm ordinele căpitanului decât dacă aș fi convins că are loc o activitate ilegală.

– Dar ce le ia așa de mult? a întrebat Giles, după ce au trecut câteva minute.

Brusc, în intercom s-a auzit o voce.

– Îmi pare rău, Bob. Proprietarul nu dorește să dea curs cererii voastre și vom intra în curând în Canal.

Giles a luat microfonul repede din mâna șefului de port.

– Sunt sir Giles Barrington. Vă rog să îmi dați legătura cu proprietarul. Vreau să-i vorbesc personal.

– Îmi pare rău, sir Giles, a spus căpitanul, dar domnul Martinez a părăsit puntea și s-a dus în cabină, lăsând instrucțiuni stricte să nu fie deranjat.

- JEFFREY ARCHER -

HARRY CLIFTON

1957

33

Harry presupuse că nimic nu ar putea depăși mândria pe care a simțit-o auzind că Sebastian primise o bursă la Cambridge. Se înșelase. Era la fel de mândru urmărindu-și soția urcând treptele spre estrada unde i s-a acordat licența în afaceri, *summa cum laude*, de la Wallace Sterling, președintele Universității Stanford.

Harry știa mai bine decât oricine altcineva sacrificiile făcute de Emma pentru a fi la nivelul imposibil de înalt pe care-l stabilise profesorul Feldman pentru el însuși și pentru studenți și care se așteptase chiar la mai multe de la Emma, după cum îi explicase în cursul acelei perioade.

Când a părăsit scena, însoțită de aplauze calde, ca toți studenții dinaintea ei, și-a aruncat capela în aer, semn că zilele de studenție rămăseseră în urmă. Ea se gândea ce ar fi spus draga ei mamă despre un astfel de comportament în public al unei doamne de 36 de ani.

Privirea lui Harry s-a mutat de la soția sa la distinsul profesor de afaceri, care stătea pe estradă dar la două locuri distanță de președintele universității. Cyrus Feldman nu a încercat să-și ascundă sentimentele când pupila lui preferată și-a primit licența. A fost primul care s-a ridicat în picioare s-o aplaude pe Emma, și ultimul care s-a așezat la loc. Harry se întrebese adesea cum putea soția sa să supună voinței sale oameni importanți, de la câștigători ai Premiului Pulitzer până la președinți de companii, la fel cum procedase și mama ei înainte.

Cât de mândră ar fi fost astăzi Elisabeth de fiica sa, dar nu mai mândră decât mama lui, pentru că Maisie parcursese un drum cel puțin la fel greu înainte a-și scrie BA după nume.

Harry și Emma cinaseră cu profesorul Feldman și soția lui cea bolnavă, Ellen, cu o seară înainte. Feldman nu-și luase ochii de la Emma și îi sugerase chiar să revină la Stanford și să-și completeze o teză de doctorat sub supravegherea lui.

– Și bietul meu soț? a spus Emma, îmbrățișându-l pe Harry.

– Va trebui să se învețe să trăiască fără dumneavoastră vreo doi ani, a zis Feldman, fără să încerce să ascundă ce avea în minte.

Mulți englezi cu temperamentul încins, auzind o astfel de propunere făcută soției, i-ar fi tras un pumn în nas, și o soție mai puțin tolerantă decât doamna Feldman ar fi inițiat procedurile de divorț, la fel ca trei dintre predecesoarele ei. Harry doar a zâmbit, iar doamna Feldman s-a făcut că nu aude.

Harry fusese de acord cu sugestia Emmei că ar trebui să se întoarcă în Anglia imediat după ceremonie, pentru că dorea să ajungă la Manor House înainte ca Sebastian să se întoarcă de la Beechcroft. Băiatul lor nu mai era școlar, s-a gândit ea, ci mai avea doar trei luni până ce va deveni student.

La sfârșitul ceremoniei, Emma s-a dus să se plimbe pe pajiște, admirând atmosfera și cunoscându-i pe ceilalți absolvenți care, ca și ea, își petrecuseră nesfârșite ore de studii deși se aflau pe țărmuri îndepărtate iar acum se întâlneau pentru prima oară. S-au prezentat soții și soți, și-au arătat fotografiile și au schimbat adrese.

Pe la ora șase, când ospătarii au început să plieze scaunele, să strângă sticlele goale de șampanie și să adune ultimele farfurii goale, Harry se gândea că ar fi cazul să se întoarcă la hotel.

Emma a vorbit întruna până la Fairmont, în timp ce împachetau, pe drumul din taxi către aeroport și în timp ce așteptau în salonul de clasa întâi. De îndată ce s-a urcat în avion, și-a găsit locul, și-a pus centura de siguranță, a închis ochii și a adormit imediat.

– Vorbești de parcă ai fi de vârstă mijlocie, a spus Emma când își începeau lungul drum de la aeroportul londonez către Manor House.

– Sunt de vârstă mijlocie, i-a zis Harry. Am treizeci și șapte de ani și, ce e mai rău, tinerele au început să-mi spună „domnule”.

– Ei, eu nu mă simt de vârstă mijlocie, a spus Emma, uitându-se pe hartă. Ia-o la dreapta la semafor și ajungem pe Great Bath Road.

– Asta e din cauză că, pentru tine, viața abia a început.

– Adică?

– Adică asta. Ți-ai primit licența și ai fost numită în Consiliul Barrington's, ceea ce ți-a deschis un drum nou în față. S-o recunoaștem, acum douăzeci de ani, niciuna dintre acestea n-ar fi fost posibile.

– Și în cazul meu au fost posibile pentru că Cyrus Feldman și Ross Buchanan sunt oameni deștepți care știu să trateze femeile ca pe egale. Și, nu uita, Giles și cu mine posedăm împreună douăzeci și două la sută din acțiunile companiei, iar Giles nu este deloc interesat de Consiliu.

– Așa o fi, dar dacă lumea vede că îți faci treaba bine, alți președinți ar putea fi convinși să urmeze exemplul lui Ross.

– Nu te păcăli singur. Vor mai trece zeci de ani până ce femeilor competente li se va da ocazia să înlocuiască bărbații incompetenți.

– Ei, cel puțin să ne rugăm să fie altfel pentru Jessica. Eu sper ca, până va termina școala, singurul ei scop în viață să nu fie să învețe să gătească și să-și găsească un soț potrivit.

– Tu crezi că astea erau scopurile mele în viață?

– Dacă da, înseamnă că ai cam dat greș la amândouă, a zis Harry. Și nu uita că m-ai ales când aveai unsprezece ani.

– Zece, a spus Emma. Dar au mai trecut șapte ani până ce mi-am dat seama.

– Oricum, a zis Harry, nu trebuie să presupunem că doar pentru că amândoi am câștigat locuri la Oxford, iar Grace este profesor la Cambridge, Jessica va dori să facă la fel.

– Și de ce ar face-o, când e atât de talentată? Știu că-l admiră pe Seb, dar modelele ei sunt Barbara Hepworth și Mary Cassat, de aceea mă tot întreb ce alternative are. Emma s-a uitat iar la hartă. Cotește-o la dreapta cam după jumătate de kilometru. Ar trebui să apară indicatorul Reading.

– Ce tot complotați voi două pe la spatele meu? a întrebat Harry.

– Dacă Jessica este suficient de bună și profesorul ei de arte mă asigură că este, școala dorește ca ea să solicite o bursă la Colegiul Regal de Arte sau la Slade School of Fineart.

– Nu-i așa că domnișoara Fielding a fost la Slade?

– Ba da, și mi-a amintit că Jessica este o artistă mult mai bună la cincisprezece ani decât a fost ea când a absolvit.

– Asta cred că o roade puțin.

– Reacție tipică de bărbat. De fapt, domnișoara Fielding dorește foarte mult ca Jessica să își atingă potențialul complet. Dorește să fie prima fată de la Red Maids' care a câștigat un loc la Colegiul Regal.

– Chiar că ar fi o dublă, a zis Harry, cum Seb este primul băiat de la Beechcroft Abbey care a câștigat bursa de merit la Cambridge.

– Primul din 1922, l-a corectat Emma. Ia-o la stânga la prima intersecție.

– Cred că te iubesc la nebunie în Consiliul de la Barrington, a spus Harry, îndeplinindu-i solicitarea. Apropo, în caz că ai uitat, săptămâna viitoare apare ultima mea carte.

– Te trimit în vreun loc interesant ca s-o promovezi?

– Țin un discurs la dejunul literar la *Yorkshire Post* vineri și mi-au spus că au vândut atâtea bilete că au trebuit să se mute de la un hotel local la restaurantul curselor York.

Emma s-a aplecat să-l sărute pe obraz.

– Felicitări, dragule!

– N-are nicio legătură cu mine, pentru că nu sunt singurul speaker.

– Spune-mi numele rivalului, ca să-l pot asasina.

– Numele ei este Agatha Christie.

– Deci William Warwick a ajuns în sfârșit un rival de luat în seamă al lui Hercule Poirot?

– Nu, mă tem că nu. Dar domnișoara Christie a scris patruzeci și nouă de romane, iar eu abia l-am completat pe al cincilea.

– Ei, poate o prinzi din urmă când vei scrie și tu patruzeci și nouă de cărți.

– Ar trebui să am un noroc prea mare. Deci, în timp ce eu voi tropăi prin țară încercând să ajung pe lista de bestselleruri, tu ce vei face?

– l-am spus lui Ross că voi trece luni să-l văd pe la birou. Încerc să-l conving să renunțe la construcția navei *Buckingham*.

– De ce?

– Acum nu este momentul potrivit să riști atâtea bani într-un vas de croazieră de lux, în timp ce pasagerii devin din ce în ce mai atașați de aeronave.

– Da, te înțeleg, deși eu aș prefera să merg cu vaporul la New York decât să zbor acolo.

– Asta pentru că ești de vârstă mijlocie, i-a zis Emma, bătându-l pe picior. l-am mai promis și lui Giles că voi trece pe la Barrington

Hall să mă asigur că Marsden a aranjat totul pentru vizita lui și a lui Gwyneth din weekend.

– Marsden va fi, în mod sigur, gata.

– Împlinește șaiszeci de ani la anul și știu că vrea să iasă la pensie.

– Nu va fi ușor de înlocuit, a spus Harry, când trecea de indicatorul de Bristol.

– Gwyneth nu vrea să-l înlocuiască. Spune că a venit vremea ca Giles să fie târât în a doua jumătate a secolului XX.

– La ce se gândește?

– Crede că va fi iar un guvern laburist după alegerile următoare și, cum Giles va fi în mod aproape sigur ministru are intenția să-l pregătească pentru funcție, care nu include dădăcitul de către servitori. În viitor singurii servitori care-l vor asista vor fi funcționari publici.

– Giles a avut noroc când a întâlnit-o pe Gwyneth.

– N-a venit vremea s-o ceară de nevastă pe biata fată?

– Ba da, dar el e încă traumatizat după experiența cu Virginia și nu cred că este gata să se însoare iar.

– Atunci ar face bine să treacă peste experiențele anterioare pentru că femeii așa de bune ca Gwyneth nu se întâlnesc pe toate drumurile, a spus Emma, întorcându-și atenția la hartă.

Harry a depășit un camion.

– Tot nu pot să mă obișnuiesc cu ideea că Seb nu mai este școlar.

– Ai planificat ceva pentru primul lui weekend acasă?

– Mă gândeam să-l iau să-i vadă pe cei de la Gloucestershire jucând împotriva Blackheath, mâine la County Ground.

Emma a râs.

– Asta face foarte bine la caracter, să urmărești jucând o echipă care mai mult pierde decât câștigă.

– Și poate am merge toți la Old Vic într-o seară din săptămâna viitoare, a mai zis el, ignorându-i comentariul.

– Ce joacă?

– *Hamlet*.

– Cine joacă în rolul prințului?

– Un actor tânăr, Peter OToole, despre care Seb zice că e cel mai tare, ce-o mai fi însemnând și asta.

– Va fi foarte bine să-l avem pe Seb înapoi toată vara. Poate ar trebui să dăm o petrecere înainte să plece la Cambridge. Să-i dăm o șansă să întâlnească niște fete.

– O să aibă destul timp pentru fete. Cred că e rușinos că guvernul oprește Programul de Serviciu Național. Seb ar fi fost un ofițer foarte bun și l-ar fi ajutat să știe cum să-și asume responsabilitatea pentru alții.

– Nu ești de vârstă mijlocie, a zis Emma, în timp ce intrau pe alee, ești de-a dreptul preistoric.

Harry a râs în timp ce oprea mașina în față la Manor House și a fost încântat când a zărit-o pe Jessica pe treapta de sus, așteptându-i.

– Unde e Seb? a fost prima întrebare a Emmei după ce a coborât din mașină și a îmbrățișat-o pe Jessica.

– Nu s-a întors ieri de la școală. Poate s-a dus direct la Barrington Hall și a rămas peste noapte la unchiul Giles.

– Eu credeam că Giles este în Londra, a zis Harry. O să-i dau un telefon să văd dacă pot veni la cină.

Harry a coborât și a intrat în casă. A luat telefonul din hol și a format un număr local.

– Ne-am întors, a spus el când a auzit vocea lui Giles.

– Bine ai venit acasă, Harry. Te-ai distrat bine în State?

– Grozav. Emma a fost vedeta, desigur. Cred că Feldman vrea ca ea să-i fie cea de a cincea soție.

– Ei, ar fi niște avantaje, a spus Giles. Niciodată nu e un angajament pe termen lung când e vorba de omul acesta și, fiind în California, totul se va termina cu un divorț drăguț și sănătos.

Harry a râs.

– Apropo, Seb e cu tine?

– Nu, nu este. De fapt, nu l-am mai văzut de o vreme. Dar sunt sigur că nu e departe. De ce nu suni la școală să vezi dacă nu mai e pe acolo? Sună-mă când afli unde este pentru că am niște vești bune pentru tine.

– Așa vom face, a zis Harry. A lăsat receptorul în furcă și a căutat numărul directorului în cartea de telefon.

– Nu te îngrijora, dragă, nu mai este școlar, după cum îmi tot amintești, a spus el când a văzut figura ei neliniștită. Sunt sigur că există o explicație simplă. A sunat la Beechcroft 117 și, în timp ce aștepta să i se răspundă, și-a luat soția în brațe.

– Dr. Banks-Williams la telefon.

– Domnule director, sunt Harry Clifton. Îmi pare rău că vă deranjez după sfârșitul școlii, dar aș vrea să știu dacă aveți idee pe unde ar putea fi băiatul meu, Sebastian.

– Nu știu, domnule Clifton. Nu l-am mai văzut de când a fost suspendat la începutul săptămânii.

– Suspendat?

– Îmi pare rău, domnule Clifton. Mi-e teamă că nu am avut de ales.

– Dar ce a făcut?

– Câteva abateri minore, inclusiv fumatul.

– Și abateri majore?

– A fost prins beat în camera lui, împreună cu o femeie de serviciu.

– Și acestea au fost abateri de eliminare?

– M-aș fi putut face că nu văd, pentru că era ultima săptămână a trimestrului, dar, din nefericire, niciunul nu era îmbrăcat.

Harry și-a înăbușit râsul, mulțumit că Emma nu auzise ce spusese directorul.

– Când a venit la mine, a doua zi, i-am spus că după unele deliberări și consultații cu dirigintele lui, nu aveam de ales decât să-l elimin. I-am dat o scrisoare pentru dumneavoastră. Ceea ce este evident că nu a făcut.

– Dar unde ar putea să fie? a întrebat Harry, neliniștit și el de acum.

– Nu știu. Tot ce vă pot spune este că dirigintele i-a dat un bilet de clasa a treia pentru Temple Meads, iar eu am presupus că nu-l voi mai vedea. Totuși, în după-amiaza aceea a trebuit să merg la Londra să iau parte la dineul seniorilor și, spre surprinderea mea, l-am găsit în același tren cu mine.

– L-ați întrebat de ce merge la Londra?

– Aș fi făcut-o, a spus directorul, sec, dacă n-ar fi fugit din vagon când m-a văzut.

– De ce a fugit?

– Poate din cauză că fuma, iar eu îl avertizasem mai înainte că, dacă mai încălca alte reguli ale școlii în timpul trimestrului, va fi exmatriculat. Și el știa prea bine că aceasta însemna că-l voi anunța pe tutorele de la Cambridge și voi recomanda să-i fie retrasă bursa.

– Și ați făcut-o?

– Nu, nu am făcut-o. Ar trebui să-i mulțumiți soției mele pentru asta. Dacă ar fi fost după mine, ar fi fost exmatriculat și și-ar fi pierdut locul la Cambridge.

– Pentru fumat, când nici măcar nu era în școală?

– Asta nu a fost singura abatere. Stătea într-un vagon de clasa întâi când nici nu avea măcar bani pentru un bilet de clasa întâi și, mai înainte, își mințise dirigintele că se întoarce direct la Bristol. Asta, plus celelalte abateri m-ar fi convins că era nedemn de un loc la vechea mea universitate. Nu mă îndoiesc că îmi voi regreta mila.

– Și atunci l-ați văzut ultima oară? a spus Harry, încercând să rămână calm.

– Da, și este ultima oară când îmi doresc să-l fi văzut, a spus directorul, punând receptorul în furcă.

Harry i-a povestit ce spusese directorul și Emmei, lăsând însă deoparte problema cu femeia de serviciu.

– Și unde ar putea fi acum? a întrebat Emma, speriată.

– Primul lucru pe care-l voi face va fi să-l sun iar pe Giles și să-i spun ce s-a întâmplat, înainte de a ne decide cum vom proceda în continuare.

Harry a ridicat iar receptorul și și-a pierdut o vreme repetând aproape textual conversația cu directorul.

Giles a tăcut câteva momente.

– Nu e greu de înțeles ce a trecut prin mintea lui Seb după ce Banks-Williams l-a găsit în tren.

– Să mă ia naiba dacă-mi dau seama, a zis Harry.

– Pune-te în locul lui, a spus Giles. Crede că din cauză că directorul l-a prins fumând și călătorind la Londra fără permisiune, a fost exmatriculat și și-a pierdut locul la Cambridge. Cred că vei afla că îi este teamă să se întoarcă acasă și să dea ochii cu tine și cu Emma.

– Ei bine, asta nu mai e o problemă, dar tot trebuie să-l găsim și să-l anunțăm. Dacă plec acum la Londra, pot să stau în Smith Square?

– Sigur că poți, dar n-are rost, Harry. Ar trebui să rămâi la Manor House cu Emma. Plec eu la Londra și atunci avem toate bazele acoperite.

– Dar tu și Gwyneth voiati să vă petreceți weekendul împreună, în caz că ai uitat.

– Dar Seb tot nepotul meu este, Harry, în caz că ai uitat tu.

– Mulțumesc, a zis Harry.

– Te sun când ajung la Londra.

– Spuneai că ai niște vești?

– Nu este nimic important. Ei bine, nu la fel de important ca descoperirea lui Seb.

Giles a plecat la Londra în acea seară, iar când a ajuns, menajera i-a confirmat că Sebastian nu fusese pe acolo.

Giles i-a transmis informațiile lui Harry, care l-a sunat pe comisarul-adjunct de la Scotland Yard. Acesta a fost plin de înțelegere, dar i-a arătat că o duzină de copii erau raportați dispăruți în Londra în fiecare zi și majoritatea erau mai mici decât Sebastian. Într-un oraș cu o populație de opt milioane, era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Dar a spus că va anunța toate secțiile de poliție din zona Met⁷.

Harry și Emma au stat noaptea târziu sunând la bunica lui Sebastian, Maisie, la mătușa lui, Grace, la Deakins, la Ross Buchanan, la Griff Haskins și chiar la domnișoara Parish, încercând să afle dacă Sebastian luase legătura cu unul dintre ei. Harry a vorbit cu Giles de mai multe ori în ziua următoare, dar n-a avut nicio noutate. Acul în carul cu fân, a repetat el.

– Cum suportă Emma?

– Nu prea bine. Îi este teamă de ce e mai rău cu fiecare oră care trece.

⁷ Met – Zona Metropolitană.

- Și Jessica?
- Nu poate fi consolată.
- Te sun cum aflu ceva.

În după-amiaza următoare, Giles l-a sunat pe Harry de la Camera Comunelor și i-a spus că pleca la Paddington să viziteze o femeie care dorea să-l vadă pentru că avea vești despre Sebastian.

Harry și Emma au rămas lângă telefon, așteptându-l pe Giles să sune în mai puțin de o oră, dar el n-a mai sunat până la nouă seara.

- Spune-mi că e bine, sănătos, a spus Emma după ce a smuls receptorul din mâna lui Harry.

- Este bine-sănătos, a spus Giles, dar mi-e teamă că astea sunt singurele vești bune. E în drum spre Buenos Aires.

- Ce tot spui acolo? l-a întrebat Emma. De ce s-ar duce Seb la Buenos Aires?

- Habar n-am. Tot ce pot să vă spun este că e la bordul *SS South America* cu cineva numit Pedro Martinez, tatăl unuia dintre colegii lui de școală.

- Bruno, a spus Emma. E și el la bord?

- Nu, nu poate să fie pentru că l-am văzut acasă la el în Eaton Square.

- Plecăm imediat la Londra, a zis Emma. Și atunci îl putem vizita pe Bruno mâine-dimineață.

- Nu cred că ar fi bine, a spus Giles.

- De ce nu? l-a întrebat Emma.

- Din mai multe motive, și mai ales pentru că am primit un telefon de la sir Alan Redmayne, secretarul de cabinet. A întrebat dacă noi trei am vrea să ne întâlnim cu el mâine la zece în Downing Street. Nu pot să cred că este o coincidență.

34

– Bună ziua, sir Alan, a spus Giles când cei trei au fost invitați în biroul secretarului de cabinet. Pot să v-o prezint pe sora mea, Emma, și pe cumnatul meu, Harry Clifton?

Sir Alan Redmayne a dat mâna cu Harry și Emma, înainte de a-l prezenta pe domnul Hugh Spencer.

– Domnul Spencer este secretar-asistent la Trezorerie, a explicat el. Motivul prezenței sale aici va deveni clar imediat.

S-au așezat toți în jurul unei mese rotunde, aflate în centrul camerei.

– Îmi dau seama că această întrunire are ca scop discutarea unei probleme foarte serioase, a spus sir Alan, dar, înainte de a începe, aș dori să vă spun, domnule Clifton, că sunt un admirator al lui William Warwick. Ultima dumneavoastră carte se află pe noptiera soției mele, așa că din nefericire, n-o voi putea citi până ce n-o va termina ea.

– Sunteți foarte amabil, domnule.

– Aș dori să încep prin a vă explica de ce am dorit să vă vedem atât de rapid, a spus sir Alan, schimbând tonul. Aș dori să vă asigur, domnule și doamnă Clifton că și noi suntem la fel de interesați de bunăstarea fiului dumneavoastră la fel ca voi, chiar dacă interesele noastre pot diferi. Atenția guvernului, a continuat el, se axează în jurul unui om numit don Pedro Martinez, care și-a băgat degetele în atâtea plăcinte încât avem un cabinet cu dosare doar pentru el. Domnul Martinez este un cetățean argentinian cu reședința în Eaton Square, care are o casă la țară în Shillingford, trei vase de croazieră, mai mulți poney de polo aflați la Clubul de Polo din Windsor Great Park și o lojă la Ascot. Întotdeauna vine la Londra în sezon și are un cerc mare de prieteni și asociați care-l cred bogătanul baron al vitelor. Și de ce n-ar crede-o? Are trei sute de mii de acri în pampasul din Argentina pe care pasc aproximativ cinci sute de mii de capete de vite. Deși obține din asta un profit frumușel, de fapt este doar un paravan pentru alte activități ilegale.

– Și care sunt acestea?

– Ca s-o spun de-a dreptul, sir Giles, este un escroc internațional. Îl face pe Moriarty⁸ să pară băiat de cor. Lăsați-mă să vă mai spun ce știm despre domnul Martinez și apoi voi fi fericit să vă răspund la orice întrebări veți avea. Drumurile noastre s-au încrucișat prima oară în 1935 când eu eram asistent special atașat Biroului de Afaceri Externe. Am aflat că el făcea afaceri cu Germania. Era prieten bun cu Heinrich Himmler, șeful SS, și știm că l-a întâlnit pe Hitler de cel puțin trei ori. În timpul războiului și-a pus bazele unei averi uriașe aprovizionând nemții cu orice materii prime aveau nevoie, cu toate că el stătea tot în Eaton Square.

– De ce nu l-ați arestat? a întrebat Giles.

– Ne-a convenit să n-o facem, a spus sir Alan. Doream să aflăm care sunt contactele lui din Marea Britanie și cu ce se ocupau. După terminarea războiului, Martinez a revenit în Argentina și și-a continuat activitatea de fermier. De fapt, nu s-a mai dus la Berlin după ce Aliații au intrat în oraș. A continuat să ne viziteze regulat țara. Chiar și-a trimis cei trei fii la școlile publice din Anglia, iar fiica lui este acum la Institutul Roedean.

– Scuzați-mă că vă întrerup, a spus Emma, dar ce legătură are Sebastlan cu acestea?

– N-a avut nicio legătură, doamnă Clifton, până săptămâna trecută când a apărut neanunțat la Eaton Square, numărul 44, iar prietenul lui, Bruno, l-a invitat să rămână acolo.

– L-am întâlnit pe Bruno de vreo două ori, a spus Harry, și mi s-a părut un tânăr fermecător.

– Sunt sigur că este, a zis sir Alan. Și face mult pentru imaginea lui Martinez ca un familist decent ce îndrăgește Anglia. Totuși, fiul dumneavoastră s-a implicat fără să-și dea seama într-o operație la care agențiile noastre lucrează de mulți ani, atunci când l-a întâlnit pe don Pedro Martinez pentru a doua oară.

– A doua oară? a întrebat Giles.

– Pe 18 iunie 1954, a spus sir Alan, uitându-se pe notițe, Martinez l-a invitat pe Sebastian la restaurantul Beechcroft Arms pentru a sărbători a cincisprezecea aniversare a lui Bruno.

– Îl urmăriți atât de strâns pe Martinez? s-a interesat Giles.

⁸ Personaj principal din romanele lui A.C.Doyle – rivalul lui Sherlock Holmes.

– Sigur că da. Secretarul de cabinet a scos un plic maro dintre hârțiile din fața lui, a scos două bancnote de cinci lire și le-a pus pe masă. Și domnul Martinez i-a dat fiului dumneavoastră aceste două bancnote vineri-seara.

– Dar sunt mai mulți bani decât a avut Sebastian toată viața lui, a zis Emma. Noi îi dăm doar o jumătate de coroană ca bani de buzunar în fiecare săptămână.

– Cred că Martinez și-a dat seama că o astfel de sumă va reuși să-i sucească mințile băiatului. Apoi l-a invitat la Buenos Aires cu el în momentul în care știa că Sebastian este foarte vulnerabil.

– Cum ați făcut rost de două bancnote oarecare de cinci lire pe care Martinez le-a dat fiului meu? a întrebat Harry.

– Nu sunt „oarecare”, a zis omul de la Trezorerie, vorbind pentru prima oară. Am strâns mai mult de zece mii din acestea în ultimii opt ani, ca rezultat al unei informații provenite din ceea ce cred că poliția numește sursă de încredere.

– Ce sursă de încredere? a întrebat Giles.

– Ați auzit de un ofițer SS numit maior Bernhard Krüger? i-a întrebat Spencer.

Tăcerea care a urmat a dat de înțeles că nimeni nu auzise.

– Maiorul Krüger este un tânăr inteligent și plin de idei care a fost inspector de poliție în Berlin înainte de a se înrola în SS. De fapt, a ajuns responsabil de brigada contrafaceri. După ce Marea Britanie a declarat război Germaniei, l-a convins pe Himmler că ar fi posibil ca naziștii să destabilizeze economia britanică inundând Anglia cu bancnote false de cinci lire, însă doar dacă i se permitea să aleagă cei mai buni gravori, tipografi și corectori din lagărul de concentrare de la Sachsenhausen, unde era comandant. Totuși, lovitura lui cea mai mare a fost recrutarea maestrului falsificator Salomon Smolianoff, pe care-l arestase și trimisese la închisoare de cel puțin trei ori când lucra la poliția din Berlin. De îndată ce Smolianoff a făcut parte din echipă, oamenii lui Krüger au reușit să falsifice cam douăzeci și șapte de milioane de bancnote de cinci lire, cu o valoare aparentă de treizeci și cinci de milioane de lire.

Harry a avut bunul-simț să ofteze, uimit.

– În 1945, când Aliații avansau spre Berlin, Hitler a dat ordin ca toate aceste prese să fie distruse și avem toate motivele să credem

că au fost. Totuși, cu câteva săptămâni înainte de capitularea Germaniei, Krüger a fost arestat când încerca să treacă frontiera germano-elvețiană cu o valiză plină cu bancnote falsificate. A stat doi ani în sectorul britanic al închisorii din Berlin.

– Poate ne-am fi pierdut interesul pentru el dacă Banca Angliei nu ne-ar fi semnalat că bancnotele găsite asupra lui Krüger erau adevărate. Guvernatorul de atunci al băncii a pretins că nimeni de pe lume nu era în stare să falsifice bancnota de cinci lire sterline și nimeni nu l-a putut convinge de contrariul. L-am întrebat pe Krüger câte astfel de bancnote erau în circulație, dar, înainte de a ne da această informație, și-a negociat cu îndemănare eliberarea, utilizându-l pe don Pedro Martinez ca monedă de schimb.

Domnul Spencer a făcut o pauză ca să bea niște apă, dar nimeni n-a zis nimic.

– S-a ajuns la o înțelegere de a-l elibera pe Krüger după executarea a trei ani din sentința lui de șapte ani, dar nu înainte de a ne informa că, spre sfârșitul războiului, Martinez făcuse un târg cu Himmler ca să scoată fraudulos douăzeci de milioane de lire în bancnote falsificate de cinci lire și să le ducă într-un fel în Argentina, unde urma să aștepte alte ordine. Asta n-ar fi fost greu pentru cineva care făcuse contrabandă cu de toate, de la un tanc Sherman până la un submarin rusesc.

– Pentru alt an din sentință, Krüger ne-a informat că Himmler și o mână de șefi naziști de vârf, inclusiv, se pare, chiar și Hitler, sperau să scape ajungând cumva la Buenos Aires, unde-și vor trăi viața pe socoteala Băncii Angliei.

– Totuși, când a fost clar că Himmler și prietenii lui nu vor ajunge în Argentina, a continuat Spencer, Martinez s-a pomenit în posesia a douăzeci de milioane în bancnote false de care trebuia să scape. Nu era ușor. La început, am considerat povestea lui Krüger ca o poveste prin care urmărea să-și salveze pielea dar apoi, pe măsură ce treceau anii, din ce în ce mai multe bancnote false apăreau pe piață ori de câte ori Martinez era în Londra sau fiul său, Luis, lucra la cazinourile din Monte Carlo. Atunci mi-am dat seama că aveam o problemă reală. Acest lucru a fost dovedit iar când Sebastian a cheltuit una dintre cele două bancnote de cinci lire pe un costum Savile Row și vânzătorul nu și-a dat seama că era falsă.

– La fel ca acum doi ani, a intervenit sir Alan, mi-am exprimat nemulțumirea față de poziția Băncii Angliei în fața domnului Churchill. Cu simplitatea geniilor, el a dat ordinul ca o bancnotă nouă de cinci lire să fie pusă cât mai repede în circulație. Desigur, introducerea unei asemenea bancnote în circulație nu se putea face peste noapte și, când Banca Angliei și-a anunțat intenția de a emite o nouă bancnotă de cinci lire, Martinez a înțeles că urma să nu mai aibă timp să-și cheltuiască imensa lui avere măsluită.

– Și atunci bufonii de la Banca Angliei, a reluat domnul Spencer, enervat, au anunțat că toate bancnotele vechi de cinci lire aduse la Bancă înainte de 31 decembrie, 1957, vor fi schimbate cu unele noi. Deci tot ce avea de făcut Martinez era să aducă pe furis bancnotele lui false în Anglia, iar Banca Angliei urma să le schimbe cu plăcere cu unele bune. Am estimat că în ultimii zece ani, Martinez a reușit să scape de cinci până la zece milioane de lire, dar asta tot l-a lăsat cu opt, nouă milioane ascunse în Argentina. De îndată ce ne-am dat seama că nu putem face nimic ca să schimbăm poziția Băncii Angliei, am inserat o clauză în bugetul anului trecut, cu un singur scop, și anume să-i îngreuneze sarcina lui Martinez. În luna aprilie din anul trecut, a devenit ilegal pentru oricine să aducă mai mult de o mie de lire bani-gheață în Regatul Unit. Iar el a descoperit, pe spezele lui, că nici el, nici asociații lui, nu pot trece nicio frontieră din Europa fără ca vama să le controleze separat bagajele.

– Dar asta tot nu explică ce caută Sebastian la Buenos Aires, a zis Harry.

– Avem motive să credem, domnule Clifton, că fiul dumneavoastră a fost inclus în rețeaua lui Martinez, a zis Spencer. Credem că va fi utilizat de don Pedro ca să treacă prin contrabandă ultimele opt sau nouă milioane de lire în Anglia. Dar nu știm cum sau unde.

– Adică Sebastian este în pericol? a spus Emma, uitându-se fix la secretarul de cabinet.

– Da și nu, a zis sir Alan. Atâta timp cât nu știe motivul real pentru care Martinez vrea ca ei să meargă în Argentina, n-o să pățească nimic. Dar, dacă va da peste adevăr cât va sta în Buenos Aires și, după câte știm noi, este inteligent și plin de idei, nu vom ezita să-l ducem rapid pe teritoriul ambasadei noastre.

– Păi de ce n-o faceți imediat ce coboară de pe navă? a întrebat Emma. Fiul nostru este mai valoros decât zece milioane sau câte or fi, a mai zis, privindu-l pe Harry ca s-o susțină.

– Pentru că asta i-ar atrage atenția lui Martinez asupra faptului că știm cu ce se ocupă, a zis Spencer.

– Dar există riscul ca Seb să fie sacrificat ca un pion pe o tablă de șah asupra căreia nu aveți niciun control.

– Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât el nu știe ce se petrece. Suntem convinși că, fără ajutorul fiului dumneavoastră, Martinez nu poate spera să mute o asemenea sumă de bani. Sebastian este singura noastră șansă de a afla cum intenționează să procedeze.

– Dar are doar șaptesprezece ani, a spus Emma, neajutorată.

– Nu cu mult mai tânăr decât soțul dumneavoastră când a fost arestat pentru crimă, sau sir Giles când a câștigat medalia.

– Erau împrejurări complet diferite, a insistat Emma.

– Dar același dușman, a spus Alan.

– Știm că Seb va dori să ajute oricum poate, a spus Harry, luându-și soția de mână, dar nu asta e problema. Riscurile sunt mult prea mari.

– Aveți dreptate, desigur, a spus secretarul de cabinet, și dacă ne cereți să-l luăm în custodie imediat cum coboară de pe vas, voi da pe loc ordinul. Dar, a spus el înainte ca Emma să apuce să zică da, avem un plan. Însă acesta nu poate reuși fără cooperarea dumneavoastră.

A așteptat și alte proteste, dar cei trei au rămas tăcuți.

– SS *South America* nu sosește în Buenos Aires decât peste vreo cinci zile, a continuat sir Alan. Pentru ca planul nostru să poată reuși, avem nevoie să trimitem un mesaj ambasadorului nostru înainte ca nava să amareze.

– De ce nu-i dați telefon? a întrebat Giles.

– Aș fi vrut să fie atât de ușor. Panoul de convorbiri telefonice internaționale din Buenos Aires este activat de douăsprezece femei, toate în solda lui Martinez. Același lucru se aplică și telegrafelor. Slujba lor este să culeagă orice informație care l-ar putea interesa, informații despre politicieni, bancheri, oameni de afaceri, chiar și operații ale poliției, pe care le poate utiliza în interes personal,

câștigând și mai mulți bani. Doar menționarea numelui său pe o linie telefonică declanșează alarma și fiul său, Diego este informat în câteva minute. De fapt, au fost momente când am profitat de situație și i-am oferit lui Martinez informații false, dar acum este prea riscant.

– Sir Alan, a spus secretarul de la Trezorerie, spuneți-le domnului și doamnei Clifton ce intenționați și lăsați-i pe ei să decidă.

35

S-a dus pe jos la aeroportul din Londra și s-a îndreptat direct spre semnul *Doar pentru echipaj*.

– Bună dimineața, căpitan May, a spus ofițerul de serviciu după ce i-a verificat pașaportul. Unde zburați azi, domnule?

– La Buenos Aires.

– Un zbor plăcut!

De îndată ce i-au fost verificate bagajele, a trecut de vamă și s-a îndreptat spre poarta numărul 11. Nu te opri, nu privi în jur, nu atrage atenția asupra ta, fuseseră instrucțiunile date de anonimul care era mai obișnuit cu spionii decât cu scriitorii.

Ultimele patruzeci și opt de ore fuseseră non-stop, după ce Emma admisese cu greu că el i-ar putea ajuta la Operațiunea Urmărirea. Din acel moment, picioarele sale, ca să-și citeze fostul sergent-instructor nu atinseseră pământul.

Aranjarea uniformei unui căpitan BOAC durase o oră; fotografia pentru pașaportul fals, altă oră; instruirea referitoare la noua sa viață, inclusiv o nevastă de care divorțase și doi copii, trei ore; o lecție despre îndatoririle unui căpitan BOAC, trei ore; îndrumarul turistic prin Buenos Aires, o oră; și la prânz, la clubul unde mânca sir Alan, tot mai avea o mulțime de întrebări la care trebuia să i se răspundă.

Chiar înainte de a pleca de la Athenaeum ca să petreacă o noapte lipsită de somn în casa lui Giles din Smith Square, sir Alan îi dăduse un dosar gros, o mapă și o cheie.

– Citiți tot acest dosar în timpul drumului spre Buenos Aires, apoi dați-l ambasadorului, care-l va distruge. Aveți rezervare la Milonga Hotel. Ambasadorul nostru, domnul Philip Matthews, vă așteaptă la ambasadă, sâmbătă, la zece dimineața. Îi veți mai da și această scrisoare de la domnul Selwyn Lloyd, secretarul de la externe, care-i va explica de ce ați venit în Argentina.

Când a ajuns la ușă, s-a îndreptat direct spre asistenta de la birou.

– Bună dimineața, căpitane, a zis ea, chiar înainte ca el să-și deschidă pașaportul. Sper să aveți un zbor plăcut.

Au mers pe pistă, au urcat scările navei și au intrat în cabina de clasa întâi.

– Bună dimineța, căpitane May, a spus o tânără atrăgătoare. Mă numesc Annabel Carrick. Sunt stewardesa-șefă.

Uniforma și disciplina îi aduceau aminte de armată, cu toate că, de data aceasta, se înfrunta cu alt inamic sau era oare, după cum sugerase sir Alan, același?

– Pot să vă conduc la locul dumneavoastră?

– Mulțumesc, domnișoară Carrick, a zis el în timp ce era condus în spatele cabinei de clasa întâi. Două scaune libere, dar știa că unul nu se va ocupa. Sir Alan nu lăsa astfel de lucruri la voia întâmplării.

– Prima parte a zborului va dura cam șapte ore, a spus stewardesa. Pot să vă aduc ceva de băut înainte de a decola, căpitane?

– Doar un pahar cu apă, mulțumesc. Și-a scos capela și a pus-o pe scaun lângă el, apoi a pus servieta sub scaun.

Îl se spusese să n-o deschidă până ce nu decola avionul și să se asigure că nimeni nu vedea ce citește. Nu că dosarul s-ar fi referit explicit la „Martinez”, căruia i se spunea doar „subiectul”.

După câteva momente, primii pasageri au început să intre în avion și în următoarele douăzeci de minute și-au găsit locurile, și-au pus bagajele de mână în dulapurile de deasupra capetelor, și-au dat jos paltoanele sau chiar și jachetele, au băut șampanie, și-au închis centurile de siguranță, și-au ales un ziar sau o revistă și au așteptat cuvintele: „Vă vorbește căpitanul dumneavoastră.”

Harry a zâmbit gândindu-se ce ar fi dacă s-ar îmbolnăvi căpitanul în timpul zborului, iar domnișoara Carrick ar da fuga la el să-i ceară ajutorul. Cum ar reacționa când îi va spune că lucrase doar în Marina Comercială Britanică și în armata SUA, dar niciodată în forțele aeriene?

Avionul a început să ruleze pe pistă, dar Harry nu și-a descuiat mapa până ce nu au ajuns în aer și căpitanul nu a stins semnul pentru centura de siguranță. A scos un dosar gros, l-a deschis și a început să-i studieze conținutul, de parcă se pregătea pentru un examen.

Se citea ca un roman de Ian Fleming; singura diferență era că rolul lui era comandorul Bond. În timp ce Harry întorcea paginile,

viața lui Martinez i se dezvăluia în față. Când a făcut o pauză pentru micul dejun, n-a putut să nu realizeze că Emma avusese dreptate, n-ar fi trebuit să-i permită lui Sebastian să se încurce cu acest om. Era prea riscant.

Totuși, fusese de acord cu ea că, dacă în orice moment i s-ar fi părut că viața fiului lor era în pericol, se va întoarce la Londra cu următorul avion, cu Sebastian stând pe locul de lângă el. S-a uitat pe geam. El și William Warwick ar fi trebuit să zboare spre nord, într-un turneu de autor, însă el zbura spre sud. De abia așteptase s-o întâlnească pe Agatha Christie la dejunul literar de la *Yorkshire Post*. În loc de asta, se îndrepta spre America de Sud, sperând să-l evite pe don Pedro Martinez.

A închis dosarul, l-a pus în mapă, a strecurat-o sub scaun și a ațipit ușor, dar „subiectul” nu l-a părăsit nici atunci. La vârsta de paisprezece ani, Martinez plecase de la școală și își începuse viața ca ucenic la un măcelar. Fusese concediat după câteva luni (din motive necunoscute) și singurul lucru pe care-l învățase acolo fusese cum să desfacă o carcasă de animal. Rămas șomer, subiectul se apucase de infracțiuni mărunte, inclusiv hoție, jaf, furtul din mașinile de jocuri, după care fusese arestat și trimis șase luni la închisoare.

Martinez a fost coleg de celulă cu Juan Delgado, un infractor mărunț care-și petrecuse mai mulți ani în închisoare decât afară. După ce și-a executat pedeapsa, s-a alăturat benzii lui Juan și a devenit repede unul dintre locotenenții săi de încredere. Când Juan a fost arestat iar și s-a întors în pușcărie, Martinez a rămas la conducerea imperiului său în expansiune. Pe vremea aceea avea șaptesprezece ani, aceeași vârstă ca Sebastian și părea să devină infractor pe viață. Dar destinul a luat-o pe un drum neașteptat când s-a îndrăgostit de Consuela Torres, o operatoare de telefonie care lucra la comunicațiile internaționale. Totuși, tatăl Consuelei, un politician local care candida la Primăria din Buenos Aires, i-a explicat clar fiicei sale că nu-și dorea ca ginere un infractor mărunț.

Consuela a ignorat părerea tatălui ei, s-a măritat cu Pedro Martinez și a născut patru copii, în ordinea sud-americană corectă: trei băieți, urmați de o fată. În cele din urmă, Martinez a câștigat

respectul socrului său când a adunat fonduri suficiente pentru campania sa electorală, pe care a și câștigat-o.

De îndată ce primarul s-a mutat la primărie, n-au existat contracte municipale care să nu treacă prin mâinile lui Martinez, la care se adăugau întotdeauna 25 la sută „taxe pentru servicii”. Totuși, nu a durat mult până ce subiectul s-a plictisit și de Consuela și de politica locală și a început să își extindă activitatea, dându-și seama că un război european însemna oportunități nesfârșite pentru cei care se puteau declara neutri.

Deși Martinez era din firea lui înclinat să susțină Marea Britanie, germanii i-au oferit ocazia să-și transforme mica avere într-una imensă.

Regimul nazist avea nevoie de prieteni care puteau să-i furnizeze diverse și, cu toate că subiectul avea doar douăzeci și doi de ani când a apărut prima oară la Berlin cu o agendă de comenzi goală, a plecat două luni mai târziu cu tot felul de comenzi, de la conducte pentru Italia până la un petrolier grecesc. Ori de câte ori încerca să încheie o afacere, subiectul anunța că este un prieten apropiat al Reichsführerului Heinrich Himmler, șeful SS și-l întâlneau de mai multe ori pe Herr Hitler personal.

În următorii zece ani, subiectul a dormit în avioane și vapoare, trenuri, autobuze și, o dată, într-o căruță trasă de un cal, călătorind în jurul lumii, strângând materialele de pe lista lungă a germanilor.

Întâlnirile sale cu Himmler au devenit din ce în ce mai dese. Spre sfârșitul războiului, când victoria Aliaților părea inevitabilă și reichsmark-ul a căzut, șeful SS a început să-i plătească subiectului în bani gheață; bancnote englezești de cinci lire nou-nouțe, calde încă de la presa din Sachsenhausen. Subiectul trecea atunci granița și depunea banii într-o bancă din Geneva, unde erau transformați în franci elvețieni.

Mult înainte de sfârșitul războiului, don Pedro strânsese o avere. Dar abia când Aliații au ajuns foarte aproape de capitala Germaniei, Himmler i-a oferit șansa vieții lui. Cei doi au dat mâna și au încheiat afacerea, iar subiectul a plecat din Germania cu douăzeci de milioane de lire sterline, în bancnote falsificate, submarinul său personal și un tânăr locotenent din personalul lui Himmler. Nu a mai pus piciorul în Vaterland.

Când a sosit la Buenos Aires, subiectul a cumpărat o bancă cu probleme cu cincizeci de milioane de peso, a ascuns cele douăzeci de milioane de lire în seifuri și a așteptat ca membrii supraviețuitori ai ierarhiei naziste să apară la Buenos Aires și să-și încaseze polițele de asigurare pe viață.

Ambasadorul s-a uitat la telegraful cu bandă care clănțănea în colțul îndepărtat al biroului său.

Venea un mesaj direct de la Londra. Dar, ca în cazul directivelor Foreign Office, va fi nevoit să citească printre rânduri, pentru că toți știau că serviciul secret argentinian primea mesajul în același timp, într-un birou aflat cam la o sută de metri în susul drumului.

Peter May, căpitanul echipei de crichet a Angliei, va fi la bătaie în prima zi a meciului din campionat, în sâmbăta aceasta, la ora zece. Am două bilete pentru meci și sper ca și căpitanul May să vi se poată alătura.

Ambasadorul a zâmbit. Știa, ca orice elev englez, că meciurile de campionat încep întotdeauna la 11:30 a.m., joi, și că nu era niciun Peter May la bătaie. Dar nici Marea Britanie nu fusese niciodată la război cu vreo națiune care juca crichet.

– Nu ne-am mai întâlnit vreodată, bătrâne?

Harry a închis liniștit dosarul și s-a uitat la omul de vârstă mijlocie de tipul „linge-blide”. Se agățase de spătarul scaunului de lângă el cu o mână, în timp ce ținea un pahar cu vin roșu în cealaltă.

– Nu cred, a zis Harry.

– Aș fi putut jura că da, a zis bărbatul, uitându-se în jos la el. Poate te-am confundat cu altcineva.

Harry a oftat ușurat când omul a dat din umeri și s-a întors mergând nesigur, la locul său din fața cabinei. Era gata să deschidă

iar dosarul și să continue studiul vieții lui Martinez când omul s-a întors și s-a îndreptat încet spre el.

– Ești faimos cumva?

Harry a râs.

– Nu prea cred. După cum vedeți sunt pilot BOAC și tot asta am fost în ultimii doisprezece ani.

– Nu cumva ești din Bristol?

– Nu, a spus Harry, agățându-se de personajul lui. M-am născut în Epsom și acum locuiesc în Ewell.

– Îmi mai ia mie un moment ca să-mi amintesc. Omul s-a întors iar la locul lui.

Harry a deschis din nou dosarul, dar, la fel ca Dick Whittington, bărbatul s-a întors a treia oară. De data aceasta, a luat șapca de căpitan a lui Harry și s-a prăbușit în scaunul de lângă el.

– Nu cumva scrii cărți?

– Nu, a spus Harry, și mai serios, chiar când domnișoara Carrick a apărut lângă el cu o tavă cu cocktailuri. Și-a ridicat sprâncenele și i-a făcut un semn din care spera ca ea să înțeleagă „ajută-mă, te rog”.

– Îmi amintești de un scriitor din Bristol, dar al naibii dacă țin minte cum îl cheamă. Ești sigur că nu vii din Bristol? Omul s-a uitat mai de-aproape, după care i-a suflat niște fum de țigară în nas.

Harry a văzut-o pe domnișoara Carrick deschizând ușa cockpitului.

– Trebuie să fie o viață interesantă, să fii pilot...

– Vă vorbește căpitanul. Urmează să intrăm în niște turbulențe așa că rog toți pasagerii să se întoarcă la locurile lor și să-și strângă centurile.

Domnișoara Carrick a reapărut în cabină și s-a îndreptat spre spatele cabinei de clasa întâi.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, domnule, dar căpitanul a cerut ca toți pasagerii...

– Da, l-am auzit, a zis omul, ridicându-se, dar nu înainte de a mai sufla niște fum în direcția lui Harry. Mă mai gândesc eu de cine-mi amintești, a mai zis el, înainte de a se întoarce la locul lui.

36

În timpul celei de-a doua etape a drumului către Buenos Aires, Harry a terminat dosarul despre don Pedro Martinez.

După război, subiectul pierduse timpul prin Argentina, tolănit pe un munte de bani. Himmler se sinucisese înainte de a fi adus la procesul de la Nüremberg, iar șase dintre ajutoarele sale fuseseră condamnate la moarte. Alți optsprezece fuseseră trimiși la închisoare, inclusiv maiorul Bernhard Krüger. Nimeni nu bătuse la ușa lui don Pedro ca să ceară banii.

Harry a întors pagina și a văzut că următoarea parte a dosarului se ocupa cu familia subiectului. S-a odihnit puțin, după care a continuat.

Martinez avea patru copii. Primul născut, Diego, fusese exmatriculat de la Harrow deoarece legase un băiat nou-venit de un radiator încins. Se întorsese în țara natală, fără nicio licență și se alăturase afacerilor tatălui său și, trei ani mai târziu, își luase licența cu onoruri în infraționi. Deși Diego purta costume la două rânduri, cu dungulițe, croite pe Savile Row, și-ar fi petrecut mai mult timp îmbrăcat ca pușcăriaș dacă tatăl lui n-ar fi avut nenumărați judecători, ofițeri de poliție și politicieni pe statul lui de plată.

Al doilea fiu, Luis, trecuse de la adolescent la playboy într-o singură vacanță de vară petrecută pe Riviera. Acum stătea mai mult în jurul meselor de ruletă din Monte Carlo, jucând cu bancnotele de cinci lire ale tatălui său și încercând să le transforme în alte valute.

Ori de câte ori Luis câștiga mai mult, o grămadă de franci monegaști intrau în contul lui don Pedro din Geneva. Dar pe Martinez îl supăra faptul că acele cazinouri obțineau profituri mai bune decât el.

Al treilea copil, Bruno, nu era deloc o așchie din bătrânul trunchi, ci avea mai multe calități ale mamei sale decât defecte ale tatălui său, cu toate că Martinez le amintea fericit prietenilor săi londonezi că avea un fiu care va merge la Cambridge în septembrie.

Se știau prea puține despre cel de-al patrulea copil, Maria-Theresa, care era încă la Roedean, și care-și petrecea întotdeauna vacanțele de vară împreună cu mama ei.

Harry a întrerupt lectura când domnișoara Carrick a coborât masa în fața lui, dar, chiar și în timp ce mânca, omul acela afurisit îi bântuia prin minte.

În anii de după război, Martinez se apucase să-și consolideze resursele bancare. Banca Fermierilor deschidea conturi pentru clienții care aveau terenuri, dar nu aveau și bani. Metodele lui Martinez erau rudimentare, dar eficiente. Le împrumuta fermierilor orice sumă doreau, cu dobândă uriașă, atâta timp cât împrumutul era acoperit de valoarea terenurilor fermierilor.

În cazul în care clienții nu erau în stare să-și plătească rata trimestrială, primeau un anunț de lichidare, prin care li se solicita să plătească întreaga datorie în nouăzeci de zile. Dacă nu reușeau, și majoritatea nu reușeau, titlurile pământurilor erau confiscate de bancă și adăugate terenului uriaș deja strâns de Martinez. Dacă se plângea cineva, primea o vizită de la Diego, care le remodela figura; mult mai ieftin și mai eficient decât avocații.

Singurul lucru care ar fi putut submina imaginea părintească a baronului-fermier pe care Martinez o cultivase atât de greu în Londra fusese faptul că soția sa, Consuela, își dăduse seama în sfârșit că tatăl ei avusese dreptate și ceruse divorțul. În timp ce procedurile de divorț se desfășurau în Buenos Aires, Martinez le spunea tuturor celor din Londra că, din păcate, soția sa Consuela murise de cancer, transformând astfel orice eventual stigmat social în simpatie.

După ce tatăl Consuelei nu a mai fost ales primar – Martinez îl sprijinise pe candidatul opoziției – a sfârșit prin a locui într-un sat aflat la câțiva kilometri de Buenos Aires. Primea o alocație lunară care nu-i permitea să facă prea multe excursii de cumpărături în capitală și nu putea călători deloc în străinătate. Și, din păcate pentru Consuela, doar unul dintre fiii ei era interesat să păstreze contactul cu ea, iar acesta se afla acum în Anglia.

Doar o persoană care nu făcea parte din familia lui Martinez apărea în dosarul lui Harry: Karl Ramirez, pe care Martinez îl folosea ca valet/om bun la toate. Deși Ramirez avea pașaport argentinian, semăna leit cu un anumit Karl Otto Lunsdorf, membru al echipei de wrestling olimpice a Germaniei în 1936 și care devenise apoi locotenent în SS, specializat în interogatorii. Documentele personale

ale lui Ramirez erau la fel de impresionante ca bancnotele de cinci lire ale lui Martinez și proveneau, mai mult ca sigur, din aceeași sursă.

Domnișoara Carrick a curățat tava de mâncare și i-a oferit căpitanului May coniac și un trabuc, pe care acesta le-a refuzat politicos, după ce i-a mulțumit pentru turbulență. Ea a zâmbit.

– S-a dovedit că nu era chiar așa de rău cum credea căpitanul la început, a zis, ascunzându-și un surâs. M-a rugat să vă spun că, dacă stați la Milonga, sunteți binevenit să mergeți cu noi în autobuzul BOAC, ceea ce vă va permite să-l evitați pe domnul Bolton – Harry a ridicat o sprânceană – omul din Bristol, care e absolut convins că v-a mai întâlnit undeva.

Harry nu s-a putut abține să nu observe că domnișoara Carrick s-a uitat la mâna lui stângă de mai multe ori, văzând probabil dunga decolorată de piele care indica o verighetă scoasă de curând. Căpitanul Peter May divorțase de soția sa Angela cam de doi ani. Aveau doi copii: Jim, în vârstă de zece ani, care spera să meargă la colegiul Epsom și Sally, de opt ani, care avea un poney al ei. Avea chiar și o fotografie care s-o dovedească. Harry îi dăduse verigheta Emmei ca s-o păstreze chiar înainte de a pleca. Încă un lucru cu care ea nu fusese de acord.

– Londra mi-a cerut o întrevvedere pentru căpitanul Peter May la ora zece, mâine-dimineață, a spus ambasadorul.

Secretara a notat în agendă.

– Aveți nevoie de o informare referitoare la căpitanul May?

– Nu, pentru că habar n-am cine e sau de ce Foreign Office vrea să-l vad. Ai grijă doar să mi-l aduci în birou de îndată ce sosește.

Harry a așteptat până ce ultimul pasager a coborât înainte de a se alătura echipajului. După ce a fost verificat la vamă, a ieșit din aeroport și a găsit un autobuz care aștepta la refugiu.

Șoferul i-a pus servieta la bagaje în timp ce Harry a urcat în mașină și a fost salutat de domnișoara Carrick.

– Pot să vin și eu? a întrebat Harry.

– Da, desigur, a răspuns ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc.

– Mă cheamă Peter, a spus el când dădeau mâna.

– Annabel. Ce te aduce în Argentina? I-a întrebat ea când autobuzul intra în oraș.

– Fratele meu, Dick, lucrează aici. Nu ne-am mai văzut de prea mulți ani, așa că m-am gândit să fac un efort, având în vedere că este la cea de-a patruzecoa aniversare.

– Fratele mai mare? a întrebat Annabel, zâmbind. Cu ce se ocupă?

– Este inginer mecanic. De cinci ani lucrează la proiectul de baraj Paraná Dam.

– N-am auzit de el.

– N-aveai de ce. Este în mijlocul pustiului.

– Ei, va suferi un șoc cultural când va veni în Buenos Aires, pentru că este unul dintre cele mai cosmopolite orașe din lume și, evident, oprirea mea preferată.

– Cât stai aici de data aceasta? a întrebat-o Harry, dorind să schimbe subiectul înainte de a rămâne fără detalii referitoare la noua lui familie.

– Patruzeci și opt de ore. Cunoști Buenos Aires-ul, Peter? Dacă nu, vei avea parte de o mare surpriză.

– Nu, sunt prima oară aici, a zis Harry, cuvânt cu cuvânt până aici. Nu vă pierdeți concentrația, îl avertizase sir Alan, pentru că altfel greșiți.

– Deci pe ce rută zbori de obicei?

– Sunt pe zborurile transatlantice – New York, Boston și Washington. Bărbatul anonim de la Foreign Office stabilise acest traseu, deoarece cuprindea trei orașe în care Harry fusese în turneele lui editoriale.

– Sună bine, dar asigură-te că vezi cum e viața de noapte aici. Argentinienii îi fac pe yanchei să pară conservatori.

– Vreun loc special în care să merg cu fratele meu?

– *Șopârla* are cei mai buni dansatori de tangou, însă *Majestic* are cea mai bună bucătărie, dar n-am încercat-o. Echipajul merge de

obicei la *Matador Club* sau *Independence Avenue*. Deci, dacă tu și fratele tău aveți timp, sunteți bine-veniți să vă alăturați.

– Mulțumesc, a spus Harry, când mașina oprea lângă hotel. S-ar putea să vin.

Adus valiza lui Annabel în hotel.

– Locul ăsta e ieftin și vesel, a zis ea după ce s-au înregistrat, deci dacă vrei o baie și nu vrei să aștepti să se încălzească apa, cel mai bine e s-o faci la ultima oră seara sau prima oră dimineața, a mai comentat ea când intrau în lift.

Când au ajuns la al patrulea etaj, Harry a părăsit-o pe Annabel și a înaintat pe coridorul slab luminat spre camera 469. După ce a intrat, a descoperit că nu era mare diferență față de coridor. Și-a amintit nota lui sir Alan: *V-am făcut rezervare la un hotel la care Martinez și oamenii lui n-ar merge niciodată*. Își dăduse seama deja din care motiv. Acest loc avea nevoie ca mama lui să fie numită manager, preferabil de ieri.

Și-a scos șapca și s-a așezat pe marginea patului. Ar fi vrut s-o sune pe Emma și să-i spună cât îi lipsește, dar sir Alan îi explicase clar: fără telefoane, fără cluburi de noapte, fără plimbări, fără cumpărături; nici nu avea voie să plece din hotel până la întâlnirea cu ambasadorul. Și-a ridicat picioarele pe pat și și-a lăsat capul pe pernă. S-a gândit la Sebastian, Emma, sir Alan, Martinez, Matador Club... Căpitanul May a adormit.

37

Când Harry s-a trezit, primul lucru pe care l-a făcut a fost să aprindă lumina de lângă pat și să se uite la ceas: 2:26 a.m.. A înjurat când și-a dat seama că nu se dezbrăcase.

Aproape a căzut din pat, s-a dus la geam și s-a uitat la un oraș care, după zgomotul traficului și luminile strălucitoare era treaz. A tras jaluzelele, s-a dezbrăcat și s-a urcat înapoi în pat, sperând să adoarmă repede la loc. Dar somnul i-a fugit gândindu-se la Martinez, Seb, sir Alan, Emma, Giles și chiar Jessica și, cu cât încerca mai tare să se relaxeze și să și-i alunge din minte, cu atât mai mult îi atrăgeau atenția.

La 4:30 a.m., a renunțat și s-a decis să facă o baie. Atunci a adormit. Când s-a trezit, a sărit din pat și a văzut primele raze de soare scaldând orașul. S-a uitat la ceas. Era 7:10 a.m. Se simțea murdar așa că a zâmbit și a făcut o baie lungă și fierbinte.

A plecat să caute un halat, dar hotelul oferea doar un prosop subțire de baie și săpun. A ieșit pe coridor și s-a îndreptat spre baie. Pe mâner era un semn pe care scria *Occupado* și putea auzi pe cineva pleoscăind înăuntru. Harry s-a decis să aștepte pentru ca nimeni să nu-i ia locul la baie. Când, după douăzeci de minute, s-a deschis în sfârșit ușa, Harry a dat nas în nas cu singurul om pe care spera să nu-l mai vadă vreodată.

– Bună dimineața, căpitane, a zis acesta, blocându-i drumul.

– Bună dimineața, domnule Bolton, a răspuns Harry, încercând să treacă pe lângă el.

– Nu te grăbi, bătrâne, a spus el. Mai durează un sfert de oră până ce se golește cada și încă cincisprezece minute ca să se umple la loc. Harry spera că, dacă n-ar fi spus nimic, Bolton ar fi înțeles aluzia și ar fi plecat. Dar n-a plecat. Dublura ta, a zis intrusul pisălog, scrie romane polițiste. Partea ciudată e că îmi pot aminti numele detectivului, William Warwick, dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc numele autorului. Îmi stă pe vârful limbii.

Când Harry a auzit ultimele picături de apă scurgându-se, Bolton s-a dat totuși deoparte și i-a permis să intre în baie.

– Îmi stă pe vârful limbii, a repetat Bolton, mergând pe coridor.

Harry a închis ușa și a încuiat-o, dar de îndată ce a dat drumul la robinete, a auzit o bătaie în ușă.

– Cât ai de gând să stai înăuntru?

– Până s-a strâns suficientă apă ca să intre în cadă, putea deja auzi două persoane stând de vorbă de cealaltă parte a ușii. Sau erau trei?

Bucățița de săpun i-a ajuns exact până la picioare și, până ce și-a uscat degetele de la picioare, prosopul era deja ud learcă. A deschis ușa băii și a găsit o coadă de oaspeți nemulțumiți și a încercat să nu se gândească cât va fi ceasul când ultimul va coborî la micul dejun. Domnișoara Carrick avusese dreptate, ar fi trebuit să facă baia când se trezise în mijlocul nopții.

Întors în cameră, Harry s-a ras și s-a îmbrăcat repede, dându-și seama că nu mâncase nimic de când coborâse din avion. Și-a încuiat camera, a luat liftul, a coborât la parter și s-a îndreptat prin foaier către sala de mese. Când a intrat, prima persoană pe care a văzut-o a fost domnul Bolton, stând singur și ungându-și marmeladă pe o bucată de pâine. Harry s-a întors și a fugit. S-a gândit la room-service, dar nu mult.

Întâlnirea sa cu ambasadorul nu era programată până la ora zece și știa din notițe că are de mers doar zece-cincisprezece minute până la ambasadă. Ar fi mers la o plimbare în care ar fi căutat o cafenea dacă n-ar fi existat instrucțiunea repetată a lui sir Alan: fără expuneri inutile. Cu toate acestea, s-a decis să plece puțin mai devreme și să meargă încet. A fost ușurat că domnul Bolton nu bântuia pe coridor, în lift sau în foaier și a reușit să iasă din hotel fără să se întâlnească cu cineva.

Trei cvartale la dreapta, două la stânga și va ajunge în Piaza de Mayo, conform ghidului turistic. După zece minute s-a dovedit că era corect. Pe stâlpii din jurul pieței era arborat steagul britanic, spre nedumerirea lui Harry.

A traversat strada, lucru dificil într-un oraș care se mândrea cu lipsa de semafoare și a continuat pe Constitutional Avenue, oprindu-se o clipă să admire statuia cuiva pe nume Estrada. Instrucțiunile îl informau că, dacă ar fi mers drept înainte, după două sute de metri ar fi ajuns la niște porți din fier forjat cu stema britanică pe ele.

Harry a ajuns la 9:33 în fața ambasadei. A dat turul cvartalului: 9:43. Încă o dată, mai încet: 9:56. În cele din urmă a trecut de porți, printr-o curte pietruită și a urcat o duzină de trepte unde un gardian ale cărui medalii arătau că luptaseră pe aceeași scenă în război, i-a deschis ușa dublă. Locotenentului Harry Clifton din Texas Rangers i-ar fi plăcut să se oprească la o vorbă cu el, dar nu astăzi. Când se îndrepta spre biroul de recepție, o tânără a venit în fața lui și l-a întrebat:

– Sunteți căpitanul May?

– Da, doamnă.

– Mă numesc Becky Shaw. Sunt secretara particulară a ambasadorului care m-a rugat să vă conduc direct în biroul lui.

– Mulțumesc, a spus Harry.

Ea l-a condus pe un coridor cu un covor roșu pe jos la capătul căruia s-a oprit și a intrat fără să aștepte răspuns. Orice temeri ar fi avut Harry că ambasadorul nu-l aștepta se dovedeau lipsite de temeii.

A intrat într-o cameră elegantă și mare în care l-a găsit pe ambasador așezat în spatele unui birou aflat în fața unei ferestre semicirculare. Excelența Sa, un bărbat mic de statură, cu bărbia pătrată, plin de energie, s-a ridicat și s-a dus la Harry.

– Mă bucur să vă întâlnesc, căpitane May, a zis el, scuturându-i zdravăn mâna. Ați dori o cafea, eventual niște biscuiți cu ghimbir?

– Biscuiți cu ghimbir, a repetat Harry. Da, vă rog. Ambasadorul a încuviințat și secretara a ieșit repede din cameră închizând ușa în urma ei.

– Acum, aș dori să fiu sincer, bătrâne, a spus ambasadorul, conducându-l pe Harry către două fotolii confortabile din care se vedea pajiștea elegantă a ambasadei, plină de trandafiri. Ar fi putut să fie acasă. Habar n-am despre ce e vorba în această întâlnire, dar secretarul de cabinet a vrut să vă văd de urgență, așa că trebuie să fie ceva important. Nu este el genul de om care să-i facă pe alții să-și piardă timpul.

Harry a scos plicul din buzunarul hainei și i l-a dat ambasadorului, împreună cu dosarul gros care-i fusese încredințat.

– Eu nu prea primesc multe din astea, a zis Excelența Sa, uitându-se la blazonul de pe spatele plicului.

Ușa s-a deschis și Becky a revenit cu o tavă cu biscuiți și cafea pe care a pus-o pe masa dintre ei. Ambasadorul a deschis plicul secretarului de externe și l-a citit încet, dar n-a zis nimic până ce Becky nu a ieșit din cameră.

– Credeam că nu mai am ce noutăți să aflu despre don Pedro Martinez, dar se pare că m-am înșelat. De ce nu-mi povestiți totul de la început, căpitane May?

– Numele meu este Harry Clifton, a început el și, după două căni de cafea și șase biscuiți îi explicase de ce stătea la hotelul Milonga și de ce nu putuse să-și sune fiul și să-l anunțe că trebuie să se întoarcă imediat în Anglia.

Răspunsul ambasadorului l-a surprins pe Harry.

– Știți, domnule Clifton, dacă secretarul de externe mi-ar fi cerut să-l asasinez pe Martinez aș fi îndeplinit ordinul cu cea mai mare plăcere. Nu-mi pot imagina câte vieți a distrus omul acesta.

– Și mie mi-e teamă că urmează fiul meu.

– Nu și dacă am putea interveni. Acum, după cum știți, prioritatea noastră este siguranța fiului dumneavoastră. A doua prioritate și bănuiesc că sir Alan crede că este la fel de importantă, este să descoperim cum vrea să treacă Martinez prin contrabandă o asemenea sumă mare de bani prin vamă. Este clar că sir Alan crede – s-a uitat la scrisoare – că fiul dumneavoastră poate fi singura persoană care poate afla cum plănuiește să procedeze. Este o presupunere corectă?

– Da, domnule, dar nu va reuși decât dacă pot să vorbesc cu el fără să afle Martinez.

– Am înțeles. Ambasadorul s-a lăsat pe spate, a închis ochii și și-a alăturat degetele de parcă se ruga. Trucul este, a zis el, cu ochii tot închiși, să-i oferim lui Martinez ceva ce nu poate cumpăra cu bani.

A sărit în sus, s-a dus la fereastră și s-a uitat la pajiște, unde mai mulți membri ai personalului ambasadei pregăteau o petrecere în grădină.

– Ați spus că Martinez și fiul dumneavoastră vor sosi în Buenos Aires abia mâine?

– Vaporul *SS South America* ancorează mâine pe la șase dimineața, domnule.

– Și cred că ați aflat de sosirea iminentă a prințesei Margaret într-o vizită oficială?

– Deci de aceea erau atâtea Union Jack în Piaza de Mayo. Ambasadorul a zâmbit.

– Alteța Sa Regală va fi cu noi doar patruzeci și opt de ore. Punctul culminant al vizitei sale va fi petrecerea dată la ambasadă în onoarea ei luni după-amiază, la care au fost deja invitate personalități din Buenos Aires. Martinez nu a fost inclus, din motive clare, cu toate că mi-a explicat pe larg de nenumărate ori cât de mult i-ar plăcea să participe. Dar dacă planul meu urmează să aibă vreo șansă de succes, trebuie să ne mișcăm repede.

Ambasadorul s-a învârtit și a apăsat un buton de sub birou. După câteva momente a apărut domnișoara Shaw, cu o agendă și un creion în mână.

– Vreau să-i trimiți o invitație lui don Pedro Martinez pentru petrecerea de luni. Chiar dacă secretara a fost surprinsă, n-a lăsat să se vadă. Și mai vreau să-i trimit în același timp și o scrisoare.

A închis ochii, evident compunând scrisoarea în minte.

– Dragă don Pedro, am marea plăcere, nu, *deosebita* plăcere, de a vă trimite o invitație la petrecerea de la ambasadă la care suntem deosebiți de... nu, nu, am folosit deja cuvântul deosebit, onorați de prezența Alteței Sale Regale, prințesa Margaret. Paragraf nou. După cum știți, invitația este pentru dumneavoastră și pentru un oaspete al dumneavoastră. Nu aș dori să vă sfătuiesc, dar dacă aveți în personal englezi care ar dori să participe, cred că Alteța Sa Regală ar considera acest lucru foarte potrivit. De abia aștept să vă văd, al dumneavoastră etc. Sună suficient de pompos?

– Da, a încuviințat domnișoara Shaw.

Harry a tăcut.

– Și, domnișoară Shaw, o voi semna imediat ce o veți bate la mașină, apoi doresc să o trimiteți împreună cu invitația la biroul lui, astfel încât s-o găsească mâine-dimineață când ajunge.

– Și ce dată să pun pe scrisoare, domnule?

– Da, bine gândit, a spus ambasadorul, uitându-se la calendarul de pe biroul lui. Când ați plecat din Anglia, căpitane May?

– Luni, zece iunie, domnule.

Ambasadorul s-a uitat iar la calendar.

– Pune data de șapte. Putem da vina oricând pe serviciile poștale pentru sosirea ei întârziată. Așa fac toți. Nu a mai zis nimic până când secretara nu a ieșit din cameră.

– Și acum, domnule Clifton, a spus el, întorcându-se pe scaun. Să vă spun la ce mă gândesc.

Harry nu l-a văzut pe Sebastian, însoțit de Martinez, coborând de pe *SS South America* în dimineața următoare, dar secretara ambasadei l-a văzut. I-a lăsat o notă lui Harry la hotel, confirmând sosirea celor doi și cerându-i să fie la intrarea ambasadei de pe Dr. Luis Agote la ora două în după-amiaza următoare, cu o oră înainte ca primii invitați să sosească la petrecerea din grădină.

Harry s-a așezat la capul patului, întrebându-se dacă ambasadorul avusese dreptate și Martinez va mușca momeala mai repede ca un somon de pe Tweed. Singura dată când pescuise și el, somonul îl ignorase.

– Când a sosit invitația? a țipat Martinez, ținând cartonul cu margini aurite în sus.

– A fost adusă de un membru al personalului Ambasadei Britanice ieri-dimineața, i-a zis secretarul.

– Nu prea procedează britanicii așa, să trimită o invitație atât de târziu, a zis Martinez, bănuitor.

– Secretara personală a ambasadorului a sunat ca să se scuze. Mi-a spus că n-au primit răspunsuri la multe invitații trimise prin poștă și a presupus că s-au pierdut. De fapt, mi-a zis că dacă veți mai primi vreuna prin poștă, s-o ignorați.

– Ale naibii de servicii poștale, a spus Martinez.

I-a dat invitația fiului său și a început să citească scrisoarea ambasadorului.

– După cum vezi din invitație, a spus Martinez, mai pot lua pe cineva. Ai vrea să vii cu mine?

– Cred că glumești, a spus Diego. Mai bine îngenunchez în timpul Messei la catedrală decât să fac reverențe și să culeg resturile la o petrecere de-a englezilor.

– Atunci aș putea să-l iau pe tânărul Sebastian cu mine. La urma-urmei, este nepotul unui lord, așa că nu va fi rău să dau impresia că am legături cu aristocrația britanică.

– Unde e băiatul acum?

– L-am dus la Royal Hotel pentru vreo două zile.

– Și de ce i-ai spus, de fapt, că l-ai adus aici?

– L-am zis că ar putea să își petreacă o vacanță de câteva zile în Buenos Aires înainte de a se întoarce în Anglia cu o încărcătură pentru Sotheby's, pentru care va fi bine plătit.

– Ai de gând să-i spui ce e în ladă?

– Desigur că nu. Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

– Poate ar fi bine să merg cu el, doar ca să mă asigur că nu apar probleme.

– Nu, asta ar încurca totul. Băiatul se va întoarce în Anglia pe vasul *Queen Mary*, iar noi vom veni cu avionul după câteva zile. Asta-i va permite să se strecoare prin rețea în timp ce vama britanică își va concentra atenția asupra noastră. Și, oricum, vom ajunge în Londra la timp pentru licitație.

– Vrei să licitez pentru tine?

– Da. Nu pot risca să implic pe cineva din afara familiei.

– Dar nu este posibil să mă recunoască cineva?

– Nu și dacă licitezi prin telefon.

38

– Dacă aveți amabilitatea să stați aici, domnule președinte, a spus ambasadorul, Alteța Sa Regală va veni mai întâi la dumneavoastră. Sunt sigur că aveți multe de discutat.

– Engleza mea nu e așa de bună, a spus președintele.

– Nu vă îngrijorați, domnule președinte, HRH⁹ se va descurca.

Ambasadorul s-a așezat la dreapta.

– Bună ziua, domnule prim-ministru. Veți fi a doua persoană prezentată prințesei, după ce Alteța Sa va termina conversația cu președintele.

– Ați putea să-mi amintiți modul corect de a mă adresa Alteței Sale?

– Desigur, domnule, a spus ambasadorul, fără să-l corecteze. Alteța Sa Regală va spune: „Bună ziua, domnule prim-ministru, și, înainte de a da mâna cu ea, va trebui să faceți o plecăciune.” Ambasadorul i-a arătat cum. Mai mulți oameni care stăteau în apropiere au început să exerseze mișcarea, în caz că va fi nevoie. După ce vă înclinați, îi veți spune: „Bună ziua, Alteța Voastră Regală.” Ea va deschide conversația cu un subiect la alegerea ei, la care îi puteți răspunde după cum e cazul. Nu este considerat politicos s-o întrebați ceva și trebuie să vă adresați ei cu „doamnă”, care rimează cu „toamnă”, nu cu „coarnă”. Când va pleca spre primar, vă veți înclina iar și îi veți spune: „La revedere, Alteța Voastră Regală.”

Prim-ministrul s-a uitat nedumerit.

– HRH va fi cu noi în câteva momente, a spus ambasadorul, înainte de a se duce la primarul din Buenos Aires.

I-a dat și acestuia aceleași instrucțiuni, după care a adăugat:

– Dumneavoastră veți fi ultima oficialitate prezentată.

Ambasadorul l-a observat pe Martinez, care stătea la doi pași în spatele primarului. A văzut că tânărul care stătea alături de el era fiul lui Harry Clifton. Martinez s-a îndreptat direct spre ambasador, lăsându-l pe Sebastian în urmă.

⁹ Her Royal Highness – Alteța sa Regală.

– O voi întâlni pe Maiestatea Sa? a întrebat el.

– Eu speram să vă prezint Alteței Sale Regale. Deci, dacă veți fi amabil să rămâneți exact unde sunteți, o voi aduce de îndată ce va termina de discutat cu primarul. Dar mi-e teamă că asta nu-l va include și pe invitatul dumneavoastră. Prințesa nu este obișnuită să discute cu două persoane odată, așa că poate tânărul domn va fi suficient de amabil să stea un pic mai în spate.

– Desigur că va sta, a spus Martinez, fără să se consulte cu Sebastian.

– Acum mai bine plec, sau prezentarea asta nu se va mai termina.

Ambasadorul și-a făcut drum pe pajiștea aglomerată, evitând să calce pe covorul roșu, în timp ce se îndrepta înapoi în biroul său.

Oaspetele de onoare stătea într-un colț al camerei, fumând o țigară și discutând cu soția ambasadorului. Un portțigaret din fildeș lung și elegant îi atârna de mână înmănușată în alb.

Ambasadorul a făcut o reverență.

– Suntem gata, doamnă, atunci când doriți.

– Atunci să începem, nu? a spus prințesa trăgând un ultim fum din țigară înainte de a o stinge în cea mai apropiată scrumieră.

Ambasadorul a însoțit-o afară, pe balcon, unde s-au oprit un moment. Maestrul Gărzii Scoțiene și-a ridicat bastonul și orchestra a început să cânte imnul național al invitatei. Toată lumea a tăcut, iar majoritatea oamenilor l-au imitat pe ambasador și s-au ridicat în picioare.

După ce ultimul acord a fost cântat, Alteța Sa Regală, a mers încet pe covorul roșu și a ajuns pe pajiște, unde ambasadorul a prezentat-o mai întâi președintelui Pedro Aramburu.

– Domnule președinte, mă bucur să vă întâlnesc din nou, a spus prințesa. Vă mulțumesc pentru această dimineață fascinantă. Mi-a plăcut foarte mult să văd Parlamentul în sesiune și să iau prânzul cu dumneavoastră și cabinetul dumneavoastră.

– Am fost onorați că ne-ați fost oaspete, doamnă, a zis el, spunând propoziția pe care o repetase.

– Și sunt de acord cu dumneavoastră, domnule președinte, când afirmați că toată carnea de vită de aici egalează tot ce putem produce noi în Highlands, în Scoția.

Amândoi au râs, deși președintele nu prea știa bine de ce Ambasadorul s-a uitat peste umărul președintelui, verificând că prim-ministrul, primarul și domnul Martinez se aflau la locurile lor. A observat că Martinez nu-și putea lua ochii de la prințesă. I-a făcut un semn lui Becky și aceasta a înaintat imediat, s-a așezat în spatele lui Sebastian și a șoptit:

– Domnule Clifton?

El s-a întors.

– Da? a spus el, surprins că cineva îi știa numele.

– Sunt secretara particulară a ambasadorului. El v-a rugat să fiți amabil și să veniți cu mine.

– Trebuie să-i spun lui don Pedro?

– Nu, a zis Becky, hotărâtă. Nu va dura decât câteva minute.

Sebastian a privit nesigur, dar a urmat-o în timp ce ea își făcea loc prin mulțimea în costume de dimineață și rochii de cocktail și a intrat în ambasadă printr-o ușă laterală care fusese ținută deschisă pentru ea. Ambasadorul a zâmbit, mulțumit că prima parte a operației se desfășurase atât de bine.

– Îi voi transmite urările dumneavoastră Maiestății Sale, a spus prințesa, înainte ca ambasadorul s-o conducă spre prim-ministru.

Cu toate că încerca să se concentreze asupra vorbelor prințesei, în caz că ar fi trebuit să răspundă, el se uita din când în când spre fereastra biroului său, sperând s-o vadă pe Becky întorcându-se pe terasă, ceea ce ar fi semnul că întâlnirea dintre tată și fiu avusese loc.

Când a simțit că prințesa se săturase de prim-ministru, a dus-o la primar.

– Mă bucur mult să vă întâlnesc, a spus prințesa. Chiar săptămâna trecută, lordul primar al Londrei mi-a spus cât i-a plăcut vizita în orașul dumneavoastră.

– Mulțumesc, doamnă, a răspuns primarul. De abia aștept să-i întorc complimentul la anul.

Ambasadorul s-a uitat iar spre biroul său, dar nu era nici semn de Becky.

Prințesa nu a stat mult cu primarul și a făcut un semn discret că dorește să vadă pe altcineva. Ambasadorul n-a avut încotro și i-a împlinit dorința.

– Și aș dori să vi-l prezint acum, doamnă, pe unul dintre bancherii de frunte ai orașului, don Pedro Martinez, care, poate vă interesează să știți că vine la Londra în fiecare an.

– Aceasta este într-adevăr o onoare, Maiestatea Voastră, a spus Martinez, făcând o reverență adâncă, înainte ca prințesa să apuce să spună ceva.

– Unde locuiți în Londra? s-a interesat prințesa.

– În Eaton Square, Maiestatea Voastră.

– Ce interesant. Am mulți prieteni în acea parte a orașului.

– În cazul acesta, Maiestatea Voastră, poate ați accepta să vă alăturați nouă la o cină, într-o seară. Puteți aduce pe oricine doriți.

Ambasadorul de abia aștepta să audă răspunsul prințesei.

– Ce idee interesantă, a zis ea, în cele din urmă înainte de a pleca repede de acolo.

Martinez a făcut iar o reverență. Ambasadorul s-a grăbit să-și prindă din urmă oaspetele de spiță regală. A fost ușurat când aceasta s-a oprit să discute cu soția lui, dar singura propoziție pe care a prins-o a fost:

– Ce omuleț groaznic, cum de a fost invitat?

Ambasadorul s-a uitat iar spre biroul său și a oftat ușurat când a văzut-o pe Becky ieșind pe terasă și făcându-i un semn de încuviințare. A încercat să se concentreze asupra discuției prințesei cu soția lui.

– Marjorie, mor după o țigară. Crezi că pot scăpa câteva minute?

– Desigur, doamnă. Să ne întoarcem în ambasadă?

Pe când se îndepărtau, ambasadorul s-a întors să-l verifice pe Martinez. Omul cel îngâmfat nu se mișcase un centimetru. Ochii lui erau îndreptați tot asupra prințesei și n-a părut să-l observe pe Sebastian întorcându-se la locul lui, în liniște, la câțiva pași în urma lui.

De îndată ce prințesa a dispărut, Martinez s-a întors i-a făcut semn lui Sebastian să vină lângă el.

– Am fost a patra persoană care s-a întâlnit cu prințesa, a zis el, pentru început. Doar președintele, prim-ministrul și primarul au fost prezentați înaintea mea.

– A fost o mare onoare, domnule, a spus Sebastian de parcă ar fi fost martor la întâlnire. Cred că sunteți foarte mândru.

– Mă simt umil, a zis Martinez. A fost una dintre cele mai mari zile din viața mea. Știi, a mai zis el, cred că Maiestatea Sa a fost de acord să cineze cu mine data viitoare când voi veni la Londra.

– Mă simt vinovat, a spus Sebastian.

– Vinovat?

– Da, domnule. Ar fi trebuit ca Bruno să fie aici să vă împărtășească triumful, nu eu.

– Poți să-i povestești totul când te vei întoarce în Londra.

Sebastian s-a uitat la ambasador și la secretara lui care se îndreptau spre ambasadă și s-a întrebat dacă tatăl lui mai era acolo.

– Am timp doar cât prințesa fumează o țigară, a spus ambasadorul, intrând repede în biroul lui, dar de abia aștept să știu cum a mers întâlnirea cu fiul dumneavoastră.

– Păi la început a fost șocat, normal, a zis Harry, îmbrăcându-și iar haina uniformei BOAC. Dar când i-am spus că nu a fost exmatriculat și că este așteptat la Cambridge în septembrie, s-a mai relaxat puțin. I-am sugerat să zboare înapoi la Londra cu mine, dar mi-a spus că a promis că aduce un pachet la Southampton pe *Queen Mary* și, cum Martinez a fost așa de amabil cu el, măcar cu atât îl putea ajuta.

– Southampton, a repetat ambasadorul. V-a spus ce era în pachet?

– Nu, iar eu n-am insistat, ca să nu dea peste motivul adevărat pentru care am făcut tot acest drum.

– Da, înțeleaptă hotărâre.

– M-am gândit să merg și eu pe *Queen Mary* cu el, dar mi-am dat seama că, dacă o făceam, Martinez și-ar fi dat seama imediat pentru ce venisem.

– Corect, a zis ambasadorul. Și cum a rămas?

– I-am promis că mă voi întâlni cu el pe docurile din Southampton.

– Cum credeți că va reacționa Martinez dacă Sebastian îi va spune că sunteți în Buenos Aires?

– I-am sugerat că ar fi mai bine să nu-i spună pentru că acesta și-ar putea închipui că Seb va dori să plece cu avionul înapoi cu mine la Londra, așa că a fost de acord să nu zică nimic.

– Deci acum, tot ce mai am de făcut este să aflu ce este în pachetul acela, iar dumneavoastră să vă întoarceți la Londra înainte să vă recunoască cineva.

– Nu știu cum să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut, domnule, a spus Harry. Îmi dau seama că am fost o încurcătură de care v-ați fi putut lipsi acum.

– Las-o baltă, Harry. Nu m-am mai distrat așa de bine de foarte mulți ani. Totuși, ar fi bine să o ștergi înainte...

Ușa s-a deschis și prințesa a intrat și ea. Ambasadorul a făcut o reverență, în timp ce Alteța Sa Regală se uita la omul îmbrăcat în uniformă BOAC.

– Pot să vi-l prezint pe căpitanul Peter May, doamnă, a spus ambasadorul imediat.

Harry a făcut și el o reverență. Prințesa și-a scos portțigaretul din gură.

– Căpitane May, mă bucur foarte mult să vă întâlnesc. Uitându-se mai îndeaproape la Harry, a mai întrebat: Nu ne-am mai întâlnit până acum?

– Nu, doamnă, a răspuns Harry. Am impresia că mi-aș fi amintit dacă am fi făcut-o.

– Foarte nostim, căpitane May. I-a zâmbit călduros înainte de a-și stinge țigara în scrumieră. Ei bine, domnule ambasador, puteți suna clopoțelul. Am impresia că este timpul pentru runda a doua.

În timp ce domnul Matthews o însoțea pe prințesă în grădină, Becky l-a dus pe Harry în direcția opusă. El a urmat-o pe scările din spate, prin bucătărie și afară din clădire pe intrarea pentru vânzători de pe partea laterală a ambasadei.

– Vă urez un zbor plăcut acasă, căpitane May.

Harry s-a îndreptat încet către hotel, gândindu-se la mai multe lucruri. Ar fi vrut s-o sune pe Emma și s-o anunțe că-l văzuse pe Sebastian, că acesta era teafăr, și se va întoarce în Anglia peste câteva zile.

Când s-a întors la hotel, și-a strâns cele câteva lucruri, și-a dus geanta la recepție și a întrebat dacă erau zboruri pentru Anglia în acea seară.

– Mi-e teamă că e prea târziu să mai găsiți un loc în zborul BOAC din această seară, i-a zis recepționarul. Dar aș putea să vă rezerv un

loc la zborul Pan Am spre New York care pleacă la miezul nopții și de acolo ați putea...

– Harry!

Harry s-a întors.

– Harry Clifton! Știam că tu erai. Nu-ți amintești? Ne-am întâlnit la Clubul Rotary din Bristol anul trecut?

– Vă înșelați, domnule Bolton, a spus Harry. Eu sunt Peter May, a mai zis pe când Annabel trecea pe lângă ei cu o valiză.

S-a dus să i se alăture, de parcă aranjaseră să se întâlnească.

– Lasă-mă să te ajut, a zis el, luându-i valiza și ieșind din hotel cu ea.

– Mulțumesc, a spus Annabel, părând puțin mirată.

– Cu plăcere.

Harry a dat valizele lor șoferului și a urmat-o în autobuz.

– Nu știam că pleci cu noi, Peter.

Nici eu, ar fi vrut să-i spună Harry.

– Fratele meu a trebuit să se întoarcă. Niște probleme la baraj. Dar, mulțumită ție, ne-am distrat grozav noaptea trecută.

– Unde ați fost?

– L-am dus la Majestic Hotel. Aveai dreptate. Mâncarea e grozavă.

– Spune-mi mai multe. Întotdeauna aș fi vrut să mănânc acolo.

În timpul drumului spre aeroport, Harry a trebuit să inventeze un cadou pentru aniversarea fratelui său (un ceas Ingersoll) și un meniu cu trei feluri – somon afumat, friptură, desigur și o tartă cu lămâie. Nu a fost impresionat de fanteziile sale culinare și a fost mulțumit că Annabel nu l-a întrebat și despre vinuri. Nu se culcase, i-a spus ei, până la trei dimineața.

– Aș fi vrut să-ți ascult sfatul și să fi făcut și o baie, a spus Harry, dar am făcut una înainte să mă culc.

– Eu am fost la baie pe la 4 a.m. Ai fi fost bine-venit să mi te alături, a comentat ea când autobuzul s-a oprit în fața aeroportului.

Harry a rămas lipit lângă membrii echipajului în timp ce aceștia treceau prin vamă și s-au urcat în avion. S-a întors la colțul din spate, întrebându-se dacă procedase corect sau ar fi fost mai bine să stea liniștit. Apoi și-a amintit cuvintele lui sir Alan, atât de des repetate. Dacă ți-e dată în vileag acoperirea, pleacă și anume,

pleacă repede. Era sigur că procedase corect – că gură-spartă a alergat prin tot orașul spunându-le tuturor: „L-am văzut pe Harry Clifton dându-se drept pilot BOAC.”

De îndată ce pasagerii s-au așezat, avionul a pornit pe pistă. Harry a închis ochii. Valiza era goală, foile din ea fiind distruse. Și-a strâns centura și de abia aștepta să doarmă mult și bine.

– Vă vorbește căpitanul. Am oprit semnul pentru centuri, deci sunteți liberi să circulați prin avion.

Harry a închis iar ochii. Tocmai ațipise când a auzit pe cineva trântindu-se pe scaunul de lângă el.

– Mi-am dat seama, a zis el, în timp ce Harry deschidea un ochi. Te-ai dus la Buenos Aires ca să faci cercetări pentru noua ta carte. Am dreptate sau nu am dreptate?

- JEFFREY ARCHER -

SEBASTIAN CLIFTON

1957

39

Don Pedro a fost printre ultimii care au plecat de la petrecerea din grădină abia când s-a convins că prințesa nu se va mai întoarce.

Sebastian s-a așezat alături pe bancheta din spate a Rolls-ului.

– Aceasta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea, repeta don Pedro.

Sebastian tăcea, pentru că nu știa ce să spună pe acest subiect. Don Pedro era clar beat, dar nu cu vin, ci cu gândul că fusese în mijlocul regalității. Sebastian era surprins că un astfel de om plin de succes putea fi flatat atât de ușor. Brusc, Martinez a schimbat subiectul.

– Aș vrea să știi, băiatul meu, că, dacă vei avea vreodată nevoie de o slujbă, întotdeauna se va găsi ceva pentru tine ia Buenos Aires. Alegerea îți aparține. Ai putea fi cowboy sau bancher. Și, dacă ne gândim bine, nici nu e o diferență prea mare, a zis el râzând de propria lui glumă.

– Sunteți amabil, domnule, a spus Sebastian.

Cu toate că dorea să-i spună că, la urma-urmei, i se va alătura lui Bruno la Cambridge, s-a răzgândit, pentru că ar fi trebuit să-i explice cum aflase. Dar începuse deja să se întrebe de ce tatăl lui străbătuse jumătate din pământ doar ca să-l anunțe... Don Pedro i-a întrerupt gândurile, scoțând un teanc de bancnote de cinci lire din buzunar, extrăgând din ele nouăzeci de lire și dându-i-le lui Sebastian.

– Eu cred în plata în avans.

– Dar n-am făcut nimic încă, domnule.

– Sunt sigur că vei respecta înțelegerea.

Aceste cuvinte l-au făcut doar pe Sebastian să se simtă și mai vinovat în legătură cu micul lui secret și, dacă mașina nu s-ar fi oprit în fața biroului lui Martinez, poate ar fi ignorat sfatul tatălui său.

– Du-l pe domnul Clifton la hotelul lui, i-a spus don Pedro șoferului. Întorcându-se spre Sebastian, i-a zis: Miercuri după-masă te va lua o mașină și te va duce la docuri. Ar fi bine să profiți de ultimele două zile petrecute în Buenos Aires, pentru că orașul ăsta are multe de oferit unui tânăr.

Harry nu era genul de om care să utilizeze cuvinte urâte, nici măcar în cărțile sale. Mama lui cea pioasă pur și simplu nu ar fi fost de acord. Totuși, după o oră în care ascultase monologul nesfârșit referitor la viața lui Ted Bolton, de la responsabilitățile fiicei sale ca absolventă senioară a clasei a șasea în Ghidul fetelor, până la rolul soției sale ca secretară a Uniunii Mamelor din Bristol, până la invitații săi la Rotary Club din această toamnă, fără a mai pomeni de părerile lui despre Marilyn Monroe, Nikita Hrușciiov, Hugh Gaitskell și Tony Hancock, n-a mai rezistat.

A deschis ochii și s-a îndreptat în fotoliu.

– Domnule Bolton, de ce nu te duci naibii?

Spre surpriza și ușurarea lui Harry, Bolton s-a ridicat și s-a întors la scaunul lui fără să mai zică nimic. Harry a adormit în câteva momente.

Sebastian s-a decis să asculte sfatul lui don Pedro și să profite de ultimele două zile în oraș, înainte de a se îmbarca pe *Queen Mary* și a se întoarce acasă.

După ce a luat micul dejun în dimineața următoare, a schimbat patru din bancnotele sale de cinci lire pe trei sute de peso și a plecat de la hotel în căutarea arcadei spaniolești, unde spera să găsească niște cadouri pentru mama și sora lui. A ales o broșă cu rhodocrozite pentru mama lui, cu o nuanță de roz-pal, despre care vânzătorul i-a spus că nu se putea găsi nicăieri altundeva în lume. Prețul a fost cam șocant, dar Sebastian și-a amintit prin ce trecuse mama lui în ultimele două săptămâni din cauza lui.

Pe când se plimba pe promenadă, întorcându-se spre hotel, o pictură expusă în vitrina unei galerii i-a atras atenția și l-a făcut să se gândească la Jessica. A intrat să se uite mai bine. Vânzătorul l-a asigurat că tânărul pictor avea un viitor mare în față, așa că pictura nu era doar o natură moartă, ci și o investiție pe termen lung. Și da, accepta bani englezești. Sebastian a sperat că Jessica va avea

aceeași părere ca și el despre *Vasul cu portocale* al lui Fernando Botero.

Pentru el și-a luat doar o curea minunată din piele, care avea o cataramă de fermier. Nu era ieftină, dar n-a putut rezista.

S-a oprit să prânzească la o cafenea de pe stradă și a mâncat prea multă friptură argentiniană de vacă în timp ce citea un exemplar vechi din *The Times*. Nu a putut crede că unchiul lui, Giles, votase așa ceva.

După ce a mâncat, cu ajutorul ghidului turistic, a găsit singurul cinema în care se dădeau filme englezești în Buenos Aires. A stat singur în ultimul rând, urmărind *Un loc sub soare*, s-a îndrăgostit de Elisabeth Taylor și s-a întrebat cum poți întâlni o astfel de femeie.

Pe drumul spre hotel, a intrat într-o librărie de mână a doua care avea un raft cu cărți englezești. A zâmbit când a văzut cartea tatălui său, cu prețul redus la trei peso și a plecat după ce și-a cumpărat un exemplar foarte terfelogit din *Ofițer și gentleman*.

Seara, Sebastian a cinat în restaurantul hotelului și, cu ajutorul ghidului său turistic, a ales mai multe locuri interesante pe care spera să le viziteze dacă va mai avea timp: Catedrala Metropolitană, Museo Nacional de Bellas Artes, La Casa Rosada și Jardín Botánico Carlos Thays din vechiul Palermo. Don Pedro avusese dreptate – orașul avea multe de oferit.

A semnat nota de plată și s-a hotărât să se întoarcă în camera lui și să continue să citească Evelyn Vaughn. Și asta ar fi făcut dacă n-ar fi observat-o stând pe un taburet la bar. Ea i-a zâmbit cochet, ceea ce l-a făcut să rămână blocat pe loc. Al doilea zâmbet a acționat ca un magnet și, după câteva momente stătea lângă ea. Părea de aceeași vârstă cu Ruby, dar era mult mai atrăgătoare.

– Ai vrea să-mi iei ceva de băut? l-a întrebat ea. Sebastian a încuviințat pe când se urca pe un taburet de lângă ea. Fata s-a întors spre barman și a comandat două pahare de șampanie.

– Mă cheamă Gabriela.

– Sebastian, a zis el, dându-i mâna. Ea i-a strâns-o.

El habar nu avusese că atingerea unei femei poate avea un astfel de efect asupra lui.

– De unde vii?

– Din Anglia, a răspuns el.

– Voi vizita și eu Anglia într-o bună zi. Turnul Londrei și Buckingham Palace, a spus ea când barmanul le turna șampania. Noroc. Nu așa spun englezii?

Sebastian a ridicat paharul și a spus și el:

– Noroc.

I se părea greu să nu se uite la picioarele ei subțiri și grațioase. Ar fi vrut să le atingă.

– Stai la hotel? a întrebat ea, punându-i o mână pe coapsă.

Sebastian era bucuros că luminile din bar erau slabe așa că ea nu putea vedea culoarea obrazilor lui.

– Da, stau.

– Și ești singur? I-a mai întrebat, fără să-și ia mâna.

– Da, a mormăit el.

– Ai vrea să vin în camera ta, Sebastian?

Lui nu-i putea veni să creadă ce noroc avea. O găsisese pe Ruby în Buenos Aires și directorul era la 7.000 de mile depărtare. Nu a avut nevoie să răspundă, pentru că ea deja alunecase jos de pe taburet, îl luase de mână și-l conducea afară din bar.

S-au îndreptat spre lifturile aflate în partea îndepărtată a foaierei.

– La ce cameră stai, Sebastian?

– Unu unu șapte zero, a spus el, când au intrat în lift.

Când au ajuns la camera lui de la etajul al unsprezecelea, Sebastian s-a moșmondit cu cheia încercând să deschidă ușa. Ea a început să-l sărute chiar înainte de a intra în cameră și a continuat cu sărutatul în timp ce-i scotea cu îndemânare haina și-i desfăcea catarama, oprindu-se abia când pantalonii i-au căzut pe jos.

Când el a deschis ochii, a văzut că bluza și fusta ei erau tot pe jos. Ar fi vrut să rămână acolo și să-i admire trupul, dar ea l-a luat iar de mână, de data aceasta ducându-l spre pat. El și-a scos cămașa și cravata, încercând disperat să atingă fiecare parte a ei deodată. Fata a căzut pe pat și l-a tras peste ea. După câteva momente, el a oftat adânc.

A rămas liniștit câteva secunde înainte ca ea să se strecoare de sub el, să-și strângă hainele și să dispară în baie. Și-a tras pătura peste trupul lui gol și a așteptat cu nerăbdare întoarcerea ei. De abia aștepta să-și petreacă noaptea cu această zeiță și se întreba de

câte ori putea face dragoste până dimineață. Dar când ușa băii s-a deschis, Gabriela a ieșit complet îmbrăcată și părea că era gata să plece.

– Asta a fost prima oară pentru tine? I-a întrebat.

– Sigur că nu.

– Așa mă gândeam și eu, a spus ea. Dar tot costă trei sute de peso.

Sebastian a sărit în sus, neînțelegând ce voia să-i spună.

– Doar nu credeai că farmecul tău englezesc m-a convins să urc în camera ta?

– Nu, sigur că nu, a zis Sebastian.

S-a dat jos din pat, și-a luat haina de pe jos și a scos portofelul. S-a uitat la bancnotele de cinci lire rămase.

– Douăzeci de lire, a spus ea, evident familiară cu această problemă.

A luat patru bancnote de cinci lire și i le-a dat. Fata a luat banii și a dispărut chiar mai repede decât venise el.

Când avionul a aterizat în sfârșit pe aeroportul din Londra, Harry a profitat de uniformă și s-a alăturat membrilor echipajului în timp ce aceștia treceau nestingheriți prin vamă. A refuzat oferta Annabelei de a-l însoți la autobuzul spre Londra și s-a așezat la o coadă lungă, așteptând un taxi.

După patruzeci de minute, taxiul s-a oprit în fața casei lui Giles din Smith Square. De abia așteptând să facă o baie bună, să mănânce o mâncare englezească și să doarmă bine, Harry a bătut ciocănelul din alamă, sperând că Giles era acasă.

După câteva momente, ușa s-a deschis și, când Giles l-a văzut, a început să râdă, a luat poziție de drepti și l-a salutat.

– Bine ai venit acasă, căpitane.

Când Sebastian s-a trezit în dimineața următoare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și verifice portofelul. Mai avea doar zece lire

și sperase să-și înceapă viața la Cambridge cu optzeci. Când s-a uitat la hainele împrăștiate pe jos, nici măcar cureaua lui cea nouă nu mai avea același farmec. În această dimineață va vizita doar locuri în care se intra pe gratis.

Unchiul Giles avusese dreptate când îi spusese că există momente hotărâtoare în viață în care înveți multe despre tine însuși și în care depozitezi aceste cunoștințe în contul de experiențe, astfel încât să le poți folosi ulterior.

Sebastian și-a strâns lucrurile și-a adunat cadourile, iar gândurile lui s-au întors spre Anglia și spre viața pe care o va duce ca student. De abia aștepta. Când a ieșit din lift în foaier, a fost surprins să-l vadă pe șoferul lui don Pedro, cu șapca sub braț, stând în hol. Când l-a văzut pe Sebastian, și-a pus șapca pe cap și i-a zis:

– Șeful vrea să te vadă.

Sebastian s-a urcat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, fericit că avea ocazia să-i mulțumească lui don Pedro pentru tot ce făcuse pentru el, cu toate că nu avea de gând să recunoască faptul că-i mai rămăseseră doar zece lire. La sosirea la casa Martinez, a fost condus direct în biroul lui don Pedro.

– Sebastian, îmi pare rău că te amestec în asta, dar a apărut o mică problemă.

Inima lui Sebastian s-a agitat de frică. Dacă nu i se va permite să scape.

– O problemă?

– M-a sunat prietenul meu, domnul Matthews, de la Ambasada Britanică în dimineața asta. Mi-a spus că ai intrat în țară fără pașaport. I-am spus că ai venit pe vasul meu și că în Buenos Aires ai fost oaspetele meu, dar, după cum mi-a explicat el, asta nu te ajută să te întorci în Marea Britanie.

– Asta înseamnă că voi pierde vasul?

Sebastian nu-și putea ascunde supărarea.

– Desigur că nu, a spus Martinez. Șoferul meu te va duce la ambasadă în drum spre port, iar ambasadorul mi-a promis că te va aștepta un pașaport la recepție.

– Mulțumesc, i-a zis Sebastian.

– Desigur, e util faptul că ambasadorul este un prieten apropiat al meu, a spus Martinez, zâmbind. I-a dat apoi un plic gros și i-a mai zis: Ai grijă să treci asta prin vamă când ajungi în Southampton.

– Acesta este pachetul pe care trebuia să-l duc înapoi în Anglia? a întrebat Sebastian.

– Nu, nu, a zis Martinez, râzând. Acestea sunt doar documentele de control pentru ceea ce se află în ladă. Tot ceea ce trebuie să faci este să le dai la vamă, apoi vor prelua cei de la Sotheby's.

Sebastian nu mai auzise de Sotheby's și a avut grijă să-și amintească numele.

– Iar Bruno a sunat azi-noapte ca să-mi spună că de abia te așteaptă la Londra și speră să stai cu el în Eaton Square. La urmărirea, e o alternativă mai bună decât o casă de oaspeți din Paddington.

Sebastian s-a gândit la Tibby și ar fi vrut să-i spună lui don Pedro că Safe Haven era egală cu Majestic Hotel din Buenos Aires, dar tot ce a spus a fost:

– Mulțumesc, domnule.

– Drum bun și ai grijă ca Sotheby's să-mi ia pachetul. De îndată ce ajungi la Londra, anunță-l pe Karl că l-ai dat și amintește-i că mă voi întoarce luni.

S-a oprit în spatele biroului, l-a îmbrățișat pe Sebastian și l-a sărutat pe ambii obraji.

– Te consider al patrulea fiu al meu.

Primul fiu al lui don Pedro stătea lângă fereastra biroului său de la primul etaj când Sebastian a ieșit din clădire cărând un plic gros în valoare de opt milioane de lire. L-a urmărit pe Sebastian urcându-se în spatele Rolls-ului, dar nu s-a mișcat până ce nu l-a zărit pe șofer ieșind de pe trotuar și alăturându-se traficului matinal.

Diego a fugit pe scări în sus și s-a apropiat de tatăl său.

– Statuia e în siguranță la bord? a întrebat don Pedro după ce s-a închis ușa.

– M-am uitat cum a fost coborâtă în cală azi-dimineață. Dar tot nu sunt convins.

– De ce?

– Opt milioane din banii tăi sunt ascunși în statuia aia și nimeni din echipa noastră aflată la bord nu stă cu ochii pe ea. Ai lăsat un băiat, abia ieșit din școală, responsabil pentru întreaga operație.

– Și tocmai de aceea nimeni nu se va interesa nici de statuie, nici de el, a zis don Pedro. Hârtiile sunt pe numele lui Sebastian Clifton și tot ce are de făcut este să le prezinte la vamă, să semneze foaia de intrare și apoi totul va fi preluat de Sotheby's, fără să știe nimeni că noi avem vreo legătură cu asta.

– Să sperăm că ai dreptate.

– Când ajungem luni la aeroportul din Londra, a spus don Pedro, pariez că cel puțin o duzină de vameși se vor târî peste bagajele noastre. Și tot ce vor descoperi va fi ce marcă de aftershave prefer, iar până atunci statuia se va afla în siguranță la Sotheby's, așteptând începerea licitației.

Când Sebastian a intrat în ambasadă să-și ia pașaportul a fost mirat când a zărit-o pe Becky la biroul de recepție.

– Bună dimineața, i-a spus ea. Ambasadorul de abia așteaptă să te întâlnească, și, fără să mai adauge nimic, s-a întors și a pornit spre coridor către biroul domnului Matthews.

Sebastian a urmat-o pentru a doua oară, întrebându-se dacă tatăl lui era de partea cealaltă a ușii și dacă se va întoarce în Anglia cu el. Așa spera. Becky a bătut ușor, a deschis ușa și s-a dat deoparte.

Ambasadorul se uita pe geam când Sebastian a intrat în cameră. În momentul în care a auzit ușa deschizându-se, s-a întors, a traversat camera și i-a strâns călduros mâna lui Sebastian.

– Mă bucur că ne întâlnim în sfârșit, a spus el. Voiam să-ți dau personal ăsta, a continuat el luând un pașaport de pe birou.

– Mulțumesc, domnule, a zis Sebastian.

– Aș putea verifica faptul că nu vei duce mai mult de o mie de lire în Marea Britanie? N-aș vrea să încalci legea.

– Nu mai am decât zece lire, a recunoscut Sebastian.

– Dacă asta e tot ce ai de declarat, poți trece liniștit de vamă.

– Mai e și sculptura lui don Pedro Martinez care trebuie preluată de Sotheby's. Nu știi nimic despre ea, doar că, după documente, este denumită *Gânditorul* și cântărește două tone.

– Nu vreau să te rețin, a spus ambasadorul, însoțindu-l la ușă. Apropo, Sebastian, care e al doilea tău nume?

– Arthur, domnule, a spus el, ieșind pe coridor. După bunicul meu.

– Să ai o călătorie plăcută, băiete, au fost ultimele cuvinte ale domnului Matthews înainte de a închide ușa. S-a întors apoi la biroul lui și a scris trei nume în agendă.

40

– Am primit ieri comunicatul acesta de la Philip Matthews, ambasadorul nostru din Argentina, a spus secretarul de cabinet, dând copii tuturor celor așezați în jurul mesei. Vă rog să-l citiți cu atenție.

După ce sir Alan primise comunicatul de șaisprezece pagini de la Buenos Aires pe telegraful său, își petrecuse tot restul dimineții verificând atent fiecare paragraf. Știa că ceea ce căuta era ascuns printre banalitățile referitoare la vizita oficială a prințesei Margaret prin oraș.

A fost uimit de faptul că ambasadorul îl invitase pe Martinez la petrecerea regală din grădină și încă și mai uimit când a aflat că acesta fusese prezentat Alteței Sale Regale, prințesa. A presupus că Matthews avusese un motiv temeinic pentru a încălca astfel protocolul și a sperat că nu va apărea vreo fotografie în arhiva vreunui ziar care să le reamintească tuturor acest eveniment în viitor.

Abia pe la amiază, sir Alan a nimerit peste paragraful pe care-l căuta. I-a cerut secretarului să-i anuleze întâlnirea de la prânz.

Alteța Sa Regală a fost deosebit de amabilă și m-a adus la zi în ceea ce privește rezultatele primului turneu de crichet, scria ambasadorul. Ce efort splendid a depus căpitanul Peter May și ce păcat că a fost depășit inutil în ultimul minut.

Sir Alan s-a uitat în sus și i-a zâmbit lui Harry Clifton, care citea și el comunicatul.

Am fost încântat să aflu că Arthur Barrington se va întoarce pentru un al doilea turneu în Southampton duminică, 23 iunie, pentru că obținând o medie de peste opt, va însemna o mare diferență pentru Anglia.

Sir Alan a subliniat cuvintele Arthur, duminică, Southampton și numărul 8 înainte de a continua să citească.

Totuși, am fost nedumerit când HRH mi-a spus că Tate va fi bine primit la ediția cu numărul 5, dar ea m-a asigurat că însuși John Rothenstein, directorul jocului de crichet i-a spus asta, ceea ce m-a făcut să mă gândesc.

Secretarul de cabinet a subliniat Tate, numărul 5, ediție și Rothenstein, înainte de a continua să citească.

Mă voi întoarce în Anglia în auguste, chiar la timp să văd ultimul joc la Millbank, așa că să sperăm că până atunci vom fi câștigat seria de nouă. Și, apropo, aruncarea aceea va avea nevoie de un rulaj de două tone.

De data aceasta, sir Alan a subliniat auguste, Millbank, nouă și două tone. Începea să-și fi dorit să fi fost mai atent la jocul de crichet când era la Shrewsbury, dar pe atunci fusese mai curând intelectual decât sportiv. Totuși, cum sir Giles, care stătea în capul mesei primise un premiu la Oxford pentru crichet, era sigur că subtilitățile acestui joc îi vor fi explicate.

Sir Alan era încântat că toți păreau să fi terminat de citit comunicatul, cu toate că doamna Clifton încă își lua notițe.

– Cred că am înțeles cam ce vrea să ne spună omul nostru din Buenos Aires, dar sunt câteva subtilități care încă îmi scapă. De exemplu, așa avea nevoie de ceva ajutor cu Arthur Barrington, pentru că până și eu știu că cel mai mare jucător din turneul de crichet se numește Ken.

– Al doilea nume al lui Sebastian este Arthur, i-a zis Harry. Deci zic că putem presupune că el va sosi în Southampton duminică, douăzeci și trei iunie pentru că turneele de crichet nu se țin niciodată duminică și nu există niciun turneu la Southampton.

Secretarul de cabinet a încuviințat.

– Și opt trebuie să fie numărul milioanei despre care crede ambasada că este vorba, a sugerat Giles din capătul îndepărtat al mesei, pentru că media obținută la crichet de Ken Barrington este mai mare de cincizeci.

– Foarte bine, a spus sir Alan, notându-și în agendă. Dar nu-mi explic de ce Matthews a ortografiat greșit adiție ca ediție și august ca auguste.

– Și Tate, a spus Giles. Pentru că Maurice Tate era la bătaie pentru Anglia la numărul nouă, nu cinci.

– Asta m-a amestecat și pe mine, a zis sir Alan, amuzat de micul lui joc de cuvinte. Dar cine poate să explice cele două ortografieri greșite?

– Cred că eu pot, a spus Emma. Fata mea, Jessica, este artistă și-mi amintesc că mi-a spus odată că mulți sculptori toarnă nouă exemplare ale operelor lor, care sunt apoi stanțate și numerotate. Iar ortografierea auguste face aluzie la identitatea artistului.

– Tot nu înțeleg nimic, a zis sir Alan și, din expresiile celor care stăteau la masă, nu era singurul.

– Trebuie să fie vorba de Renoir sau Rodin, a spus Emma. Și cum nu este posibil să ascunzi opt milioane de lire într-o pictură în ulei, bănuiesc că le veți găsi ascunse într-o sculptură de două tone a lui Auguste Rodin.

– Și spune că sir John Rothenstein, directorul galeriei Tate din Millbank va fi în stare să îmi spună care sculptură?

– Ne-a spus deja, a comentat Emma, triumfătoare. Este unul dintre cuvintele pe care nu le-ați subliniat, sir Alan. Emma nu s-a putut abține să nu rânjească. Răposata mea mamă l-ar fi observat cu mult înaintea mea, chiar și pe patul de moarte.

Atât Harry, cât și Giles au zâmbit.

– Și ce cuvânt nu am subliniat, doamnă Clifton?

De îndată ce Emma i-a răspuns la întrebare, secretarul de cabinet a luat telefonul lângă el și a spus:

– Sunați-l pe John Rothenstein la Tate și stabiliți-mi o întâlnire cu el în seara aceasta, după închiderea galeriei.

Sir Alan a lăsat receptorul jos și i-a zâmbit Emmei.

– Întotdeauna am fost de părere că ar fi mai bine dacă am angaja mai multe femei în serviciul public.

– Sper, sir Alan, că veți sublinia *mai multe și femei*, a zis Emma.

Sebastian stătea pe puntea superioară a lui *Queen Mary* și se apleca peste balustradă în timp ce Buenos Aires se pierdea în depărtare până ce din oraș nu s-a mai zărit decât o linie schițată pe planșeta unui arhitect.

Atât de multe se întâmplaseră de când fusese suspendat de la Beechcroft, cu toate că era încă mirat de ce tatăl lui făcuse așa un drum doar ca să-i spună că nu-și pierduse locul la Cambridge. Nu ar fi fost mai simplu să-i telefoneze ambasadorului care, evident, îl

cunoștea pe don Pedro? Și de ce ambasadorul îi dăduse personal pașaportul când ar fi putut să i-l dea Becky la biroul de recepție? Și chiar și mai ciudat, de ce voise ambasadorul să-i știe numele mijlociu? Tot nu știa răspunsul la aceste întrebări când Buenos Aires-ul dispăruse din vedere. Poate îi va spune tatăl lui.

Și-a întors gândurile spre viitor. Prima lui responsabilitate, pentru care fusese deja frumos recompensat, era să se asigure că sculptura lui don Pedro trecea cu bine prin vamă, iar el nu avea de gând să părăsească docul până ce Sotheby's nu o lua de acolo.

Dar, până atunci, s-a decis să se relaxeze și să profite de călătorie. Avea intenția să termine *Ofițer și gentleman* și spera să găsească primul volum în biblioteca vaporului.

Acum, că se îndrepta spre casă, se gândea că ar fi bine să analizeze ce dorea să obțină în primul an la Cambridge, astfel încât să-și impresioneze mama. Măcar atâta putea face după toate necazurile pe care i le pricinuiseră.

– *Gânditorul*, a spus sir John Rothenstein, directorul galeriei Tate, este considerat de mulți critici ca fiind una dintre cele mai hieratice lucrări ale lui Rodin. Inițial trebuia să facă parte din *Porțile iadului* și a fost intitulată la început *Poetul*, deoarece artistul dorea să-și omagieze eroul, pe Dante. Și asocierea artistului cu această lucrare a devenit atât de mare încât maestrul este îngropat sub un mulaj în bronz al lucrării, la Meudon.

Sir Alan a continuat să se învârtă în jurul statuii.

– Corecțai-mă dacă greșesc, sir John, dar aceasta nu este a cincea din cele nouă exemplare turnate inițial?

– Așa este, sir Alan. Cele mai căutate lucrări ale lui Rodin sunt cele turnate în timpul vieții sale de către Alexis Rudier la turnătoria sa din Paris. După moartea lui Rodin, guvernul francez, din nefericire după părerea mea, a permis ca un număr limitat de exemplare să fie turnate de altă turnătorie, dar acestea nu sunt considerate de colecționari la fel de autentice ca cele executate în timpul vieții lui.

– Se știe unde sunt acum cele nouă exemplare?

– Ah, da, a zis directorul. Cu excepția acestuia, mai există trei în Paris – la Luvru, la Musée Rodin și unul la Meudon. Mai există unul și la Muzeul Metropolitan din New York și altul la Ermitaj, în Leningrad, ceea ce înseamnă că în mâinile colecționarilor particulari mai sunt trei.

– Se știe cine le are pe cele trei?

– Unul se află în colecția baronului Rotschild și altul la Paul Meudon. Locul în care se află al treilea este, de multă vreme, învăluit în mister. Tot ceea ce știm sigur este că un exemplar turnat în timpul vieții a fost vândut unui colecționar particular de către Marlborough Gallery acum vreo zece ani. Totuși misterul s-ar putea dezvălui săptămâna viitoare.

– Nu sunt sigur că vă înțeleg, sir John.

– Un exemplar din 1902 al *Gânditorului* va apărea la licitație la Sotheby's luni-seara.

– Și cine este proprietarul acestuia? a întrebat sir Alan, nevinovat.

– Nu știu, a recunoscut Rothenstein. În catalogul de la Sotheby's este prezentat doar ca proprietatea unui domn.

Secretarul de cabinet a zâmbit gândindu-se la asta și s-a mulțumit să spună:

– Adică?

– Adică vânzătorul dorește să rămână anonim. Se întâmplă adesea să fie un aristocrat care nu vrea să recunoască că este într-o situație grea și trebuie să se despartă de una dintre moștenirile de familie.

– Și cât credeți că va costa statuia?

– Este greu de spus, pentru că un Rodin de asemenea valoare n-a mai apărut de mult pe piață. Dar n-aș fi surprins dacă ar costa cam o sută de mii de lire.

– Un necunoscător ar putea să-și dea seama de diferența dintre acesta, a spus sir Alan, arătând spre bronzul din fața lui, și cel care va fi adus la vânzare la Sotheby's?

– Nu există nicio diferență, numai numărul mulajului, a spus directorul. În rest sunt complet identice.

Secretarul de cabinet a înconjurat *Gânditorul* de mai multe ori înainte de a lovi movila masivă pe care stătea bărbatul. Acum știa

unde ascunsese Martinez cele opt milioane de lire. S-a dat un pas înapoi și s-a uitat mai atent la postamentul din lemn al statuii.

– Toate cele nouă mulaje au fost fixate pe același tip de bază?

– Nu chiar aceleași, dar similare, bănuiesc. Fiecare galerie sau colecționar are părerea proprie despre modul în care trebuie expusă statuia. Noi am ales o bază simplă din stejar care ni s-a părut că se armonizează cu restul.

– Și cum se atașează postamentul la statuie?

– Pentru un bronz de aceste dimensiuni, se toarnă de obicei patru știfturi din oțel pe baza statuii. Fiecare are o gaură în el prin care se poate coborî un bolț și o vergea filetată. Apoi tot ce mai ai de făcut este să dai patru găuri prin postament și să-l atașezi la partea de jos a statuii cu niște șuruburi-fluture. Orice tâmplar priceput e în stare să o facă.

– Deci, dacă vrei să scoți postamentul, trebuie doar să deșurubezi șuruburile-fluture, iar acesta se desface de statuie?

– Da, cred că da, a zis sir John. Dar de ce ar vrea cineva să facă asta?

– De ce, într-adevăr, a spus secretarul de cabinet, zâmbind ușor.

Acum știa nu numai unde ascunsese Martinez banii, ci și cum intenționa să-i treacă prin contrabandă în Marea Britanie. Și, mai important, cum intenționa să își recapete cele opt milioane de lire în bancnote de cinci lire falsificate fără ca nimeni să-și dea seama ce pune la cale.

– Deștept om, a spus el, lovind încă o dată statuia goală de bronz.

– Un geniu, a zis directorul.

– Ei, eu nu aș merge chiar așa de departe, a spus sir Alan. Dar, ca să fim onești, vorbeam de doi oameni diferiți.

41

Șoferul Bedford-ului alb a tras în fața stației de metrou Green Park din Piccadilly. A lăsat motorul pornit și a aprins de două ori farurile.

Trei bărbați, care nu întârziiau niciodată, au apărut din metrou cărând uneltele meseriei lor și s-au îndreptat repede spre spatele camionetei care, după câte știau ei sigur, era descuiat. Între ei cărau un grătar mic, un recipient cu benzină, o trusă de scule, o scară, o frânghie groasă și o cutie de chibrituri Swan Vesta în spatele lor, după care s-au alăturat ofițerului comandant.

Dacă cineva s-ar mai fi uitat o dată la ei, ceea ce nimeni n-a făcut duminică-dimineața la ora șase, ar fi presupus că erau meșteșugari și chiar asta fuseseră înainte de a intra în SAS. Caporalul Crann fusese tâmplar, sergentul Roberts, muncitor la turnătorie, iar căpitanul Hartley, mecanic constructor.

– Bună dimineața, domnilor, le-a spus celor trei colonelul Scott-Hopkins când s-au urcat în camionetă.

– Bună dimineața, domnule colonel, au răspuns ei deodată când ofițerul lor comandant a trecut schimbătorul de viteze în viteza întâi, iar camioneta Bedford a pornit spre Southampton.

Sebastian era deja pe punte de vreo două ore înainte ca vasul *Queen Mary* să coboare rampa pentru pasageri. A fost printre primii care au coborât și s-a îndreptat repede spre vamă. A prezentat documentele de transport ale mărfii unui ofițer tânăr care le-a inspectat pe scurt înainte de a se uita mai atent la Sebastian.

– Așteptați, vă rog, aici, a zis el și a dispărut într-un birou din spate.

După câteva momente a apărut un bărbat mai în vârstă, cu trei petlițe argintii pe epoleții uniformei. I-a cerut pașaportul lui Sebastian și, după ce s-a uitat la fotografie, a semnat imediat ordinul de trecere.

– Colegul meu vă va însoți, domnule Clifton, în locul în care se va descărca cutia.

Sebastian și tânărul ofițer au ieșit din depozitele vămii și au văzut o macara descărcând conținutul unei vasei *Queen Mary*. După douăzeci de minute, prima piesă care a apărut a fost o cutie masivă din lemn pe care Sebastian n-o mai văzuse până atunci. A fost coborâtă încet pe doc în golful de încărcare șase.

Un grup de docheri au desfăcut lacătele și lanțurile din jurul cutiei, astfel încât macaraua să poată fi adusă înapoi să ia următoarea încărcătură, în timp ce cutia a fost mutată pe un cărucior în depozitul numărul 40. Întregul proces a durat patruzeci și trei de minute. Tânărul ofițer i-a cerut lui Sebastian să se întoarcă în birou pentru că mai trebuiau completate niște documente.

Mașina poliției a pornit sirena, a depășit camionul de la Sotheby's pe drumul de la Londra la Southampton și i-a indicat șoferului că trebuia să oprească pe următorul refugiu.

De îndată ce camionul s-a oprit, doi ofițeri au ieșit din mașina poliției. Primul s-a apropiat de fața camionului, în timp ce colegul lui s-a dus în spate. Al doilea ofițer a scos un cuțit elvețian din buzunar, l-a desfăcut și a înfipt zdravăn lama în cauciucul din spate-stânga. De îndată ce a auzit fâsâitul aerului, s-a întors în mașina de poliție.

Șoferul camionului a coborât geamul și s-a uitat nedumerit la polițist.

– Nu cred că am depășit limita de viteză, domnule ofițer.

– Nu, domnule. Dar credeam că știați că aveți o fisură în cauciucul din spate-stânga.

Șoferul a coborât, s-a dus în spatele camionului și s-a uitat nedumerit la cauciucul dezumflat.

– Să știți, domnule ofițer, chiar n-am simțit nimic.

– Așa e cu înțepăturile lente, a spus ofițerul, în timp ce un Bedford alb trecea pe lângă ei.

După care a salutat, și a spus:

– Mă bucur că v-am putut ajuta, domnule și s-a dus lângă colegul lui în timp ce mașina de patrulare își continua drumul.

Dacă șoferul de la Sotheby's ar fi cerut să vadă insigna ofițerului, ar fi descoperit că acesta ținea de Poliția Metropolitană din Rochester Row și, prin urmare, își depășea cu câteva mii de mile jurisdicția. Dar, după cum aflase sir Alan, nu prea mulți ofițeri aflați sub conducerea lui în SAS lucrau pentru poliția din Hampshire, așa că nu putea dispune repede de ei duminică-dimineața.

Don Pedro și Diego au fost conduși la Aeroportul Internațional Ministro Pistarini. Cele șase valize mari ale lor au trecut prin vamă fără să fie controlate și, mai târziu, s-au urcat în avionul BOAC cu destinația Londra.

— Întotdeauna prefer să merg cu un avion britanic, i-a spus don Pedro stewardului în timp ce erau conduși la locurile lor de la clasa întâi.

Stratocruiserul Boeing a decolat la 5:43 p.m., cu câteva minute mai târziu decât era programat.

Șoferul camionetei Bedford albe a fost condus direct către depozitul numărul 40, chiar la capătul docului. Nimeni din camionetă nu a fost surprins că Scott-Hopkins, colonelul, știa exact unde mergeau. La urma-urmei, desfășurase o misiune de recunoaștere cu patruzeci și opt de ore înainte. Colonelul era omul detaliilor; nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării.

Când camioneta s-a oprit, i-a dat cheile căpitanului Hartley. Secundul lui a coborât și a descuiat ușile duble ale magaziei. Colonelul a condus camioneta în clădirea uriașă. În fața lor, în mijlocul podelei, se afla o ladă masivă din lemn.

În timp ce mecanicul încuia ușa, ceilalți trei s-au dus în spatele camionetei și și-au scos echipamentele.

Tâmplarul și-a pus scara lângă ladă, s-a urcat pe ea și a început să scoată cuiele care țineau fixat capacul cu un ciocan. În timp ce-și vedea de treabă, colonelul s-a dus în celălalt capăt al magaziei și s-

a urcat în cabina unei macarale mici care fusese lăsată acolo peste noapte și a condus-o lângă ladă.

Mecanicul a scos rotocolul greu de frânghie din spatele camionetei și a făcut un nod la un capăt înainte de a-l arunca peste umăr. S-a dat înapoi și a așteptat să-și îndeplinească sarcina. Tâmplarului i-a luat opt minute ca să scoată toate cuiele din capacul gros din capătul lăzii de ambalare și, după ce a terminat, a coborât și a pus capacul pe jos. Mecanicul i-a luat locul pe scară, cu funia încă agățată pe umărul său stâng. Când a ajuns pe treapta de sus, s-a aplecat, a coborât în ladă și a trecut bine frânghia groasă sub fiecare braț al *Gânditorului*. Ar fi preferat să folosească un lanț, dar colonelul îi demonstrase că acesta ar fi putut deteriora sculptura.

De îndată ce mecanicul s-a asigurat că funia era în siguranță, a legat-o cu un nod dublu și a ridicat lațul în sus pentru a arăta că este gata. Colonelul a coborât lanțul de oțel al macaralei până ce cârligul acesteia era la câțiva centimetri de lada deschisă. Mecanicul a prins cârligul, a trecut lațul în jurul lui și a făcut semn că este gata.

Colonelul a slăbit lațul înainte de a începe să ridice statuia centimetru cu centimetru în afara lăzii. Mai întâi, a apărut capul înclinat, cu bărbia rezemată pe palmă, apoi corpul și picioarele musculoase și, în cele din urmă, postamentul solid din bronz pe care era fixată statuia. După ce a depășit vârful lăzii, colonelul a coborât-o încet până ce a rămas suspendată la câțiva centimetri deasupra solului.

Muncitorul de la turnătorie stătea pe spate, strecurat sub cutie și studia cele patru șuruburi. A scos apoi niște clești din trusa de scule.

– Țineți drăcia asta, a zis el.

Mecanicul a prins genunchii *Gânditorului*, iar tâmplarul s-a prins de spatele ei, încercând să țină statuia nemișcată. Muncitorul de la turnătorie s-a încordat cât a putut înainte de a prinde primul șurub care ținea postamentul din lemn la locul lui și l-a răsucit jumătate de țol, apoi încă jumătate până ce, în sfârșit, l-a eliberat. A repetat mișcarea de încă trei ori, după care, brusc, fără niciun avertisment, postamentul din lemn a căzut peste el.

Dar nu asta a atras atenția celor trei colegi ai lui pentru că, o fracțiune de secundă mai târziu, milioane de bancnote noi, de cinci lire, au început să curgă din statuie și l-au îngropat.

– Asta înseamnă că-mi voi primi în sfârșit pensia din război? a întrebat tâmplarul, holbându-se neîncrezător la muntele de bani.

Colonelul și-a permis să zâmbească ușor când muncitorul de la turnătorie a apărut, bombănind, de sub purcoiul de bani.

– Mi-e teamă că nu, Crann. Ordinele mele au fost foarte clare, a zis el, urcându-se pe macara. Toate aceste bancnote trebuie distruse.

Dacă un ofițer SAS ar fi fost vreodată dornic să nu asculte un ordin, atunci ar fi fost momentul.

Mecanicul a desfăcut capacul recipientului cu benzină și a stropit cu neplăcere cărbunii din arzător. A aprins un chibrit și s-a dat înapoi în timp ce flăcările dansau în aer. Colonelul a preluat comanda și a aruncat primele 50.000 de lire pe arzător. După câteva clipe, ceilalți i s-au alăturat, azvârlind mii după mii în flăcările nesătule.

După ce ultima bancnotă a ars până ce s-a făcut scrum, cei patru au rămas tăcuți o vreme, privind mormanul de cenușă și încercând să nu se gândească la ce făcuseră.

Tâmplarul a întrerupt tăcerea.

– Asta dă o nouă semnificație expresiei „bani de făcut praf.”

Toți au râs, cu excepția colonelului care a spus sever:

– Hai să terminăm.

Muncitorul de la turnătorie s-a așezat iar pe jos și s-a strecurat sub statuie. Ca un halterofil, a ridicat postamentul din lemn și l-a ținut în aer, în timp ce mecanicul și tâmplarul au dirijat cele patru vergele mici din oțel prin cele patru găuri din baza statuii.

– Țineți-o bine! a strigat turnătorul, în timp ce mecanicul și tâmplarul se agățau de cele patru laturi ale postamentului, iar el a pus la loc cele patru șuruburi, mai întâi împingându-le cu degetele, apoi cu cleștele, până ce au ajuns exact la locul lor. După ce s-a convins că nu puteau fi strânse mai tare a ieșit de sub statuie și a ridicat degetul în sus spre colonel.

Colonelul a împins în sus levierul din cabină și a ridicat ușor *Gânditorul* în aer, până ce acesta a ajuns la câțiva centimetri

deasupra lăzii deschise. Mecanicul a urcat scara în timp ce colonelul cobora ușor statuia, iar căpitanul Hartley o dirija către ladă. De îndată ce funia a fost scoasă de sub brațele *Gânditorului*, tâmplarul l-a înlocuit pe mecanic pe ultima treaptă și a fixat capacul greu pe poziție.

– Bine, domnilor, hai să curățăm în timp ce caporalul își continuă activitatea, ca să nu pierdem timp mai târziu.

Cei trei au stins focul, au măturat podeaua și au dus toate uneltele înapoi în spatele camionetei. Colonelul a așezat macaraua în poziția în care o găsisese, iar tâmplarul și muncitorul de la turnătorie s-au urcat în camionetă. Mecanicul a descuiat ușa magaziei și s-a dat deoparte pentru a-l lăsa să iasă pe colonel cu duba. Acesta a ținut motorul pornit în timp ce subofițerul a încuiat ușa și apoi s-a urcat în față.

Colonelul a condus încet de-a lungul docului până ce a ajuns la magazia vămii. A coborât din camionetă, s-a dus în birou și i-a dat cheia magaziei ofițerului cu trei dungi argintii pe braț.

– Mulțumesc, Gareth, a spus colonel. Știu că sir Alan vă va fi foarte recunoscător și, în mod sigur, vă va mulțumi personal la dineul anual din octombrie.

Ofițerul de la vamă a salutat în timp ce colonelul Scott-Hopkins a ieșit din birou, s-a urcat la volanul Bedford-ului alb, a pornit motorul și a început drumul înapoi spre Londra.

Camionul Sotheby's cu noile sale cauciucuri a ajuns la docuri cam cu patruzeci de minute mai târziu decât era programată.

Când șoferul a adus camionul în fața magaziei numărul 40, a fost surprins văzând o duzină de oficiali ai vămii înconjurând pachetul pe care venise să-l ia.

S-a întors spre colegul lui și i-a zis:

– S-a întâmplat ceva, Bert.

Când au ieșit din camion, un cărucior cu elevator a luat lada cea masivă și, cu ajutorul mai multor funcționari ai vămii, prea mulți, după opinia lui Bert, au pus-o înapoi în camion. O manevră care ar fi

durat în mod normal două ore, n-a durat decât douăzeci de minute, inclusiv întocmirea documentelor.

– Ce o fi în lada asta? a spus Bert în timp ce se îndepărtau.

– Habar n-am, a zis șoferul. Dar nu te plânge, pentru că așa vom ajunge la timp să auzim *Henry Hall's Guest Nicht* pe Home Service.

Sebastian a fost și el surprins de viteza și eficiența cu care s-a desfășurat întreaga operație. A presupus că statuia era extrem de valoroasă, sau că don Pedro avea la fel de multă influență în Southampton ca în Buenos Aires.

După ce Sebastian i-a mulțumit ofițerului cu cele trei dungi argintii, s-a întors la terminal, unde s-a alăturat celor câțiva pasageri rămași, care așteptau la controlul pașapoartelor. Prima ștampilă pe pașaportul său l-a făcut să zâmbescă, dar zâmbetul i s-a transformat în lacrimi când a intrat în holul de primiri și a fost întâmpinat de părinții lui. Le-a spus cât de rău îi părea și, după câteva momente, parcă nici n-ar fi fost plecat. Părinții nu l-au certat, nici nu i-au ținut discursuri, ceea ce l-a făcut să se simtă și mai vinovat.

Pe drumul spre Bristol, a avut multe să le spună: Tibby, Janice, Bruno, domnul Martinez, prințesa Margaret, ambasadorul și funcționarii de la vamă și-au făcut toți intrarea și ieșirea din povestirile lui, dar s-a decis să n-o pomenească pe Gabriela – o va păstra pentru Bruno.

Când treceau prin porțile de la Manor House, primul lucru pe care l-a zărit Sebastian a fost Jessica fugind spre ei.

– Nu credeam că-mi vei lipsi, a zis el când a ieșit din mașină și a îmbrățișat-o.

Camionul de la Sotheby's a cotit pe Bond Street chiar după ora șapte. Șoferul nu s-a mirat când a zărit jumătate de duzină de hamali învârtindu-se pe trotuar. Cu toate că erau toți la ore suplimentare, tot se vor bucura să meargă acasă.

Domnul Dickens, șeful Departamentului Impresioniști, a supervizat mutarea lăzii de pe drum în camera de depozitare din casa de licitație. A așteptat cu răbdare ca plăcile din lemn să fie

îndepărtate și rumegușul să fie măturat, astfel încât să poată verifica dacă numărul din catalog corespunde cu numărul de pe sculptură. S-a aplecat și a văzut „6” stanțat în bronz sub semnătura lui Auguste Rodin. A zâmbit și a bifat documentul de transport.

– Mulțumesc, băieți, a zis el. Puteți pleca acum acasă. Termin eu restul documentelor dimineată.

Cum domnul Dickens a părăsit ultimul clădirea în acea noapte, a încuiat totul înainte de a se îndrepta spre stația Green Park. Nu a observat un bărbat care stătea la intrarea unui anticariat de partea cealaltă a străzii.

De îndată ce domnul Dickens s-a îndepărtat, omul a ieșit din umbră și s-a dus la cea mai apropiată cabină telefonică de pe Curzon Street. Avea patru penny pregătiți, dar nu era genul care să lase ceva la voia întâmplării. A format numărul pe care-l știa pe dinafară. Când a auzit vocea de la celălalt capăt al liniei, a apăsat butonul „A” și a spus:

– Un gânditor liber își petrece noaptea în Curzon Street, domnule.

– Mulțumesc, domnule colonel, a spus sir Alan și aș mai dori să vă ocupați de ceva. Păstrăm legătura. A închis telefonul.

Zborul BOAC cu numărul 714 din Buenos Aires a aterizat la Londra în dimineța următoare. Don Pedro nu a fost surprins că toate bagajele lui și ale lui Diego au fost deschise, verificate și răsverificate de mai mulți funcționari excesiv de zeloși ai vămii. Când au pus o cruce de cretă pe ultima valiză, Martinez a simțit puțină dezamăgire printre vameși când el și fiul lui ieșeau din aeroport.

S-au așezat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului și au plecat spre Eaton Square iar don Pedro s-a întors spre Diego și i-a spus:

– Trebuie să îți minte că britanicii sunt lipsiți de imaginație.

42

Cu toate că primul lot n-a intrat la licitație până la șapte seara, casa de licitație era plină-ochi cu mult înainte de această oră, ca întotdeauna când era vorba de o vânzare a impresionistilor.

Cele trei sute de locuri erau pline de domni îmbrăcați în sacouri, iar multe doamne purtau rochii lungi. Era ca și cum ar fi fost la deschiderea stagiunii la operă și, într-adevăr, spectacolul care urma promitea să fie la fel de dramatic ca orice avea de oferit Covent Garden. Cu toate că exista un scenariu, audiența era întotdeauna cea care avea cele mai bune replici.

Invitații erau de mai multe categorii. Licitanții serioși, care apăreau de obicei târziu pentru că aveau locuri rezervate și nu erau prea interesați de primele obiecte aduse la licitație care, ca niște personaje minore dintr-o piesă de Shakespeare, erau prezente doar pentru a încălzi audiența. Dealerii și proprietarii de galerii, care preferau să stea în spate, împreună cu tovarășii lor și să împartă între ei toate firimiturile care cădeau de la masa celor bogați, atunci când un lot nu-și atingea prețul cerut și trebuia retras. Mai erau și cei care tratau licitația ca o ocazie specială. Nu erau interesați să liciteze, dar erau amuzați de spectacolul celor foarte bogați care se luptau între ei.

Și, în cele din urmă, specia cea mai letală, cu subcategoriile proprii. Soțiile, care veneau să vadă cât cheltuiau soții lor pe obiecte care nu le interesau, ele preferând să-și dea banii în alte magazine din centru. Apoi erau amantele, care tăceau, pentru că sperau să devină soții. Și, în cele din urmă, frumoasele, al căror singur scop în viață era să înlăture nevestele și amantele de pe câmpul de luptă.

Dar, ca totul în viață, mai existau și excepții la regulă. Una era sir Alan Redmayne, care era acolo pentru a-și reprezenta țara. Urma să liciteze pentru lotul 29, dar nu se hotărâse cât de mult dorea să urce.

Sir Alan era obișnuit cu casele de licitații din West End și tradițiile lor stranii. În decursul anilor își făcuse o colecție mică de acuarele din Anglia secolului al XVIII-lea și, uneori, licitase din partea guvernului, pentru o pictură sau o sculptură despre care șefii lui

considerau că nu ar fi trebuit să i se permită să părăsească țara. Totuși, acesta era primul caz din cariera lui când licita pentru o operă de artă majoră, sperând că va fi depășit de cineva din străinătate.

The Times prezisese în acea dimineață că *Gânditorul* lui Rodin se va vinde cu 100.000 de lire – un record pentru maestrul francez. Totuși, *The Times* nu avea de unde să știe că sir Alan intenționa să liciteze peste 100.000 de lire, ca să se asigure că singurul rival rămas va fi don Pedro Martinez, care credea că adevărata valoare a statuii era mai mare de opt milioane de lire.

Giles îi pusese secretarului de cabinet singura întrebare la care acesta ar fi dorit să evite să răspundă:

– Dacă-l veți depăși la licitație pe Martinez, ce veți face cu sculptura?

– Va fi dusă la *National Gallery of Scotland*, răspunsese acesta, ca parte a politicii de achiziție de artă a guvernului. Veți putea să scrieți despre ea în memoriile dumneavoastră, dar nu înainte de moartea mea.

– Și dacă se va dovedi că ați avut dreptate?

– Atunci va ocupa un capitol întreg în memoriile *mele*.

Când sir Alan a intrat în sala de licitație, s-a strecurat într-un scaun din colțul din stânga-spate. Îl sunase pe domnul Wilson mai devreme pentru a-l anunța că va licita pentru lotul 29 și că va sta la locul lui obișnuit.

Când domnul Wilson a urcat cele cinci trepte până la estradă, majoritatea jucătorilor importanți erau la locul lor. De ambele părți ale licitatorului era un șir de angajați de la Sotheby's. Majoritatea urmau să liciteze pentru clienți care nu puteau participa personal sau nu aveau încredere în ei înșiși că nu vor fi luați de val și vor licita mai mult decât trebuia. În partea stângă a sălii era o masă lungă pe o platformă înălțată. În spatele ei se aflau unii dintre cei mai experimentați funcționari seniori ai casei de licitație. Pe masa din fața lor se afla un șir de telefoane albe în care se șoptea doar atunci când lotul de care era interesat clientul lor ajungea la vânzare.

Din poziția lui, din spatele sălii, sir Alan a văzut că aproape toate locurile erau ocupate. Totuși, mai erau trei locuri libere în rândul al treilea care fuseseră rezervate probabil pentru un client important.

S-a întrebat cine va sta de o parte și de cealaltă a lui don Pedro Martinez. S-a uitat în fugă prin catalogul primit până ce a ajuns la *Gânditorul* lui Rodin, lotul 29. Martinez va avea timp suficient să-și facă apariția.

La 7 p.m. fix, domnul Wilson și-a privit clienții și, ca Papa, a zâmbit binevoitor. A bătut în microfon și a spus:

– Bună seara, doamnelor și domnilor și bine ați venit la vânzarea artiștilor impresioniști de la Sotheby's. Lotul numărul 1, a anunțat el, uitându-se spre stânga ca să se asigure că se pusese pictura care trebuia pe șevalet, este un pastel minunat al lui Degas, prezentând două balerine la o repetiție la Trocadero. Deschid licitația cu cinci mii de lire. Șase mii. Șapte mii. Opt mii...

Sir Alan a urmărit cu interes cum aproape toate loturile de la început și-au depășit estimările dovedind, după cum se sugerase în *The Times* din acea dimineață, că apăruse o nouă rasă de colecționari îmbogățiți după război, care doreau să arate unde au ajuns investind în artă.

Abia la al doisprezecelea lot, don Pedro Martinez a intrat în sală, însoțit de doi tineri. Sir Alan l-a recunoscut pe cel mai tânăr fiu al lui Martinez, Bruno, și a presupus că celălalt era Sebastian Clifton. Prezența lui Sebastian l-a convins că Martinez era sigur că banii sunt încă în statuie.

Dealerii și proprietarii de galerii au început să discute între ei dacă Martinez era mai interesat de lotul 28, *Un colț al grădinii spitalului St Paul din St Rémi* de Van Gogh sau de lotul 29, *Gânditorul* lui Rodin.

Sir Alan se considerase întotdeauna a fi un om calm și sigur pe el sub presiune, dar, în acel moment, a simțit cum inima îi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare lot care era plasat pe șevalet. Când licitația s-a deschis la 80.000 de lire pentru *Un colț al grădinii spitalului St Paul din St Rémi*, iar ciocănelul a bătut închiderea licitației la 140.000 de lire, un record pentru un Van Gogh, și-a scos batista și și-a șters fruntea.

A întors pagina catalogului și s-a uitat la capodopera pe care o admira el, dar la care, ironic, spera să fie depășit.

– Lotul numărul douăzeci și nouă, Auguste Rodin, *Gânditorul*, a spus domnul Wilson. Dacă vă veți uita în catalog, veți vedea că este

un bronz turnat de Alexis Rudier. Opera este expusă la intrarea în sala de licitație, a mai zis domnul Wilson. Mai multe capete s-au întors să admire masiva sculptură din bronz. S-a arătat mult interes pentru această piesă, deci voi începe licitația la patruzeci de mii de lire. Mulțumesc, domnule, a spus el, arătând spre un domn care stătea chiar în fața lui, pe culoarul central. S-au întors mai multe capete înspre acel domn, de data aceasta sperându-se că se va identifica licitantul.

Sir Alan a răspuns dând din cap ușor, aproape imperceptibil.

– Cincizeci de mii, a spus licitatatorul, întorcându-și atenția spre omul din centru, care ridicase iar mâna. Avem șazeci de mii. Fără să se mai uite în direcția lui sir Alan, cu atenția îndreptată înspre omul de pe culoarul central, care ridicase iar mâna, a continuat: Avem șazeci de mii. Cu o singură privire în direcția lui sir Alan, domnul Wilson a primit aceeași încuviințare ușoară, s-a întors spre bărbatul din centru și a sugerat 80.000 de lire, dar a fost întâmpinat cu o încruntare dezamăgită, urmată de o înclinare hotărâtă a capului.

– Avem șaptezeci de mii de lire, a zis el, uitându-se iar spre sir Alan, care a simțit o îndoială strecurându-i-se în minte. Însă domnul Wilson s-a uitat spre stânga și a spus: Optzeci de mii. Avem o licitație prin telefon de optzeci de mii. Și-a întors imediat atenția înapoi, spre sir Alan. Nouăzeci de mii? a susurat el.

Sir Alan a încuviințat.

Wilson s-a uitat spre telefon, unde s-a ridicat imediat o mână.

– O sută de mii. O sută zece mii? a întrebat el, uitându-se iar spre sir Alan și zâmbindu-i ca pisica din Cheshire.

Oare putea risca? Pentru prima oară în viață, secretarul de cabinet a riscat. A încuviințat.

– Avem o sută zece mii de lire, a zis Wilson uitându-se direct la angajatul de la Sotheby's care ținea receptorul la ureche și aștepta instrucțiuni.

Martinez s-a întors să vadă dacă-și putea da seama cine licita contra lui.

Conversația șoptită la telefon a continuat o vreme. Sir Alan devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare secundă. A încercat să nu se gândească la posibilitatea ca Martinez să-l fi înșelat și să fi

reușit cumva să treacă prin contrabandă cele opt milioane în țară în timp ce SAS arsesse niște falsuri ale unor falsuri. Ceea ce lui i s-a părut a fi o oră n-a durat decât mai puțin de douăzeci de secunde. Apoi, fără niciun avertisment, omul de la telefon a ridicat mâna.

– Am o ofertă de o sută douăzeci de mii la telefon, a spus Wilson, încercând să nu pară triumfător. S-a uitat iar la sir Alan, care însă nu s-a mișcat deloc. Am o ofertă de o sută douăzeci de mii la telefon, a repetat el. Dau drumul sculpturii la o sută douăzeci de mii, aceasta este ultima dumneavoastră șansă, a zis el, uitându-se direct la sir Alan, însă secretarul de cabinet își revenise la rolul lui natural de mandarin, lipsit de orice expresie.

– Vândută pentru o sută douăzeci de mii de lire, a spus Wilson lovind cu ciocănelul și transferându-și zâmbetul către licitantul de la telefon.

Sir Alan a oftat ușurat și a fost deosebit de încântat să vadă zâmbetul de satisfacție de pe figura lui Martinez, care l-a convins că argentinianul era sigur că-și răscumpărase propria statuie, conținând opt milioane de lire, cu doar 120.000 de lire. Și mâine, desigur, avea de gând să facă o iluminare cu torțe.

După câteva alte loturi, Martinez s-a ridicat de la locul lui și și-a croit drum printre oameni, fără să se gândească că aceștia ar putea încă să urmărească licitația. Ajuns la coridorul de trecere, a pornit-o spre ieșire, cu o privire satisfăcută și a dispărut afară din sală. Cei doi tineri care-l urmau au avut bunul-simț să pară stânjeniți.

Sir Alan a așteptat ca încă vreo jumătate de duzină de loturi să-și găsească noii proprietari înainte de a se strecura și el afară. Când a ieșit pe Bond Street, era o seară atât de plăcută încât s-a decis să meargă la clubul său din Pall Mall și să mănânce o jumătate de duzină de stridii și să bea un pahar de șampanie. Ar fi dat salariul pe o lună ca să vadă figura lui Martinez când a descoperit că victoria lui fusese lipsită de conținut.

43

În dimineața următoare, licitantul anonim prin telefon a mai sunat de trei ori înainte de a pleca din Eaton Square, numărul 44, cu câteva minute înainte de ora zece. A chemat un taxi și i-a cerut șoferului să-l ducă pe St James's Street, numărul 19. Când au ajuns lângă Midland Bank, i-a cerut șoferului să aștepte. La urma-urmei, la ora aceea nu putea avea prea mulți clienți. Directorul l-a invitat în birou și, de îndată ce clientul s-a așezat, l-a întrebat:

– Pe ce nume vreți să întocmiți cecul?

– Sotheby's.

Managerul a scris cecul, l-a semnat, l-a pus într-un plic și apoi l-a înmânat tânărului domn Martinez, așa cum îl numea bancherul. Diego a pus plicul în buzunar și a plecat fără să mai zică o vorbă.

– Sotheby's, a spus el iar, după ce a închis portiera taxiului și s-a așezat pe bancheta din spate.

Când taxiul s-a oprit la intrarea de pe Bond Street a casei de licitație, Diego i-a cerut iar șoferului să aștepte. A coborât din taxi, a trecut prin ușa din față și s-a îndreptat direct spre biroul principal.

– Cum vă pot ajuta, domnule? l-a întrebat tânărul care stătea în spatele biroului de recepție.

– Am achiziționat lotul numărul 29 la licitația de ieri-seara, a spus Diego, și am venit să plătesc factura.

Tânărul a răsfoit catalogul.

– Ah, da, *Gânditorul lui Rodin*. Diego s-a întrebat în sinea lui cât de multe articole primeau tratamentul „ah, da”. Costă o sută și douăzeci de mii de lire, domnule.

– Desigur, a spus Diego. A scos plicul din buzunar a luat din el cecul bancherului – un instrument care asigură anonimitatea cumpărătorului – și l-a pus pe birou.

– Preferați să vă livrăm obiectul, domnule, sau doriți să-l luați dumneavoastră?

– Îl voi lua eu peste o oră.

– Nu sunt sigur că este posibil, domnule, a spus tânărul. Știți, domnule, la o zi după o vânzare majoră suntem întotdeauna foarte ocupați.

Diego și-a scos portofelul și a pus o bancnotă de cinci lire pe birou, probabil ceva mai mult decât câștiga tânărul într-o săptămână.

– Atunci aveți grijă ca piciorușele dumneavoastră să alerge mai întâi în direcția mea, a zis el. Și dacă pachetul mă așteaptă când mă voi întoarce peste o oră, veți mai primi două ca astea.

Tânărul a strecurat bancnota în buzunarul din spate, ceea ce însemna că târgul fusese încheiat.

Diego s-a întors la taxiul care-l aștepta și, de data aceasta, i-a dat o adresă în Victoria. Când mașina a ajuns în fața clădirii, Diego a coborât și s-a despărțit de altă bancnotă de cinci lire a tatălui său. A așteptat restul, și-a pus două bancnote adevărate de o liră în portofel și i-a dat șoferului un bacșiș de șase penny. A intrat în clădire și s-a dus la singura vânzătoare disponibilă.

– Pot să vă ajut? a întrebat tânăra îmbrăcată cu o uniformă maro cu galben.

– Mă numesc Martinez, a spus el. Am sunat mai de dimineață și am rezervat un camion de tonaj mare.

Martinez a completat formularul obligatoriu, a mai dat o bancnotă de cinci lire și și-a pus trei bancnote adevărate în portofel.

– Mulțumesc, domnule. Aveți camionul în curtea din spate. Este parcat în rezerva șaptezeci și unu.

I-a dat o cheie.

Diego s-a dus în curte și, după ce a identificat camionul, a descuiat ușa și a verificat interiorul. Era perfect pentru ce avea de făcut. S-a urcat la volan, a pornit motorul și a întors spre Sotheby's. După douăzeci de minute, a parcat la intrarea din spate, pe George Street.

Când cobora din camion, ușa din spatele casei de licitație s-a deschis larg și o cutie mare cu mai multe etichete pe care scria VÂNDUT a fost scoasă pe trotuar, însoțită de șase bărbați cu haine lungi și verzi care, după aspectul lor solid, păreau să fi fost boxeri înainte de a veni să muncească la Sotheby's.

Diego a deschis ușa din spate a camionului și douăsprezece mâini au ridicat lada de pe sanie, de parcă ar fi conținut fulgi, și au împins-o în spatele vehiculului. Diego a încuiat ușa și i-a dat tânărului de la recepție încă două bancnote de cinci lire.

După ce s-a așezat la volan, și-a verificat ceasul: 11:41. N-avea niciun motiv să nu ajungă în două ore la Shillingford, cu toate că știa că tatăl lui va tropăi încolo și încioace până atunci.

Când Sebastian a zărit blazonul albastru-deschis al Universității Cambridge în poșta de dimineață, a înșfăcat plicul și l-a deschis imediat. Primul lucru pe care-l făcea întotdeauna cu orice scrisoare era să verifice semnătura din josul paginii. Dr. Brian Padgett, un nume pe care nu-l cunoștea.

Dragă domnule Clifton,

I-a luat puțin timp să se obișnuiască.

Felicitări pentru primirea bursei Colegiului de limbi moderne. După cum sunt sigur că știți, semestrul Michaelmas începe pe 16 septembrie, dar sper că ne putem întâlni înainte de această dată pentru a discuta câteva probleme, inclusiv lista cu lecturi care vă sunt necesare înainte de începerea semestrului.

Aș dori, de asemenea, să vă îndrum printre cursurile din primul an.

Poate îmi puteți scrie o scrisoare sau, și mai bine, să-mi dați un telefon.

Al dumneavoastră sincer,

Dr. Brian Padgett

Tutore senior

După ce a citit-o a doua oară, s-a hotărât să-l sune pe Bruno și să afle dacă primise o scrisoare similară, în care caz ar putea merge la Cambridge împreună.

Diego nu a fost deloc surprins să-și vadă tatăl ieșind în fugă pe ușa din față în momentul în care a intrat pe poartă. Dar ce l-a surprins mai mult a fost să-și vadă fratele, pe Luis, și tot personalul

de la Shillingford Hall la câțiva pași în spatele lui. Karl venea în ariergardă, strângând în mână o pungă din piele.

– Ai statuia? I-a întrebat tatăl lui, chiar înainte ca Diego să coboare din camion.

– Da, a răspuns Diego, dând mâna cu fratele lui înainte de a se duce în spatele camionului.

A descuiat ușa și a arătat lada masivă cu etichetele roșii VÂNDUT lipite pe ea. Don Pedro a zâmbit și a mângâiat lada de parcă ar fi fost unul dintre câinii săi, apoi s-a dat înapoi ca să-i lase pe ceilalți să execute munca grea.

Diego supraveghea echipa, care începuse să împingă și să tragă lada cea mare afară din camion, centimetru cu centimetru, până ce era aproape gata să cadă afară. Karl și Luis au prins repede două dintre colțuri în timp ce Diego și maistrul s-au agățat de celălalt capăt iar șoferul și grădinarul se apucaseră bine de mijlocul lăzii.

Cei șase incredibili hamali s-au opintit până în spatele casei și au pus lada pe pajiște. Grădinarul nu a părut prea încântat.

– Vrei s-o punem în picioare? a întrebat Diego, după ce și-au tras respirația.

– Nu, a zis don Pedro, lăsați-o pe o parte, va fi mai ușor să scoatem postamentul.

Karl a luat un ciocan de cuie din trusă și a început să slăbească cuiele bine-fixate care țineau laturile de lemn ale cutiei la locul lor. În același timp, maistrul, grădinarul și șoferul au început să desfacă manual panourile laterale din lemn.

Când ultima bucată din lemn a fost înlăturată, toți s-au dat înapoi și au privit *Gânditorul* care zăcea neceremonios pe spate. Ochii lui don Pedro nu părăseau deloc postamentul din lemn. S-a aplecat și a privit mai atent, dar nu a văzut niciun semn că se umblase la el. S-a uitat la Karl și a încuviințat.

Bodyguardul lui de încredere s-a aplecat și a analizat cele patru șuruburi-fluture. A scos apoi un clește din trusa de scule și a desfăcut unul dintre ele. Acesta s-a mișcat greu la început, dar, în cele din urmă a alunecat de pe vergeaua sa filetată și a căzut în iarbă. A mai repetat exercițiul de trei ori până ce toate șuruburile au fost scoase. A făcut o pauză scurtă înainte de a prinde ambele capete ale postamentului și, cu toată puterea pe care o avea, l-a tras

de pe statuie și l-a aruncat în iarbă. Cu un zâmbet satisfăcut, s-a dat la o parte pentru a-i lăsa șefului său plăcerea de a fi primul care privește înăuntru.

Martinez a căzut în genunchi și s-a uitat în gaura căscată, în timp ce Diego și restul echipei așteptau următoarea sa comandă. A urmat o tăcere lungă, înainte ca don Pedro să scoată brusc un țipăt puternic care i-ar fi trezit și pe cei care se odihneau în cimitirul parohial alăturat. Cei șase bărbați, arătând diverse grade de teamă, s-au uitat la el, neștiind ce cauzase această manifestare, până ce el a urlat cât îl țineau plămâni:

– Unde sunt banii mei?

Diego nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său atât de mânios. A îngenuncheat repede lângă el, și-a băgat mâinile în statuie și a început să cotrobăie în căutarea milioanelor lipsă, dar tot ce a găsit a fost o bancnotă de cinci lire care se lipise de statuia din bronz.

– Unde naiba sunt banii? a întrebat Diego.

– Cineva i-o fi furat, a spus Luis.

– Asta e limpede ca bună ziua! a zberlat don Pedro.

Nimeni altcineva n-a mai spus nimic în timp ce el continua să privească baza goală a statuii, încă incapabil să accepte faptul că tot ce avea după un an de pregătire a acestui moment era o singură bancnotă falsă de cinci lire. Au trecut mai multe minute până ce s-a ridicat nesigur în picioare și, când în cele din urmă a spus ceva, părea remarcabil de calm.

– Nu știu cine este responsabil pentru asta, a zis el, arătând spre statuie, dar, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, îi voi urmări și le voi arăta eu ce înseamnă să se pună cu mine.

Fără să mai spună altceva, don Pedro s-a întors cu spatele la statuie și s-a îndreptat spre casă. Doar Diego, Luis și Karl au îndrăznit să-l urmeze. El a intrat pe ușa din față, a traversat holul, a intrat în salon și s-a oprit în fața unui portret în mărime naturală al amantei lui Tissot. A ridicat-o pe doamna Kathleen Newton de pe perete și a proptit-o de pervaz. A început apoi să răsucească un cadran de mai multe ori până ce a deschis ușa grea a seifului. Martinez s-a uitat o clipă la teancurile de bancnote de cinci lire așezate ordonat, pe care membrii familiei sale și personalul de încredere le aduseseră prin contrabandă în Anglia în ultimii zece ani,

înainte de a lua trei pachete mari de bancnote și de a da una lui Diego, alta lui Luis și a treia lui Karl. I-a privit fix pe cei trei.

– Nimeni nu se odihnește până ce nu găsim pe cel vinovat de furtul banilor mei. Fiecare dintre voi trebuie să-și joace rolul și veți fi răsplătiți doar în funcție de rezultate.

S-a întors înspre Karl.

– Vreau să aflu cine l-a informat pe Giles Barrington că nepotul lui se îndrepta către Southampton și nu spre aeroportul din Londra.

Karl a încuviințat, iar Martinez s-a întors înspre Luis.

– Tu vei merge la Bristol în seara aceasta și vei afla cine sunt dușmanii lui Barrington. Membrii Parlamentului au întotdeauna inamici și nu uita că mulți dintre ei sunt chiar de partea lui. Și, cât timp ești acolo, încearcă să culegi toate informațiile referitoare la compania maritimă a familiei lui. Au probleme financiare? Au probleme cu sindicatele? Există dezacorduri între membrii Consiliului? Acționarii au menționat înșelăciuni? Sapă adânc, Luis. Amintește-ți, nu dai de apă până ce nu sapi mai mulți metri sub suprafața solului.

– Diego, a zis el, îndreptându-și atenția spre fiul lui cel mai mare, întoarce-te la Sotheby's și află cine a mai licitat pentru lotul 29, pentru că acesta știa sigur că banii mei nu mai sunt în statuie, altfel n-ar fi riscat să ridice ștacheta așa de sus.

Don Pedro s-a oprit o clipă înainte de a-l împunge cu degetul pe Diego în piept.

– Sarcina ta cea mai importantă va fi să formezi o echipă care mi va permite să-i distrug pe cei vinovați de acest furt. Începe cu cel mai bun avocat disponibil, pentru că ei știu cine sunt polițiștii corupți, la fel ca toți infractorii care nu sunt prinși niciodată și nu va pune nici multe întrebări dacă primește suficienți bani. După ce vom primi răspunsuri la toate întrebările și totul va fi aranjat, voi fi gata să le fac ce ne-au făcut și ei nouă.

44

– O sută douăzeci de mii de lire, a spus Harry. Un licitant prin telefon, dar *The Times* pare să nu știe cine a fost cumpărătorul.

– O singură persoană ar fi plătit atât de mult pentru sculptură, a zis Emma. Și, până acum, domnul Martinez probabil și-a dat seama că nu a cumpărat ce a dorit. Harry s-a uitat în sus de pe ziar și și-a văzut nevasta tremurând. Și dacă este un lucru pe care-l știm despre omul acesta este că va dori să știe cine este responsabil pentru furtul banilor săi.

– Dar nu are niciun motiv să creadă că a fost implicat și Seb. Eu am stat în Buenos Aires doar câteva ore și doar ambasadorul îmi știa numele.

– Cu excepția domnului... cum îl chema?

– Bolton. Dar el s-a întors în același avion cu mine.

– Dacă aș fi Martinez, a zis Emma, cu vocea spărgându-i-se, prima persoană pe care aș bănuia ar fi Seb.

– Dar de ce, mai ales că nu are nicio vină?

– Pentru că a fost ultima persoană care a văzut statuia înainte de a fi trimisă la Sotheby's.

– Asta nu e o dovadă.

– Crede-mă, pentru Martinez va fi. Cred că nu avem de ales decât să-l avertizăm pe Seb că...

Ușa s-a deschis și Jessica a năvălit în cameră.

– Mamă, nu o să ghicești unde merge Seb mâine.

– Luis, povestește-mi pe scurt ce ai aflat când ai fost în Bristol.

– Am sucit toate pietrele să văd dacă se târăște ceva de după ele.

– Și s-a târât?

– Da. Am aflat că, deși Barrington este un membru respectat și popular în circumscripția lui, a reușit să-și facă în timp câțiva inamici, inclusiv fosta lui soție și...

– Care-i problema ei?

– Are impresia că Barrington a înșelat-o rău la testamentul mamei lui și nu dorește să fie înlocuită cu fiica unui miner galez.

– Atunci poate ar trebui să încerci să iei legătura cu ea?

– Am încercat, dar nu e chiar atât de simplu. Clasele de sus englezești se așteaptă întotdeauna ca cineva să le fie prezentat. Dar când eram în Bristol, m-am întâlnit cu cineva care pretinde că o cunoaște bine.

– Cum îl cheamă?

– Maiorul Alex Fisher.

– Și care e legătura lui cu Barrington?

– El a fost candidatul conservator la ultimele alegeri când Barrington l-a învins cu patru voturi. Fisher pretinde că Barrington l-a înșelat la numărătoare și am impresia că ar face orice ca să se răzbune.

– Atunci trebuie să-l ajutăm, a spus don Pedro.

– Am mai descoperit că, de când a pierdut alegerile, Fisher are datorii în tot Bristolul și caută cu disperare ajutor.

– Atunci îl vom ajuta, nu? a comentat don Pedro. Ce poți să-mi spui despre prietena lui Barrington?

– Dr. Gwyneth Hughes. Predă matematica la școala de fete St Paul din Londra. Sucursala locală a Partidului Laburist așteaptă anunțarea logodnei lor încă de când s-a terminat divorțul lui, dar, ca să citez un membru al comitetului care s-a întâlnit cu ea, fata n-ar putea fi descrisă ca „o păpușică”.

– Las-o atunci, a zis don Pedro. Nu ne va ajuta decât dacă el o va părăsi. Concentrează-te pe fosta lui soție și, dacă maiorul poate aranja o întâlnire, află dacă dorește bani sau răzbunare. Aproape orice fostă soție vrea una sau alta și, în majoritatea cazurilor, amândouă, l-a zâmbit lui Luis înainte de a adăuga: Foarte bine lucrat, băiete. Întorcându-se înspre Diego, l-a întrebat: Tu ce ai pentru mine?

– N-am terminat încă, a spus Luis, părând puțin supărat. M-am întâlnit cu cineva care știe mai multe despre familia Barrington decât ei înșiși.

– Și cine e acesta?

– Un detectiv particular numit Derek Mitchell. A lucrat pentru amândoi Barringtonii și pentru Cliftoni în trecut, dar am impresia că, dacă primește suficienți bani, l-aș putea convinge să...

– Nu te apropia de el, a spus don Pedro, hotărât. Dacă e în stare să-și trădeze foștii angajatori, ce te face să crezi că nu va face la fel și cu noi atunci când îi convine? Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să stai cu ochii pe el.

Luis a încuviințat, deși părea dezamăgit.

– Diego?

– Un pilot BOAC numit Peter May a stat la hotelul Milonga două nopți, în exact același timp în care Sebastian a fost în Buenos Aires.

– Și ce-i cu asta?

– Același om a fost văzut ieșind pe ușa din spate a Ambasadei Britanice în ziua petrecerii în grădină.

– Poate să fie doar o coincidență.

– Iar portarul de la Milonga a auzit o conversație dintre cineva care părea să-l cunoască și care l-a numit Harry Clifton și care este exact numele tatălui lui Sebastian.

– Asta nu mai pare așa o coincidență.

– Mai mult, domnul Clifton a plecat fără să-și plătească nota la hotel, care a fost luată mai târziu de Ambasada Britanică, dovedind nu numai că tatăl și fiul au fost în Buenos Aires în același timp, ci și că lucrau împreună.

– Atunci de ce nu au stat la același hotel? a întrebat Luis.

– Pentru că nu au vrut să fie văzuți împreună, aș zice eu, a comentat don Pedro. A făcut o pauză și a adăugat: Bravo, Diego. Și acest Harry Clifton a licitat, de asemenea, pentru statuie?

– Nu cred. Când l-am întrebat pe președintele de la Sotheby's cine era, a pretins că habar n-are. Și, cu toate că i-am dat de înțeles că ar putea primi ceva, domnul Wilson nu este clar un om care poate fi tentat de mită și bănuiesc că, dacă ar fi amenințat în vreun fel, va suna la Scotland Yard. Don Pedro s-a încruntat. Dar cred că am identificat singura slăbiciune a domnului Wilson, a continuat Diego. Când i-am dat de înțeles că ai putea pune din nou *Gânditorul* la licitație, mi-a sugerat că guvernul britanic ar putea dori să-l cumpere.

Don Pedro a explodat și a scos o serie de înjurături care ar fi șocat și un paznic de închisoare. A durat o vreme până ce s-a calmat din nou și, când a reușit, a spus aproape în șoaptă:

– Deci acum știm cine mi-a furat banii. Iar până acum au distrus bancnotele sau le-au dat Băncii Angliei. Oricum, a scuipat el, nu vom mai vedea un penny din banii aceia vreodată.

– Dar chiar Guvernul Britanic nu ar fi putut desfășura o asemenea operație fără cooperarea familiilor Clifton și Barrington, a sugerat Diego, deci ținta noastră e aceeași.

– De acord. Cum se mai formează echipa noastră? a întrebat el, schimbând repede subiectul.

– Am strâns laolaltă un grup mic care nu îndrăgește ideea plătirii taxelor. Ceilalți trei au râs pentru prima oară în acea dimineață. Deocamdată îi țin deoparte, gata pregătiți să se miște când le dai ordinul.

– Au vreo idee pentru cine lucrează?

– Nu. Cred că sunt un străin care are prea mulți bani și, sincer vorbind, nu pun prea multe întrebări atâta vreme cât sunt plătiți la vreme în bani gheață.

– Merge și așa. Don Pedro s-a întors înspre Karl. Ai identificat cine i-a spus lui Barrington că nepotul lui era în drum spre Southampton și nu spre Londra?

– Nu pot să dovedesc, a zis Karl, dar mi-e teamă că singurul nume care se încadrează este Bruno.

– Băiatul ăsta a fost întotdeauna prea cinstit pentru binele lui. Cred că mama lui e de vină. Trebuie să avem grijă să nu discutăm la ce mă gândesc când este prin preajmă.

– Dar nimeni dintre noi nu prea știe sigur la ce te gândești, a spus Diego.

Don Pedro a zâmbit.

– Nu uitați niciodată că, dacă doriți să îngenuncheați un imperiu, atunci trebuie să-l îngenuncheați mai întâi pe primul moștenitor la tron.

45

Clopoțelul de la ușa din față a sunat la zece fără un minut și Karl a răspuns.

– Bună dimineața, domnule, a zis el. Cu ce pot să vă ajut?

– Am o întâlnire cu domnul Martinez la ora zece.

Karl s-a înclinat ușor și s-a dat la o parte ca să-i permită vizitatorului să intre. L-a condus apoi prin hol, a bătut la ușa camerei și a spus:

– Oaspetele dumneavoastră a sosit, domnule.

Martinez s-a ridicat din spatele biroului și a întins mâna.

– Bună dimineața. De abia așteptam să vă întâlnesc.

Când Karl a închis ușa biroului și s-a îndreptat spre bucătărie, a trecut pe lângă Bruno, care vorbea la telefon.

– ...Tata mi-a dat două bilete pentru semifinala masculină de la Wimbledon de mâine și a zis să te invit și pe tine.

– Foarte frumos din partea lui, a zis Seb, dar am o întâlnire cu tutorele meu de la Cambridge vineri, așa că nu cred că voi putea veni.

– Nu fi așa un fraier, a spus Bruno. N-ai niciun motiv să nu vii la Londra mâine-dimineața. Meciul începe abia la două, așa că, dacă ajungi aici până la unsprezece, o să ai timp destul.

– Dar tot trebuie să ajung la Cambridge la amiază în ziua următoare.

– Atunci vei sta aici peste noapte, iar Karl te va duce pe Liverpool Street la prima oră vineri-dimineață.

– Cine joacă?

– Fraser contra Cooper, o să fie grozav. Și dacă ești cuminte, te duc la Wimbledon în mașina mea arătoasă.

– Ai o mașină? l-a întrebat Sebastian, neîncredător.

– Un cupeu decapotabil MGA, portocaliu. Tata mi-a dat-o când am împlinit optsprezece ani.

– Ticălos plin de noroc, a spus Sebastian. Tatăl meu mi-a dat operele complete ale lui Proust la aniversarea mea.

Bruno a râs.

– Și, dacă te porți frumos, o să-ți povestesc pe drum totul despre ultima mea prietenă.

– Ultima? s-a distrat Sebastian. Trebuia să mai fi avut una înainte de a avea o „ultimă”.

– Sesizez o urmă de invidie?

– Îți voi spune după ce-mi faci cunoștință cu ea.

– N-o să ai ocazia, pentru că n-o voi vedea până vineri și atunci tu vei fi în trenul spre Cambridge. Ne vedem mâine, pe la unsprezece.

Bruno a lăsat receptorul jos și tocmai se îndrepta spre camera lui când ușa biroului s-a deschis și a apărut tatăl lui, cu brațul petrecut în jurul unui domn cu aspect militaros. Bruno nu s-ar fi gândit să tragă cu urechea la conversația tatălui său, dacă n-ar fi auzit numele Barrington.

– Veți reveni în Consiliu foarte repede, a spus tatăl lui, în timp ce-și însoțea invitatul la ușa din față.

– Voi savura acest moment.

– Totuși, vreau să știți, domnule maior, că nu mă interesează câte un raid ocazional asupra companiei Barrington's doar pentru a stânjeni familia. Planul meu pe termen lung este să preiau compania și să vă instalez președinte. Cum sună asta?

– Dacă-l va distruge și pe Giles Barrington în același timp, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

– Nu numai pe Barrington, a zis Martinez. Intenția mea este să-i distrug pe toți membrii familiei, unul câte unul.

– Chiar și mai bine, a spus maiorul.

– Așa că primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să începeți să cumpărați acțiuni Barrington de îndată ce apar pe piață. Când veți avea șapte și jumătate la sută, vă voi pune înapoi în Consiliu ca reprezentant al meu.

– Mulțumesc, domnule.

– Nu-mi mai spune domnule. Prietenii mei îmi spun Pedro.

– Iar eu sunt Alex.

– Amintește-ți însă, Alex. De acum încolo suntem parteneri și avem un singur scop.

– Cum nu se poate mai bine, Pedro, a zis maiorul în timp ce își strângeau mâinile.

Când a plecat, don Pedro ar fi putut jura că l-a auzit fluierând.
Don Pedro a intrat în casă și l-a găsit pe Karl așteptându-l în hol.

– Avem ceva de vorbit, domnule.

– Hai în camera mea.

Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă până ce ușa nu s-a închis. Karl a repetat apoi conversația pe care o auzise între Bruno și prietenul lui.

– Eram sigur că biletele la Wimbledon i se vor părea irezistibile.

A luat telefonul de pe biroul lui.

– Cu Diego, a lătrat el. Și acum să vedem dacă putem tenta băiatul cu ceva și mai irezistibil, a continuat în timp ce-și aștepta fiul la telefon.

– Cu ce pot ajuta, tată?

– Tânărul Clifton a mușcat momeala și vine mâine la Londra și va merge la Wimbledon. Dacă Bruno îl poate convinge să-mi accepte cealaltă ofertă, poți aranja totul până vineri?

Sebastian a trebuit să împrumute ceasul cu alarmă al mamei sale pentru a fi sigur că prinde trenul de 7:23 la Paddington. Emma îl aștepta în hol și s-a oferit să-l conducă la Temple Meads.

– Te aștepți să-l vezi pe domnul Martinez la Londra?

– Sunt aproape sigur că-l voi vedea, a spus Sebastian, pentru că la sugestia lui, Bruno m-a invitat la Wimbledon. De ce mă întrebi?

– Așa, fără motiv.

Sebastian ar fi vrut să-și întrebe mama de ce părea atât de interesată de domnul Martinez, dar a bănuțit că, dacă o va întreba, va primi același răspuns. „Așa, fără motiv.”

– Vei avea timp s-o vezi pe mătușa Grace la Cambridge? l-a întrebat mama lui, schimbând clar subiectul.

– M-a invitat la ceai la Newnham sâmbătă după-masă.

– Nu uita să-i transmiți toată dragostea mea, a spus Emma, când au ajuns în gară.

În tren, Sebastian a stat într-un colț al vagonului, încercând să-și dea seama de ce părinții lui păreau atât de interesați de un om pe care nu-l cunoșteau. S-a decis să-l întrebe pe Bruno dacă știa ceva.

La urma-urmei, Bruno nu prea dorise ca el să meargă la Buenos Aires.

Până când trenul a ajuns în Paddington, Sebastian tot nu rezolvase misterul. I-a dat biletul taxatorului de la barieră, a ieșit din gară, a traversat drumul și nu s-a oprit până ce nu a ajuns la numărul 37. A bătut la ușă.

– Oh, Dumnezeule, a spus doamna Tibbet când a văzut cine stătea în prag. L-a îmbrățișat. Nu credeam că te voi mai vedea, Seb.

– Stabilimentul acesta pregătește micul dejun pentru boboci universitari lipsiți de bani?

– Dacă asta înseamnă că mergi până la urmă la Cambridge, atunci voi vedea ce pot prepara. Sebastian a urmat-o înăuntru. Și închide ușa după tine, a mai zis ea. Parcă ai fi crescut într-un hambar.

Sebastian s-a întors și a închis ușa, după care a coborât scările și i s-a alăturat lui Tibby în bucătărie. Când Janice l-a văzut, a spus:

– Ia uite ce a adus pisica, și i-a dat o a doua îmbrățișare, urmată de cel mai bun mic dejun pe care-l mâncase de când stătuse în bucătăria aceea.

– Deci ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? a întrebat doamna Tibbet.

– Am fost în Argentina și am întâlnit-o pe prințesa Margaret.

– Unde-i Argentina? a întrebat Janice.

– E foarte departe, a spus doamna Tibbet.

– Și în septembrie mă duc la Cambridge, a mai zis el, în timp ce mânca. Mulțumită ție, Tibby.

– Sper că nu te-ai supărat că am luat legătura cu unchiul tău. Și, ce a fost mai rău, a trebuit să vină la mine, în Paddington.

– Slavă Domnului că a venit, a spus Sebastian. Altfel aș fi încă în Argentina.

– Și ce te-a adus la Londra de data asta? a întrebat Janice.

– Mi s-a făcut așa de dor de voi încât a trebuit să mă întorc, a spus Seb. Și unde altundeva aș fi putut mânca un mic dejun ca lumea?

– Las-o baltă, că nu ne păcălești, a spus doamna Tibbet punându-i un al treilea cârnat în farfurie.

– Ei, am mai avut un motiv, a recunoscut Sebastian. Bruno m-a invitat la Wimbledon în după-masa asta pentru semifinala masculină. Fraser contra Cooper.

– Îl iubesc pe Ashley Cooper, a spus Janice, dând drumul cârpei de vase.

– Tu ai iubi pe oricine ajunge în semifinale, a necăjit-o doamna Tibbet.

– Nu e corect! Nu m-am îndrăgostit de Neale Fraser.

Sebastian a răs și nu s-a mai oprit din răs în următoarea oră, motiv pentru care nu a apărut în Eaton Square decât la unsprezece și jumătate. Când Bruno i-a deschis ușa, Seb a zis:

– Mea culpa, dar, în apărarea mea pot să-ți spun că am fost reținut de două dintre prietenele mele.

– Mai explică-mi o dată, a zis Martinez, și spune-mi totul în detaliu.

– O echipă formată din trei șoferi profesioniști au făcut mai multe curse de practică săptămâna trecută, a spus Diego. Azi după-masă vom face verificarea finală.

– Ce poate merge rău?

– Dacă Clifton nu-ți acceptă oferta, va trebui să renunțăm la tot exercițiul.

– După cum îl știu eu pe băiatul ăsta, nu va putea rezista. Asigură-te că nu dau peste el înainte de a pleca dimineața spre Cambridge. Pentru că nu pot garanta că nu-l voi strânge de gât.

– M-am asigurat cât am putut că drumurile voastre nu se vor încrucișa. Tu vei cina la Savoy în seara asta cu maiorul Fisher, iar mâine ai o întâlnire dimineață la prima oră când avocatul companiei te va informa ce drepturi vei avea de îndată ce vei obține șapte și jumătate din acțiunile Barrington's.

– Și după-masă?

– Vom merge amândoi la Wimbledon. Nu pentru finala feminină, ci ca să ai zece mii de alibiuri.

– Și unde va fi Bruno?

– Își va duce prietena la cinema. Filmul începe la două și un sfert și se termină pe la cinci, așa că nu va auzi veștile triste despre prietenul lui până ce nu se va întoarce seara acasă.

Când Sebastian s-a urcat în pat în acea seară, n-a reușit să adoarmă. Ca într-un film mut, a rețrăit tot ce se întâmplase în cursul acelei zile, secvență cu secvență: micul dejun cu Tibby și Janice; drumul la Wimbledon în MG, semifinala în care al patrulea set i-a revenit lui Cooper cu 8-6. Ziua s-a terminat cu o vizită la madame Jojo's pe Brewer Street, unde a fost înconjurat de o duzină de Gabriele. Ceva ce nu avea de gând să-i spună mamei sale.

Și apoi, culmea, pe drumul spre casă, Bruno l-a întrebat dacă i-ar plăcea să conducă MG-ul la Cambridge a doua zi și nu să meargă cu trenul.

- Dar tatăl tău nu o să obiecteze?
- A fost ideea lui.

Când Sebastian a coborât la micul dejun în dimineața următoare, a fost dezamăgit că don Pedro plecase deja la o întrunire în oraș, pentru că dorea să-i mulțumească pentru amabilitate. Dar îi va scrie de îndată ce va ajunge la Bristol.

– Ce bine ne-am distrat ieri, a spus Sebastian, umplându-și o farfurie cu cereale și așezându-se lângă Bruno.

- La naiba cu ieri, a zis Bruno, sunt mai îngrijorat pentru astăzi.
- Care e problema?

– I-am spus lui Sally ce simțeam pentru ea sau am presupus că știa deja? a izbucnit Bruno.

– E chiar atât de rău?

– Ce-ți pasă ție. Ai mai multă experiență în chestiile astea decât mine.

– Așa este, a zis Sebastian.

– Nu mai rânji că altfel nu-ți mai împrumut MG-ul.

Sebastian a încercat să pară serios. Bruno s-a aplecat peste masă și l-a întrebat:

– Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac?

– Trebuie să te îmbraci normal, dar inteligent. Cu un batic și nu cu o cravată, i-a sugerat Sebastian în timp ce telefonul din hol a început să sune. Și nu uita că Sally se va gândi și ea cu ce ar trebui să se îmbrace, a mai zis el când Karl intra în cameră.

– O doamnă Thornton vă caută la telefon, domnule Bruno.

Sebastian a izbucnit în râs când Bruno s-a strecurat timid afară din cameră. Și-a mai pus niște marmeladă pe o a doua felie de pâine când prietenul lui a intrat după câteva clipe și a comentat:

– La naiba, la naiba, la naiba.

– Ce s-a întâmplat?

– Sally nu poate veni. Spune că a răcit și are temperatură.

– În mijlocul verii? a râs Sebastian. Mi se pare că e o scuză ca să renunțe.

– Nu e așa. A zis că mâine va fi bine și de abia așteaptă să mă vadă.

– Atunci de ce nu vii la Cambridge cu mine, că mie numi pasă ce porți?

Bruno a rânjit.

– Nu ești un înlocuitor prea grozav pentru Sally, dar adevărul e că n-am altceva mai bun de făcut.

46

– La naiba, la naiba, la naiba, l-a făcut pe Karl să vină din bucătărie și să afle ce se întâmplase. A ajuns chiar la timp ca să-i vadă pe cei doi băieți dispărând pe ușa din față. A alergat pe hol și a ieșit pe trotuar, dar nu a zărit decât MG-ul portocaliu dând colțul, cu Sebastian la volan.

– Domnule Bruno! a strigat Karl cât putea de tare, dar nu s-a întors niciunul dintre ei, pentru că Sebastian pornise radioul ca să audă noutățile de la Wimbledon. Karl a fugit în mijlocul drumului și a dat disperat din mâini, dar MG-ul nu a încetinit. A alergat după mașină când aceasta se apropia de semaforul de la capătul drumului, care era pe verde.

– Treci pe roșu! a țipat el, și semaforul a făcut-o, dar nu înainte ca Sebastian să vireze la stânga și să accelereze spre Hyde Park Corner. Karl a trebuit să admită că îi scăpaseră. Era oare vreo posibilitate ca Bruno să-i fi cerut lui Sebastian să-l lase undeva, înainte ca acesta să plece spre Cambridge? La urma-urmei, nu trebuia să-și ducă prietena la cinema în acea după-amiază? Dar nu era un risc pe care Karl dorea să și-l asume.

S-a întors și a fugit spre casă, încercând să-și amintească unde era domnul Martinez în acea zi. Știa că-și va petrece după-masa urmărind finala feminină de la Wimbledon, dar, stai, Karl și-a amintit că șeful lui mai avea o întâlnire în oraș, mai devreme, așa că era posibil să mai fie încă la birou. Un om care nu credea în Dumnezeu s-a rugat ca domnul Martinez să nu fi plecat încă spre Wimbledon.

A trecut prin ușa deschisă, a înșfăcat telefonul din hol și a sunat la birou. După câteva momente i-a răspuns secretara lui don Pedro.

– Trebuie să vorbesc urgent cu șeful, foarte urgent, a repetat el.

– Dar domnul Martinez și Diego au plecat la Wimbledon acum câteva minute.

– Seb, trebuie să discutăm un lucru care mă îngrijorează de ceva vreme.

– De ce cred eu că nu este probabil ca Sally să apară mâine?

– Nu, ceva mai serios, a spus Bruno.

Cu toate că Sebastian a sesizat o schimbare a tonului vocii prietenului său, nu s-a putut întoarce să-l privească mai atent, pentru că încerca să vireze prima oară pe Hyde Park Corner.

– Nu e ceva prea clar, dar, de când ai venit la Londra, am impresia că tata te evită.

– Dar nu are niciun sens. La urma-urmei, el a sugerat să vin cu tine la Wimbledon, i-a amintit Sebastian, îndreptându-se spre Park Lane.

– Știu, dar tot ideea lui tata a fost să-ți dau astăzi MG-ul. Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva în Buenos Aires care ar fi putut să-l supere.

– Nimic de care să-mi dau seama, a spus Sebastian, care zărise indicatorul pentru A1 și trecea pe banda exterioară.

– Și tot nu-mi dau seama de ce tatăl tău a traversat jumătate din lume ca să te vadă, când putea foarte bine să te sune la telefon.

– Am vrut să-l întreb același lucru, dar era ocupat cu pregătirile pentru turneul de lansare a ultimei lui cărți în America. Când am întrebat-o pe mama, ea s-a purtat prostește. Și pot să-ți spun ceva despre mama: nu este proastă.

– Și alt lucru pe care nu-l înțeleg este de ce ai mai rămas în Buenos Aires când ai fi putut să te întorci cu tatăl tău cu avionul.

– Pentru că i-am promis tatălui tău că voi aduce o ladă mare la Southampton și nu voiam să-l las de izbeliște după tot ce făcuse pentru mine.

– Trebuie să fi fost statuia pe care am văzut-o zăcând pe pajiște la Shillingford. Dar asta doar adaugă la mister. De ce te-ar fi rugat tata să-i aduci o statuie din Argentina pe care a scos-o la licitație și a cumpărat-o chiar el?

– Habar n-am. Am semnat formularele de vamă așa cum m-a rugat el și, când Sotheby's a luat lada, m-am întors la Bristol cu părinții mei. De ce mă întrebi? Am făcut exact ce m-a rugat tatăl tău să fac.

– Ieri a venit un om acasă la tata în vizită și l-am auzit pomenind numele de Barrington.

Sebastian s-a oprit la următorul semafor.

- Ai idee cine era bărbatul acela?
- Nu, nu l-am mai văzut până acum, dar tata i-a spus „maior”.

- Acesta este un anunț public, s-a auzit o voce la difuzor. Mulțimea a tăcut, cu toate că domnișoara Gibson se pregătea să servească pentru primul set. Îl rugăm pe domnul Martinez să vină imediat în biroul secretarului.

Don Pedro n-a reacționat imediat, dar apoi s-a ridicat și a spus:

- Cred că ceva a mers prost.

Fără să mai spună nimic, și-a croit drum printre spectatorii de pe rândul lui până la cea mai apropiată ieșire, cu Diego în urma lui. Când don Pedro a ajuns la interval a întrebat un vânzător de programe unde era biroul secretarului.

- Este clădirea aceea mare cu acoperiș verde, domnule, a spus tânărul caporal, arătând spre dreapta. Nu puteți să n-o vedeți.

Don Pedro a coborât repede treptele și a ieșit din Centre Court, dar Diego îl depășise cu mult înainte de a ajunge la ieșire. Diego a mers din ce în ce mai repede, îndreptându-se către clădirea mare care acoperea orizontul. Se uita din când în când în spate ca să se asigure că tatăl lui nu rămânea prea mult în urmă.

Când a zărit un oficial în uniformă stând lângă niște uși duble, a încetinit și l-a întrebat:

- Unde este biroul secretarului?

- A treia ușă la stânga, domnule.

Diego n-a mai încetinit până ce nu a văzut ușa pe care scria *Secretariatul Clubului*.

Când a deschis-o a dat peste un bărbat cu un sacou elegant purpuriu cu verde.

- Mă numesc Martinez. M-ați chemat prin difuzoare.

- Da, domnule. Un domn Karl Ramirez a sunat și a întrebat dacă puteți telefona imediat acasă. A zis că este vorba despre ceva foarte important.

Diego a luat repede telefonul de pe biroul secretarei și a format numărul de acasă, când tatăl lui a dat buzna pe ușă, roșu la față.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el, între două respirații.

- Nu știu încă. Trebuie doar să-l sun pe Karl acasă.
- Don Pedro a luat receptorul și a auzit:
- Dumneavoastră sunteți, domnule Martinez?
 - Da, eu, a răspuns don Pedro și l-a ascultat cu atenție pe Karl.
 - Ce este? a zis Diego, încercând să rămână calm, cu toate că tatăl lui se făcuse cenușiu la față și se agățase de marginea biroului secretarului.
 - Bruno este în mașină.

- O să mă lămuresc cu tata când mă voi întoarce acasă în seara asta, a spus Bruno. La urma-urmei, ce ai fi putut face ca să-l superi, dacă i-ai respectat instrucțiunile?
- N-am idee, a spus Sebastian, cotind pe prima ieșire către A1 și intrând în traficul dublu al autostrăzii. A apăsat cu putere pe accelerație și s-a bucurat de senzația vântului care-i sufla prin păr.
- Poate am reacționat exagerat, a zis Bruno, dar aș prefera ca acest mister să se lămurească.
- Dacă maiorul e cineva numit Fisher, a spus Sebastian, atunci pot să-ți spun că nici tu nu vei reuși să lămurești nimic.
- Nu te înțeleg. Cine naiba e Fisher?
- Candidatul conservator care a fost rivalul unchiului meu la ultimele alegeri. Nu-ți amintești? Ți-am povestit totul despre el.
- El a fost tipul care a încercat să-ți înșele unchiul la alegeri încurcând voturile?
- Chiar el și a mai încercat și să destabilizeze Barrington Shipping cumpărând și vânzând acțiunile companiei ori de câte ori apărea vreo presiune. Și s-ar fi putut să nu ajute nici faptul că atunci când președintele a scăpat în cele din urmă de el, mama i-a luat locul în Consiliu.
- Dar ce legătură ar putea avea tata cu un astfel de specimen sinistru?
- E posibil ca nici să nu fi fost Fisher și atunci reacționăm amândoi exagerat.

– Să sperăm că ai dreptate. Dar tot mă gândesc că ar trebui să ne ținem ochii și urechile deschise în caz că prindem ceva care ar putea rezolva misterul.

– Bună idee. Pentru că un lucru e sigur, nu vreau să mă ia tatăl tău la ochi.

– Și chiar dacă unul dintre noi găsește vreun motiv pentru care a apărut vreun resentiment între familiile noastre, nu înseamnă că trebuie să ne implicăm și noi.

– Sunt complet de acord, a spus Sebastian, în timp ce vitezometrul urca la o sută zece pe oră, altă experiență nouă pentru el. Câte cărți vrea tutorele tău să fi citit până la începerea semestrului? a mai întrebat el, trecând pe banda exterioară ca să depășească trei camioane cu cărbuni care mergeau în convoi.

– Mi-a recomandat cam o duzină, dar am impresia că nu se așteaptă să le fi citit pe toate până în prima zi a semestrului.

– Nu cred că am citit o duzină de cărți în toată viața mea, a spus Sebastian, depășind primul camion. Însă a trebuit să frâneze brusc, când șoferul camionului din mijloc a cotit brusc și a încercat să-l depășească pe cel din față. Chiar atunci când părea că șoferul va depăși camionul din fața lui și va reveni pe banda mijlocie, Sebastian s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut că și al treilea camion trecuse pe banda exterioară.

Camionul din fața lui Sebastian a înaintat ușor, ajungând lângă cel aflat încă pe banda mijlocie. Sebastian a privit iar în oglinda retrovizoare și a început să se simtă nervos văzând că mașina din spatele lui încearcă să-i blocheze drumul.

Bruno s-a întors și a făcut semne furioase cu mâna la șoferul camionului din spatele lor, ținând cât îl ținea gura:

– Înapoi!

Șoferul, fără să-i dea atenție, s-a aplecat doar deasupra volanului pe când camionul lui se apropia din ce în ce mai mult de ei, în ciuda faptului că mașina din față încă nu o depășise pe cea aflată pe banda din interior.

– Pentru numele Domnului, mișcă-te! a țipat Sebastian, claxonând puternic, pentru că își dădea seama că șoferul din față nu-l putea auzi. Când s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare, s-a îngrozit văzând că mașina din spate era doar la câțiva centimetri de

bara lui de protecție. Camionul din față încă tot nu avansase suficient ca să treacă pe banda interioară, ceea ce i-ar fi permis lui Sebastian să accelereze și să se îndepărteze de convoi. Bruno îi făcea semne disperate șoferului din stânga, dar acesta menținea viteza constantă. Ar fi putut cu ușurință să-și ia piciorul de pe accelerație și să le permită să se strecoare în siguranța benzii interioare, dar nu s-a uitat o dată spre ei.

Sebastian s-a agățat mai tare de volan când camionul din spatele lui i-a atins bara de protecție și a împins micul MG înainte, aruncându-i în sus placa de înmatriculare. Sebastian a încercat să mai avanseze un metru, dar nu putea merge mai repede fără să dea peste camionul din față și să fie strivit între cele două mașini ca un acordeon.

După câteva secunde au fost aruncați a doua oară înainte când camionul din spatele lor a lovit spatele MG-ului cu o forță mult mai mare, împingându-l la jumătate de metru de camionul din față. Abia când camionul din spate i-a lovit a treia oară, cuvintele lui Bruno: *Ești sigur că iei decizia corectă?* i-au trecut lui Sebastian prin minte. S-a uitat la Bruno care se agățase acum de bordul mașinii cu ambele mâini.

– Încearcă să ne omoare! a țipat el. Pentru numele Domnului, Seb, fă ceva!

Sebastian s-a uitat neajutorat la benzile din sud și a văzut un șir continuu de vehicule îndreptându-se în direcție opusă.

Când camionul din față a început să încetinească, și-a dat seama că, dacă voiau să aibă vreo șansă de supraviețuire, trebuia să ia o decizie, și s-o ia repede.

Tutorele de la Cambridge a avut neplăcuta sarcină de a telefona tatălui băiatului pentru a-l anunța că fiul său fusese ucis într-un tragic accident de mașină.

Jeffrey ARCHER

UN SECRET BINE PĂSTRAT

UN SECRET BINE PĂSTRAT este al treilea volum din seria Cronicile familiei Clifton.

În 1957, Sebastian câștigă o bursă la Cambridge și o nouă generație a familiei Clifton merge înainte. Va deveni el oare milionar? Va merge la Cambridge? Este oare viața lui în pericol? **UN SECRET BINE PĂSTRAT** va răspunde tuturor acestor întrebări dar, din nou, va pune altele. Mult înainte de a atinge ultima pagină a acestui roman atrăgător, veți fi lăsați nedumeriți de întorsăturile de situație și de misterele care v-au surprins și în volumele anterioare.

Așteptăm cel de-al patrulea volum...

ISBN: 978-973-150-080-5

www.jeffreyarcher.com

43.60 lei

